

တက္ကသိုလ်

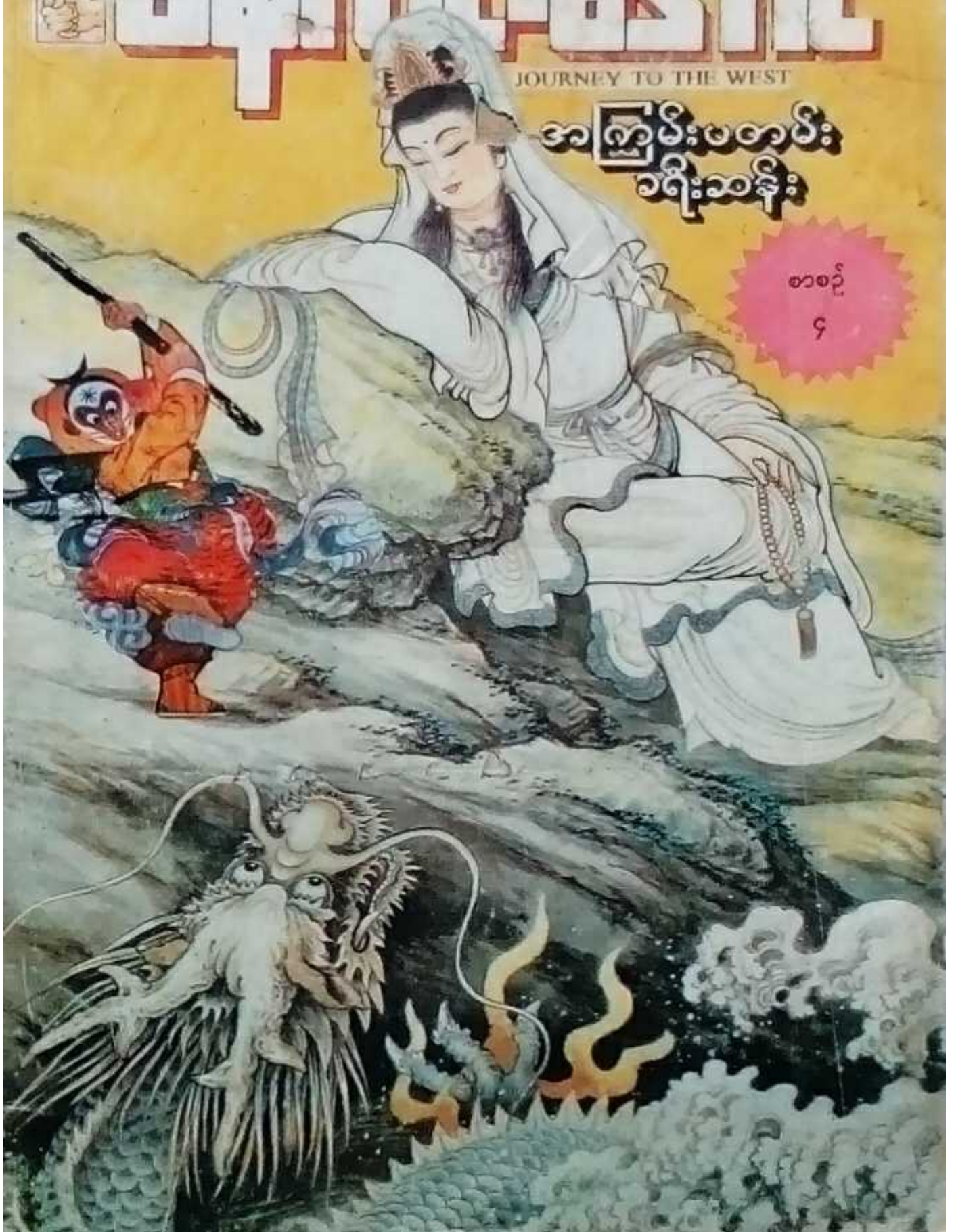
နေဂျီးဒေါင်

JOURNEY TO THE WEST

အကြမ်းပတမ်း
ဘိုးသန်း

စာစဉ်

၄

ဗျတ်နာရ်းနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးစောင်လှိုင်

လှိုင်အောင်(မိ)ဆက် (၀၃၈၅၄)

၁၃၄၊ လမ်း ၄၀၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကြည်ဝင်း

ဝင်းစာပေ ()

၃၄၈၊ 'ဗညားဒလလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်။

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အကြမ်းပတမ်းခရီးဆန်း

(JOURNEY TO THE WEST)

(ခန္ဓာရီဝတ္ထုရှည်)

မူရင်းစာရေးဆရာ ဝူးဖိမ်အင်း၏ စီးယူကျိ ဂန္ထဝင်မြောက်

ဝတ္ထုရှည်ကြီး ကိုတာသာပြန်ဆိုသည်။

စာမူခွင့်ဖြုချက်အမှတ်၁၃၉ / ၉၅ (၃)

မျက်နှာပုံးခွင့်ဖြုချက်အမှတ် ၁၀၂/၉၅ (၂)

၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ မေလ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ - ၇၀၀

တန်ဖိုး - (၁၅၀/-)

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ပန်းချီငြိမ်းအောင်

ကာလာခွဲ - မြကျွန်းသာ

အာရုဏ်ဦးစာပေအတွက်

နေ့မိုးဆောင်းစာပေ

၇၂၊ ၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊

မှ ဖြန့်ချိသည်။

အခန်း (၁၀၆)

အိပ်မက်

လရောင်သည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။ တုံးမောင်းခေါက်သံနှစ်ချက်
သည် ထွက်ပေါ်လာ၏။

“တုန် ... တုန် ...”

ထန်စန်းကျမ်းဆရာတော်သည် အိပ်စက်၍ မရနိုင်သေးသဖြင့်
ဘုရားကျမ်းစာများကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။ အတန်ကြာ ဖတ်ရှုပြီးမှ အိပ်စက်
လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူသည် အိပ်စက်ရန် ထလိုက်သည်။

ထိုစဉ် လေပွေတစ်ချက် တိုက်ခတ်သွား၏။

ဖယောင်းတိုင်မီးများ ငြိမ်းသွားမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ သို့
သော် ငြိမ်းတော့မငြိမ်းပေ။

ဆရာတော်သည် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားလေတော့၏။ သူ
စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့်ဖြစ်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ရုတ်တရက်
အခန်းဝသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုစဉ် အခန်းဝတွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မမျှော်လင့်
ဘဲ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ထိုလူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိုရွှဲနေ၏။

ဆရာတော် ရင်ထိတ်သွားသည်။

“သင် ဘယ်သူလဲ ...”

ထိုလူကစကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ဆရာတော်ကို စိုက်ကြည့်၏။

ဆရာတော်က -

“သင်ဟာ ဘီလူးလား ... ဒါမှမဟုတ် သရဲသဘက်လား”

ထိုလူက ပါးစပ်ပိတ်ထားမြဲပင်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ပို၍ထိတ်လန့်လာ၏။

“သင် ကျွန်ုပ်ကို နှောင့်ယှက်ဖို့မကြံနဲ့၊ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်အားကိုး

ရတဲ့ တပည့်သုံးယောက်ရှိတယ်၊ သူတို့နဲ့တွေ့သွားရင် သင် ... ဒုက္ခ
ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

ထိုအခါကျမှ ထိုလူသည် စကားပြောတော့သည်။

“တပည့်တော် ဘီလူးမဟုတ်ပါဘူး၊ သရဲသဘက်လဲ မဟုတ်ပါ

ဘူး”

“ဒါဖြင့် သင်က ဘယ်သူလဲ”

“တပည့်တော်ကို သေသေချာချာကြည့်ပါ အရှင်ဘုရား”

ဆရာတော်သည် ထိုအခါကျမှ နေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ထိုလူ
၏ ဝတ်စားပုံမှာ ဘုရင်တစ်ပါးပမာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်လာသည်။

ဆရာတော်က လေးစားသမှုပြုသည့်အနေဖြင့် ဂါရဝပြုလက်အုပ်
ချီလိုက်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး ညဉ့်အချိန်မတော် တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုရွဲနေ
ပါကလား၊ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေကြုံပြီး ဒီကိုရောက်လာပါသလဲ”

ဘုရင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တပည့်တော် ဒုက္ခရောက်လာပါတယ်၊ အရှင်
ဘုရားဆီ အကူအညီ လာတောင်းတာပါ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ဒီလိုဆိုရင် အထဲကိုကြွပါ အရှင်မင်းကြီး”

သူသည် ဘုရင်၏ လက်ကိုတွဲ၍ လက်ကမ်းလိုက်ရာ ဘုရင်
သည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆရာတော် ရင်ထိတ်သွားသည်။

စားပွဲပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်မီးများသည် ရုတ်တရက်မှိန်သွားပြီးမှ
ရုတ်တရက် လင်းလာသည်။ ဘုရင်ဖြစ်သူသည် အခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်
တစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေလေ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ထိုလူကို မကြောက်ရွံ့တော့ပေ။
ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ယူ၍ ထိုလူ၏ရှေ့၌ ချလိုက်လေ၏။

“ကျွန်ုပ် ဘယ်လို အကူအညီပေးရမလဲဆိုတာကိုသာ အမိန့်ရှိပါ
အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ် ကူညီနိုင်သမျှကို ကူညီပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာတော်”

“ကဲ ... အကျိုးအကြောင်း အပြည့်အစုံကို သိပါရစေ”

ဘုရင်က -

“ပြောပြပါမယ် ဘုရား”

ဘုရင်က သူ့အနောက်ဖက်တည့်တည့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်
၏။

“ဟောဒီက တည့်တည့် အနောက်ဘက်ကို လျှောက်သွားရင်
လီပေါင်းငါးဆယ်အကွာမှာ မင်းနေပြည်တော်တစ်ခု ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ
နေပြည်တော်ကို “ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံ” လို့ ခေါ်ပါတယ် ဆရာတော်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“အရှင်မင်းကြီး အဲဒီနိုင်ငံရဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ သင်ပဲ ဖြစ်ပါ
သလား”

ဘုရင်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာတော်”

“ဆက်ပြီး အမိန့်ရှိပါ အရှင်မင်းမြတ်”

ဘုရင်က -

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်တုန်းက တပည့်တော်တို့ နိုင်ငံဟာ
မိုးခေါင်ရေရှားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ နှစ်နှစ်တိတိ မိုးခေါင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်လား တိုင်းသူပြည်သားတွေ အတိဒုက္ခရောက်ကြမှာပေါ့”

“ဒုက္ခရောက်တာပေါ့၊ တပည့်တော်ဟာ တိုင်းသူပြည်သားတွေနဲ့

အတူ မိုးရွာအောင် ဆုတောင်းပွဲတွေ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးမရွာပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တပည့်တော်ဟာ စိတ်ပျက်နေတုန်း မှော်ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံခဲ့ရပါတယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် စိတ်ဝင်စားလာလေ၏။ ဘုရင်က သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“အဲဒီ မှော်ဆရာဟာ တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ မိုးခေါင်နေတဲ့ တပည့်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကို မိုးရွာအောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“မှော်ဆရာဆိုတော့ တန်ခိုးရှိမှာပေါ့လေ ...၊ မှော်ဆရာတွေဟာ ဘာမဆို လုပ်နိုင်ကြတယ် မဟုတ်လား”

ဘုရင်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူဟာ ပွဲထိုးပြီး မိုးကိုခေါ်ပါတယ်။ တကယ် မိုးရွာချလာတာပဲ”

“ဒီမှော်ဆရာ တကယ်စွမ်းတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ မိုးရွာချလာတော့ တပည့်တော်နဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေအားလုံး ပျော်မြူးသွားကြတာပေါ့။ တပည့်တော်လဲအဲဒီမှော်ဆရာကို အတော် လေးစားကြည်ညိုမိတယ်။ ဒါကြောင့် နန်းတော်ပေါ် ခေါ်တင်ပြီး သွေးသားရင်းလို သဘောထားဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ကျေးဇူးကို သိတဲ့ သဘော ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဒီလိုနဲ့ သူဟာ တပည့်တော်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေထိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲ ... တစ်နေ့တော့ ပန်းပေါင်းစုံ ဖူးပွင့်တဲ့ နွေဦးရာသီမှာပေါ့။ တပည့်တော်နဲ့ သူ ... ဥယျာဉ်ထဲမှာ ပန်းတွေပွင့်တာကို အရသာခံ ကြည့်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ရေတွင်းတစ်ခုအနီးကို ရောက်ခဲ့ပါတယ် ...”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် အရေးကြီးသောနေရာသို့ ရောက်လာပြီကို သိသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

ဘုရင်က -

“သူက ရေတွင်းထဲကို တစ်ခုခု ပစ်ချလိုက်တယ်။ အထဲက ရွှေရောင်ငွေရောင်တွေ ဖြာထွက်လာတယ်။ တပည့်တော်လဲ အံ့သြခြင်းကြီးစွာနဲ့ သွားပြီး ရေတွင်းထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူက တပည့်တော်ကို တွန်းချလိုက်တယ် ...၊ နောက်ပြီး အပေါ်က ကျောက်ပြားတွေနဲ့ ပိတ်ပုံးပြီး ငှက်ပျောပင်တစ်ပင် စိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တပည့်တော်ဟာ ရေတွင်းထဲမှာ သုံးနှစ်တိတိ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပါတယ် ...”

ဆရာတော်က -

“ဘုရင် သုံးနှစ်ပျောက်သွားတော့ နန်းတော်ထဲက ဝန်ကြီးမှူးမတ်တွေက လိုက်မရှာကြဘူးလား”

ဘုရင်က ခေါင်းခါ၏။

“ဘယ်သူမှ လိုက်မရှာကြပါဘူး”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် အံ့သြသွား၏။

“ဟင် ... အရှင်မင်းကြီးရဲ့လူတွေက လိုက်မရှာကြဘူးဟုတ်လား တော်တော်ညံ့ကြပါတယ်လား”

ဘုရင်က -

“သူတို့ မညံ့ကြပါဘူး။ အဲဒီ မှော်ဆရာက အလွန်ကောက်ကျစ်တဲ့ မှော်ဆရာဖြစ်ပါတယ်”

ဆရာတော်က အံ့သြစွာမေးလေ၏။

“သူက ဘာလုပ်ထားလို့လဲ”

ဘုရင်က -

“သူဟာ တပည့်တော်ကို ရေတွင်းထဲ တွန်းချပြီးတာနဲ့ သူဟာ တပည့်တော် ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်ကို ယူလိုက်ပြီး နန်းတော်တစ်ခုလုံးကို အပိုင်စီးလိုက်တာပဲ”

“ဒီမှော်ဆရာဟာ တော်တော်စွမ်းတာပဲ။ စွမ်းလို့ သူဟာရုပ်သွင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းနိုင်တာပေါ့”

“တော်တော်ကို စွမ်းပါတယ်”

“အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဝန်ကြီးမှူးမတ်တွေဟာ သူ့ကိုအရှင်မင်းမြတ်လို့ ထင်ကြမှာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ထင်နေကြပါတယ်”

ဆရာတော်က သက်ပြင်းချသည်။

“အရှင်မင်းမြတ်ကလဲ ညံ့ကို ညံ့ပါတယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့ ညံ့တယ်လို့ ပြောရတာလဲ ဆရာတော်”

“သင်မင်းမြတ်ရဲ့ မတရားခံရတဲ့ ကိစ္စကို ယမမင်းဆီသွားပြီး တိုင်ကြားသင့်တာပေါ့”

“တိုင်ကြားလဲ ထူးမှာမဟုတ်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှော်ဆရာက ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲဆိုတာ ယမမင်းနဲ့ သူဟာ ညီရင်းအစ်ကိုလို ခင်မင်နေကြလို့ပဲ”

“ဒီလို အခြေအနေဆိုးနေမှတော့ ကျွန်ုပ်က သင့်ကို ဘယ်လို ကူညီနိုင်မှာလဲ အရှင်မင်းမြတ် ...၊ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်ကိုလာတွေ့ တာဟာ အလကားဖြစ်ပြီ”

ဘုရင်က -

“တပည့်တော် ဆရာတော်ဆီ မလာဝံ့ပါဘူး၊ ဥယျာဉ်မှာ တာဝန် ကျနေတဲ့ နတ်မင်းက တပည့်တော်ရဲ့ ဝဋ်ကြွေးဟာ ကျွတ်လွတ်ချိန် နီးပြီ လို့ ယူဆပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီအနီးအနားကို ဆရာတော် ကြွရောက်လာပြီဆိုတာ နတ်မင်းက သိပါတယ်၊ နတ်မင်းက တပည့်တော် ကို လိုက်ပို့လို့ လာဝံ့တာပါ ဆရာတော်”

ဆရာတော်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“အင်း ... ကျွန်ုပ်က ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ အရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကိစ္စက လမ်းဆုံးနေပါပြီ”

ဘုရင်က -

“နတ်မင်းက တပည့်တော်ကို ပြောပြပါတယ်၊ အရှင်ဘုရားမှာ တပည့်ကြီး စွန်းဟိန်ကျဆိုတာ ရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်ဘုရား၊ တကယ် လဲ ရှိပါသလားဘုရား”

“ရှိပါတယ်”

“သူဟာ အင်မတန် တန်ခိုးကြီးတယ်၊ ဘီလူးသဘက်တွေကိုလဲ

နိုင်တယ်၊ နတ်ပြည်ကိုတက်ပြီးတော့လဲ ရန်လုပ်တယ်လို့ သူကပြောပါ တယ်”

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့တပည့် စွန်းဟိန်ကျဟာ တန်ခိုးရှိပါတယ်၊ ဘီလူးသဘက်တွေကိုလဲ နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ် သလဲ၊ သူစွမ်းနိုင်တာကတခြား၊ အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့အဖြစ်ကတခြား ဖြစ်နေ ပါတယ်၊ သုံးနှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့”

“သုံးနှစ်ကြာတာ ဘာဖြစ်သလဲ ဘုရား”

“သုံးနှစ်ကြာပြီဆိုတော့ ဝန်ကြီးမှူးမတ်တွေက မှော်ဆရာကို ရှင်ဘုရင်အဖြစ် လက်ခံထားကြတာဟာ ခိုင်မြဲသွားပြီပေါ့၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တပည့်ကြီး သွားတိုက်ခိုက်ရင် အားလုံးက လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဘုရင်က -

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ သား အိမ်ရှေ့မင်းသားလေး ရှိပါတယ်”

ဘုရင်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

“အိမ်ရှေ့မင်းသားလေးကို သူ့မိခင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မဆုံ ဆည်းရအောင် မှော်ဆရာက သီးခြားခွဲထားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အရှင် ဘုရားက သူ့သားနဲ့ တွေ့ရင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တာနဲ့ သူ ယုံကြည်လာမှာ သေချာပါတယ်”

ဆရာတော်က -

“အိမ်ရှေ့မင်းသားကို မှော်ဆရာက ခွဲထားတယ်ဆိုကတည်းက အချုပ်အနှောင်နဲ့ ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ကျွန်ုပ်တို့က ဘယ်လိုတွေ့ခွင့်ရမှာလဲ”

ဘုရင်က -

“မပူပါနဲ့၊ သူ့ကို အချုပ်အနှောင်နဲ့ ခွဲထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင် အိမ်ရှေ့မင်းသားလေးနဲ့ အဖွဲ့ဟာ မြို့ပြင်မှာတောကစား ထွက်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ အရှင်ဘုရား သူ့ကို တွေ့နိုင်ပါတယ်”

ဆရာတော်က -

“တွေ့ရတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်ုပ် ပြောတဲ့ စကားကို သူ ယုံကြည်ပါ့မလား”

ဘုရင်သည် သူ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ရွှေကွပ်
ထားသော ကျောက်ဖြူလှံတံအား ပေးလိုက်လေ၏။

“ဒါဟာ ကျောက်ဖြူလှံတံပါ”

ဆရာတော်က လှမ်းယူလိုက်၏။

ဘုရင်က -

“ဒီကျောက်ဖြူလှံတံကို တပည့်တော် အစဉ်အမြဲကိုင်ဆွဲပါတယ်၊
ဒါကိုမြင်သွားရင် သူဟာ အရှင်ဘုရားရဲ့စကားကို ခြွင်းချက်မရှိ ယုံကြည်
မှာပါဘုရား”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ဘုရင်သည် အလွန်တရာ ဝမ်းသာသွား၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

“ကျေးဇူးမတင်နဲ့ အရှင်မင်းမြတ်၊ မတရားခံနေရတဲ့ လူတွေ
ဘက်က တရားသဖြင့် ကူညီရတာ ကူညီရကျိုးနပ်ပါတယ်၊ ကဲ သင်
လိုရာ သွားနိုင်ပါပြီ”

ဘုရင်က -

“တပည့်တော်ဟာ နန်းတော်ထဲကိုသွားရပါဦးမယ်၊ တပည့်တော်
ရဲ့ မိဖုရားကြီးကို အကျိုးအကြောင်း အခြေအနေ အိပ်မက်ပေးမှ ဖြစ်ပါ
လိမ့်မယ်”

ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပါပြီလေ၊ သင်သွားချင် သွားပါတော့”

ဘုရင်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်သွားလေ
တော့၏။ သူသည် ဆရာတော်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားရာ ဆရာတော်၏ ခြေ
ထောက်အား တိုက်မိသွားလေ၏။

ဘုရင် လဲကျသွားသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ထိတ်လန့်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ မိမိအိပ်မက် မက်နေကြောင်း တွေ့ရတော့
သည်။ သူသည် အခန်းတံခါးကို အလျင်အမြန် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တံခါးပိတ်ထားသည်။ ဆရာတော်၏ နဖူးမှ ချွေးစီးများ စီးကျလာ၏။

“အင်း အိပ်မက် အိပ်မက်ပါပဲ”

ဆရာတော်သည် ကယောင်ကတမ်း ပြောမိလေ၏။ သူသည်
အိပ်မက်ကြောင့် အကြီးအကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည်။

* * * * *

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“အကြောင်းရှိလို့ ခေါ်တာပေါ့”

ကျူးပတ်ကိုက -

“ဆရာရယ်၊ အကြောင်းရှိရင် နေ့ခင်းကျမှ ရှိပါလား၊ ည အိပ်ကောင်းတဲ့အချိန်ကျမှ ရှိရသလား၊ တပည့်တော် အိပ်ချင်နေတယ် ဘုရား”

ဆရာတော်နှင့် ကျူးပတ်ကိုက အပြန်အလှန် ပြောနေသောအသံ ကြောင့် စွန်းဟိန်ကျနှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့ နိုးလာကြ၏။

စွန်းဟိန်ကျက -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ငါ ထူးခြားတဲ့အိပ်မက်တစ်ခု မက်ခဲ့တယ် ဟိန်ကျ၊ ဒါကို ငါပြောပြမလို့ပါ”

စွန်းဟိန်ကျက မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြသည့် စကားမျိုးပြော သည်။

“ဆရာ အိပ်မက်မက်တယ်ဆိုတာ ဘုရားကို အာရုံစူးစိုက်မှု နည်းလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ တပည့်တော်ကျတော့ ဘုရားကို အာရုံစူးစိုက် လွန်းတော့ တစ်ရေးမှ မနိုးတော့ဘူး”

ကျူးပတ်ကိုက -

“အစ်ကိုကြီးဟာက ဘာဘုရားကို စူးစိုက်မှုရှိလို့လဲ အိပ်တာပဲ ဥစ္စာ”

ဆရာတော်က -

“အိပ်မက်က ထူးခြားလွန်းလို့ပါ”

ဆားဂူကျိန်းက -

“ဆရာ ဘာတွေများ အိပ်မက်မက်လို့လဲ”

သူတို့ထဲတွင် စကားကို အတည်ပေါက်ပြောသူမှာ ဆားဂူကျိန်း တစ်ယောက်သာရှိသည်။

ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်သည် အိပ်မက် နှင့် ပတ်သက်၍

အခန်း (၁၀၇)

ယုန်အပြေး

ထိန်ထိန်လင်းနေသော လရောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အခန်းတွင်းသို့ တိုးဝင်နေ၏။ စားပွဲပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်များလည်း မီးငြိမ်းနေပြီဖြစ်၏။

“တုန် တုန် တုန်”

ကျောင်းဝင်းထဲမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ သုံးချက် ပေါ်ထွက်လာ သည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် အလိုလို ကျောချမ်းလာ၏။ ဆရာတော်သည် ငြိမ်းသွားသော မီးများအား ပြန်ထွန်းလိုက်၏။ သူသည် ကျူးပတ်ကိုကအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကျူးပတ်ကိုက ... ခဏလာစမ်းပါ”

တစ်ကြိမ်ခေါ်သော်မရ၊ နှစ်ကြိမ်ခေါ်သော်မရ၊ သုံးကြိမ်ခေါ်မှ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် နိုးလာ၏။

“တပည့်တော်ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေတုန်းကအိပ်ချင်ရာအိပ်၊ စားချင် ရာစား၊ စိတ်ကြိုက်နေထိုင်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ အိပ်ကောင်းခြင်းလဲမအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်းလဲမစားရ၊ တပည့်တော်ကို ဘာကြောင့်ခေါ်တာလဲ”

အကြောင်းအရာ အသေးစိတ်ကို ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်က မျက်လုံးများကို ပွတ်၍ပြော၏။

“ဆရာကလဲ ဘာများထူးခြားလို့လဲ၊ အိပ်မက်ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့၊ မက်ချင်ရာ မက်ကြတာပဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်အား ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာအိပ်မက် မှန်မမှန်ဆိုတာ တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့၊ မှန်မမှန် သိသွားမှာပဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဆားပူကျိန်း တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ကွာ”

“ဆားပူကျိန်းသည် တံခါးကိုထ၍ ဖွင့်လိုက်၏။

အခန်း၏ ကျောက်လှေခါးအပေါ်ဆုံးအထစ်တွင် ကျောက်ဖြူ လှံတံတစ်ချောင်းကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ထိုလှံတံကို လရောင်ဖြင့် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဆားပူကျိန်းသည် လှံတံကို ကောက်ယူလာပြီး ဆရာတော်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဆရာအိပ်မက်ဟာ တကယ်ဖြစ်နေပြီပဲ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် စွန်းဟိန်ကျဲဘက်သို့ လှည့်ပြော လိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးတာပေါ့၊ သူ့ခမျာ သနားစရာပါကွာ”

စွန်းဟိန်ကျဲက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ ...”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“အိပ်မက်ထဲမှာ ငါက သူ့ကို အကူအညီပေးမယ်လို့ ကတိပေး လိုက်မိတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဆရာက ကတိပေးလိုက်တာ ကောင်းတာပေါ့၊ တပည့်တော် လက်စွမ်းပြခွင့် ကြုံရတာပေါ့ဆရာ၊ တပည့်တော်က အဲဒီလို မဟုတ် တရုတ်ကောင်မျိုးတွေကို ကောင်းကောင်းဆုံးမချင်နေတာ”

ဆရာတော် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကူညီတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုကူညီရမယ် ဆိုတာ မသိတာက ခက်နေတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက ပြောလိုက်၏။

“ဒါများ ဆရာရယ်၊ အလွယ်ကလေးပါ၊ နက်ဖြန်မြို့တံခါးဝ က မသိမသာသွားပြီး အကဲခတ်နေရင် သိတာပဲ”

“ဟ ... ဘာသိတာလဲ”

“ဘာသိရမလဲ ...၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားလေး တောကစားထွက်လာ ရင် သေချာပြီပေါ့”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ထားပါတော့၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားနဲ့ တွေ့ရင် ငါဘာပြောရမလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။ စဉ်းစဉ်းစားစား ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာတော်ဟာ မနက်ဖြန်သွားမယ်ဆိုရင် ကွပ်ယင်မယ်တော် ပေးတဲ့ ရွှေသင်္ကန်းကို ဝတ်ဆင်ထားရပါမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရွှေသင်္ကန်းဟာ ရတနာတစ်ပါးပါ၊ ဒါကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အတွက် အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ ဆရာကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင်ကို ဖြစ်ရပါမယ်”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ ဆရာ့ဆီကို ချဉ်းကပ်လာမယ်၊ ဆရာ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲလို့ မေးမြန်းလာမယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ဆရာက သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြနိုင်တာပေါ့”

“ငါက ဘာကို စပြောရမလဲ ဟိန်ကျဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေလေ၏။

“တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီမင်းသားရဲ့ ဘေးမှာ မှော်ဆရာရဲ့ လူတွေ မပါဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ မှော်ဆရာအကြောင်းပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါဆရာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

သူသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှ အမွေးတစ်ပင်အား ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး လေထဲသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဖူး”

ထိုမွေးအမှင်သည် ယွန်းသေတ္တာလေးတစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေတော့၏။ သူသည် ထိုယွန်းသေတ္တာကို ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်လက်သို့ ပေးအပ်လေ၏။

“ဆရာက ဘုရင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျောက်ဖြူလှံတံကို သူ့ကိုပြလိုက်ပါ၊ နောက်ပြီး သေတ္တာအကြောင်းကိုပြောပါ၊ ဒီသေတ္တာထဲမှာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပါတယ်၊ အဲဒီ လူထူးလူဆန်းဟာ အတိတ်နှစ်ပေါင်း ငါးရာနဲ့ အနာဂတ်နှစ်ပေါင်းငါးရာကို သိလိုရာမေးနိုင်တယ်လို့ သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ယွန်းသေတ္တာကလေးအားသေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။ သေတ္တာသည် သာမန်ယွန်းသေတ္တာတစ်လုံးသာ ဖြစ်သည်။ ယွန်းသေတ္တာ၏ အပုံးအား ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သေတ္တာထဲ၌လည်း မည်သည့်အရာမျှ မတွေ့ပါ။

ဆရာတော်သည် စွန်းဟိန်ကျအား ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟိန်ကျ သေတ္တာထဲမှာ တာမှမရှိပါကလား”

စွန်းဟိန်ကျက -

“မနက်ဖြန် ဆရာအိမ်ရှေ့မင်းသားနဲ့ သွားတွေ့တဲ့အခါကျတော့ တပည့်တော်က ခြောက်လက်မလောက်ရှိတဲ့ ကိုယ်ပွားလေးတစ်ခု ထည့်ပေးလိုက်မှာပေါ့ ဆရာရယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် သဘောပေါက် နားလည်သွား၏။ စွန်းဟိန်ကျသည် သူ့အလုပ်ကို သူသိပေသည်။ စွန်းဟိန်ကျ စီစဉ်သမျှကို မိမိက အခြေအနေအရ မီးစင်ကြည့်ကရန်သာ ရှိပေတော့သည်။

သို့သော် ဆရာတော်က မေးလိုက်၏။

“သင်က လူထူး လူဆန်းအဖြစ် ဖန်ဆင်း ထားမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“မှန်ပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းတယ်၊ သင်အစအဆုံး ကူညီရင် ဒီကိစ္စဟာ အောင်မြင်မှာပါ”

ဆရာတော်က အားလုံးကို ဆက်ပြောလေ၏။

“ကဲ ... ကဲ ဒါဖြင့် အားလုံး တရားတမောအိပ်လိုက်ကြရအောင်၊ မနက်ဖြန် စောစောထနိုင်တာပေါ့”

သူတို့အားလုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်ကြလေ၏။

နံနက်ကြက်တူန်သံများ ပေါ်လာသောအခါ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့် တပည့်များသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာကြလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများက ဆရာတော်အား အရက်ဆွမ်းကပ်ရန် အသင့်ပြင်ပြီးကြလေပြီ။ ဆရာတော်သည် အရက်ဆွမ်းကပ်သည်ကို ဘုဉ်းပေးပြီးနောက် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်တော့၏။

စွန်းဟိန်ကျက -

“ဆရာ ဒီမှာပဲစောင့်နေပါ၊ တပည့်တော်သွားပြီး အခြေအနေ ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်”

ကျူးပတ်ကိုငံက -

“အစ်ကိုကြီး ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ငါပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ငါ့ဆရာကို မြို့တံခါးဆီသွားခိုင်းတော့ ငါ့ဆရာ ပင်ပန်းနေမှာပေါ့၊ ငါ့ဆရာကို မြို့တံခါးဆီသွားခိုင်းမယ့်အစား အိမ်ရှေ့မင်းသားကို ဒီကိစ္စကိုခေါ်လာရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

ကျူးပတ်ကိုငံ ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ဆရာပင်ပန်းနေမယ်၊ အစ်ကိုကြီး အကြံကောင်းတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက ဆရာတော်အား လျှောက်ထား၏။

“တပည့်တော် သွားပါမယ်၊ ဆရာတော်အနေနဲ့ ရွှေသင်္ကန်းကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ထိုင်နေပါ။ အိမ်ရှေ့မင်းသားကို ဆရာအနေနဲ့ ဘာမှ အလေးမရပြုစရာ မလိုပါဘူး။”

ဆရာတော်က -

“သူက အိမ်ရှေ့မင်းသားပဲ ငါက ကြိုဆိုဖို့တော့ လိုမှာပေါ့”

“ကြိုဆိုဖို့မလိုဘူး၊ ဆရာ ထိုင်သာထိုင်နေပါ။ တပည့်တော် ကြည့်စီစဉ်ပါ့မယ်”

ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ သင်ပြောတဲ့အတိုင်း ငါနေပါ့မယ်၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ သင် သွားပေတော့”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ဆရာတော်အား အရိုအသေပြုပြီး ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ဘုရားကျောင်းအပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် တိမ်တိုက်တစ်ခုပေါ်သို့ ခုန်တက်လေ၏။ မကြာမီ တိမ်တိုက်သည် အနောက်သို့ လွင့်သွားလေ၏။ မကြာမီ သူသည် မြို့တော်တစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ယင်းမြို့တော်သည် သူ့ဆရာပြောပြသည့် ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံ ဖြစ်ရမည်ဟု သူခန့်မှန်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် တိမ်တိုက်အား ရပ်တန့်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်မျှော်ကြည့်နေ၏။

မကြာမီ မြို့ရိုးတံခါးသည် ပွင့်သွား၏။

ဗိုလ်မှူးကလေးတစ်ဦး၏ ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်တစ်ဦးအား စစ်သည်တော်များက ခြံရံပြီး မြို့တံခါးမှ ထွက်လာကြသည်ကို စွန်းဟိန်ကျဲ တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုလူငယ်မှာ အိမ်ရှေ့မင်းသား ဖြစ်ရမည်ဟု သူယုံကြည်သည်။

သူသည် အခြေအနေကို စောင့်ဆိုင်းအကဲခတ်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့လူစုသည် တောအုပ်ရှိရာသို့ မြင်းကိုယ်စီစီးလျက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် တိမ်တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအား တစ်ချက်ခါလိုက်သောအခါ အလွန်ဝသော ယုန်တစ်ကောင်ဖြစ်သွားတော့သည်။ ထိုယုန်သည် စစ်သည်တော်များ၏ရှေ့သို့ တိုးဝင်သွား၏။

စစ်သည်တော်များမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ ... ယုန်ကလေးတစ်ကောင်”

“ဟေ့ ... ဒီယုန်က တကယ်ဝတာပဲ၊ တခြားယုန် နှစ်ကောင်စာရှိတယ်ဟေ့”

“အလွတ်မပေးနဲ့ လိုက်ကြ”

ယုန်က ရှေ့က ပြေး၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့လူစု နောက်ကလိုက်ကြ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မြားကို လေးတွင်တင်၍ ပစ်လိုက်၏။

“ဦး”

“ဒုတ်”

မြားသည် လေကိုခွင်း၍ ပြေးသွား၏။ သို့သော် မြားသည် ယုန်ကိုမထိချေ။ ယုန်ပြေးသွားသည့် မြေကြီးကို ထိုးစိုက်သွား၏။

“တောက်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် သီသီကလေးလွဲသွားသဖြင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြင်းကို ဆက်လက်စီးခိုင်းတော့သည်။ ထိုယုန်ကို သူ မရအရ လိုက်ချေတော့မည်။

ယုန်ကလေးသည် အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ရှေ့ မြားတစ်ပစ် အကွာအဝေးရှေ့မှာ ပြေးနေ၏။ နီးအောင်လည်း မပြေးချေ။ ထို့ထက်ဝေးအောင်လည်း မပြေးချေ။ မင်းသား၏စိတ် မရိုးမရွတ်နိုင်သည့် အနေအထားမှသာပြေးသည်။

တဖြည်းဖြည်း လိုက်ရင်းလိုက်ရင်း အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကိုယ်ရံတော်များမှာ နောက်၌ ကျန်ရစ်ကြသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းသားတစ်ယောက်တည်း ယုန်နောက်ကို လိုက်နေတော့သည်။

* * * * *

“တပည့်တော် အိမ်ရှေ့မင်းသားကို ခေါ်လာပါပြီ၊ တော်ကြာ
မင်းသားရောက်လာပါတော့မယ်၊ ကံ ... ဆရာနဲ့တပည့်တော် စည်းဝါး
ကိုက်ဖို့ ကိစ္စလေးတွေ လုပ်ထားဦးစို့”

သူသည် ကိုယ်ကို တစ်ချက်လှုပ်လိုက်၏။

သူသည် ခြောက်လက်မခန့် လူကလေးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား
သည်။ သူသည် ယွန်းသေတ္တာထဲသို့ ဝင်နေလိုက်တော့၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ယွန်းသေတ္တာကို ရှေ့၌ချကာ
အိမ်ရှေ့မင်းသားအလာကို စိပ်ပုတီးစိပ်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေတော့သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားလေး ယုန်နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာရင်း ဘုရား
ကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ သူမြင်တွေ့နေရသည့် ယုန်ကလေး
သည် ဤဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်ပြေးသွားသည်ကို သူမျက်ဝါးထင်ထင်
မြင်တွေ့ခဲ့ရပေသည်။

သူသည် ဘုရားကျောင်းအား အကဲခတ်နေ၏။ သူသည် ဤ
ကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်ဟု သူထင်မိလေ၏။ ထိုစဉ် သူ၏ကိုယ်ရံ
တော်များသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားနောက်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

“ကိုယ်တော်လေး ယုန်ဘယ်ပျောက်သွားသလဲ”

“ငါအမိလိုက်လာတာ မိလုမိလုနဲ့ လုံးဝမမိဘဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီ
ကျောင်းထဲကို ဝင်ပြေးသွားတယ်”

“ဘယ်နဲ့ ယုန်ကကျောင်းထဲ ဝင်ပြေးရတာလဲ”

“သူကတော့ ကျောင်းရယ် ဘာရယ် ဘယ်သိမလဲ၊ နောက်က လူ
လိုက်လာတော့ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးရတာပေါ့လေ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် အမှတ်မထင် မော့ကြည့်လိုက်ရာ တံခါး
ပေါ်မှ ကျောင်းအမည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ရတနာဘုရားကျောင်း”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ပြန်တွေးတောနေမိသည်။ သူငယ်စဉ်က
ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့သည် ဤဘုရားကျောင်းအား လာရောက်
ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေ၏။ နောက်
ဆုံး၌ ကျောင်း၏ မှန်တံခါး၌ စာလုံးများ တင်ခဲ့သည်ကို သူသတိရလာ

အခန်း (၁၀၈)
ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်

ရှေ့မှပြေးနေသော ယုန်ကလေးသည် အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ မြှား
ပစ်ကွင်းမှ မလွတ်အောင် ပြေးနေသဖြင့် အိမ်ရှေ့မင်းသားမှာ အံတကြိတ်
ကြိတ် ဖြစ်နေတော့၏။ သူထိအောင်လည်း မပစ်နိုင်ချေ။ ယုန်ကလေး
သည် ထို့ထက်ဝေးအောင်လည်း မပြေးနိုင်မှန်း သူသိနေသည်။

နောက်ဆုံး ယုန်ကလေးသည် ဘုရားကျောင်းရှိရာသို့ ရောက်ရှိ
လာပြီး ဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်ပြေးလေတော့၏။ စွန်းဟိန်ကျသည် ဘုရား
ကျောင်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် နဂိုရုပ်သွင် ပြန်ယူလိုက်သည်။

ဆရာတော်သည် ရွှေသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံလျက် အလွန်တင့်တယ်
သော ဣန္ဒြေဖြင့် ပုတီးစိပ်နေသည်။

စွန်းဟိန်ကျသည် ဆရာတော်ရှေ့ ခူးတုပ်လျက် ရှိခိုးလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျ -

“ဆရာ တပည့်တော် ပြန်ရောက်လာပါပြီ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် မျက်လုံးပွင့်လာ၏။ သူသည်
စွန်းဟိန်ကျကို တွေ့လိုက်သည်။

“သင် ပြန်ရောက်လာပြီကိုး၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

သည်။

သူသည် စစ်သည်တော်များကို လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဒီကျောင်းဟာ ငါ့မည်းတော်နဲ့ မယ်တော် လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ကျောင်းပဲ။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဘုရားဝင်ရှိခိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကိုလဲ ရှိခိုးရတာပေါ့။”

သူသည် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများက ထွက်၍ ကြိုဆိုနေကြသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ သူသည် ဘုန်းတော်ကြီးကို လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများကလည်း သူ့ကို လက်အုပ်ချီ၍ ဂါရဝပြုကြသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ဘုန်းတော်ကြီးများက ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ပေးကြ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသားက ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၊ အမွှေးတိုင်ထွန်းဖြင့် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ကန်တော့လေသည်။ သူသည် ဘုရားပူဇော်ကန်တော့ပြီးနောက် ဘေးစောင်းပြန်အလှည့်တွင် အလွန်တင့်တယ်သော ဣန္ဒြေဖြင့်ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်နေသော ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား ရုတ်တရက် တွေ့ရှိသွားသည်။

ရွှေသင်္ကန်းသည်လည်း အရောင်အဝါများ ထွက်နေ၏။ ဆရာတော်သည် အလွန်တင့်တယ်သော အသရေတော် ရှိသော်လည်း သူ့အား ထ၍ မကြိုဆိုသည့်အတွက် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် အမျက်ထွက်လေ၏။

“ဒီဘုန်းကြီးက ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့ကိုယ်တော်ကို အလေးမထားပါလား၊ သူ့ကို ဖမ်းကြစမ်း။”

သူက အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးက ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို ဖမ်းရန် ရှေ့တိုးလာသည်။

မင်းသားအမျက်ထွက်၍ ပြောသောစကားကို ယွန်းသေတ္တာထဲမှ စွန်းဟိန်ကျဲက ကြားလေ၏။

သူသည် ဂါထာကို ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ် ကျောင်းစောင့်နတ်အပေါင်းတို့၊ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ဟာ အခုအခါ ဘေးရန်အန္တရာယ်ကျရောက်ပါတော့မယ်၊ ဆရာတော်ကို အကာအကွယ် ပေးကြပါ၊ ဆရာတော်ဟာ

ပိဋကတ်သုံးပုံ သွားရောက်ပင့်ဆောင်မယ့် သူရဲကောင်းပါ။”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား စောင့်ရှောက်သည့် နတ်များသည် ဆရာတော်အား ဝိုင်းဝန်းကာကွယ် ထားကြလေ၏။ နတ်များကိုကား သူတို့ မမြင်ကြရချေ။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား ဖမ်းဆီးရန် ချဉ်းကပ်လာသော ကိုယ်ရံတော် နှစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ တိုးဝင်လာကြ၏။ ဆရာတော်အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် မမြင်ရသော တံတိုင်းကြီးတစ်ခုကို ဝင်တိုးမိသလိုဖြစ်ပြီး ရှေ့သို့ တိုးမရနိုင် ဖြစ်နေကြတော့၏။

သူတို့ ကြုံစား တိုးကပ်ပါသော်လည်း လုံးဝကြိုးစား၍ မရဘဲရှိကြသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ပို၍ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဘုန်းကြီးကို ဖမ်းပါဆိုနေမှ မင်းတို့ အဲဒီမှာရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဖမ်းကြစမ်း။”

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်မှာ ရွံ့မဲ့သွားသည်။

“မင်းသား အပြစ်ပေးရင်လဲ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အသတ်ခံရမှာပါ၊ အခု ကျွန်တော်မျိုးတို့ရှေ့ကို တိုးလိုက် မရပါဘူး၊ မယုံရင် မင်းသား လာတိုးကြည့်ပါ။”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် နောက်ထပ် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်ကို ထပ်မံစေလွှတ်လိုက်ပြန်၏။

“သွားစမ်း နောက်နှစ်ယောက် ထပ်ဖမ်းကြစမ်း။”

ထိုနှစ်ယောက်မှာလည်း ပထမနှစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှေ့သို့မတိုးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြလေ၏။

ထိုအခါကျမှ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ရွှေသင်္ကန်းဝတ် ကိုယ်တော်မှာ နယ်နယ်ရရ ကိုယ်တော်တစ်ပါး မဟုတ်ကြောင်း တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်ရှိသော ကိုယ်တော်တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားတော့သည်။ သူသည် ကိုယ်ရံတော်များအား နောက်သို့ ဆုတ်စေလေ၏။

သူသည် လက်အုပ်ချီ၍ ရှေ့သို့တိုးဝင်လာလေတော့၏။ ထိုအခါမှ အကာအကွယ်ပေးသော နတ်များလည်း ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

“အရှင်ဘုရားက ဒီကျောင်းက မဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်ဟာ ခရီးသွား ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကျောင်းမှာ တစ်ညတာဝင်ပြီး တည်းခိုခွင့်တောင်းပြီး ဝင်တည်းခိုရတာပါ။ မကြာခင် ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးဆက်မှာပါ”

“အရှင်ဘုရားက ဘယ်ကကြွလာတာလဲ၊ ဘယ်ကို ခရီးဆက်မှာလဲ ဘုရား”

“ကျွန်ုပ်က မဟာထန်နိုင်ငံရဲ့ သာသနာ့တမန်တော် တစ်ဦးပါ။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ပင့်ဆောင်ဖို့ သွားမလို့ပါ”

“ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံရှိတဲ့အရပ်ဟာ ဝေးလွန်းလှပါတယ်။ လမ်းခရီးကလဲ အလွန်ကြမ်းတမ်းလှပါတယ်။ အရှင်ဘုရားသွားလို့ ခြေဘူးနဲ့ တူပါတယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ကျွန်ုပ်ဟာ ပိဋကတ်သုံးပုံရှိတဲ့ အရပ်ကို ကျိန်းသေရောက်မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ရှောက်မယ့် ရတနာသုံးပါး ရှိနေပါတယ်”

“အရှင်ဘုရားရဲ့ ရတနာသုံးပါးဆိုတာ ဘာတွေများလဲ ဘုရား”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က သူ၏သင်္ကန်းကို လက်ဖြင့် အသာကိုပြသည်။

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရွှေသင်္ကန်းဟာ ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“ဟုတ်ပါပြီ၊ နောက် ရတနာ နှစ်ပါးကရော”

ဆရာတော်သည် ယွန်းသေတ္တာကလေးကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့ ယွန်းသေတ္တာထဲမှာ လူထူးလူဆန်း တစ်ဦးရှိပါတယ်။ လူဟာလဲပဲ ရတနာတစ်ပါးပါ”

သူ့စကားဆုံးသောအခါ သူသည် ယွန်းသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် ထရပ်လာ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် သေးငယ်လှသော စွန်းဟိန်ကျကို ကြည့်ကာ -

“ဒီ လူသေးကွေးလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ရတနာလို့ သတ်မှတ်ရတာလဲ၊ သေးကွေးခြင်းဟာ နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်း ထိုက်လို့လား”

ဆရာတော်က -

“ဒီလူသေးကွေးလေးကို အထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့၊ သူက ရှေ့နှစ်ပေါင်းငါးရာ၊ နောက်နှစ်ပေါင်းငါးရာကို မြင်တယ်။ မင်းသားသိချင်တာရှိရင်မေးပါ၊ သူကပြောနိုင်ပါတယ်။ သူလဲ ပညာရှင်တစ်ပါးပေပဲ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ရယ်မောလိုက်၏။

“သူ့ကို ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် အထင်ကြီးစရာ လုံးဝမရှိပါဘူး၊ သူဟာ သွေးကွေးလွန်းတယ်”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ကြီးတာနဲ့သေးတာ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကို သင်မင်းသားကြီးတာမြင်ချင်ရင် ကျုပ်က ကြီးနိုင်ပါတယ်”

သူသည် ယွန်းသေတ္တာထဲမှ ခုန်ထွက်လိုက်၏။ သူသည် ကိုယ်ကို တစ်ချက်လှုပ်လိုက်သည်နှင့် စွန်းဟိန်ကျ၏ နဂိုမူလအရွယ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် စွန်းဟိန်ကျအား အထင်မသေးဝံ့တော့ချေ။ ဤမျောက်သည် တန်ခိုးသတ္တိရှိနေပေပြီ။

“သင် ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်ကို ပြောနိုင်တယ်ဆိုတာ တကယ်လား”

“တကယ်ပါ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်အကြောင်းကို ပြောပြပါလား”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ် ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ပြောပါ”

“သင်တို့နိုင်ငံဟာ ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံလို့ ခေါ်ဆိုပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်”

“ကြက်မည်းကြီး နိုင်ငံဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်က မိုးခေါင်ရေရှား

ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“မှန်တယ်”

“ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံမှာ မိုးခေါင်လို့ စပါးတွေပျက်တယ်၊ ကြက်၊ ငှက်၊ ဝက်တွေသေတယ်၊ အားလုံးကြိမ်မီးအုံ့သလို ဖြစ်ကုန်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရင်နဲ့ မျိုးမတ်တွေအားလုံး မိုးရွာဖို့ ဆုတောင်းပွဲတွေ လုပ်ကြတယ်၊ မိုးခေါ်ပွဲတွေ လုပ်ကြတယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ခေါင်းညိတ်သည်။

“မှန်ပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျက -

“အဲဒီအချိန်မှာ မှော်ဆရာတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ သူ တန်ခိုးကြောင့် မိုးရွာခဲ့တယ်”

စွန်းဟိန်ကျပြောသည့် စကားများမှာ အမှန်ချည်းသာဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့မင်းသားက ခေါင်းညိတ်ရလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ဘုရင်ဟာ မှော်ဆရာကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ သူ့ကို နန်းတော်ထဲ ခေါ်ထားတယ်၊ သွေးရင်းသားရင်း ညီအစ်ကိုရင်းလို သဘောထားတယ်၊ အစစအရာရာ ဦးစားပေးတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

မင်းသားသည် လွန်စွာအံ့သြသွားလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမယ့် မှော်ဆရာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကစပြီး လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မှော်ဆရာဟာ ဖခင်ရဲ့ ကျောက်ဖြူလှံတံနဲ့အတူ ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်”

မင်းသားသည် ပြောရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညှိုးငယ်သွားသည်။

“မှော်ဆရာ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အတွက် ကျုပ်ရဲ့ ခမည်းတော်ဟာ အတော်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဥယျာဉ်ထဲကို

ဘယ်သူမှ မဝင်ရဘူးဆိုပြီး ပိတ်လိုက်တယ် အခုအချိန်ထိပိတ်ထားဆဲပါ”
စွန်းဟိန်ကျက -

“ပျောက်ဆုံးသွားတာ မှော်ဆရာဖြစ်တယ်လို့ မင်းသားယုံသလား”
အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“ကျုပ်ရဲ့ ခမည်းတော်ပြောတာပဲ၊ မယုံနိုင်စရာ အကြောင်း လုံးဝ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ ခမည်းတော်က မဟုတ်တာကို ဘယ်ပြောပါ့မလဲ”

“သင်မင်းသား မှားနေပါပြီ”

“ကျုပ်မှားတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းသား အများကြီး မှားနေပါတယ်”

“ကျုပ် ဘယ်နေရာ မှားနေတယ်ဆိုတာကို သင်ထောက်ပြပါ”

စွန်းဟိန်ကျ ပါးစပ်ပိတ်ထားလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး မင်းသားက ထပ်မံမေးလေ၏။

“သင် ဘာကြောင့် ပါးစပ်ပိတ်သွားတာလဲ”

“အခု နန်းတိုင်တဲ့ဘုရင်ဟာ သင်ရဲ့ဖခင်မည်းတော်လို့ မင်းသားက ထင်နေသလား”

မင်းသားက အံ့သြစွာ ပြန်မေးလေ၏။

“သင်က အခု စိုးစံနေတဲ့ ဘုရင်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဖခင်မည်းတော် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောချင်နေသလား”

စွန်းဟိန်ကျ ပါးစပ်ပိတ်သွားပြန်လေ၏။

“သင့်ကို ကျုပ်မေးနေပါတယ်၊ အခု စိုးစံတဲ့ ဘုရင်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဖခင်မည်းတော် မဟုတ်ဘူးလို့ သင်ပြောချင်ပါသလား”

မင်းသားက ထပ်မံမေးမြန်းလေ၏။

“သင်ဘာကြောင့် မဖြေဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားရသလဲ”

မင်းသားသည် အားမလို အားမရ မေးမြန်းလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျက -

“ဒီမှာ မဆိုင်တဲ့ လူတွေရှိနေတယ်၊ ကျွန်ုပ် မဖြေနိုင်ပါဘူး”

မင်းသား သည် သူ့ ကိုယ်ရံတော်များကို အချက် ပြလိုက်၏။

ကိုယ်ရံတော်များသည် နောက်ဆုတ်သွား၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများလည်း ရှောင်ရှားသွားကြ၏။ အခန်းထဲ၌ အိမ်ရှေ့မင်းသား၊ စွန်းဟိန်ကျနှင့် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်တို့သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

“ကဲ သင်ပြောလို့ရပြီ၊ ပြောပေတော့”

စွန်းဟိန်ကျက -

“လက်ရှိ စိုးစံနေတဲ့ ဘုရင်ဟာသင့်ရဲ့ ခမည်းတော်အစစ်မဟုတ်ပါဘူး”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ဒေါသထွက်လာ၏။

“သင် ဘယ်လိုလူလဲ”

“ကျွန်ုပ်ဟာ ရှေ့နှစ်ပေါင်းငါးရာ နောက်နှစ်ပေါင်းငါးရာ ဟောပြောနိုင်တဲ့လူပဲ”

“သင်ဟာ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ စကားတွေနဲ့ ကျုပ်ကို စော်ကားလိုက်တာပဲ”

သူသည် ကိုယ်ရံတော်များကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သူ့ကို ဖမ်းကြစမ်း”

စွန်းဟိန်ကျသည် ပြုံးပြီး ဆရာတော်ကို လှည့်ပြောလေ၏။

“တပည့်တော်တို့ ပိဋကတ်သုံးပုံ ဆက်ပင့်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ခရီးထွက်ကြပါစို့ဆရာ”

“အဟမ်း အဟမ်း”

ဆရာတော်က ချောင်းဟန်ပြီးနောက် ကျောက်ဖြူလှံတံကို ထောင်ပြလိုက်၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ကျောက်ဖြူလှံတံအား တွေ့ရသောအခါ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားတော့သည်။

* * * * *

အခန်း (၁၀၉)

အိပ်မက်ကိုယုံကြည်ကြခြင်း

မင်းသားသည် ကိုယ်ရံတော်များကို တားလိုက်၏။ သူသည် ကျောက်ဖြူလှံတံကိုကြည့်၍ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါ ... ဒါဟာ ... ခ ... ခမည်းတော်ရဲ့ ကျောက်ဖြူလှံတံပဲ၊ ဘယ်လိုကနေ ဆရာတော်လက်ထဲ ရောက်နေရတာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျက ဆရာတော်ထံမှ လှံတံကို တောင်းလိုက်၏။

သူသည် လှံတံကို ကိုင်မြှောက်ပြပြီး -

“ဒါဟာ သင့်ဖခမည်းတော်ရဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ သင်သေချာချာ မှတ်မိရဲ့လား”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“ကျုပ် ခမည်းတော်ရဲ့ ပစ္စည်းကို ကျုပ်မမှတ်မိဘဲ ရှိပါ့မလား”

သူသည် စွန်းဟိန်ကျကို မကြည့်၊ ဆရာတော်ကိုကြည့်ပြီး အေးစက်ခက်ထန်စွာ မေးလိုက်၏။

“မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ၊ ဒီပစ္စည်းဘယ်ကရတာလဲ၊ သင်မှန်မှန် ပြောရင်ပြော၊ မပြောရင် သင့်ကို ကျုပ်ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

စွန်းဟိန်ကျက ကြားထဲမှ ဖြတ်ပြောသည်။

“မဖမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်က အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါမယ်”

သူက ဆက်ပြီး ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ လူထူးလူဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ကြီး စွန်းဟိန်ကျပါ”

“ဆက်ပြောပါ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ထောက်ပေးသည်။

စွန်းဟိန်ကျက ဆက်ပြော၏။

“ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်တွေဟာ မဟာထန်နိုင်ငံက ထွက်လာခဲ့တဲ့ သူတွေဖြစ်ပါတယ်၊ ထန်စကရာဇ်က ကျုပ်တို့ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီတာဝန်ကတော့ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ပင့်ဆောင်ဖို့ပါပဲ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒီသတင်းကို ကျုပ်ကြားသိခဲ့ပြီးပါပြီ”

သူသည် ဆရာတော်၏ ဇွဲသတ္တိကို ကြည်ညိုလေးစားသောအားဖြင့် လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးလိုက်လေ၏။

“အရှင်ဘုရားကို တပည့်တော် ပြောမှားဆိုမှား ရှိခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီအတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ဘုရား”

ဆရာတော်က လက်အုပ်ချီ၍ ပြောသည်။

“မင်းသားကို ကျုပ်ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“ဒါနဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ ဖခမည်းတော်ပိုင်တဲ့ ကျောက်ဖြူလှံတံကို ဘယ်က ဘယ်လို ရရှိလာသလဲဆိုတာ ရှင်းပြပါဦး ဘုရား”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ကဲ ... ဟိန်ကျ ရှင်းပြလိုက်ပါ”

စွန်းဟိန်ကျက ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုပါ ကျုပ်တို့ခရီးသွားရင်း ဒီကျောင်းမှာ တစ်ညတာ တည်းခိုဖို့အဖြစ်က ဖန်လာပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဝင်တည်းခိုခဲ့ပါတယ်၊ ညအိပ်တော့ မင်းသားရဲ့ ဖခမည်းတော်က ဆရာတော်ကို အိပ်မက်ပေးခဲ့ပါတယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“တပည့်တော်ရဲ့ ဖခမည်းတော်ဟာ နန်းတော်ထဲက ဘယ်ကိုမှ မခွာပါဘူး၊ နန်းတော်မှာ ရှိနေပါတယ်၊ အရှင်ဘုရားက သူ့ကို အိပ်မက်မက်တယ်ဆိုတော့ တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ”

ဆရာတော်က -

“စကားကို ဆုံးအောင်လဲ နားထောင်ပါဦး မင်းသား၊ စကားဆုံးရင် လိပ်ပတ်လည်သွားပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီဘုရား၊ ဆက်ပြောပါတော့”

“ကျုပ် အိပ်မက် မက်တဲ့အခါမှာ သင့်ဖခမည်းတော်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုရွှဲနေပါတယ်၊ သူဟာ ကျုပ်ဆီမှာ အကူအညီလာတောင်းတာပါ၊ ဟောဒီကျောက်ဖြူလှံတံကိုလဲ သူပေးသွားတာပါ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် လွန်စွာ အံ့ဩသွားလေ၏။

“အိပ်မက်မက်တယ်၊ အိပ်မက်ဆိုတာ အကောင်အထည် ဖမ်းယူလို့ မရတဲ့အရာပါ၊ ခမည်းတော်က ကျောက်ဖြူလှံတံကို ဘယ်လိုပေးခဲ့တာပါလဲ ဘုရား”

ဆရာတော်က -

“နားထောင်ပါ နားထောင်ပါ၊ သင့်ခမည်းတော်နဲ့ မှော်ဆရာဟာ ပန်းဥယျာဉ်ထဲ လျှောက်ကြည့်ကြရင်း ရေတွင်းတစ်တွင်းကို ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်၊ အဲဒီမှာ မှော်ဆရာဟာ သင့်ဖခမည်းတော်ကို ရေတွင်းထဲတွန်းချပြီး ရေတွင်းကို အဖုံးနဲ့ ပိတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး သူ့နိုင်ငံကို အပိုင်စီးသွားတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို တိုင်ကြားသွားခဲ့ပါတယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

“ခမည်းတော်ဟာ ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာရှိပြီး တိုင်းပြည်ကို အုပ်စိုးနေပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျက ဝင်ပြော၏။

“သူဟာ မင်းသားရဲ့ ဖခမည်းတော်အစစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ မှော်ဆရာပါ၊ မှော်ဆရာက သင့် ဖခမည်းတော်အဖြစ် အယောင်ဆောင်

ထားတာပါ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားမှာ မည်သို့မျှ မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ဘယ်လိုလုပ် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ နို့ဖို့ဆိုရင် သူက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုအိပ်မက်လာပေးမလဲ၊ သင် ယုံကြည်အောင် ပြသဖို့ ကျောက်ဖြူလှံတံကို ဘယ်လိုလုပ်လာပေးမလဲ၊ မင်းသားတောကစား ထွက်မယ် ဆိုတာလဲ သူ အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောပြတာပါ၊ ကျောက်ဖြူလှံတံဟာ အဓိကသက်သေပဲ၊ မင်းသား တောကစားထွက်မယ် ဆိုတာ ကြိုတင်သိလို့ ကျုပ်တပည့်ကြီးက သင့်ကို မျှားခေါ်လာတာပါ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားမှာ တွေဝေသွားသည်။ သူသည် အလွန်ဝေခွဲရခက်နေသည်။ သူသည် တန်ခိုးပြာဠိဟာများကို မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဒီအကြောင်းကို သိတာနဲ့ ကျုပ်ဟာ တိမ်တိုက်ကိုစီးပြီး မင်းသားကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်၊ မင်းသားတို့ရဲ့ ကြက်မည်းကြီး နိုင်ငံ ကောင်းကင်ပေါ်က စောင့်ကြည့်နေတာပါ၊ ကျုပ်ဆရာပြောသလိုပဲ မှော်ဆရာဟာ သင့်ဖခမည်းတော် အယောင်ဆောင်နေတာကို ကျုပ် တွေ့ရပါတယ်”

သူက ဆက်လက်ပြောဆိုသည်။

“ဒါကြောင့် မင်းသား တောကစားထွက်လာတဲ့အခါမှာ ကျုပ်ဟာ ယုန်တစ်ကောင်အဖြစ်ဖန်ဆင်းပြီး မင်းသားတို့ရှေ့က ပြေးထွက်ခဲ့တယ်၊ သင်တို့ရဲ့ မြို့တံခါးအပြင်ဘက်ဟာ တောတောင်နဲ့ နီးစပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်က ယုန်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ၊ သင်တောကစားထွက်တဲ့အခါ တိုင်းရော အဲဒီနားမှာ တောကောင်တစ်ကောင်ကောင် တွေ့ဖူးလို့လား၊ ကျုပ်ဟာ သင့်ကို မျှားခေါ်လာတာပါပဲ၊ ဒါမှ ဒီကျောင်းမှာ ဆရာတော်နဲ့ တွေ့မှာ မဟုတ်လား”

ထိုအခါ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ဟုတ်ပါတယ် မင်းသား ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်

ထွက်ဖို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သင့်ရဲ့ ဖခမည်းတော်ကို ကျုပ်သနားတယ်၊ ရေတွင်းထဲမှာ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ဒုက္ခခံနေရတယ်၊ သူ့ကိုညစ်ညစ်ပတ်ပတ် လုပ်ကြံသွားတဲ့လူဟာ သူတိုင်းပြည်ကို လိမ်ညှာအုပ်စိုးနေတာကို သူမခံချိမခံသာ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့သူ့ကို ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်သည်။ ယုန်ကို မတွေ့သင့်သည့်နေရာ၌ တွေ့ရခြင်း၊ ကျောက်ဖြူလှံတံကို တွေ့ရခြင်းတို့ကြောင့် သူသည် အဖြစ်အပျက်ကို ယုံကြည်သွားလေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားရသည်။

ဆရာတော်က -

“မင်းသားရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် မင်းသားရဲ့ မယ်တော်ဆီသွားရောက်ပြီး သတင်းစုံစမ်းရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသား အံ့သြသွားသည်။

“မယ်တော်က ဒီကိစ္စကို သိနေလို့လား”

ဆရာတော်က -

“သူမသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညတုန်းက မင်းသားရဲ့ဖခမည်းတော်က မယ်တော်ဆီသွားပြီး အိပ်မက်ပေးမယ်လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“ကောင်းပါပြီ၊ တပည့်တော်ရဲ့ မယ်တော်ဆီ တစ်ခေါက်သွားပြီး စုံစမ်းလိုက်ပါဦးမယ်”

“ခဏနေပါဦး မင်းသား”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် လှမ်းထွက်ရန်ပြင်နေသည့် ခြေလှမ်းကို ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။ စွန်းဟိန်ကျဲကို လှည့်ကြည့်သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“မင်းသား သတိထားပါ၊ မင်းသားဟာ ကိုယ်ရံတော်တွေနဲ့အတူ တူပြန်သွားရင် သတင်းပေါက်ကြားသွားနိုင်ပါတယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် သတိရသွား၏။

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကို ဒီမှာ ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီး ကျုပ်
တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“မင်းသားနဲ့မယ်တော်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတွေ့
တာ အတော်ကြာပြီလို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား။”

မင်းသားက -

“ဟုတ်တယ်၊ သုံးနှစ်တောင် ရှိသွားပါပြီ”

“အဲဒီ ဘုရင် ဥယျာဉ်တော်ထဲက ပြန်လာပြီး ကတည်းက
ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“သင့်စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းမနေဘူးလား၊ သင့်မယ်တော်နဲ့ သင်
ဟာ ဘာကြောင့် တွေ့ခွင့်မရတာလဲဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ခမည်းတော်က ကျုပ်ကို မယ်တော်နဲ့ မတွေ့
ရဘူးလို့ ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားခဲ့တယ်”

“အခု သင့်မယ်တော်နဲ့ သွားတွေ့ရင် ဘုရင့်တားမြစ်ချက်ကို
ဖောက်ဖျက်ရာ မကျဘူးလား”

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ”

“မင်းသားသွားရင် မိဖုရားဆောင်ရှေ့ဘက်က မဝင်ပါနဲ့၊ နောက်
ဘက်တံခါးပေါက်က တိတ်တဆိတ်ဝင်ပါ ...၊ ဝင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်
ယုံကြည်ပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက သညာပေးလိုက်သည်။

မင်းသားသည် ကိုယ်ရံတော်များအား ရတနာကျောင်းတိုက်၌
တပ်စွဲထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူတစ်ကိုယ်တည်း
နန်းတော်သို့ ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လေတော့၏။

နန်းတွင်း မိဖုရားဆောင်တစ်ခုတွင် မိဖုရားကြီးတစ်ပါးတည်း
တွေ့တောစဉ်းစားနေလေ၏။ သူ့မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များ ဝေနေလေ
၏။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

မိဖုရားကြီး၌ မည်သို့သော အကြောင်းများရှိသောကြောင့် ဤသို့
မျက်ရည် ဝေနေရသနည်း။

အကြောင်း ရှိပါသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်က သူမသည် အိပ်မက်တစ်ခုကို
မြင်မက်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရေများရွှဲစိုနေသည့် သူ့မောင်တော်
ဘုရင်အား သူမသည် အိပ်မက်တွင် မြင်မက်ခဲ့ပါသည်။

သူ့မောင်တော်ဘုရင်က သူလုပ်ကြံခံရသည်မှာ သုံးနှစ်ရှိပြီဖြစ်
ကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ယခု သူ့ကျွတ်ချိန်တန်ဖြစ်၍ သိက္ခာသမာဓိ
ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် တွေ့ကာ ထိုဘုန်းတော်ကြီးက သူ့အား
ကယ်တင်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

မိဖုရားကြီး စဉ်းစားနေသည်မှာ အိပ်မက်ကိစ္စဖြစ်ပါသည်။
အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ သွေးလေချောက်ချားပြီးလည်း မက်တတ်ပါသည်။
အိပ်မက်ကို ယုံကြည်ရန်မှာ အလွန်ခက်ခဲပါသည်။ သို့သော် မြင်မက်
ခဲ့သည့် အိပ်မက်အတွက်မူ သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ် ခြေသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရလေ၏။

သူမ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူမ မတွေ့ရသည်မှာ သုံးနှစ်
ကြာပြီဖြစ်သော သားတော်အိမ်ရှေ့မင်းသားကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်
ရလေ၏။

“သား ... သားတော်”

မယ်တော်သည် သားတော်ကို ပြေးပွေ့ဖက်ပြီး မျက်ရည်များ
တသွင်သွင် စီးကျလာလေတော့၏။ အားရအောင်ငိုပြီးသောအခါ မယ်
တော်သည် သားတော်၏ ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မယ်တော်ရှေ့၌ ခူးထောက် ထိုင်လိုက်
လေ၏။

“သားတော် မယ်တော်ဆီ သားတော် ရောက်မလာတာဟာ
သုံးနှစ်တောင်ရှိခဲ့ပြီ၊ နေစိမ့်လိုက်တာ သားတော်ရယ်၊ ဘယ်များခရီးထွက်
နေပါသလဲ သားတော်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“သားတော် ဘယ်မှ မသွားပါဘူး မယ်တော် ဒီ နန်းတော် ထဲမှာပဲ ရှိနေပါတယ်”

“ကြည့်စမ်း ... ကိုယ့်မိခင်တစ်ယောက်ကိုတောင်မှ လာမကြည့်ဘဲ နေရက်သလား သားတော်ရယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“သားတော်လဲ သိပ်တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖခမည်းတော် က တွေ့ခွင့်မပြုလို့ပါ”

မယ်တော် အံ့သြသွားသည်။

“သူက တားမြစ်ထားလို့ ဟုတ်လား၊ သားနဲ့အမေကို သူက မတွေ့အောင် ဘာဖြစ်လို့ တားမြစ်ထားတာလဲ”

“သားတော် စာဖတ်ချိန် ပျက်မှာစိုးလို့လို့ အကြောင်းပြပါတယ် မယ်တော်”

“အခုကော သူက တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်ပြီလား”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ခေါင်းယမ်း၏။

“တွေ့ခွင့်မပေးဘူး မယ်တော်၊ သားတော်က လာပြီး ခိုးတွေ့တာပါ၊ သားတော်မှာ အလွန်အလွန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မယ်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးရအောင် သားတော်လာတွေ့တာ ပါ”

မယ်တော် ရင်ထိတ်သွား၏။

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဟုတ်လား၊ ဘာများလဲ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“သားတစ်ခု သိချင်ပါတယ်၊ ဒီသုံးနှစ်အတွင်းမှာ ဖခမည်းတော် ဟာ အရင်ကလိုပဲလား ...၊ ဒါမှမဟုတ် အပြောင်းအလဲများ ရှိသလား ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်”

မိဖုရားကြီးသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အင်း ... သားတော်မေးတော့မှ တစ်ခုကို သတိရလာတယ်”

“ဘာကို သတိရတာလဲ မယ်တော်၊ သားတော်ကို ပြောစမ်းပါ”

မိဖုရားကြီးက -

“သားတော်ရဲ့ ဖခမည်းတော်ဟာ မယ်တော်ကို အတော်ကိုချစ်ပါတယ်၊ မယ်တော်ကို မခွဲနိုင်မခွာရက် အင်မတန် သံယောဇဉ်ကြီးပါတယ်၊ အင်း ... ဒီသုံးနှစ်အတွင်းမှာတော့ သူဟာ တရားကျင့်နေတယ်ဆိုပြီး မယ်တော်ဆီ ရောက်မလာတော့ဘူး၊ တစ်လမှာ တစ်ခါနှစ်ခါပဲ မယ်တော်ဆီ လာပါတယ်၊ နောက်ပြီး နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားတာပါပဲ”

သူမသည် အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

“သားတော် ... ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေကိုမေးနေတာလဲ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ထန်စန်းကျမ်းဆရာတော်နှင့် တွေ့ဆုံရခြင်းနှင့် ဖခမည်းတော် လုပ်ကြံခံရသည့် အကြောင်းများကို ပြန်ပြောပြလေ၏။

မယ်တော်မှာ အကြီးအကျယ် အံ့သြထိတ်လန့် သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် လက်ရှိသားတော်ရဲ့ ခမည်းတော်ဟာ မှော်ဆရာက ဖန်ဆင်းထားတာလို့ ဆိုလိုက်တာလားဟင်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် ... မယ်တော် ဒီအတိုင်းပဲ”

“မယ်တော်တော့ ယုံရခက်ခက်ပဲ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ခမည်းတော် အမြဲတမ်း ကိုင်ဆောင်သည့် ကျောက်ဖြူလှံတံအား ထုတ်ပေးလေ၏။

“အဲဒါကို ကြည့်စမ်းပါ မယ်တော်”

မိဖုရားကြီးသည် ကျောက်ဖြူလှံတံအား သေချာစွာ ကြည့်ပြီး မျက်လုံးအစုံမှာ ဝိုင်းစက်ဖြူးကျယ်သွားသည်။

“ဒါ ... ဒါ သားရဲ့ခမည်းတော် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်တုန်းက ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကျောက်ဖြူလှံတံပဲ ...၊ သားတော် ဘယ်က ရလာတာလဲ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“ဖခမည်းတော်က သက်သေအထောက်အထားအဖြစ် အိပ်မက်ထဲ

မှာ ဆရာတော်ကို ပေးခဲ့တာလို့ ဆရာတော်က ပြောပါတယ်။ ဒီဆရာတော်တွေဟာ ရပ်ဝေးက ဆရာတော်တွေပါ ...။ ခမည်းတော်အကြောင်း လုံးဝ မသိရှိသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အခု ... သူတို့ဟာ အားလုံးသိနေပါတယ်။ အဲဒါထူးဆန်းပါတယ်။ သူတို့ လူလိမ်တွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လိမ်ရမယ့် အကြောင်းလဲ မရှိပါဘူး။”

မိဖုရားကြီးသည် သူမ၏ အိပ်မက်ကို သတိရသွားပြီး အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွား၏။

“ဒါ ... ဒါ ... ဆိုရင်တော့ မယ်တော်အိပ်မက်က ဟုတ်မှန်နေပြီပေါ့ကွယ် ...”

မင်းသားလေးသည် ဆရာတော်စကားများကို သတိရလိုက်လေ၏။

“အိပ်မက် မယ်တော်အိပ်မက် မယ်တော် ဘာတွေများ အိပ်မက်မက်သလဲ”

မိဖုရားကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူမသည် သူမမြင်မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

“မယ်တော် ပထမတော့ ဇေဝဇဝါဖြစ်နေပါတယ် ...။ ယုံကြည်ရမလိုလို မယုံကြည်ရမလိုလို ဖြစ်နေပါတယ် ...။ အခုတော့ မယ်တော် အိပ်မက်နဲ့ သားတော်ပြောတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ပြီး ကျောက်ဖြူလှံတံကိုပါ ပြလာတယ်ဆိုတော့ မယုံလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

မိဖုရားကြီးသည် သူ၏မောင်တော်ဘုရင်ကြီးအတွက် လွန်စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ သားတော်၏ ပန်းပေါ်သို့ လက်တင်၍ မေးလိုက်၏။

“မယ်တော်တို့ အခု ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲဟင်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက အံ့ကြိတ်၍ ပြောသည်။

“ဒီ လူယုတ်မာကြီးကို သတ်မယ်။ ဖခမည်းတော်အတွက် လက်စားချေရမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား သားတော်ရယ်၊ သူက မှော်ဆရာကြီးဆို”

“ဖြစ်ပါတယ် မယ်တော်။ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ကြီး စွန်းဟိန်ကျဲဆိုတာ အတော်ကို တန်ခိုးရှိပါတယ်။ သူ့ကို အကူအညီ တောင်းရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

မယ်တော် မိဖုရားကြီးက -

“သူ အခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

“သားတော်တို့ရဲ့ ရတနာဘုရားကျောင်းမှာ တည်းခိုနေပါတယ် မယ်တော်”

မိဖုရားကြီးက -

“ဒီလိုဆိုရင် သားတော်မြန်မြန်သွားပါ။ ဆရာတော်ကိုအကူအညီ ပေးပါလို့ လျှောက်ထားလိုက်ပါဦး။”

“စိတ်ချပါ မယ်တော် ဆရာတော်ဟာ ဖခမည်းတော်ကို သနားလို့ ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ သားတော်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တွေ ကိုလဲ ရတနာဘုရားကျောင်းမှာ တည်းခိုခိုင်းထားပါတယ်။ သားတော်က အမြန်ဆုံး ပြန်သွားပြီး ဆရာတော်နဲ့ စွန်းဟိန်ကျဲဆို အကူအညီတောင်းပါမယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မိဖုရားကြီးအား ရှိခိုးကန်တော့ကာ ကမန်းကတန်း ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

* * * * *

အိမ်ရှေ့မင်းသားမှာ လွန်စွာဝမ်းသာသွားလေ၏။
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်ုပ်ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို ပြောပါ”

စွန်းဟိန်ကျဲက စဉ်းစားပြီး ပြောသည်။

“အခုကိစ္စမှာ ကျုပ်တို့ အမှန်တရားကို သိကြရပြီ၊ အမှားတရားကို အမှန်တရားဖြစ်ဖို့ ပြန်ဆောင်ရွက်ရာမှာ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့ ...၊ သင် ... အခု ကိုယ်ရံတော်တပ်သားတွေနဲ့ နန်းတော်ထဲ ပြန်သွားပါ ...၊ ကနေ့ည တစ်ညနားပါ၊ မနက်ဖြန် ဒီ ကျောင်းကို ပြန်လာခဲ့ပါ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“လူသတ်သမား ဘုရင်ဖြစ်နေတဲ့ နန်းတော်ထဲကို ကျွန်ုပ် မပြန်ချင်တော့ဘူး”

စွန်းဟိန်ကျဲက ဖျောင်းဖျလေ၏။

“မပြန်ချင်လို့ မရဘူး မင်းသား၊ တော်ကြာ မှော်ဆရာက သင် မင်းသားကို သံသယဖြစ်သွားရင် ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ရကိုင်ရတာတွေ သံသရာရှည်ကုန်မယ်၊ အပ်နဲ့ ထွင်းရမယ့်ကိစ္စကို ပုဆိန်နဲ့ ထွင်းရမယ့် အဖြစ်တွေ ရောက်ကုန်မယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“အခုလည်း သံသယဖြစ်မှာပါပဲ၊ ကျွန်ုပ်တောကစားထွက်လာတာ၊ ဘာသားကောင်မှ မရဘဲ ပြန်သွားရင် သံသယဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ ကျုပ် ဖန်တီးပေးလိုက်ပါမယ်”

သူသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ခေါ်လျက် ဘုရားကျောင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

“ဒီမှာ ခဏနေပါဦး မင်းသား”

သူက ယင်းသို့ မှာကြားပြီး တိမ်တိုက်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ သူသည် တိမ်တိုက်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

မင်းသားသည် စွန်းဟိန်ကျဲ၏ အစွမ်းကို မြင်သောအခါ လွန်စွာ အံ့သြ ဝမ်းသာသွားသည်။ စွန်းဟိန်ကျဲ၌ တန်ခိုးစွမ်းရည် ရှိကြောင်းကို

အခန်း (၁၁၀)

ရတနာရှာဖွေခြင်း

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးကာ ရတနာကျောင်းသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်သွား၏။ သူသည် ကိုယ်ရံတော်များ တပ်စွဲသည့် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ သူသည် ဘုရားကျောင်းရှိရာသို့ အမောတကော ပြေးလေတော့သည်။

သူကျောင်းထဲ ရောက်ရှိသောအခါ ဆရာတော်နှင့် တပည့်များ စုထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

သူသည် ဆရာတော်နှင့် စွန်းဟိန်ကျဲတို့ ရှေ့၌ခူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။

“ဖခမည်းတော် လုပ်ကြံခံရတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် လူယုတ်မာ မှော်ဆရာကို ဖမ်းပြီး ခမည်းတော်အတွက် ကျွန်ုပ် လက်စားချေလိုပါတယ်၊ ဆရာတော်နဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ကြီးတို့က ကျွန်ုပ်ကို အကူအညီပေးကြပါ”

စွန်းဟိန်ကျဲက အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ဆွဲထူလိုက်၏။

“ထပါ ... မင်းသား ...၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်ရဲ့ဆရာက ကျုပ်ကို အကူအညီပေးဖို့ ပြောထားပြီးပါပြီ”

လည်း စိတ်ချ ယုံကြည်သွားသည်။

စွန်းဟိန်ကျသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့် တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်နှင့် ကျောင်းစောင့်နတ်များကို ပင့်ဖိတ် လေ၏။ နတ်အပေါင်းလည်း ရောက်ရှိလာသည်။ သူတို့သည် စွန်းဟိန် ကျအား ဂါရဝပြုကြလေ၏။

“တန်ခိုးရှင် ... ဘာများခိုင်းမလို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခေါ်တာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျက ရှင်းပြသည်။

“နတ်မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ဟာ မျောက်တွေကို ကြီးမှူးအုပ်ချုပ်တဲ့ မျောက်မင်း မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဆရာတော် ပိဋကတ်သုံးပုံ သွားပင့်တဲ့အခါ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ရရှိအောင် လိုက်လံဆောင်ကြဉ်းပေးနေတဲ့ မျောက်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကို သင်တို့အားလုံး သိကြပါတယ်”

နတ်များက ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်ကြ၏။

“သိပါတယ် တန်ခိုးရှင်”

“ကျွန်ုပ် အကူအညီလိုတဲ့အခါ သင်တို့ အကူအညီပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာကို သင်တို့ သိကြမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“သိပါတယ် တန်ခိုးရှင်”

“ဒါဆိုရင် အခု ကြက်မည်းနိုင်ငံက အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ သမင်ဒရယ်စတဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်အသေတွေ အလိုရှိနေပါတယ်၊ ဒါမှလဲ အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ နန်းတော်ကို ပြန်လို့ရမှာပေါ့”

“ဒါ ဘာမှ မခက်ပါဘူး၊ သင် ဘယ်လောက်များများ လိုချင်သလဲ ပြောပါ”

“သိပ်အများကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“နတ်မင်းတို့ ကြည့်စုပြီး အသင့်အတင့် ပြုလုပ်ပေးရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ တန်ခိုးရှင် အခုပဲ ကျုပ်တို့ လာပို့ပါမယ်”

စွန်းဟိန်ကျက လက်ကာပြလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်ဆီ ပို့ဖို့မလိုပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကိုပို့ရမလဲ”

“သူတို့ ပြန်မယ့် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ အဲဒီသားကောင် အသေတွေ ချထားလိုက်ပါ၊ သူတို့ဘာသာ ကောက်ယူသွားကြပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ တန်ခိုးရှင်”

နတ်မင်းတို့သည် စွန်းဟိန်ကျကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် တိမ်တိုက်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ မင်းသားရှိရာသို့ ကျလာလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျက -

“အသင်မင်းသား သင်ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ သင်ပြန်မယ့် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ အသင့် ရှိနေပါပြီ၊ သင်မင်းသားဖမ်းဆီးလို့ရတဲ့ သားကောင်များအဖြစ် သဘောထားပြီး နန်းတော်ကို ပြန်ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် စွန်းဟိန်ကျကို ဂါရဝပြု၍ နန်းတော်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ သူ့နောက်မှာ ကိုယ်ရံတော်တပ်သည်လည်း လိုက်သွား၏။ သူတို့သည် တောထဲမှ ဖြတ်သန်းပြီး မင်းနေပြည်သို့ ပြန်ကြရာ တောတိရစ္ဆာန်များ အတုန်းအရုံး လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရှိကြရသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ကျုပ်တို့တော့ ပွပြီ၊ ကျုပ်တို့ မပစ်ခတ်ရဘဲနဲ့ တောကောင်အမျိုးမျိုးကို ရပြီ၊ ဒီလိုနေ့မျိုး တစ်နေ့မှမရှိခဲ့ပါဘူးဗျာ”

ကိုယ်ရံတော်များသည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပျော်မြူးနေကြလေ၏။ သူတို့သည် အလွန်ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ ပြန်သွားကြရာ မြို့တံခါးဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ မြို့တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ကြသောအခါ မြို့သူမြို့သားများသည် သားကောင်များစွာ ရလာသည့် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား အံ့သြချီးကျူးကြလေ၏။

ထိုအခါ မြို့သူမြို့သားများသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့ အုပ်စုကို သောင်းသောင်းဖြဖြကြိုဆိုကြသည်။

ထိုအခါကျမှ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် စွန်းဟိန်ကျဲ၏ အစွမ်း သတ္တိကို ပိုမိုသိရှိရတော့သည်။

“တုန်”

အုံးမောင်း တစ်ချက်ခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။

ဘုရားကျောင်းတစ်ခုလုံး မီးများငြိမ်းသွားပေပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီး များအားလုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေကြလေပြီ။

စွန်းဟိန်ကျဲမှာ အိပ်မပျော်သေးချေ။ မှော်ဆရာအား မည်သို့မည် ပုံ ဖမ်းဆီးရမည်ကို သူစဉ်းစားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူသည် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေသော ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော် ဟောက်၍ အိပ်နေသော ကျူးပတ်ကိုင့်နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့ကို ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေလေ၏။ အတန်ကြာမှ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို နှိုးလိုက် သည်။

“ဆရာ ... ဆရာ”

ဆရာတော်သည် အိပ်ရာမှ ချက်ချင်းနိုးလာ၏။ ဆရာတော် သည် အအိပ်ဆတ်သည်။

“ဘာများလဲ ဟိန်ကျဲ”

“ဆရာ မှော်ဆရာဟာ သုံးနှစ်လုံးလုံး ဘုရင့်နေရာမှာ ယူထားတယ်ဆိုတော့ ဝန်ကြီးမှူးမတ်တို့ဟာ သူ့လူတွေချည်း ဖြစ်ကုန်ပြီ လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဒါပေါ့”

“တပည့်တော်တို့သွားပြီး တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင်တစ်နန်းတော်လုံး က တပည့်တော်တို့ကို အုံကြွတွန်းလှန်ကြမယ်လို့ တပည့်တော် ထင်ပါ တယ်”

“အဲဒီလိုတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားက ရှိသေး တယ်မဟုတ်လား၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားကလဲ ထိုက်သင့်သမျှတော့ အင်အား ရှိမှာပါပဲ”

“အိမ်ရှေ့မင်းသား ရှိပေမယ့် တကယ့်အင်အားကတော့ ဘုရင့်ဆီ မှာ ရှိမှာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်မလဲ”

“တစ်နန်းတော်လုံးက ယုံကြည်ကြရမယ့် အထောက်အထားရှာ ဖို့ လိုပါတယ်”

“ကျောက်ဖြူလှံတံ ရှိသားပဲ”

“ဒါနဲ့ မလုံလောက်သေးပါဘူး ဆရာ”

“သင်ဘယ်လို စိတ်ကူးရှိသလဲ”

“တပည့်တော် အထောက်အထား ပစ္စည်းတစ်ခုကို သွားသယ် မလားလို့ စိတ်ကူးရှိပါတယ်၊ အဲဒါ အဖော်တစ်ယောက်တော့ ခေါ်သွား ရမယ်”

ဆရာတော်သည် ကျူးပတ်ကိုင့်နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။ ထိုနှစ်ဦးမှာ ဟောက်၍အိပ်ပျော်နေကြသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက သင်ကြိုက်တဲ့တစ်ယောက်ကို ခေါ်သွား ပေါ့ ...၊ နှစ်ယောက်စလုံး အသုံးဝင်တာပါပဲ”

“ကျူးပတ်ကိုင့်ကို ခေါ်သွားမယ်”

“ခေါ်သွားလေ”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် အိပ်ပျော်နေသည့် ကျူးပတ်ကိုင့်၏ ကြီးမား သော နားရွက်ကြီးကို ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။

“အား”

ကျူးပတ်ကိုင့်သည် နာကျင်စွာ အော်ရင်းနိုးလာသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“သင် နိုးလာပြီလား”

“ကျူးပတ်ကိုင့်သည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မျက်လုံးကို ပွတ်သပ် နေ၏။ သူ့နားရွက်ကို စွန်းဟိန်ကျဲက ဆွဲလိုက်မှန်း သူသဘောပေါက် သည်။

“အစ်ကိုကြီးဖြည်းဖြည်းဆွဲပါ၊ နားရွက်ပြတ်ထွက်တော့မယ်”

“ထ ... ငါ့နောက် လိုက်နဲ့”

“အချိန်မတော် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရတနာပစ္စည်းတစ်ခု သွားယူမလို့”

ကျူးပတ်ကို အိပ်ချင်ပြေသွား၏။

“ဘယ်လို ရတနာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျက -

“တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာပေါ့”

“အဲဒီ ရတနာကို ကျုပ်ရနိုင်မလား”

“မင်း လိုချင်လို့လား”

“လိုချင်တာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရာ မတော်တဆ ဆရာက ကျုပ်တို့ကို လမ်းခွဲသွားရင် ကျုပ်က ဒီရတနာတွေကို ထုခွဲပြီး စားသောက်ရမှာ မဟုတ်လား”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းပဲ ယူပါတော့ကွာ”

ကျူးပတ်ကို ဝမ်းသာသွား၏။

“အဲဒီ ရတနာကို ဘယ်မှာ သွားယူရမှာလဲ”

“ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံမှာလေ”

စွန်းဟိန်ကျသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား ကန်တော့ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွားလေ၏။

ကျူးပတ်ကိုလည်း ဆရာတော်အား ကပျာကယာ ဦးခိုက်ကာ ခုန်လိုက်သွားရသည်။

သူတို့သည် လီငါးဆယ်ခန့်ခရီးကို တိမ်တိုက်စီး၍ သွားရောက်ကြသည်။ နန်းတော်ဝင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ခုန်ချလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သုံးနှစ်ခန့်ပိတ်ထားသော ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

နန်းတော်ဥယျာဉ်ကြီးကို မပြုပြင်ဘဲ သုံးနှစ်ခန့် ပိတ်ထားခဲ့သဖြင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖြင့် ဥယျာဉ်ကြီးမှာ ပျက်စီးနေသည်။ အချို့နေရာများမှာလည်း မြက်ပင်မပေါက်ဘဲ ရှိနေသည်။

ဥယျာဉ်၏ အလယ်ဗဟို၌မူ အလွန်ကြီးမားသော ငှက်ပျောပင်တစ်ပင် ရှင်သန်လျက် ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ကျူးပတ်ကိုလည်း ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးအား လှည့်ပတ်ကြည့်၏။

“အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့ ရတနာဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ငါ့နောက်လိုက်ခွဲ”

သူသည် ငှက်ပျောပင် ရှင်သန်ကြီးထွားသည့် နေရာသို့ လျှောက်သွားလေတော့၏။

ကျူးပတ်ကိုလည်း နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

စွန်းဟိန်ကျက ငှက်ပျောပင်အား လက်ညှိုးထိုးပြပြီး -

“ရတနာက ဒီအပင်အောက် တည့်တည့်မှာ ရှိတာကွ”

ကျူးပတ်ကိုလည်း ငှက်ပျောပင်ကြီးအား ဆွဲလှဲပစ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မြေကြီးများအား ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ ကျောက်ပြားကြီးတစ်ချပ်အား တွေ့ရလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်မှာလဲ သစ်ပင်အောက်မှာ ရတနာရှိတယ်ဆို၊ အခုတွေ့တော့ ပျောက်ပြားကြီး တစ်ချပ်ပါလား၊ ဒီကျောက်ပြားကြီးဟာ မာယာများတဲ့ ကျောက်ပြားကြီးတော့ ဟုတ်ဟန်မတွေ့ပါဘူး”

“အဲဒီကျောက်ပြားကြီးကို ဆက်သဖယ်လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ရတနာတွေကို မင်းတွေ့ရမှာပါ”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်ကွာ”

သူသည် ကြီးမားသော ကျောက်ပြားကြီးအား ခွန်ပြည့်အားပြည့်ဖြင့် ဖယ်ရှားလိုက်၏။ ကျောက်ပြားကြီးဘေးသို့ ရောက်သွားသောအခါ ရေတွင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ရေတွင်းထဲမှ အလင်းရောင်များ ထွက်နေသည်။

ကျူးပတ်ကိုလည်းက -

“ဟန်ကျလိုက်တာ ရတနာတွေ အရောင်ထွက်နေတယ်”

သူသည် ရေတွင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ ရေတွင်းထဲမှ အရောင်တောက်ပခြင်းကို အသေအချာ သိရတော့သည်။ လရောင်နှင့် ကြယ်ရောင်တို့သည် ရေတွင်းထဲသို့ အရိပ်ထင်ကာ ရောင်ပြန်ဟပ်နေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“ကောင်းကွာ၊ ရောင်ပြန်ဟပ်တာပဲ၊ ရတနာမှ မဟုတ်တာ၊ အစ်ကိုကြီး ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဒီရေပဲ တွေ့နေရတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ရေတွင်းထဲမှာ ရတနာတွေ ရှိနေတယ်ကွ၊ မင်းရေထဲဆင်းကြည့်လိုက်ပါ”

“ဟင်း ... ပထမပြောတော့ သစ်ပင်အောက်မှာ ရတနာရှိတယ်တဲ့ ဒုတိယပြောတော့ ကျောက်ပြားအောက်မှာ ရတနာရှိတယ်တဲ့၊ ဟော တတိယကျပြန်တော့ ရေထဲမှာ ရတနာရှိပြန်သတဲ့၊ တော်တော် ယုံချင်စရာကောင်းတယ် ...”

“ရှိပါတယ်ကွာ၊ ငါမဟုတ်တာမပြောပါဘူး၊ ရေထဲကိုသာ မင်းဆင်းကြည့်၊ ရတနာမတွေ့တော့ ငါ့ကို ပြောချင်သလိုပြော”

ကျူးပတ်ကိုင်သည် စွန်းဟိန်ကျဲကို မယုံချေ။ သို့သော် စွန်းဟိန်ကျဲ ခိုင်းသည်ကိုလည်း မလွန်ဆန်ရဲချေ။

“ရေတွင်းက နက်တယ်ဗျ၊ ဘယ်လိုလုပ် ကျုပ်ဆင်းရမှာလဲ”

“ခုန်ချကွာ”

“ဟာ ... ခုန်တော့ မချချင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းအင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်၊ ပြီးရင် ငါ့သံတုတ်ကို ဆွဲလိုက် မင်းကို ငါ ရေတွင်းထဲ တဖြည်းဖြည်း ချပေးမယ်”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကိုကြီး”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မင်း လုပ်ကြည့်ပါဦး”

ကျူးပတ်ကိုင်သည် ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကို ချွတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖိနပ်ကို ချွတ်ကာ ရေတွင်းထဲသို့ ဆင်းလိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်က စွန်းဟိန်ကျဲ၏ သံတုတ်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး ဆင်းခြင်းဖြစ်သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲ၏ သံတုတ်သည် တဖြည်းဖြည်း ရှည်ထွက်လာကာ ကျူးပတ်ကိုင်အား ရေတွင်းထဲသို့ ချပေးလေသည်။ ရေသည် ကျူးပတ်ကိုင်၏ ခြေထောက်နှင့် ထိသည်။

“ကျုပ် ... ရေနဲ့ ထိပြီဗျို့”

ရုတ်တရက် စွန်းဟိန်ကျဲက သူ့သံတုတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ရာ ကျူးပတ်ကိုင်မှာ ရေထဲသို့ ကျသွားလေ၏။

“ပလုံ ...”

ကျူးပတ်ကိုင်သည် ရေကူးနေရသည်။ သူသည် ရေကောင်းစွာ ကူးတတ်သဖြင့် ရေအောက်ထဲသို့ ကူးခတ်သွားသည်။ မြေကြီးနှင့် ခြေထောက် ထိမိသောအခါမှ သူရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။ သူသည်ပတ်ဝန်းကျင်အား လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုသည်။ သူ ရောက်ရှိနေသောနေရာသည် ရေတွင်းမဟုတ်တော့ပေ။ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ရေအောက် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

မည်သည့် ရတနာကိုမျှလည်း မတွေ့ရချေ။

သူသည် ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားသည်။ နန်းတော်လိုလို ဘုရားကျောင်းလိုလို အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို ထိုရေအောက်ကမ္ဘာ၌ တွေ့ရလေသည်။

သူသည် အဆောက်အအုံ၏ တံခါးဘောင်ပေါ်သို့ကြည့်လိုက်၏။

“နဂါးမင်း ဂေဟာ ...”

စာတမ်းကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ထိုရေအောက်ကမ္ဘာ၌ နဂါးမင်းနေကြောင်း သူသိရှိလိုက်သည်။

“ငါလမ်းမှားပြီ၊ ဘယ်နဲ့ နဂါးမင်းနေတဲ့နေရာကို ရောက်လာရတာလဲ”

သူတွေဝေ စဉ်းစားနေစဉ် ကင်းလှည့်နေသော နဂါးတစ်ကောင်သည် သူ့ကိုမြင်သွားပြီး နန်းတော်မလွယ်ပေါက်မှ အတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသွားသည်။

နန်းတော်ထဲမှ နဂါးမင်းသည် ကင်းသမား ရေနဂါးအား တွေ့သောအခါ မျက်မှောင်ကုတ်မိလေ၏။

“မင်း ကင်းလှည့်တာဝန်ကျတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ နန်းတော်ထဲ ဝင်နေရတာလဲ၊ နန်းတော် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပေါ့”

ရေနဂါးက အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး -

“မှန်လှပါ ...၊ ကျွန်တော်မျိုး နန်းတော်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကင်းလှည့်နေပါတယ်၊ နားရွက်ကားကား နှာခေါင်းရှည်ရှည်နဲ့ ဝက်

နဲ့တူလှတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို တွေ့ခဲ့ပါတယ် ဘုရား ...၊ လူစိမ်း၊ သူစိမ်းပါ။”

နဂါမင်းသည် ထိတ်ခနဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ... ချက်ချင်းပင် သူသည် သတိရသွား၏။

“ဒီသတ္တဝါကို အထင်မသေးနဲ့၊ သူဟာ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော် နဲ့ သူ့တပည့်သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပဲ၊ ပိဋကတ်တော်တွေ သွား ပင့်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ၊ တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကြိုဆိုဖို့ ပြင်ထား ကြပေတော့”

သူ့အမိန့်ကြောင့် နဂါးမှူးမတ်များသည် အံ့သြသွားသည်။ သူ တို့သည် ဤသတင်းကို မကြားသိသေးပါချေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် တံခါးဝ၌ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီရပ်ပြီး ကြိုဆိုကြ၏။

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလိုကြိုဆိုမှ အဆင်ပြေမယ်၊ အဲဒီ ဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ကြီး စွန်းဟိန်ကဲ့ဆိုတာ အတော်စွမ်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ငါတို့အားလုံး သူတို့ကို မလေးမစားမလုပ်တာ အကောင်း ဆုံးပဲ”

နဂါးမင်းက ဤသို့ မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

* * * * *

အခန်း (၁၁၁)

အသက်ရှင်ဆေး

ကျူးပတ်ကိုိုင်သည် နန်းတော်ရှေ့၌ မယောင်မလည် ရပ်နေလေ ၏။ သူက အပြင်ဘက်၌ ဤသို့ရပ်နေစဉ် တံခါးအတွင်းဘက်၌ သူ့အား ကြိုဆိုရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်။

သူသည် တံခါးခေါက်သင့် မခေါက်သင့် စဉ်းစားနေလေ၏။

“အင်း ... ငါ တံခါးခေါက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီရေအောက် ကမ္ဘာမှာ တစ်ယောက်မှလဲ မတွေ့ရဘူး”

သူသည် တံခါးခေါက်ရန် လက်မြှောက်လိုက်၏။ တံခါးသည် အလိုလို ပွင့်သွားပြီး သူ့အား ကြိုဆိုနေသည့်သူများကို တွေ့ရှိရသည်။

“ကျူးပတ်ကိုိုင်ပါလား အထဲကိုကြွပါ”

ကျူးပတ်ကိုိုင်သည် အထဲကို ကြွပါဟု ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသော အခါ ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်က ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လာတာပါ”

နဂါးမင်းက -

“အထဲဝင်ပါ၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

နဂါးမင်းက ဖိတ်ခေါ်နေသဖြင့် ကျူးပတ်ကိုိုင်သည် နန်းတော်ထဲ

သို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ နဂါးမင်းသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အဆင်သင့်ပြင်ထားရာ အစားမက်သော ကျူးပတ်ကိုင်းမှာ သဘောကျ သွား၏။ သူသည် အားပါးတရ စားသောက်တော့သည်။

ကျူးပတ်ကိုင်းသည် စားသောက်၍ဝသောအခါ သူ၏ဗိုက်ကို ပွတ်သပ်နေလေ၏။

“ကျုပ်ကတော့ ဗိုက်ဝသွားပါပြီ၊ ကျုပ်လာရင်း ကိစ္စကို ပြောပါ တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ”

ကျူးပတ်ကိုင်းက -

“ခင်ဗျားဆိုမှာ ရတနာရှိတယ်လို့ ကြားရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် လာတောင်းတာပါ”

နဂါးမင်းက ပြုံးလိုက်၏။

“အသင် အထင်လွဲနေပါပြီ၊ နဂါးမင်းများထဲမှာကျုပ်ကအဆင်းရဲ ဆုံး နဂါးမင်းပါ၊ ဘာရတနာမှ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ နန်းတော်ကို ကြည့် ပါဦး”

ကျူးပတ်ကိုင်းက -

“ကျုပ်ကို မညာပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီး စွန်းဟိန်ကျဲက ဒီအောက်မှာ ရတနာတွေ ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တာဗျ ...၊ သူ ဆင်းယူခိုင်းတာဗျ”

နဂါးမင်းက -

“စွန်းဟိန်ကျဲဆိုတာ တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ပါ၊ နတ်မင်းကြီးကို တောင် တက်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်တဲ့လူပါ၊ ကျုပ်ဆိုမှာ ရတနာရှိမရှိကို သူ့ သိပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကျုပ်က တစ်ခုခုမရလို့ကတော့ မပြန်နိုင်ဘူး”

နဂါးမင်းမှာ အခက်အခဲ ကြုံတွေ့သွားတော့သည်။ ယခင်က ကျူးပတ်ကိုင်းကို ဤမျှ ပြောရဆိုရ ခက်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။ ထိုအချိန် တွင် နဂါးမျိုးမတ်တစ်ပါးက သူ့နားကပ်၍ တီးတိုးပြောလိုက်၏။

နဂါးမင်းသည် ထိုအခါကျမှ ရယ်မောနိုင်တော့သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျုပ်မှာ ရတနာတစ်ခု ရှိနေတာပဲ”

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကဲ ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

သူသည် ကျူးပတ်ကိုင်းအားခေါ်ပြီး အနောက်ဆောင်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။ အနောက်ဘက်ဆောင် ခန်းမအလယ်တွင် ခေါင်းတစ်လုံးကို ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထား၏။ နဂါးမင်းက ထိုခေါင်းကြီး ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သင် ... ရတနာ လိုတယ်ဆိုရင် ဒီခေါင်းကြီးကို သယ်သွား လိုက်ပါ”

ကျူးပတ်ကိုင်းသည် ခေါင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။ သေဆုံးနေသော ဘုရင်တစ်ပါး၏အလောင်းကို တွေ့ရသည်။

ကျူးပတ်ကိုင်း ခေါင်းကို သွင်သွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်လိုချင်တာက ရတနာပါဗျ၊ ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ခေါင်းမဟုတ် ဘူး၊ နဂါးမင်း အခုပေးနေတာက ရတနာမှ မဟုတ်ဘဲ ခေါင်းကြီးပဲ၊ ကျုပ် မလိုချင်ဘူး”

နဂါးမင်းက ရှင်းပြသည်။

“သူဟာ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့မှာ ရတနာတွေအများ ကြီးရှိပါတယ်၊ သင်က သူ့ကို ထမ်းထုတ်သွားပြီး အသက်ရှင်အောင် ပြန်လုပ်နိုင်ရင် သင်တောင်းတဲ့ ရတနာမှန်သမျှကို သူပေးနိုင်မှာပါ”

ကျူးပတ်ကိုင်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“မသေချာမရေရာတဲ့ အလုပ်ကြီးကို ကျုပ်မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ နဂါး မင်းညာပြီး ပြောနေတာကို ကျုပ်မသိဘူး မှတ်နေသလား”

“ကျုပ် ဘာညာလို့လဲ”

“ဒီ ဘုရင်သေတာ မကြာသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

“သုံးနှစ်ရှိပြီ”

ကျူးပတ်ကိုင်း ရယ်မောလိုက်၏။

“လူတစ်ယောက်သေရင် သုံးရက်လောက်ကြာတာနဲ့ သူ့ပိညာဉ် ဟာ တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ ဝင်စားနေပြီဗျ”

“ကျူးပတ်ကိုင်း သူ့ကို သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါ”

ကျူးပတ်ကိုင်းသည် အသေအချာကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျူးပတ်ကိုင်းက ပြန်မေးလေ၏။

“သူသေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီလေ၊ သူ့အလောင်းကို ကြည့်စမ်း၊ လူသေနဲ့ တူရဲ့လားလို့”

မှန်သည်။ ဘုရင်သည် သေဆုံးသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ပုပ်ရိခြင်းမရှိသေးပေ။ အသက်ရှင်သူ အိပ်နေသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ သူ အိပ်နေသလိုပဲ”

နဂါးမင်းက ရှင်းပြသည်။

“အဲဒီ ထူးခြားမှုကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ သူ ပါးစပ်ထဲကို ပုလဲတစ်လုံး ထည့်ပေးထားတယ်လေ ...၊ အဲဒီ ပုလဲက လူကို မပုပ်သုံးစေပါဘူး”

“သူဝိညာဉ် သူ့ကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင်နိုင်ရင် သူဟာပြန်ပြီး အသက် ရှင်လာမှာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကယ်ပြီးရင် သင်လိုတဲ့ ရတနာကို သူ့ဆီမှာ တောင်းလို့ ကျုပ်ပြောတာပေါ့”

ကျူးပတ်ကိုင်းက ဈေးဆစ်သည်။

“သူ့ကို ကျုပ်ထမ်းသွားမယ်ဆိုရင် ... ကျုပ်ကို ထမ်းခဲ ဘယ် လောက်ပေးမှာလဲ...”

“ကျုပ်က ဆင်းရဲပါတယ်လို့ ပြောပြီးပါပြီ၊ ဘယ်ပေးနိုင်စရာ ရှိမှာလဲ”

ကျူးပတ်ကိုင်းက ခေါင်းယမ်းသည်။

“အခကြေးငွေ မရဘဲနဲ့တော့ အခေါင်းကို မထမ်းနိုင်ပါဘူး၊ အခေါင်းက တော်တော်လေးမယ့်ပုံပဲ၊ ဒီအလေးကြီးကို အခမရဘဲ ထမ်းတဲ့လူဟာ လူမိုက်ပဲ”

ကျူးပတ်ကိုင်းသည် တံခါးအပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

သူသည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်သွားသည်။ နဂါးမင်းက အချက်ပြလိုက်သဖြင့် သူ့အစေအပါးနှစ်ယောက်သည် ခေါင်းကို ထမ်း၍

ကျူးပတ်ကိုင်းနောက်မှ လိုက်လေ၏။ ကျူးပတ်ကိုင်းသည် တံခါးအပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ ထိုအခါ အစေအပါးနှစ်ယောက်သည် ခေါင်းကြီးကိုတွန်း ထုတ်လိုက်ပြီး တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်လေ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်းသည် တံခါးပိတ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက် ရာ ခေါင်းကြီးသည် သူ့နောက်တွင်ရောက်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီနဂါးမင်းက တယ်ပြောရခက်တဲ့ နဂါးမင်းပါလား၊ ငါ့ကို ခေါင်းကို အတင်းအဓမ္မ ထမ်းခိုင်းနေပြန်ပြီ”

သူသည် အခေါင်းကို ကောက်မယူဘဲ ရေပေါ်သို့ ထိုးတက်သွား လေ၏။ သူသည် ရေတွင်းထဲပြန်ပေါ်လာသည်။

“အစ်ကိုကြီး ကျုပ်ကိုဆွဲတင်ပါဦး”

သူသည်ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

စွန်ဟိန်ကျဲက ငုံ့ကြည့်၏။

“ညီလေး.... ရတနာတွေ တွေ့ခဲ့သလား...”

ကျူးပတ်ကိုင်းက-

“နဂါးမင်းကို တွေ့ရတယ်၊ သူ့ဆီက ရတနာတောင်းတော့သူဟာ ဆင်းရဲပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ စွန်ဟိန်ကျဲ သိပါသတဲ့”

“ဒါနဲ့ မင်းရေအောက်မှာ ဘာတွေတွေ့ခဲ့သေးသလဲ...”

“ဘုရင့်အလောင်းတစ်လောင်းတော့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီဘုရင့်အလောင်း....”

“ရေအောက်မှာ ရှိနေပါတယ်...”

“ခက်လိုက်တဲ့အကောင်....မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအလောင်းကို ထမ်းမတင်ရတာလဲ...”

“ဟင်း...နဂါးမင်းက ထမ်းခဲမှမပေးတာ၊ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ သယ်ရမှာလဲ”

“ကဲ...ကဲ...မင်းရေထဲ ပြန်ဆင်းပါဦး”

“ဘုရင့်အလောင်းကို ထမ်းခဲဖို့လား”

စွန်ဟိန်ကျဲက ပြန်မေးလိုက်၏။

“မင်းက ရတနာလိုချင်တယ်ဆို...”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘုရင့်အလောင်းကို ထမ်းထုတ်ခဲ့ရင် မင်းရတနာတွေရမှာပေါ့”

ကျူးပတ်ကိုင်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ရတနာတွေ မရရင်နေပါစေ၊ ဒီလောက်လေးတဲ့ခေါင်းကြီးကို တော့ မထမ်းပါရစေနဲ့....”

“မင်း...မထမ်းဘူးပေါ့၊ မထမ်းရင် မင်းအဲဒီရေတွင်းထဲကမတက် နဲ့တော့၊ တက်တာနဲ့ သံတုတ်နဲ့ ရိုက်ချမယ်”

“အစ်ကိုကြီးရယ် အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့...ကျုပ် ချမ်းလှပါပြီ”

သူသည် အမျိုးမျိုးတောင်းပန်၏။ စွန်းဟိန်ကျဲက တင်းတင်းမာမာပင် ငြင်းဆန်၏။ နောက်ဆုံး ကျူးပတ်ကိုင်အလျှော့ပေးရတော့သည်။

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုကြီးရယ် ကျုပ်ကိုပစ်ထားပါနဲ့၊ ဘုရင့်အလောင်းကို ထမ်းပြီးတက်လာခဲ့ပါမယ်”

သူသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် ရေအောက်သို့ ပြန်လည်ဆင်း သက်ခဲ့တော့၏။ သူသည် ဘုရင့်ခေါင်းကို ထမ်းကာ ရေပြင်ထက်သို့ ပြန်တက်လာသည်။

သူသည် စိတ်ထဲမှ စွန်းဟိန်ကျဲကို ဆဲရေးနေသည်။ အပြင်က တော့ ထုတ်ဖော်မဆဲရဲပါ။

“မျောက်စုတ်မျောက်နာ မင်းအလှည့်ရှိသလို ငါ့အလှည့်လဲ ရှိလာမှာပဲ၊ ငါ့ရေတွင်းထဲမှာ ဒုက္ခခံရသလို တစ်နေ့မင်းလဲ ဒုက္ခခံရမှာပဲ၊ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ”

သူသည် စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးရင်း စွန်းဟိန်ကျဲအား ခေါင်းကို ဆွဲတင်ရန်ပြောသည်။ စွန်းဟိန်ကျဲသည် ကြိုးနှစ်ချောင်းဖြင့် ခေါင်းကို ဆွဲတင်လိုက်၏။ ကျူးပတ်ကိုင် တက်ရန်လည်း သံတုတ်ကိုချပေးသည်။ ကျူးပတ်ကိုင်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်သည် အကြံတစ်ခုရလာ၏။

“ဆရာရှေ့ရောက်ရင် ဒီမျောက်စုတ်ကို ချောက်တွန်းရမယ်၊ ဒီအလောင်းကို အသက်ပြန်ရှင်အောင် မျောက်စုတ်က လုပ်ပေးနိုင်တယ် လို့ပြောမယ်။ သူလုပ်မပေးရင် သူ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ ခံစားရအောင်

ဆရာကို ဂါထာရွတ်ဖို့ တိုက်တွန်းရမှာပဲ”

သူသည် ကျေနပ်သွားပြီး တဟင်းဟင်းနှင့် ရယ်နေလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဘာတွေ ရယ်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နဂါးမင်းပြောတဲ့ စကားတွေကို စဉ်းစားမိပြီး ရယ်နေတာပါ”

“ကဲ ငါတို့သွားကြမယ်”

သူတို့သည် ခေါင်းကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် ကိုင်ကာ ကျောင်းဆီသို့ အရောက်သွားကြပေတော့၏။ မကြာမီ သူတို့ခေါင်းကို ကိုင်ဆောင်ပြီး ရတနာကျောင်းတော်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ဆရာတော်သည် အိပ်မောကျနေဆဲ ရှိသေး၏။ သူတို့သည် ခေါင်းကြီးကို အခန်းအထဲချထားကာ ဆရာတော်အား နှိုးလေ၏။ ဆရာတော်သည် ချက်ချင်းထလာသည်။ ခေါင်းကြီးကို မြင်သွားသည်။

“ကဲ ပတ်ကိုင် ဒီခေါင်းကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ သယ်လာ ကြတာလဲ”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“တပည့်တော် ရေတွင်းထဲဆင်းပြီး ဆယ်လာခဲ့တာပါ ရေအောက်နဂါးမင်းက ပေးလိုက်တဲ့ခေါင်းပါ”

ဆရာတော်သည် ခေါင်းထဲမှ အလောင်းအားထကြည့်၏။ သူ အံ့သြသွားသည်။ ဤအလောင်းမှာ သူ့အား အိပ်မက်လာရောက်ပေးသော ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံမှ ဘုရင်ဖြစ်ကြောင်းသူသိလိုက်သည်။

ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်သည် လွန်စွာ စိတ်ထိခိုက်သွား၏။ သူသည် လက်အုပ်ချီပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒကာကြီးကို ခုလိုတွေ့ရတာ ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒကာ ကြီးဟာ ယုတ်မာတဲ့လူရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ခုလို သားတကွ မယားတကွ ဖြစ်ရတဲ့၊ အဖြစ်ဆိုးကို ကျုပ် မမြင်ချင်ပါဘူး၊ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေ ဒီ လောကထဲမှာ မရှိပါစေနဲ့ လို့ဆုတောင်းပါတယ်”

ဆရာတော်သည် မျက်ရည်များစီးကျလာ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်က-
 “ဆရာက သူ့ကို သိလို့လား”
 ထန်းစန်းကျွမ်းဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 “သူဟာ ငါ့ကို အိပ်မက်ပေးတဲ့ဘုရင်ပေါ့...”
 ကျူးပတ်ကိုင်က-
 “ဆရာရယ်.. ဒီအဖြစ်ဆိုးကို ကြားရတော့ တပည့်တော်အလွန်
 ဝမ်းနည်းမိပါတယ်...”
 “ငါလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး”
 “ဆရာ.. သူ့ကိုရှင်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူးလား”
 “ငါဟာ ဣဒ္ဓိပါဒ်တန်ခိုးရှိတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ သူ့ကိုရှင်
 အောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး...”
 “လူတစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”
 “ဘယ်သူက လုပ်နိုင်မှာလဲ”
 သူသည် ထန်းစန်းကျွမ်းဆရာတော်နောက်သို့ သွားရောက်ပုန်း
 ကွယ်ကာ စွန်းဟိန်ကျအား လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။
 “သူပါပဲဆရာ...”
 ထန်းစန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ဝမ်းသာသွား၏။
 “ဟုတ်သားပဲ... ငါမေ့နေလိုက်တာ၊ ဟိန်ကျက တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်
 နဲ့ပြည့်စုံတဲ့လူပဲ...၊ သူ လုပ်နိုင်တာပေါ့...”
 သူသည် စွန်းဟိန်ကျအား မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။
 “ဟိန်ကျ... ဒီဘုရင်ဟာ သနားစရာပါကွာ...၊ သူ့ကို အသက်
 ရှင်အောင်ပြန်လုပ်ပေးလိုက်ပါ...”
 စွန်းဟိန်ကျသည် ကျူးပတ်ကိုင်အား မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။
 သူသည် ဆရာတော်အား ပြန်လည်ရှင်းပြသည်။
 “ဆရာ...သေဆုံးသွားတဲ့လူတစ်ယောက်ကိုဘယ်နတ်သိကြားတွေ
 မှပြန်ရှင်အောင် လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ တပည့်တော်လဲ လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး၊
 အဲဒါ ဆရာသိအောင် ပြောပြတာပါ...”
 ဆရာတော်သည် စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အေး...ဒါလဲဟုတ်တာပဲ”
 “ဆရာ...သူ့စကားကိုမယုံနဲ့၊ သူ လုပ်နိုင်ပါတယ်”
 သူက စကားဆက်လိုက်၏။
 “ဆရာမေ့သွားပြီးလား၊ ဟိုသစ်ပင်ကြီးကို သူအမြစ်ကဖြုတ်
 ထုတ်ပစ်လိုက်တာလေ၊ အဲဒီအပင်ကိုတောင်သူရှင်အောင်ပြန်လုပ်ပေးသေး
 တာ”
 ဆရာတော်သည် ထိုအဖြစ်ကို ပြန်လည်သတိရသွား၏။
 “ဟုတ်သားပဲ...၊ ဒီဘုရင်ကြီးကို ရှင်အောင်လုပ်ပေးလိုက်ပါကွာ”
 စွန်းဟိန်ကျက-
 “ကျူးပတ်ကိုင်ဟာ တကယ် စိတ်ထားမကောင်းတဲ့လူပါ...၊
 တပည့်တော်ကို ချောက်တွန်းတာပါ...၊ တပည့်တော်အသက်ရှင်အောင်
 ဘယ်လိုမှ လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးကို ရှင်အောင်လုပ်တာလဲ
 ကွမ်းယင်မယ်တော်က လုပ်တာပါ၊ တပည့်တော်လုပ်တာမဟုတ်ပါ
 ဘူး၊ ဆရာလဲ သိသားပဲ”
 “ဒါပေမယ့် သင် နည်းလမ်း ရှာနိုင်ပါတယ်”
 ကျူးပတ်ကိုင်က -
 “ဆရာ သူ့ခေါင်းမှာ ဝေဒနာမခံစားရရင် ရှောရှောရှူရှူနဲ့
 လုပ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဂါထာရွတ်လိုက်ပါဆရာ”
 စွန်းဟိန်ကျသည် အလွန်ဒေါသထွက်သွား၏။
 “ဟေ့ ဝက်ပုတ် မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ၊
 တစ်ယောက်ယောက်ဒုက္ခရောက်တာကို မင်းကြည့်ချင်တယ်၊ ဟုတ်လား”
 ဆရာတော်က -
 “နည်းလမ်းရှာပါ ဟိန်ကျ”
 စွန်းဟိန်ကျက -
 “ဆရာတော် ဂါထာမရွတ်ပါနဲ့၊ တပည့်တော်နည်းလမ်းရှာပါမယ်”
 ဆရာတော်သည် စွန်းဟိန်ကျ၏ ပခုံးကိုပုတ်ကာ -
 “သင့်ကို မဟုတ်တဲ့အလုပ် ခိုင်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ လူတစ်
 ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခိုင်းနေတာပါ၊ ကုသိုလ်ရတဲ့အလုပ်ပါ”

စွန်းဟိန်ကျသည် ကျူးပတ်ကိုင်၏ နားရွက်ကိုဆွဲလိမ်လိုက်၏။

“အား

ကျူးပတ်ကိုင်သည် အသံပြဲကြီးဖြင့် အော်လိုက်၏။

“မင်း ငါ့ကို ချောက်တွန်းတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ညီလေးကို အစ်ကိုကြီး အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်တာကိုတော့ ထည့် မပြောတော့ဘူးလား

ဆရာတော်က ဝင်၍ပြန်ပြောလေ၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့တော့”

စွန်းဟိန်ကျသည် နားရွက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်၏။ ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်က သူ့အားမေးသည်။

“ဟိန်ကျ ဒီဘုရင်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တပည့်တော် ဘယ်ကုတတ်ပါမလဲ၊ ဖိုထိုးနေတဲ့ ထိုက်စန်း လောက်ကျင်းအဘိုးအိုဆီမှာ အသက်ကယ်ဆေး သွားတောင်းရတော့မှာပဲ”

“ကောင်းပြီ မြန်မြန်သွားပြီး မြန်မြန်ပြန်လာပါ

“မှန်ပါတယ်ဆရာ

စွန်းဟိန်ကျသည် ဆရာတော်နှင့် ကျူးပတ်ကိုင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျောင်းအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * * * *

အခန်း (၁၁၂)

အသက် ပြန်ရှင်ပြီ

စွန်းဟိန်ကျသည် တိမ်တိုက်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်လိုက်လေ၏။ သူသည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိ သွားသည်။

နတ်ပြည်၌ စောင်းညင်းပတ်သာအသံများ သာယာစွာကြားနေရ သည်။ နတ်ပြည်၌ နတ်ကချေသည်များ ဖျော်ဖြေနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူသိ လိုက်သည်။ သူသည် ထိုပရိသတ်ထဲသို့ မဝင်တော့ချေ။ ပရိသတ်ထဲ ဝင်လိုက်လျှင် နှုတ်ဆက်ကြ၊ ပြောဆိုကြဖြင့် ကြန့်ကြာနေမည်စိုးရိမ် သောကြောင့်တည်း။

သူသည် နတ်ပြည်၌ သုံးဆယ့်သုံးဘုံရှိရာ နောက်ဆုံးဘုံရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးအဆောင်၏ ပတ္တမြားမျက်ရှင်နန်းတော်ခန်းမသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွား သည်။ သူသည် စွန်းဟိန်ကျအကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိသူဖြစ်သည်။

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းက -

“မျောက်စုတ် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျက ပြုံးစိစိဖြင့် -

“မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေဆီ အလည်လာတာပဲ၊ မလာရဘူးလား.....”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းက ခြေခါခါ လက်ခါခါ လုပ်သည်။

“မလာပါနဲ့၊ မလာပါနဲ့၊ သင့်လိုမိတ်ဆွေမျိုးမလာတာဘဲ ကောင်းပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းငါးရာတုန်းက ငါဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးတွေအားလုံး မင်း မျိုဆို့သွားတာကို ငါမမေ့သေးဘူးကွ.....”

စွန်းဟိန်ကျဲက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ အသက်ကြီးတဲ့လူတွေဟာ မေ့တတ်တယ်ဆို.....”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းက -

“ဒီပြင်ဟာတွေ မေ့ချင်မေ့မှာကွ.....၊ ငါနှစ်ပေါင်းများစွာ ဖော်စပ်ထားတဲ့ဆေးလုံးတွေကို မင်း ပဲလှော်ဝါးစားသလို ဝါးစားတဲ့အဖြစ် ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးကွ.....”

စွန်းဟိန်ကျဲ -

“သိပ်လည်းဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ အခု ကျုပ်လာတာ အကြောင်းမဲ့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ လာတာပါ.....”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းက -

“မင်း အခု လိမ္မာနေပြီလို့ သတင်းကြားတယ်”

“အစကလဲ မမိုက်ပါဘူးဗျာ”

“ဟင်း..... မမိုက်လို့ပဲ၊ နတ်ပြည်တောင် ပလ္လင်တက်လုတဲ့ ကောင်ကများ၊ ဒါနဲ့ မင်းအခု ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်နေပြီဆို၊ မင်းတို့ အခု ပိဋကတ်သုံးပုံကို ပင့်ဆောင်သွားနေတယ်ဆို.....”

စွန်းဟိန်ကျဲက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းက စွန်းဟိန်ကျဲကို မသင်္ကာသလိုကြည့်သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဒီလိုပါ ဘိုးဘိုး..... ကျုပ်တို့ ဆရာတပည့်ဟာ ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံကို သွားရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီမှာ မှော်ဆရာတစ်ယောက်က

ဘုရင်ကို လုပ်ကြံပြီး တိုင်းပြည်ကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဘုရင်က သူ့ကို ကယ်ဖို့ ကျုပ်ရဲ့ဆရာကို အိပ်မက်ပေးတယ်.....၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့က သူ့ရဲ့အလောင်းကို ရေတွင်းထဲကထုတ်ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့အသက်ကယ်ဖို့ ကျုပ်ရဲ့ဆရာက အလွန်ပဲ စိတ်အားထက်သန်နေပါတယ်၊ ဆရာရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို ပြည့်ဆည်းဖို့ ဘိုးဘိုးဆီလာပြီး အသက်ကယ်ဆေးတောင်းတာပါ”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဘုရင်ဆုံးသွားတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက လက်သုံးချောင်းထောင်ပြသည်။

“သုံးနှစ်ရှိပါပြီ”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းက လက်ကိုငှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“မင်း..... အခု ထွက်သွားပါ”

“ဘယ်လို ဖြစ်သွားရပြန်တာလဲ”

“ငါက လိမ်ပြောတဲ့သူကို မကြိုက်ဘူး”

“ကျုပ်က ဘာများ လိမ်ပြောမိလို့လဲ”

“မင်းပြောတော့ ဘုရင်သေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီဆို.....၊ လူ့ပြည်မှာ သုံးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလဟာ အရိုးတောင်ဆွေးလောက်တဲ့အချိန်ကွ.....”

စွန်းဟိန်ကျဲက ရှင်းပြသည်။

“ဘိုးဘိုးကမှ မသိသေးတာကိုး၊ နဂါးမင်းကအဲဒီဘုရင်ပါးစပ်ထဲ ကို ပုလဲတစ်လုံးထည့်ပေးထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုရင်ဟာ မပုပ်မသိုး၊ အရိုးမဆွေးဘဲ ရှိနေပါတယ်.....”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းက -

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်..... ငါ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖိုလို့ထားတဲ့ဆေးလုံးကို မပေးနိုင်ဘူး၊ အခု ချက်ချင်းထွက်သွားပါ.....”

စွန်းဟိန်ကျဲက ပြုံးစိစိဖြင့် -

“ကောင်းပါပြီဗျာ..... ကျုပ်သွားပါတော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးရဲ့ ဖိုထဲက ဆေးလုံးတွေပျောက်သွားရင်တော့ ကျုပ်ကို မစွပ်စွဲနဲ့ နော်.....”

သူက ယင်းသို့ ပြောရင်း ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့၏။

“ဟေ့ ခဏနေဦး”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းက ဟန်တားလိုက်လေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက ပြန်လှည့်လာ၏။

“ဘာပြောမလိုလဲ ဘိုးဘိုး”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းက -

“မင်းနဲ့ငါတွေတာ ကံဆိုးတယ်လို့ပဲ မှတ်ရတော့မှာပဲ၊

ငါက မပေးရင် မင်းကခိုးမှာပဲ မပုတ်လား”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ကျုပ်ဟာ အဲဒီဘုရင်ကို အသက်ကယ်ဖို့အတွက် သိပ်စိတ်ပါနေတယ်ဗျ၊ ကျုပ်ဆရာကလဲ အဲဒီဘုရင်ကို သိပ်ကယ်ချင်နေတာ၊ ဒါကြောင့် ဘိုးဘိုးရဲ့ဆေးလုံးတွေကို မခိုးပါဘူးလို့ အာမ၊ မခံနိုင်ဘူးဗျ”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းက -

“မင်းက ဆေးလုံးဘယ်နှစ်လုံး လိုချင်လို့လဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဘိုးဘိုးဆီမှာ အသက်ကယ်ဆေးလုံး အနည်းဆုံး တစ်ထောင် လောက်တော့ရှိမယ်၊ အဲဒီတော့ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပေါ့”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းက -

“မျောက်စုတ် မျောက်နာ အသက်ကယ်ဆေးလုံးတစ်လုံးဖြစ်ဖို့ ဘယ်လောက်ကြတယ် မှတ်သလဲ၊ ဘယ်လို တစ်ထောင် ရှိနိုင်မလဲကွ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဒါဖြင့် အလုံးတစ်ရာတော့ရှိမှာပေါ့၊ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပေါ့ဗျာ”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းက အော်ငေါက်လိုက်၏။

“မျောက်စုတ်မျောက်နာ စိတ်ထင်တာတွေပြောမနေစမ်းနဲ့၊

ငါ့မှာ ဆေးလုံးဆယ်လုံးတောင်မရှိဘူးကွ”

စွန်းဟိန်ကျဲက လက်ငါးချောင်းထောင်ပြလေ၏။

“ဒါဖြင့် ငါးလုံးထဲပေးပါ”

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းသည် သူ့အနီးရှိဖိုထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွှေရောင်အဆင်းရှိသော ဆေးလုံးတစ်လုံးအား နှမြောတသစွာ ကြည့်ရင်း စွန်းဟိန်ကျဲဆီသို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ငါတစ်လုံးပဲ ပေးနိုင်တယ်၊ မင်း မလိုချင်လဲနဲ့၊ ငါ ဖိုနားက ဘယ်မှ လျှောက်သွားလိမ့်မယ်တော့မထင်နဲ့၊ မင်းခိုးယူလို့မရပါဘူး”

စွန်းဟိန်ကျဲက ရယ်မောလေ၏။

“ကျုပ်က ဘိုးဘိုးလို အသက်ကြီးလေလေ လောဘကြီးလေလေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်ပြီးခဲ့တဲ့ လပိုင်းကပဲ ဘိုးဘိုးရဲ့ ပစ္စည်းငါးမျိုးကို ပြန်ပေးခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်ယူထားရင် ရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မယူပါဘူး၊ ဘိုးဘိုးလက်ထဲပြန်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

သူက နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကဲ ဘိုးဘိုး ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး၊ ဘိုးဘိုးဆီက ဆေးလုံးတစ်လုံးရရင်လဲ တော်ပါပြီ”

သူသည် ပြောရင်း အသက်ကယ်ဆေးလုံးကို ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေ၏။

ထိုက်စန်းလောက်ကျင်းသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

သူသည် စွန်းဟိန်ကျဲ၏ ပခုံးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

“မျောက်စုတ် မျောက်နာ မင်းဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက သူ၏ပါးစောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး -

“အသက်ကယ်ဆေးလုံး မျောက်သွားမှာစိုးလို့ပါ၊ ဆေးလုံးကငါးစပ်ထဲ ရောက်မသွားပါဘူး၊ ပါးစောင်ထဲမှာပါ”

မျောက်တို့သည် အစားအစာများကို သိုဝှက်လိုသောအခါ ပါးစောင်ထဲထည့်၍ သိုဝှက်တတ်ကြသည်ကို သိရှိသတိရလာသည်။

သူသည် ဖမ်းဆုပ်ထားသည့် စွန်းဟိန်ကျဲ၏ ပခုံးကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ မြန်မြန်ပြန်ပေတော့၊ မင်းဒီမှာ ရှိနေသမျှ ငါစိတ်မအေး

ရဘူးကွ”

စွန်းဟိန်ကျက ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ် သွားပါတော့မယ်”

စွန်းဟိန်ကျ ကွက်ခွါသွားတော့သည်။ သူသည် တိမ်တိုက်ပေါ် မှဆင်းသက်လိုက်သည့်အခါ ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် ကျောင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ကျူးပတ်ကိုိုင်သည် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လေ၏။

“ဟော အစ်ကိုကြီး ပြန်လာပြီ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် စွန်းဟိန်ကျအား ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြောလေ၏။

“ဂူရုံး မင်းပြန်လာပြီလား”

ဆရာတော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ နာမည်ရင်းကို ခေါ်တတ်သည်။

“မှန်ပါ တပည့်တော် ပြန်လာပါပြီ”

“အသက်ကယ်ဆေး ရခဲ့ရဲ့လား”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ရခဲ့ပါတယ် ဆရာ”

သူသည် ပါးစောင်ထဲ၌သိုဝှက်ထားသော အသက်ကယ်ဆေးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ သူသည် ထိုဆေးလုံးကို ဘုရင်အလောင်း၏ပါးစပ်ထဲ သို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။ အလောင်းသည် သွေးရောင်ပိုသန်းလာ၏။ သို့သော် လှုပ်ရှားခြင်းတော့ မပြုသေးပါ။

ကျူးပတ်ကိုိုင်က -

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ အသက်ကယ်ဆေးက မစွမ်းဘူးနဲ့ တူတယ်၊ အစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ထိုက်စန်းလောက်ကျင်း ကိုယ်တိုင်ပေးလိုက်တာပဲ၊ ငါအတုနဲ့ လဲထားမှ ဆေးတုဖြစ်တော့မယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထိုက်စန်းလောက်ကျင်း က အတုပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ မလှုပ်ရှားသေးတာလဲ”

“ငါလဲ မပြောတတ်ဘူး”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“အသက်ကယ်ဆေးကတော့ အစစ်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျူးပတ်ကိုိုင်က -

“ဘုရင် ဘာကြောင့် အသက်မရှင်တာလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့် နေတာ”

စွန်းဟိန်ကျက သူ့နားရွက်ကို ဆွဲလိမ့်လိုက်၏။

“မင်းက ငါ့ကိုဘာတွေချောက်ချဦးမလို့လဲ၊ ငါ့ကို ခေါင်းကိုက် အောင် လုပ်ဦးမလို့လား”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ငါသတိရပြီ သူသေနေတာ သုံးနှစ်တောင်ရှိသွားပြီ၊ အသက်ကယ်ဆေးတိုက်ကျွေးပေးမယ့် တွန်းအားပေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ သူ့ကိုလေမှုတ်ပေးလိုက်ရင် သွေးပြန်လည်လှည့်ပတ်ပြီး အသက်ရှင်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

ကျူးပတ်ကိုိုင်က -

“ဒါဖြင့် ကျုပ် လေမှုတ်ပေးမယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က ဟန့်တားလိုက်၏။

“မင်းနဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ စွန်းဟိန်ကျက မှုတ်ပေးလိမ့်မယ်”

ကျူးပတ်ကိုိုင်က -

“တပည့်တော်က ဘာဖြစ်လို့ မှုတ်ပေးလို့ မရမှာလဲ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“သင်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သားစားကြူးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ သင်ရဲ့ ဗိုက်ထဲကလေတွေဟာသန့်ရှင်းမှု မရှိဘူး”

ကျူးပတ်ကိုိုင်က -

“စွန်းဟိန်ကျကကော ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“သူကတော့ ငယ်ငယ် ကတည်းက သစ်သီးဝလံတွေ စားပြီး

အသားလုံးဝစားတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့လေဟာ သန့်ရှင်းအေးမြနေတယ်၊
ဒါကြောင့် ငါ စွန်းဟိန်ကျကို မှတ်ခိုင်းတာပါ”

စွန်းဟိန်ကျသည် သဘောပေါက်သွားသဖြင့် ဘုရင့်ပါးစပ်မှ
လေမှတ်သွင်းလိုက်၏။ တစ်နေ့ကြာသောအခါ ဘုရင်၏ခြေလက်များ
လှုပ်ရှားလာတော့သည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟော သူ လှုပ်ရှားလာနိုင်ပါပြီ”

သူတို့ အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဘုရင်၏လက်များသည်
လှုပ်ရှားလာ၏။

“ဟား”

ဘုရင့်ထံမှ အသံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီး ငေါက်ခနဲထထိုင်
လိုက်တော့သည်။ ဘုရင်သည် အတိတ်နှင့်ပစ္စုပ္ပန်ကို ဆက်စပ်မိအောင်
အတန်ကြာမျှ ကြိုးစားနေရသည်။ ထို့နောက်မှ သဘောပေါက်နားလည်
သွားပြီး ဆရာတော်အား ဦးခိုက်ရှိခိုးလေတော့၏။

“ဆရာတော်ရဲ့ကျေးဇူး ကြီးမားလှပါတယ် ဘုရား”

ဆရာတော်က -

“ဒကာကြီးကို ကျုပ်က ကယ်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

သူသည် စွန်းဟိန်ကျအား ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ဒကာကြီး အသက်ကို ကယ်တဲ့သူကတော့ ကျုပ်တပည့် ဝူနဲ့ပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။ သူသာ အစအဆုံးမပါရင် ဒကာကြီးကို ဘယ်လိုမှ
ကယ်တင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဘုရင်သည် စွန်းဟိန်ကျရှိရာသို့ လှည့်လိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အသက်ဟာ သင်ကယ်တဲ့
အသက်ပဲ ရှိပါကော့တယ်”

စွန်းဝူနဲ့က ကပျာကယာ လက်ကာသည်။

“ကျုပ်ကို ကျေးဇူးမဘင်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ဆရာက အမိန့်ပေးလို့သာ
ဒီလို လုပ်ရတာပါ။ ဆရာက သင်မင်းကြီးကို အသက်ရှင်စေချင်တယ်၊
ဆရာကိုသာ ကျေးဇူးတင်ပါ”

စွန်းဟိန်ကျသည် အလွန်သိတတ်လာသည်။

ဘုရင်က -

“ဆရာတော်ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သင့်ကိုလဲ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်၊ သင်တို့သာမကူညီရင် ကျုပ်ဟာရေအောက်မှာ အလောင်း
ဘဝက တက်လာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဘုရင်သည် ဆရာတော်အား ဦးခိုက်ကန်တော့သည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က တွဲထူလိုက်သည်။

“ကဲ ဒကာတော်ရေမြေ့ရှင် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့
နက်ဖြန်ကျရင် ကျုပ်တို့က နန်းတော်ထဲအထိ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

ဘုရင်က -

“ဖြစ်ပါ့မလား အရှင်ဘုရား”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကညီလက်စနဲ့ အစောဆုံးကျုပ်တို့
က ကူညီပါ့မယ်၊ ကျုပ်တို့နောက်ကသာ ဘုရင်မင်းမြတ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့လိုက်ခဲ့
ပါ ဘာမဆို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်ပါ”

ထိုအခါတွင် နံနက်ခင်းအလင်းရောင်လာချိန်ဖြစ်၍ ဘုန်းတော်
ကြီးများသည် ဆရာတော်အား ဆွမ်းကပ်ရန်ပြင်ဆင်ကြသည်။ သူတို့
သည် ဧည့်သည်တစ်ယောက် တိုးနေသည်ကို သတိပြုမိသော်လည်း
မည်သည့် ဧည့်သည် တိုးနေသည်ကို သတိ မပြုမိကြချေ။

စွန်းဟိန်ကျက -

“သင်တို့ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို လျှောက်လိုက်ပါ၊
သင်တို့နိုင်ငံက ဘုရင်မင်းမြတ် ပြန်ပြီးအသက်ရှင်လာပြီ၊ လာတွေ့ကြပါ
ဦးလို့”

ထိုအခါ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် အံ့သြသွားကြလေ၏။ ဘုရင်
ကို ဂါရဝပြု နုတ်ဆက်ကြ၏။ ဘုရင်လည်း လက်အုပ်ချီနုတ်ဆက်သည်။

ထိုဘုန်းတော်ကြီးများထွက်သွားပြီး တစ်ခယော့ကြသောအခါ
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် ဝါစဉ်ကြီး ဘုန်းတော်ကြီးများ ရောက်ရှိ
လာကြသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲက ဘုရင့်အား မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“သူဟာ အရှင်ဘုရားတို့ရဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်ပါတယ်”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ဆိုတာ နန်းတော်ထဲမှာ စံစားရပါတယ်၊ နန်းတော်ထဲမှာမနေဘဲ ဘာကြောင့် ဒီကျောင်းကိုရောက်လာတာလဲ၊ နောက်ပြီး ဘုရင့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရေတွေ စိုနေသလိုဖြစ်နေပါကလား”

စွန်းဟိန်ကျဲက ရှင်းပြသည်။

“လက်ရှိနန်းတော်ထဲမှာ အုပ်ချုပ်နေတဲ့ဘုရင်ဟာ ဘုရင်အစစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ မှော်ဆရာဘီလူးတစ်ကောင်ပါ။ သူ့ကို ရေတွင်းထဲတွန်းချပြီး တိုင်းပြည်ကိုအပိုင်စီးထားတာပါ။ အခု ဘုန်းတော်ကြီးတို့တွေရတဲ့ ဘုရင်သာလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတို့ရဲ့ ဘုရင် အစစ်ဖြစ်ပါတယ်”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်များနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများမှာ အချင်းချင်း ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများမှာ အဖြစ်အပျက်ကို လိပ်ပတ်မလည်သဖြင့် နားမလည်ဘဲဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအခါ စွန်းဟိန်ကျဲက ဘုန်းတော်ကြီးများ လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းလင်းပြောပြရတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ဘုရင့်အား ဂါရဝပြုကြလေ၏။

ဘုရင်ကလည်း ရှိခိုးကန်တော့လေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား နံနက်ဆွမ်းဆက်ကပ်ပြီးနောက် ဘုရင်မင်းမြတ် ပွဲတော်တည်နိုင်ရန် ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ပေးကြသည်။

“ဒကာကြီး ကျောင်းဆုံတော့နန်းတွင်းမှာလို မပြည်စုံပါဘူး၊ သည်းခံစိတ်ထားပြီး စားသုံးတော်မူပါဒကာကြီး”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ထိုသို့ပြောသောအခါ ရေမြေ့ရှင် ဘုရင်က လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်ထားလေ၏။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ဒီမှာ တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်စားရတာဟာ နန်းတွင်းမှာ ဟင်းတစ်ရာစားရတာထက် အရသာရှိပါတယ်

ဘုရား၊ တပည့်တော်ကိုပြုစုကျွေးမွေးကြတဲ့အတွက် အရှင်ဘုရားတို့ကို အတိုင်းထက်အလွန် ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ဘုရား”

ရေမြေ့ရှင်ဘုရင်သည် ဆာလောင်သဖြင့် အတော်စားသည်။ သို့သော် ဘုရင်ဖြစ်နေသည့်အားလျော်စွာ ဘုန်းကြီးများအထင်သေးလောက်အောင် မစားချေ။

စွန်းဟိန်ကျဲတို့ တပည့်သုံးယောက်လည်း ရှင်ဘုရင်စားသုံးပြီးသောအခါ အားရပါးရ စားသောက်ကြ၏။ အားလုံးစားသောက်ပြီးသောအခါ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို လျှောက်တင်လေ၏။

“ဆရာတော် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တပည့်တော်တို့ အကူအညီပေးအပ်ဖို့လိုအပ်ပါက အကူအညီပေးဖို့ရှိနေပါတယ်၊ ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲဆရာတော်၊ အမိန့်ရှိပါ၊ ဒီကိစ္စမှာ ဆရာတော်က အခရာဖြစ်ပါတယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ကျုပ်တပည့်ကြီးစီစဉ်တာကိုပဲ လိုက်လုပ်ကြပါ ကဲ ဟိန်ကျဲ ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာခဏတည်းခိုပြီး မနက်ဖြန်ကျမှ ဘုရင့်ကို နန်းတွင်းကို ခေါ်သွားမယ်၊ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တို့က ကူညီချင်ရင် ကူညီနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ပျာပျာသလဲပြော၏။

“ဘယ်လို ကူညီရမလဲဆိုတာကိုသာ ပြောပါ၊ ကပ္ပိယကြီး၊ ကျုပ်တို့ ကူညီနိုင်မယ့်အရာဆိုရင် ဘာမဆို ကူညီပါမယ်၊ တစ်ကျောင်းလုံးက ကိုယ်တော်တွေ ကပ္ပိယကြီးနောက်ကလိုက်ရမယ်ဆိုလည်း လိုက်ပါမယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက ပြုံးလိုက်၏။

“တစ်ကျောင်းလုံးက ကိုယ်တော်တွေ တပည့်တော်နောက်လိုက်ဖို့ မလိုပါဘူးဆရာတော်၊ အရှင်ဘုရား ကူညီဖို့ကတော့ သင်္ကန်းတစ်စုံနဲ့

ဖိနပ်တစ်ရပ်ပါပဲ”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ချက်ချင်းအမိန့်ပေးလေ၏။

“ဟေ့...ကိုယ်တော်တစ်ယောက် ... ကျက်သရေခန်းကိုသွားစမ်း၊ သင်္ကန်းတစ်စုံနဲ့၊ ဖိနပ်တစ်ရပ် ယူခဲ့စမ်း”

ကိုယ်တော်တစ်ပါးသည် သွက်လက်စွာထသွားပြီးသင်္ကန်းတစ်စုံ နှင့် ဖိနပ်တစ်ရပ်ကို ယူလာခဲ့ပြီး စွန်းဟိန်ကျလက်သို့ ပေးအပ်လိုက် သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ဒီသင်္ကန်းကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ပါ”

စွန်းဟိန်ကျက ဘုရင်မင်းမြတ်အား ခြောက်သွေ့စပြုနေသော အင်္ကျီအဝတ်အစားများနှင့် သင်္ကန်းကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်စေသည်။ သင်္ကန်း ဝတ်ပြီးသောအခါ ဇိနပ်ကို စီးစေသည်။ ဘုရင်၏ အဝတ်အစား များကိုလည်း ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်၏။

“ဘုရင့်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို မွန်းတည့်ချိန်လောက်မှာ ဘုန်း တော်ကြီးတစ်ပါးကို နန်းတော်ထဲ စေလွှတ်ပို့ပေးပါဘုရား”

“ကောင်းပါပြီ”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ဘုရင်၏ အဝတ်အစားများကို သိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က ဘုရင်နှင့်ဘုန်းတော်ကြီး များအား ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို ဟောပြောဆုံးမလေ၏။ ထို့နောက် တစ် ညတာ အနားယူ အိပ်စက်ကြသည်။

* * * * *

အခန်း (၁၁၃)

အဆုံးတိုင် ကျည်ခြင်း

နံနက် ဆရာတော် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ကျောင်းမှ ဘုန်းတော် ကြီးများသည် ဆွမ်းကပ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာ တော်အား ဆွမ်းကပ်ပြီးသောအခါ ဆရာတော်ညီလေးယောက်နှင့်ရှင်ဘုရင် သည် ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံသို့ ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။ ဤ ခရီးမှာ တိုက်ပွဲဝင် ခရီးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ဘုန်းကြီးအသွင် ဝတ်ဆင်ထား သော ရှင်ဘုရင်အား ကြည့်လိုက်၏။

“ဒကာတော် ရေမြေ့ရှင် ဒီလိုဝတ်စားလိုက်တော့လဲ ဒကာတော် ကို ဘယ်သူကမှ မှတ်မိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စွန်းဟိန်ကျက ကျူးပတ်ကိုကို မေးလိုက်၏။

“ငါ့ညီ မင်းထမ်းလာတဲ့အထုပ်က ဘယ်လောက်လေးသလဲ”

ကျူးပတ်ကိုကိုက -

“နှစ်ရှည်လများ တမ်းလာတဲ့အတွက် ဘယ်လောက်လေးသလဲ ဆိုတာတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းအထုပ်ကို နှစ်ထုပ် ခွဲထုပ်လိုက်ပါ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အထုပ်တစ်ခုကို ဘုရင်ကို ထမ်းခိုင်းမလို့ပါ”

“ဗျာ”

“ရှင်းရှင်းလေးပြောနေတာ မင်း ဘာယောင်နုနု လုပ်နေတာလဲ၊ အထုပ်ကို နှစ်ခုခွဲလိုက်၊ ဘုရင်ကို တစ်ထုပ်ပေးလိုက်”

ကျူးပတ်ကို ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟား ဟား ငါ ကံကောင်းတာပဲ”

သူ့စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်မှာ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားသည်။

ဟိန်ကျ ကြည့်လုပ်ပါဦး၊ ဘုရင်တစ်ယောက်လုံးကို အထမ်း ထမ်းခိုင်းတာ သင့်တော်ပါ့မလား၊ သူ့အခြေအနေ ဟန်မကျတဲ့အချိန် မှာ ငါတို့က ပိုပြီး သူ့အတွက် စဉ်းစားရမှာပေါ့

စွန်းဟိန်ကျက လျှောက်ထားသည်။

“အကြောင်းရှိလို့ပါ ဆရာ

“ဘာအကြောင်းများလဲ”

ဘုရင်က ကြားဖြတ်ပြောလေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဘုရား၊ အခုလို အသက်ပြန်ရှင်လာတာကိုပဲ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့ပါဘုရား၊ ဆရာတော်နဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ ကပ္ပိယကြီးရဲ့ ကျေးဇူးဟာ ကြီးမားလှပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအထုပ်လေး ခွဲထမ်းပေးရတာ မပင်ပန်းပါဘူး ဘုရား”

ကျူးပတ်ကိုက အထုပ်ကိုနှစ်ထုပ်ခွဲပြီး တစ်ထုပ်ကိုဘုရင်အား ပေးလိုက်၏။

ကျူးပတ်ကိုကသည် အထုပ်ကိုနှစ်ထုပ်ခွဲရာတွင် တစ်ထုပ်သည် ပို၍လေးသည်။ လေးသည်အထုပ်ကို ဘုရင်အား ပေးလိုက်သည်။ သူကမူ ပေါ့သောအထုပ်ကို ထမ်းသည်။

စွန်းဟိန်ကျက -

“ဆရာ တပည့်တော်တို့ သွားဖို့အချိန် သင့်ပါပြီ”

ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်သည် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကို

လက်အုပ်ချီကာ လျှောက်၏။

“တပည့်တော်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ဆရာတော်အား လမ်းဆုံလမ်းခွဲအထိ လိုက်လံပို့ဆောင်ကြလေ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်၊ တပည့်သုံးဦးနှင့် ဘုရင်တို့ ငါးယောက်သည် ခြေကျင်လျှောက်လာကြ၏။ ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံသည် လီငါးဆယ်မျှသာဝေးရာ ရတနာကျောင်းတိုက်နှင့် သိပ်မဝေးလှဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သူတို့သည် မွန်းတည့်ချိန်တွင် မြို့ရိုးကို လှမ်းမြင်ရလေ၏။

ကြက်မည်းကြီးပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ၏မြို့ရိုးနှင့် နန်းတော်ကိုမြင်သောအခါ ရင်ထဲ၌လိုက်လံစွာ ခံစားမိလေ၏။ သူသည် မျက်ရည်ကိုသုတ်ကာ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နောက်မှ အထုပ်ထမ်းကာ လိုက်သည်။

မကြာမီ သူတို့သည် မြို့တံခါးဆီမှ အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မည်သည့်တပ်သားကမျှ မစစ်ဆေးကြချေ။ ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံသည် သာယာဝပြောနေသည်။ စည်ကားနေသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က စွန်းဟိန်ကျအား တစ်ခါတစ်ရံ သူ့နာမည်ရင်းကို ခေါ်တတ်သည့်အတိုင်း ခေါ်လိုက်၏။

“ဂူခုံး ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

စွန်းဟိန်ကျက -

“နန်းတော်ထဲကို ဝင်မယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ပြည်ကျော်ခွင့်တောင်းဖို့အတွက် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူက ဆက်ပြော၏။

“ဆရာက တပည့်တော်လုပ်တာကို မီးစင်ကြည့်ကပါ၊ တပည့်တော်ကြည့်ပြီး လုပ်ပါမယ်”

ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပါတယ်၊ မင်းပဲ ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်ပါ၊ ငါတို့အခြေအနေ

ကို ကြည့်ပြီး လိုက်လုပ်ပါမယ်”

ဤသို့ဖြင့် စွန်းဟိန်ကျသည် မြင်းဖြူကြီးကို ဆွဲလာလေ၏။ သူဦးဆောင်၍ လျှောက်လာသည်။ မကြာမီသူတို့အားလုံးနန်းတော်ရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

နန်းတော်ရှေ့သို့ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးနှင့် ကပ္ပိယသုံးယောက်တို့ လာရပ်သောအခါ တံခါးမှူးက လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်ထားလေ၏။

“အရှင်ဘုရားတို့ နန်းတော်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာကြတာလဲ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က မဖြေမပေးမီ စွန်းဟိန်ကျက ဝင်ရောက်ဖြေလေ၏။

“ကျုပ်တို့က မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံ ပင့်ဆောင်တဲ့အဖို့ ပါ ကျုပ်တို့ကို ထန်နိုင်ငံ ဘုရင်မင်းမြတ်က ထိုင်းနိုင်ငံကဘုရင်မင်းမြတ် တွေဆီ ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာချွန်လွှာပါ ပါတယ်။ ဒီစာတွေလဲပြရင်း ဘုရင် မင်းမြတ်တွေရဲ့ ပြည်ကျော်ခွင့် အမိန့်ကိုလဲ ယူရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက် ဝင်ရောက်ခွင့်ပေးပါ တံခါးမှူး”

တံခါးမှူးက -

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ် ဘုရင်ရှေ့မှောက်ကိုသွားပြီး သံတော်ဦး တင်ပေးပါမယ်”

သူသည် နန်းတော်ထဲသို့ ကသုတ်ကရက် ဝင်သွားလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျတို့ လူစုမှာ တံခါးဝတွင် ရပ်စောင့်နေရလေ၏။

ကြက်မည်းကြီးရှင်ဘုရင်မှာ မိမိနန်းတော်သို့ မိမိကိုယ်တိုင် ရောက်ပါလျက် မိမိ၏သဘောအတိုင်း ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ခွင့် မရှိသည့် အဖြစ်ကို တွေ့မြင်သောအခါ အလွန်တရာ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ သူသည် မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။ ဘုရင်၏ စိတ်ထဲ၌ မည်သို့ ခံစားနေရသည် ကို စွန်းဟိန်ကျသည် ရိပ်မိလေ၏။

“ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ ...၊ တော်ကြာ ဘုရင်ဟာ ကိုယ့်ထီးနန်းကို ပြန်ရတော့မှာပဲ၊ တခြားသူတွေ တွေ့မြင်သွားရင် ကျုပ်တို့အကြံပျက်စီး သွားပါဦးမယ်”

ဘုရင်သည် မျက်ရည်များကို သင်္ကန်းဖြင့် သုတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် တံခါးမှူးသည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။ တံခါးမှူးသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီကာ လျှောက် ထားသည်။

“အရှင်ဘုရား ကြွတော်မူပါ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ရှေ့တော် မှောက်ကို ဝင်ရောက်ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် တံခါးမှူးနောက်မှ လိုက်ပါသွား သည်။ ကျန်လူများအားလုံး ဆရာတော်နောက်မှ လိုက်ကြလေ၏။

နန်းတော်ထဲတွင် ညီလာခံ ကျင်းပနေဆဲဖြစ်သည်။ ဝန်မင်း မှူးမတ်များသည် ဝိယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တို့၌ ခစားနေကြလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် နန်းတော်တစ်ခုလုံးအား မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့၍အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဝန်မင်း၊ မှူးမတ်၊ စစ်သေနာပတိအားလုံး ကျက်သရေရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ကျက်သရေ မရှိသူမှာ ယုတ်မာစွာ ထီးနန်းလုထားသော ဘုရင်တူသာဖြစ်လေ၏။

ဘုရင်တူသည် ဖြည့်ရှင်မင်းနှင့် ရွေးမရအောင် တူနေသည်။

“အင်း ... ဒီဘီလူးဟာ တကယ့်ကို ဖန်ဆင်းနိုင်စွမ်း ရှိပါပေ တယ်၊ ဝန်ကြီးမှူးမတ်တွေက သူ့ကို ဘုရင်အစစ်လို့ ယူဆမယ်ဆိုလဲ ယူဆနိုင်ပါပေတယ်”

စွန်းဟိန်ကျသည် စိတ်ထဲမှ ပြောမိသည်။

သူတို့သည် ဘုရင်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့သည် ပလ္လင်နှင့်အလွန် နီးကပ်သည့်နေရာသို့ လျှောက်လာကြ သည်။

စွန်းဟိန်ကျသည် ရှေ့ဆုံးမှပင် ဦးဆောင်သည်။ သူသည် ခူး ထောက်ရှိခိုးခြင်းလည်း မပြုပါ။ လက်အုပ်ချီ ဂါရဝပြုခြင်းလည်း မရှိပါ။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် စွန်းဟိန်ကျ ဂါရဝမပြုသဖြင့် သူလည်း ဤအတိုင်းပင် ရပ်နေလိုက်သည်။ ကျန်သည့် လူသုံးယောက် လည်း ရပ်နေကြသည်။

ပလ္လင်ပေါ်မှ ရှင်ဘုရင်တူသည် သူ့ရှေ့မှောက်ဝင်ရောက်လာ သည့်သူများက သူ့အား အရှိအသေမပေး၊ ဂါရဝမပြုဘဲ နေသည်ကို တွေ့

မြင်သောအခါ ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာထွက်လာလေ၏။

“သင်တို့ ဘာကြောင့် အရိအသေပြုကြတာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ကျုပ်ရဲ့ဆရာဟာ ထန်နိုင်ငံရဲ့ သာသနာပိုင်ဆရာတော် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပိဋကတ်တော် သွားပင့်မယ့်အဖွဲ့လဲဖြစ်ပါတယ်”

ဘုရင်တုက -

“သင်တို့ ဘာပဲဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်ရဲ့မှောက်ဝင်ရင် ကျွန်ုပ်ကို အရိအသေပြုရမယ်၊ ဒါကို သင်တို့ မသိဘူးလား”

စွန်းဟိန်ကျဲက ရယ်၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ ထန်နိုင်ငံဟာ နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံရဲ့ သာသနာတမန်တော် ဆရာတော်တစ်ပါးကို သင်တို့လို သေးငယ်တဲ့နိုင်ငံက ဘုရင်ဟာ ထွက်မကြိုတဲ့အတွက် သင်တို့မှာ အပြစ်ရှိနေပြီဆိုတာကို သိရဲ့လား”

“ဝုန်း”

ဘုရင်တုသည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ပလ္လင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်၏။ ကျယ်လောင်သော အသံကြီးမြည်ဟည်းသွားသည်။ မှူးမတ်တို့မှာ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် ပလ္လင်ပေါ်၌ထရပ်ကာ စွန်းဟိန်ကျဲအား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလေ၏။

“သင်က တော်တော် စော်ကားမော်ကား ပြောနေပါလား”

စွန်းဟိန်ကျဲက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ် အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ။ သင် အပြစ်မဖြစ်ချင်ဘူးဆိုရင် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါ”

ဘုရင်တုသည် ပို၍ဒေါသထွက်လာလေ၏။

သူသည် နန်းတွင်းကိုယ်ရံတော်များကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဒီဘုန်းကြီးနဲ့ ဒီလူပေကို ကြိုနဲ့ တုပ်လိုက်ကြစမ်း”

ကိုယ်ရံတော်များသည် စွန်းဟိန်ကျဲတို့အား ပမ်းဆီးရန် ရှေ့တို့

လာကြသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲက လက်ညှိုးထိုး၍ အော်ငေါက်လိုက်၏။

“ရုပ်ကြစမ်း မင်းတို့ အဲဒီမှာပဲ ရပ်နေ”

ကိုယ်ရံတော်တို့မှာ ရှေ့သို့တိုးမရဘဲ နောက်သို့ ဆုတ်မရဘဲ နေရာတွင်သာ ရပ်တန့်နေကြတော့သည်။ သူတို့၏ ခြေများလက်များကို တော့ လှုပ်ရှား၍ရသည်။ သို့သော် ရှေ့သို့တိုး၍ မရတော့ချေ။

ပလ္လင်ပေါ်က ဘုရင်တုက မှဲ့ပြုံးပြုံးသည်။

“ဪ ဒီမျောက်စုတ်က ဂမ္ဘီရပညာ နည်းနည်းရှိတာကိုး၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောနေတာပဲ”

သူသည် ဝန်မင်းနှင့် မှူးမတ်များအား အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်၏။

“ဝန်မင်း၊ မှူးမတ်တို့ ဒီမျောက်စုတ်ကို ဝိုင်းဖမ်းကြစမ်း”

ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်တို့သည် စွန်းဟိန်ကျဲကို ဖမ်းဆီး၍ ပြေးလွှားလာကြ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက လက်ညှိုးထိုးပြီး -

“ရုပ်ကြစမ်း မင်းတို့အားလုံး ကျောက်ရုပ်တွေလို ငြိမ်ငြိမ်နေကြ”

ဝန်မင်း၊ မှူးမတ်တို့မှာ ကျောက်ရုပ်များသဖွယ် မလှုပ်မယှက် ဖြစ်ကုန်သည်။ သူတို့က ပိုဆိုးသည်။ တကယ့်ကျောက်ရုပ်များနယ် လှုပ်ရှားသည့်ဟန်အတိုင်း ရပ်နေကြသည်။

ပလ္လင်ပေါ်မှ ဘုရင်တုသည် ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်၏ လက်ထဲမှ ဓားကိုလှူပြီး ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား ခုတ်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် လူငယ်တစ်ယောက် ကြားဖြတ်ဝင်လာကာ ပလ္လင်ပေါ်မှ ဘုရင်၏ လက်ကို ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ခမည်းတော်ဘုရား မှားပါလိမ့်မယ်”

ထိုလူငယ်မှာ အိမ်ရှေ့မင်းသား ဖြစ်လေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား တကယ် ခုတ်မိမည်ကို စိုးရိမ်လှသဖြင့် ဝင်ရောက်တားမိခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရင်တုက -

“မင်းက ဘာကြောင့် ငါ့ကို တားရတာလဲ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“ခမည်းတော်ဘုရားက ဟောဒီဘုန်းတော်ကြီးကို ဓားနဲ့သာ ခုတ်မိရင် တစ်နိုင်ငံလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သွားနိုင်ပါတယ် ဘုရား”

ဘုရင်တုက -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားတော်”

“ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ဟာ ထန်နိုင်ငံရဲ့ အထူးသံတမန်ပါ။ သာသနာဆိုင်ရာ တမန်တော်ဖြစ်တဲ့အတွက် ပိုမွန်မြတ်ပါတယ်။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို သတ်လိုက်မိရင် ထန်နိုင်ငံဟာ ဘယ်လောက်ဝေးတဲ့ခရီး ပင် ဖြစ်စေကာမူ သူ့တပ်ကြီးကို ချီတက်လာပြီး ဒီနိုင်ငံကို တိုက်ခိုက်ချေ မှုန်းမှာဖြစ်ပါတယ်။ ခမည်းတော်ကထင်မယ်၊ ဒီနိုင်ငံကို လေးငါးနှစ်ကြာ စစ်ချီလာရမယ်လို့ တင်ပါဘုရား၊ သူတို့ဟာ ခြေမြန်တပ် ဖွဲ့ပြီးလာရင် ဒီနိုင်ငံကို သုံးနှစ်အတွင်း ရောက်လာနိုင်ပါတယ်။ သားတော်တို့ရဲ့ ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံဟာ နိုင်ငံငယ်လေးပါ။ ထန်နိုင်ငံဟာ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်တယ်ဆိုတာ ခမည်းတော်လဲ ကြားဖူးမှာပါ။ ဒီတော့ ခမည်း တော် လက်မလွန်ပါစေနဲ့။”

ဘုရင်တုသည် ဓားကို ပစ်ချလိုက်ပြီး -

“ကောင်းပြီလေ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားရဲ့ လျှောက်ထားတောင်းပန်တဲ့ စကားက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ဆီလျော်တော့ ကျုပ် သူတို့ကို ခွင့်ပြုလိုက်မယ်”

ဘုရင်တုသည် ပလ္လင်ပေါ် ပြန်ထိုင်ချလေ၏။

“ကဲ ဘုန်းတော်ကြီးတို့က စုစုပေါင်း ဘယ်နှစ်ပါးလဲ”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ထန်နိုင်ငံက ထွက်လာတုန်းက ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော် တစ်ပါးထဲပါ။ တောင်ငါးလုံးကို ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ တပည့်တစ်ဦး တိုးလာတယ်။ နောက်လမ်းခရီး တစ်လျှောက်မှာ တပည့်နှစ်ဦး ထပ်ရရှိ လာသော စုစုပေါင်း တပည့်သုံးယောက် ဖြစ်သွားပါတယ်”

ပလ္လင်ပေါ်မှ ဘုရင်တုသည် သင်္ကန်းခြံထားသော ကြက်မည်း ကြီးနိုင်ငံဘုရင်အား လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြပြီး မေးလေ၏။

“ဟို ဘုန်းကြီးကရော”

ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံ၏ ဘုရင်သည် တုန်လှုပ်သွား၏။

စွန်းဟိန်ကျက -

“သူကတော့ ဒီတိုင်းပြည်ကို ရောက်ခါနီးမှ အသစ်လက်ခံ လိုက်ရတဲ့ ဘုန်းကြီးပါ”

ပလ္လင်ပေါ်မှ ဘုရင်တုက -

“သူက ဘယ်ဇာတိလဲ ဘယ်တုန်းက ဘုန်းကြီးဝတ်တာလဲ၊ မှန်မှန် သံတော်ဦးတင်စမ်း”

စွန်းဟိန်ကျက ပြုံး၍တင်လျှောက်သည်။

“သူက အရင်တုန်းကတော့ ဘုရင်တစ်ပါးပဲ”

“ဘုရင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘုရင်ပါ။ နောက်တော့ သူတိုင်းပြည်ဟာ မိုးခေါင်တော့ မိုးခေါ်ပွဲပြုလုပ်ရပါတယ်။ အဲဒီမှာ မှော်ဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး အဲဒီမှော်ဆရာက မိုးရွာအောင်လုပ်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီလို လုပ်ပေး ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေကို ထောက်ထားပြီး သူဟာ မှော်ဆရာကို ညီလိုအစ်ကို လို့ ပေါင်းခဲ့ပါတယ်”

ထိုအဖြစ်များသည် ဝန်ကြီးမှူးမတ်များ အသိဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် တစ်နန်းတော်လုံး စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။

သူဟာ ဘုရင်နဲ့အတူ ဥယျာဉ်တော်ထဲ လျှောက်ကြည့်ရင်း ဘုရင်ကို ရေတွင်းထဲ တွန်းချ၊ ကျောက်ပြားနဲ့ ပိတ်ပြီး နန်းတော်ကို အပိုင်စီးလိုက်ပါတယ်။ သူဟာ ရေတွင်းထဲမှာ သုံးနှစ်နေပြီးတော့မှ အခု လွတ်လာတာပါ”

ဘုရင်တုသည် ထိတ်လန့်သွားတော့၏။ သူသည် ဘုရင်အစစ် အား သတ်ရန် ပြေးလာသည်။ သို့သော် သူသည် ဘုရင်အစစ်ထံသို့ မရောက်ပါ။ လမ်းမှ စွန်းဟိန်ကျက ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်တုနှင့် စွန်းဟိန်ကျကသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေ

ကြလေ၏။ ထိုသို့ တိုက်ခိုက်နေစဉ် ကိုယ်ရံတော်များ ဝန်မင်းများ မှူးမတ်များအား ကျောက်ရုပ်ဖြစ်အောင် ရွတ်ဆိုသောဂါထာကိုပြန်ရွတ်လိုက်သဖြင့် ထိုသူများသည်လည်း လူကောင်းပကတိသို့ လှုပ်ရှားနိုင်လေပြီ။

သို့သော် သူတို့သည် ဘုရင်တပေါ် သံသယဝင်နေသဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ စွန်းဟိန်ကျဲက မှန်သလား၊ ဘုရင်တက မှန်သလားဆိုသည့်အချက်သည် မကြာမီ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ထိုစဉ်ဘုရင်တသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကဲ့သို့ ရုပ်ပြောင်းပြီး ဆရာတော်နှင့် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ခန့် လှည့်ပြီး ယှဉ်ရပ်လိုက်သည်။ သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့် လွန်စွာတူလှသဖြင့် မည်သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အစစ်ဖြစ်သည်ကို မသိရှိတော့ချေ။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဆရာ

“ဟေ”

နှစ်ဦးစလုံးက ပြိုင်တူထူး၏။ ဆရာတော်နှစ်ပါးထူးပုံမှာလွန်စွာညီညာလှသဖြင့် အသံတစ်သံတည်းကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဘယ်သူက တပည့်တော် ဆရာ အစစ်လဲ

ဆရာတော် တစ်ပါးက -

“ငါက အစစ်

နောက်တစ်ပါးကလည်း -

“ငါက အစစ်ပါ”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ခေါင်းကုတ်လေ၏။ သူ့အနီးတွင်ရှိသော ကျူးပတ်ကိုင်အား လှည့်မေးလေ၏။

“ဝက်ပုတ် ဘယ်သူက ဆရာအစစ်လဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ကျူးပတ်ကိုင်က ပြုံး၏။

“အစ်ကိုကြီးတောင် မသိဘဲနဲ့ ကျုပ်က ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“မင်းက ဆရာနဲ့ အနီးကပ်နေတာပဲ ...၊ ဒါတောင်မသိဘူးလား”

“သူတို့နှစ်ယောက်က တူလွန်းတယ်၊ ကျုပ်လဲမျက်စိလည်နေပြီ”

စွန်းဟိန်ကျဲမှာ အခက်အခဲ တွေ့နေရတော့၏။ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော် အတုအစစ်ကို သူ မခွဲခြားတတ်တော့ပေ။ ရှင်ဘုရင်တသည် ရုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲ အတတ်ပညာ၌ စတင်ရလောက်အောင် တော်နေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ”

သူသည် မည်သို့ ဖော်ထုတ်ရမည်ကို အကြံအိုက်လျက်ရှိသည်။

ဆရာတော်တစ်ပါးက တစ်ပါးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး -

“သူက မှော်ဆရာပါ”

ကျန်တစ်ပါးကလည်း -

“သူက မှော်ဆရာပါ”

သူသည် ဆရာတော်တစ်ပါးအား သံတုတ်နှင့် ရိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ဆရာတော်အစစ်ကို ရိုက်သတ်မိလျှင် ငါးပါးကြီးမှော်တော့မည်။

ကျူးပတ်ကိုင်သည် စွန်းဟိန်ကျဲ ဦးနှောက်ခြောက်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ်လေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ကျူးပတ်ကိုင်ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

စွန်းဟိန်ကျဲ ဒေါသထွက်လာသည်။

“မင်းရယ်နေ ... ငါ ရိုက်သတ်မိလိမ့်မယ်”

“ရိုက်တော့ မရိုက်ပါနဲ့၊ ကျုပ် ရယ်ချင်နေလို့ပါ”

“အရေးထဲအရာပေါ် မင်းက ဘာကြောင့် ရယ်ချင်နေရတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးက ကျုပ်တို့ထက်သာပါတယ်၊ ဉာဏ်လဲပိုရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ အစ်ကိုကြီး ဉာဏ်မရှိတော့လို့ ရယ်နေတာပါ”

“မင်းက ဉာဏ်ရှိလို့လား”

“ကျုပ် အတုအစစ်ခွဲခြားနိုင်တဲ့ ဉာဏ်ကလေးတော့ ရှိနေပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်လား ပြောစမ်း”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီနည်းဆိုရင် အစ်ကိုကြီး ခံရလိမ့်မယ်”

“ရတယ်၊ ငါခံရမှာပေါ့၊ အခက်အခဲဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုပါ ဆရာတော်အစစ်က အစ်ကိုကြီးကို ခေါင်းကိုက်အောင် ရွတ်ဖတ်တတ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဂါထာရွတ်တတ်တဲ့ ဆရာဟာ အစစ်ပေါ့”

စွန်းဟိန်ကျသည် ရယ်မောလေတော့၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ညီကအစ်ကိုကြီး ထက် သာသွားပြီဟေ့”

ကျူးပတ်ကိုင်က ဆရာတော်နှစ်ပါးကို ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဆရာ အစ်ကိုကြီးခေါင်းကိုက်အောင် ဂါထာရွတ်ပါတော့ ဆရာ၊ ဒါမှ အတုအစစ် ခွဲခြားလို့ရမယ်”

ဆရာတော်အစစ်သည် ဂါထာရွတ်ဖတ်လေတော့၏။ စွန်းဟိန် ကျသည် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို ခံစားရတော့သည်။

ကျူးပတ်ကိုင်သည် ပါးစပ်ပိတ်နေသော ဆရာတော်အား ထွန်ခြစ်ဖြင့် ပေါက်ချလိုက်တော့၏။

ဘုရင်အတုသည် မိမိအကြံ မအောင်မြင်မှန်းသိသည်နှင့် လေပွေ တစ်ခုအဖြစ် ဖန်ဆင်းပြီး ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တက်ပြေးလေ၏။

“မပြေးနဲ့”

ကျူးပတ်ကိုင်သည် ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်သွားသည်။

“ငါ လိုက်ခဲ့မယ်”

ဆားဂူကျိန်းသည် ကျူးပတ်ကိုင်တစ်ယောက်တည်းလိုက်သည် ကို စိတ်မချချေ။ သူသည် တောင်ဝှေးကိုဆွဲ၍ ခုန်လိုက်သွားလေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျက -

“ဆရာ ... ကျူးပတ်ကိုင်နဲ့ ဆားဂူကျိန်းတို့ လိုက်သွားပေမယ့် ဒီဘီလူးက တန်ခိုးအတော်ကြီးတယ်၊ သူတို့နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ တပည့် တော် လိုက်သွားလိုက်မယ်”

သူသည် ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံဘုရင်သို့ လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့အရှင်ကို နန်းတော်ထဲရောက်အောင် ပို့လိုက်ပါဦး၊ ဘုရင်တို့ကို ဖမ်းဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်၊ ကျန်တဲ့ကိစ္စကို ဘုရင်ကိုယ်တိုင်

ဆက်ပြီး ရှင်းလိုက်ပါ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သွား လေ၏။ ထို့နောက် တိမ်တိုက်ကိုစီးကာ ကောင်းကင်၌လိုက်တော့သည်။ မကြာမီ ဘီလူးနှင့် ကျူးပတ်ကိုင်၊ ဆားဂူကျိန်းတို့ တိုက်ခိုက်နေကြောင်း တွေ့ရတော့၏။

ယခုအခါ ဘီလူးသည် မှော်ဆရာအသွင်သို့ ပြန်ယူထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားပြီး မှော်ဆရာအသွင် ယူထားသော ဘီလူးအား ရိုက်ချရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် သူ့နောက်မှ တားမြစ်သံ ပေါ်လာလေ၏။

“မျောက်မင်း သူ့ကို မသတ်ပါနဲ့”

စွန်းဟိန်ကျ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အဝါရောင် သင်္ကန်းလွှမ်းခြုံ ထားသော ကိုယ်တော်တစ်ပါးကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ထိုကိုယ်တော် သည် ခြင်္သေ့နိုင် ကိုယ်တော်ဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။

စွန်းဟိန်ကျသည် ထိုကိုယ်တော်နှင့် လှည့်ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

“သင်က ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် တားရတာလဲ”

ကိုယ်တော်က -

“သူက ကျုပ်ရဲ့စီးတော်ခြင်္သေ့ ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

မှော်ဆရာသည် ကျူးပတ်ကိုင်တို့ကို ဆက်လက်မတိုက် တော့ချေ။ တိမ်တိုက်ပေါ်၌ ခူးထောက်ထိုင်နေလေ၏။ ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့မှာလည်း ဆက်မတိုက်တော့ဘဲ စွန်းဟိန်ကျ၏နောက်သို့ ဆုတ်သွားလေ၏။

ခြင်္သေ့နိုင်ကိုယ်တော်သည် သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ ဘီလူးကြည့် ကြေးပုံတစ်ချပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဘီလူးကြီး၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။ ဘီလူးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ ထို့နောက် ရွှေဝါရောင် မွေးပွခြင်္သေ့တစ်ကောင် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

ခြင်္သေ့နိုင်ကိုယ်တော်က -

“ငါ့ဆီလာခဲ့စမ်း တိရစ္ဆာန်

ကိုယ်တော်က ငေါက်ငမ်းအမိန့်ပေးလိုက်ရာ ခြင်္သေ့ကြီးသည် အမြီးတယမ်းယမ်းဖြင့် ကိုယ်တော်ထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက ခါးထောက်ပြီး အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“တော်တော် တော်တဲ့ကိုယ်တော်ပဲ။ ကိုယ့်တိရစ္ဆာန်ကို ပြန်မကြည့်ဘဲ လွှတ်ထားလိုက်တာ။ သူ့ကြောင့် လူ့ပြည်တစ်ပြည်လုံး မှောက်လှန်နေပြီ။ ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံဘုရင်ဟာလဲ သုံးနှစ်လုံးလုံး ရေတွင်းထဲမှာ သေဆုံးနေခဲ့ရပြီ။ ကျုပ်တို့နဲ့သာမတွေ့ရင် သင့်ခြင်္သေ့ဟာ သူများသားမယားကို အပိုင်စီး၊ သူများရဲ့နိုင်ငံကိုအပိုင်စီး၊ အားလုံးမဟုတ်တာတွေကို လျှောက်လုပ်နေဦးမှာပဲ။ သင်က လက်ပိုက်ကြည့်နေဦးမှာပဲ မဟုတ်လား။”

ခြင်္သေ့နိုင်ငံကိုယ်တော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး -

“ကျွန်ုပ် လက်ပိုက်ကြည့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်အရာမျိုးမဆို ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရင် ကုသိုလ်ရမယ်၊ အကုသိုလ်လုပ်ရင် အကုသိုလ်ရမယ်၊ ဒါဟာ ကျိုးကြောင်း ညီညွတ်တဲ့ တရားပဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ကိုယ်တော် ဆိုလိုတာက ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံဘုရင်ဟာ အကုသိုလ် လုပ်ခဲ့လို့ပေါ့”

ခြင်္သေ့ကိုယ်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံရဲ့ ဘုရင်ဟာ ဆွမ်းခံတဲ့ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို သံသယဖြစ်ပြီး ရေတစ်ဝက် ကုန်းတစ်ဝက် သုံးနှစ်တိတိ ချုပ်ထားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့်သူဟာ ရေတွင်းထဲမှာ သုံးနှစ်တိတိ ဝဋ်ခံရတာပေါ့”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့၏။

ခြင်္သေ့နိုင်ငံက သူ့ခြင်္သေ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ခွ၍ တက်ထိုင်လိုက်၏။

“မျောက်မင်းက ကျွန်ုပ်ရဲ့စီးတော်ခြင်္သေ့ကို သူ့နေရာမှန်ရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ ကျွန်ုပ်သွားပြီ”

သူသည် ခြင်္သေ့တင်ပါးကို ပုတ်လိုက်၏။ ခြင်္သေ့သည် သခင်အား ကျောပေါ်တင်ကာ အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျဲ၊ ကျူးပတ်ကိုင်းနှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့သည် တိမ်တိုက်ပေါ်မှ ပြန်လည်ဆင်းသက်လာကြလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက သူသည် မှော်ဆရာကို ဘီလူးတစ်ကောင်ဟု ထင်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် ဘီလူးတစ်ကောင် မဟုတ်ကြောင်း ခြင်္သေ့နိုင်ငံကိုယ်တော်၏ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု ခြင်္သေ့နိုင်ငံကိုယ်တော်က သူ့ခြင်္သေ့ကိုခေါ်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ရှင်းပြလိုက်၏။

ဆရာတော်၊ ဘုရင်နှင့် မျိုးမတ်တို့မှာ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် နန်းတွင်းသူများနှင့် ညီလာခံခန်းမသို့ ဝင်လာလေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်အား မြင်တွေ့ရသောအခါ မိဖုရားကြီးနှင့် သားတော်တို့မှာ မျက်ရည်ဖြိုဖြို ကျရလေတော့သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရား၊ သားတော်တို့မှာ သုံးနှစ်မျှ ခွဲခွာခဲ့ရသဖြင့် စကားပင်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရသည်။

ထိုစဉ် တံခါးမှူးက ဘုန်းတော်ကြီးလေးပါးရောက်လာကြောင်း သံတော်ဦးတင်လေ၏။

“ဟော ဒီခြင်္သေ့ အဖော်တွေနဲ့ ပြန်ရောက်လာပြန်ပြီလား မသိဘူး”

စွန်းဟိန်ကျဲက တံခါးမှူးအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဘီလူးကြီးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး သူတို့ကို ခေါ်ခဲ့ပါ”

တံခါးမှူးသည် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီ ဘုန်းကြီးလေးပါးအား ပင့်ဆောင်လာလေ၏။ ထိုအခါမှ ထိုဘုန်းကြီးလေးပါးမှာ ရတနာကျောင်းတိုက်မှ ကိုယ်တော်များဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့သည်။

ထိုဘုန်းတော်ကြီးများသည် ဘုရင်၏ အဝတ်အစားများကို လာရောက်ပို့ဆောင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ဝမ်းသာသွားပြီး အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပေးလေ၏။

ဘုရင်က ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား လျှောက်ထားသည်။

“တပည့်တော်ဟာ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် သေဆုံးခဲ့ရပါတယ်၊ အခု ... အရှင်ဘုရားရဲ့ ကျေးဇူးနဲ့ ကပ္ပိယကြီးကျေးဇူးကြောင့် သားမယားနဲ့

ပြန်ဆုံရတာကို ဝမ်းသာလို့မဆုံး ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားနဲ့ ကပ္ပိယကြီးဟာ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ထိုက်ပါတယ် အရှင်ဘုရားတို့ ကပ္ပိယကြီးတို့ဟာ မင်းအဖြစ်ကို ယူတော်မူကြပါ”

ဆရာတော်က -

“ဒီကိစ္စဟာ သင်ပဲ အကူအညီတောင်းခဲ့ပြီ သင်ပဲ လိုက်လံအကူ အညီပေးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သင်ပဲ ဘုရင်အဖြစ် လုပ်သင့်ပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျကလည်း -

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကဘုရင် တော့ လုပ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆံပင်ရှည်ရှည်ထားလိုက်ရင် ဖျားချင် နာချင်ဖြစ်တတ်လွန်းလို့ပါ၊ ဒါကြောင့် အရှင်မင်းမြတ်ပဲ ရှင်ဘုရင်လုပ်ပါ တော့”

မှူးမတ်များကလည်း ဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျ ပြောဆိုကြသဖြင့် နောက်ဆုံး ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဘုရင်အဖြစ် လက်ခံရန် သဘောတူ လိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် ပလ္လင်ပေါ်တက်ပါ”

မှူးမတ်တစ်ဦးက ပြောလိုက်သည်။

ဘုရင်သည် ပလ္လင်ပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် ကြက်မည်းကြီးနိုင်ငံ ဘုရင်အဖြစ် ပြန်လည်စိုးစံတော့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဥယျာဉ်တော်အား ပြန်လည် ရှင်းလင်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားအားလုံး ဥယျာဉ်တော်ကို ပြန်လည် သန့်ရှင်းကြသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိုဥယျာဉ်တော်၌ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော် နှင့် တပည့်သုံးယောက်အား ဂုဏ်ပြုညစာ စားပွဲကြီးနှင့် တည်ခင်းဧည့်ခံ သည်။

ထိုဧည့်ခံပွဲကြီးကို နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားအားလုံး တက် ရောက်ကြသဖြင့် လွန်စွာစည်ကားသော ဧည့်ခံပွဲကြီးဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ဘုရင် မင်းမြတ်သည် ဝန်ကြီး၊ ဝန်ကလေး၊ မှူးမတ်၊ စစ်သေနာပတိစသည်တို့ ကို အားလုံးပင် တက်ရောက်စေသည်။ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားတို့မှာ

ကြက်မည်းကြီး ဘုရင်အစစ်အား ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြသည့် အလျောက် ဧည့်ခံပွဲကို ပျော်တပြုံးပြုံးဖြင့် တက်ရောက်ကြတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆရာတော်ဘုရားသည် သူတို့ ထွက် ခွာခွင့်ပြုရန် ဘုရင်အားပြောကြားသည်။ ဘုရင်က လက်မခံပေ။ သူ့နိုင်ငံ ၌ ဆက်လက်နေထိုင်ပါရန် တောင်းပန်လျှောက်ထားသည်။

ဆရာတော်က -

“ဒကာတော် ရေမြေ့ရှင် ကျုပ်တို့ဟာ တာဝန်နဲ့ လာသူတွေ ပါ၊ ကျုပ်တို့မှာ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ရရှိဖို့ တာဝန်ကြီးရှိနေပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ မသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါတော့”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အကြိမ်ကြိမ်တားသော်လည်း ဆရာတော် က လုံးဝလက်မခံသဖြင့် ရွှေငွေကျောက်သံ ပတ္တမြားများ မြှောက်မြားစွာ လှူဒါန်းလေ၏။ ဆရာတော်သည် ကျောက်သံပတ္တမြားများကိုလည်း လက်မခံပေ။

“ကဲ ... အားလုံးပဲ သွားကြမယ်”

ဆရာတော်နှင့် တပည့်သုံးယောက်တို့သည် ဘုရင်၊ မိဖုရားနှင့် အိမ်ရှေ့မင်းသားတို့အား နှုတ်ဆက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားအားလုံး မြို့ပြင် အထိ လိုက်လံပို့ဆောင်ကြ၏။

ဆရာတော်နှင့် တပည့်သုံးယောက်တို့သည် အနောက်စူးစူးသို့ ခရီးထွက်ကြလေတော့သည်။

လည်း ဤသို့သော သစ်တောကြီးမျိုးကို တွေ့လိုက်မိသောအခါတွင် စိတ်
မောမိကြရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က-

“ကဲ...ဟိန်ကျဲ..ဆက်သာသွားပါ”

သူတို့သည် ဆက်လက်ခရီးထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ သူတို့မြေ
လှမ်းနှစ်ရာခန့်သွားမိသည်နှင့် ရုတ်တရက် အနီရောင်မီးခိုးတန်းတစ်ခု
သူတို့ရှေ့ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မီးခိုး
တန်းသည် ကောင်းကင်၌မီးစိုင့်မီးခဲတစ်ခုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ထိုအရာကို မြင်သည်နှင့် စွန်းဟိန်ကျဲသည် ဆရာတော်ကိုမြင်
ပေါ်မှ ဆင်းစေပြီးသူတို့သုံးယောက်က ဝန်းပတ်ကာရန်ထားလိုက်သည်။

ထိုမီးစိုင့်မီးခဲသည် ဘီလူးတစ်ကောင်ဖြစ်နေကြောင်းစွန်းဟိန်ကျဲ
သိသည်။

မှန်သည်။ ထိုဘီလူးကလည်းဘီလူးလောက၌ပျံနေသောသတင်း
တစ်ခုကို ကြားထားသည်။ ထန်နိုင်ငံမှပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်လာမည့်
ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို စားလျှင် အသက်တစ်ထောင်ပိုရည်မည်ဟု
သော သတင်းစကားကို သူကြားထားသည်။ ထိုသတင်းကြောင့် သူသည်
ဆရာတော်ကို ဖမ်းပြီး စားသောက်နိုင်ရန် လမ်းမှ ကြိုတင်စောင့်နေမိခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူသည် စွန်းဟိန်ကျဲတို့ကိုလှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်တဲ့တပည့်သုံးယောက်ထဲမှာ အလွန်တန်
ခိုးရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပါလာတယ် ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုတွေ့သွား
တာနဲ့ သူတို့ကာကွယ်ဖို့အသင့်ပြင်ကြတာပဲ...”

သူသည် ဤသို့ သုံးသပ်သည်။

“ငါ အတင်းဝင်ဖမ်းရင် သူတို့ကိုနိုင်ချင်မှနိုင်မယ်၊ ဒါကြောင့်
ပရိယာယ်ဆင်ပြီး ဖမ်းမှဖြစ်မယ်...”

သူသည် ဤသို့ သုံးသပ်မိသည်နှင့် မီးစိုင့်မီးခဲသည် မြေပြင်
ပေါ်သို့ ပြန်လည်ကျဆင်းသွားသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် မီးစိုင့်မီးခဲအား မပြတ်ကြည့်ရှုနေရာ
မီးစိုင့်မီးခဲ ပျောက်သွားသည်နှင့် သူသည် လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီး

အခန်း(၁၁၄)

ဆရာကရုဏာ

သူတို့သည် မြစ်များ၊ ချောင်းများ၊ တောများနှင့် တောင်များကို
ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသည်။ မည်သည့်ဘီလူးသဘက်အန္တရာယ်မျှ မတွေ့ရ
သဖြင့် ခရီးစဉ်မှာ ချောချောမောမောဖြစ်နေသည်။

သူတို့သည် ရက်ပေါင်းငါးဆယ်မျှ ခရီးထွက်လာကြသောအခါ
တောင်မှအဆင်း၌ သစ်တောကြီးတစ်ခုအား တွေ့ရှိလိုက်ကြရသည်။
သစ်တောကြီးမှာကျယ်ပြန့်လှသည်။ သွား၍မဆုံးနိုင်ဟုထင်ကြရလေ၏။

“ဒီသစ်တောကြီးက ကျယ်လှချည့်လား၊ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီးပဲ...”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က ပြောလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲ ကျူးပတ်ကိုင်းနှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့မှာလည်း သစ်
တောကြီးကို ငေးမောကြည့်မိကြ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်းက-

“ဒီသစ်တောကြီးကို ရက်တော်တော်ကြာကြာဖြတ်သန်းကြရာမှာ
ပဲ၊ သစ်တောကြီးက အလွန်ကြီးတာပဲ...”

အားလုံးပင် သက်ပြင်းချမိကြ၏။ သူတို့အားလုံး ဓားတောင်ကို
ကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်မည်ဟူသော စိတ်ထားမျိုးထားခဲ့ကြသော်

ဆရာတော်အား မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်၏။

“ကဲ...ဆရာတော်...အပေါ်ပြန်တက်ပါတော့ ဘီလူး မရှိတော့ပါဘူး”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က-

“ဟိန်ကျဲ...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ မင်းပဲ ဘီလူးရှိတယ်...၊ မင်းပဲ ဘီလူးမရှိဘူးနဲ့ အမျိုးမျိုးဖြစ်နေတာပဲ...”

စွန်းဟိန်ကျဲက-

“စောစောက ဘီလူးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်မိလို့ပါ...၊ အခုတော့ ဘီလူး ပျောက်သွားပါပြီ”

သူတို့သည် ရှေ့ဆက်ခရီးထွက်လာကြ၏။

မီးစိုင်းမီးခဲ အသွင်ရှိသော ဘီလူးသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်လှုပ်လိုက်သည်နှင့် အသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ယောက်ျားကလေး တစ်ဦး အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။ ထိုသူငယ်သည် သစ်ပင်အထက်တွင် ကြိုးတုပ်ပြီး အဆွဲခံထားရ၏။ သူသည် ဆရာတော်တို့ရောက်လာမည့်အချိန်ကို ငဲ့လင့်နေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်ရာ သူငယ်အဖြစ်ဖန်ဆင်းထားသော နေရာ၌ အနီရောင် အစိုင်အခဲတစ်ခုအားတွေ့လိုက်သဖြင့် ဆရာတော်အား မြင်းပေါ်မှ ဆင်းစေလျက် သူတို့တပည့်သုံးဦးကဝိုင်းဝန်းအကာအကွယ်ပေးကြပြန်လေ၏။

ထိုအခါ သူငယ်အဖြစ် ဖန်ဆင်းထားသော ဘီလူးသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ဆရာတော်ကို မြင်းပေါ်တက်စေပြီးခရီးဆက်ပြန်သည်။

ဆရာတော်သည် မချီပြုံးပြုံးပြီး မိန့်တော်မူ၏။

“ဟိန်ကျဲက ငါ့ကို မြင်းပေါ်ကဆင်းလိုက်တက်လိုက် လုပ်ခိုင်းနေတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါ့ခြေလက်တွေ ကျိုးကုန်မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက-

“ဆရာခြေလက်တွေ ကျိုးသွားရင် တပည့်တော်တို့ ကုပေးနိုင်ပါသေးတယ်ဘုရား ... ဘီလူးဖမ်းစားသွားရင်တော့ တပည့်တော်တို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူးဘုရား...”

ကျူးပတ်ကိုက ဝင်၍ချောက်တွန်းသည်။

“အစ်ကိုကြီးကလဲအစ်ကိုကြီးပဲ... တော်ကြာ ဘီလူးတွေ့တယ်ဆိုပြီး ဆွဲချလိုက်၊ တော်ကြာ ဘီလူးပျောက်သွားပြီဆိုပြီး ပြန်တင်လိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုးလုပ်နေတော့ ဆရာညည်းမိတာပေါ့”

ဆရာတော်က-

“စကားမများကြနဲ့တော့ ခရီးဆက်ထွက်ကြပါတော့”

သူတို့သည် ခရီးဆက်လက်ထွက်လာကြ၏။

“ကယ်တော်မူကြပါ...”

ကလေးသံကလေးတစ်သံသည် သူတို့၏ရှေ့တူရှုမှ ထွက်လာလေ၏။

ဆရာတော်က-

“ဟေ့...ကြားကြရဲ့လား၊ တစ်ယောက်ယောက် ကယ်တော်မူပါလို့ အော်နေတယ်..”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် မြင်းကို ဆက်၍ ဆွဲသွားသည်။

“ဆရာ...ဒီတော့ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ပဲ လုံ့လရစိုက်ပါ၊ တခြားဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်ပါနဲ့”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က-

“ငါတို့ဟာ ဘုရားသားတော်တွေပဲ လူတွေ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အခါ ရင်ဝယ်သားလို သနားရမယ်၊ ကရုဏာစိတ် ထားရှိရမယ်...”

စွန်းဟိန်ကျဲက လျှောက်၏။

“သူများကို သနားကြင်နာတာက နောက်မှာထား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားကြင်နာဖို့ကို အရင်ရှေ့မှာထားပါ”

ကလေး၏ အော်သံသည် ပြန်ပေါ်လာပြန်၏။

“ကယ်တော်မူကြပါ...”

“ကယ်တော်မူကြပါ...”

“ဟော...အသံ ကြားရပြန်ပြီ၊ သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဆရာတော်သည် အသံကြားနေရသဖြင့် လွန်စွာ ကရုဏာသက်နေသည်။ သူသည် ထိုသူငယ်အား သွားကြည့်ရန်သာစိတ်ထက်သန်နေသည်။

ထိုအခါ စွန်းဟိန်ကျသည်သူ တန်ခိုးဖြင့် လမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ကယ်ပါယူပါတစာစာအော်နေသော သူငယ်အား မတွေ့ရတော့ချေ။

မီးစိုင်းမီးခဲဘီလူးသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို စောင့်နေသော်လည်း ဆရာတော်တို့မှာ သူရှိရာသို့ မလာဘဲ အခြားဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြောင်းတွေ့ရှိရသဖြင့် လွန်စွာဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“အင်း...ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာတော်နဲ့ အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာ အစွမ်းပြလိုက်မယ်၊ ဆရာတော်မမြင်ရင် မဖြစ်တဲ့နေရာမှာ ငါဆောင်ရွက်ရမယ်...”

သူသည် ကလေးသူငယ်တစ်ယောက် ကြိုးတုပ်ခံနေရသည့်ပုံသဏ္ဌာန်ကို ဆရာတော်တို့ လာနေရာလမ်းနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေရာ၌ ရပ်လုံးဖော်လိုက်သည်။ ဆရာတော်သည် ထိုသူငယ်အား လှမ်းမြင်သွားလေ၏။

“ဟော...ဟိုမှာ....”

ကလေးသူငယ်က သနားစဖွယ် အော်နေလေ၏။

“ဆရာတော်..တပည့်တော်ကို ကယ်ပါ၊ တပည့်တော်သေရပါတော့မယ်....”

“ဒါဟာ ခုနကအသံပဲ”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ဆရာ သွားမကယ်နဲ့၊ ဆရာ ဒုက္ခရောက်သွားပါလိမ့်မယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က-

“ဟိန်ကျ... သင်ဟာ တစ်ချိန်လုံးလူသတ်လာတော့ ကရုဏာတရား၊ အကြင်နာတရားအကြောင်း သဘောမပေါက်ပါဘူး...၊ ငါလိုတရားရှင်ရင့်မကြီးက ဒီလိုဒုက္ခရောက်နေတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ကို ဘယ်လို လျစ်လျူ ရှုနိုင်ပါမလဲ ဟိန်ကျရယ်...”

“တပည့်တော်လဲ လူဆိုရင် ကယ်ဖို့ဝန်မလေးပါဘူးဘုရား...၊ အခုဟာက ဘီလူးဖြစ်နေလို့ ဆရာကိုတားမြစ်ရတာပါဘုရား”

မီးစိုင်းမီးခဲဘီလူးသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်၏ အား အကိုးရဆုံး တပည့်မှာ စွန်းဟိန်ကျဆိုသည့် မျောက်ကြီးဖြစ်ကြောင်း သူကောင်းစွာ သိလိုက်တော့သည်။

ထိုသူငယ်သည် ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုကြွေးနေသည်။

“အရှင်ဘုရား..တပည့်တော်ဟာ အတိဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူသားတစ်ယောက်ပါ...၊ တပည့်တော်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့....”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က-

“ဒကာလေးက ဘယ်နဲ့ ဒီအပင်ပေါ်မှာ ကြိုးတုပ်ခံနေတာလဲ”

မီးစိုင်းမီးခဲဘီလူးက-

“တပည့်တော်ဟာဟိုတောင်ခြေရွာကလေးတစ်ရွာမှာ နေပါတယ်၊ ဓါးပြတစ်စုံရောက်လာပြီး တပည့်တော်ရဲ့မိဘတွေကို သတ်သွားပါတယ်၊ တပည့်တော်ကိုလဲ ခုလို ချည်နှောင်သွားတော့တာပါပဲ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ကလေးငယ်ကို သနားသွားလေ၏။

မီးစိုင်းမီးခဲဘီလူးသည် ဆရာတော်မိမိစကားများကိုယုံကြည်သွားကြောင်း သိလိုက်မိလေ၏။

“တပည့်တော်ကို ကယ်ပါဘုရား၊ တပည့်တော် ဒီမှာရောက်နေတာ သုံးရက်နဲ့ သုံးညရှိပါပြီ”

စွန်းဟိန်ကျက အသံမာမာနှင့် ပြောသည်။

“ငါတို့က အနောက်စူးစူးကို သွားရမှာ...၊ မင်းကို ငါတို့က ဘယ်ဖို့ပေးရမှာလဲ”

မီးစိုင်းမီးခဲဘီလူးက-

“တောင်ခြေမှာ တပည့်တော်ရဲ့အဘ ကြီးတော်တို့ ရှိကြပါတယ်၊ အဲဒီရွာကိုဖို့ပေးရင် တပည့်တော်ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ နောက်ပြီး အရှင်ဘုရားတို့ကိုလဲ ဆွမ်းများဆွမ်းဟင်းများနဲ့ ဆက်ကပ်မှာသေချာပါတယ်”

ကျူးပတ်ကိုင်သည် အစားအသောက်သံ ကြားသောအခါ သွားရည်များ ကျလာသည်။

ချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ခြေထောက်ဖြင့် နင်းချလိုက်သည်။

မီးစိုင့်မီးခဲဘီလူးသည် တိမ်တိုက်ပေါ်မှ ကြည့်နေသူဖြစ်ရာ စွန်းဟိန်ကျ၏လုပ်ရပ်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။ သူသည် လွန်စွာဒေါသထွက်သွား၏။

“မျောက်စုတ်.... သူ့ဆရာကို ငါကလက်ဖျားနဲ့မထိရသေးဘူး၊ သူက ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်အောင်လုပ်ပစ်နေပြီ၊ ငါသာ စောစောစီးစီးခုန်ထွက်မထားရင် ငါ့ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီပေါ့...”

သူသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ဒေါသထွက်လာနေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ငါ့အလှည့်ရောက်ရင် သင်မျောက်စုတ်မနွဲ့နဲ့ပေါ့”

သူသည် စဉ်းစားပြီး လေကို တစ်ဝကြီးရှူသွင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် ဖူးခနဲမှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ သဲမှုန်များ၊ ကျောက်မှုန်များ၊ ကျောက်စရစ်ခဲများ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များသည် ပလူယုံအောင်လွင့်တက်လာသည်။

ထန်စန်းကျမ်းဆရာတော်သည် သူ၏သင်္ကန်းဖြင့် ခေါင်းကိုမြှဲလိုက်ရ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်မှာလည်း မျက်နှာကို ဝှက်လိုက်ရသည်။

ဆားဂူကျိန်းမှာ အကျီလက်ရှည်ဖြင့် ခေါင်းကိုဖုံးထားလိုက်ရ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် ဆရာတော်နှင့် အတော်လှမ်းကွာနေသည့် နေရာသို့ရောက်နေသဖြင့် ဆရာတော်ရှိရာအလွန်လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပြန်ပြေးလာသည်။ ဆရာတော်အား ကာကွယ်ရန် ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆရာတော်မှာ မြင်းပေါ်၌ မရှိတော့ချေ။

ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မြေပေါ်၌လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကျူးပတ်ကိုင်...ဆားဂူကျိန်း”

စွန်းဟိန်ကျ၏အော်ခေါ်သည့်အသံကြားရသည့်အခါကျမှ သူတို့ ခေါင်းထောင်နိုင်ကြသည်။ ထိုအခါကျမှ သူတို့ထလာကြ၏။ ကျူးပတ်ကိုင်သည် ကြည်လင်သော ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

“တော်တော်ပြင်းတဲ့လေပွေ့ပဲ....၊ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲမသိဘူး...”

ဆားဂူကျိန်းလည်း ထလာ၏။

သူတို့သည် ထိုအခါကျမှ ဆရာတော် မရှိတော့သည့်အဖြစ်ကို သိရှိကြသည်။

“ဆရာကော...”

ဆားဂူကျိန်းက မေးလိုက်၏။

ကျူးပတ်ကိုင်လည်း အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဟင်... ဆရာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ငါကမင်းတို့ကို မေးရမှာ...၊ ဘယ်နဲ့ မင်းတို့ကငါ့ကိုပြန်မေးနေတာလဲ...”

ကျူးပတ်ကိုင်က-

“လေပွေ့တိုက်တော့ ကျုပ်တို့လဲ မျက်နှာတွေအုပ်ပြီးမြေကြီးပေါ်မှောက်နေတာပဲ၊ ဆရာလဲ... မြင်းပေါ်မှာမှောက်နေတာတွေ့ရတာပဲ...”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ကောင်းကြရောပေါ့ကွာ...၊ ဆရာကို ဘီလူးတွေက ဖမ်းစားချင်နေတာကွ၊ အခု...ဘီလူး ဖမ်းသွားပြီပေါ့...”

ကျူးပတ်ကိုင်က အံ့သြစွာပြောသည်။

“ဘီလူးဖမ်းသွားတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ခုနက လေပွေ့ တိုက်သွားတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ရိုးရိုးတန်းတန်း လေ မဟုတ်ဘူး.....၊ ဘီလူး လက်ချက်က ဘီလူး လက်ချက်”

ကျူးပတ်ကိုင်က-

“ဘီလူးလဲ ကျုပ်တို့မတွေ့မိဘူး”

“မင်းတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ သူငယ်လေးဟာ ဘီလူးပေါ့”

“ဆရာကို ဖမ်းသွားတာသူလား”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဒါဖြင့် အခု ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက-

“ဘာမှ လုပ်စရာမလိုတော့ဘူး၊ လမ်းခွဲပြီးကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြရုံပေါ့....”

ကျူးပတ်ကိုင်းမှာ နဂိုကတည်းက လမ်းခွဲရန် ဆန္ဒရှိနေသူဖြစ်ရာ စွန်းဟိန်ကျဲက ထိုသို့ပြောသည်နှင့် ဝမ်းသာအားရပြောလေတော့၏။

“အဲဒါကောင်းသားပဲ...၊ ဆရာမှ မရှိတော့တာဘဲ၊ လမ်းခွဲကြရုံပေါ့”

ဆားဝူကျိန်းက ဟန့်တားလိုက်၏။

“ဒီလိုမလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ကြရင်ကောင်းမယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက-

“ငါ့မျက်လုံးဟာ မင်းတို့မျက်လုံးနဲ့ မတူဘူး၊ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့အရာတွေ ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်တယ်၊ ငါကဒီသူငယ်ဟာဘီလူးလို့ပြောတယ်၊ မင်းတို့ကမယုံကြဘူး၊ မင်းတို့တောင်မယုံကြတော့ ဆရာက ပြောစရာမလိုတော့ဘူး၊ လူကောင်းလေးပါ သနားပါတယ်လို့ပြောကြတယ်၊ အခုတော့သိကြပြီ မဟုတ်လား...၊ ငါပြောတဲ့စကားဆိုရင်ဆရာလဲမယုံကြဘူး၊ မင်းတို့လဲ မယုံကြဘူး...၊ မင်းတို့မယုံတိုင်း ခုလိုဒုက္ခမျိုးနဲ့ တွေ့မှာပဲ...၊ မင်းတို့ငါပြောတာကို မယုံကြည်မယုံအတူတူ အခုထဲက လမ်းခွဲကြတာကောင်းမယ်”

ဆားဝူကျိန်းက အခြေအနေကို ရှင်းပြလေ၏။

“ဆရာဟာ သနားကရုဏာစိတ် အင်မတန်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ၊ သူ့ရှေ့မှာ သနားစရာကို မြင်လိုက်ရင် ဘယ်သူက ဘာပဲပြောနေပြောနေသူကတော့ သနားမှာပဲ၊ နောက်ဆုံး သူ့ကိုစားမယ့်ဘီလူးကြီးဖြစ်နေပါစေ ဆရာကတော့ သနားနေမှာပဲ၊ အစ်ကိုကြီးကို ဆရာက နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သနားစရာမြင်လိုက်တဲ့အခါ သူဟာ အစ်ကိုကြီးဘာပြောပြောသူကရမစိုက်တော့ဘူး...၊ နောက်ပြီး...ကျုပ်တို့အားလုံးကို ကွမ်ယင်မယ်တော်က တရားချလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ကွမ်ယင်မယ်တော်ရဲ့ စေတနာကို ကျုပ်တို့ မမေ့သင့်ဘူးလို့ ကျုပ်ယူဆပါတယ်...”

ကျူးပတ်ကိုင်းသည် ထိုအခါကျမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာ...ပိဋကတ်သုံးပုံရတဲ့အထိ လိုက်ဖို့မှသာ ကျုပ်တို့ရဲ့ဝဋ်ကြွေးတွေ ကျွတ်မှာ”

ကျူးပတ်ကိုင်းက-

“အစ်ကိုကြီးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ... ကျုပ်လွှတ်ခနဲပြောမိတာတော့ ခွင့်လွှတ်ကြပါတော့၊ ခုလို အခက်အခဲပေါ်နေတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ဆရာကို ပစ်ပြီး မသွားသင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်...”

သူက စွန်းဟိန်ကျဲကို တောင်းပန်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးရယ်.. ကျုပ်တို့တော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ အမှိုက်ကောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ..၊ နောင် အစ်ကိုကြီးကို အယုံအကြည်ရှိရမယ်လို့ ဆရာကို ကျုပ်တို့ ဝင်ပြောပါမယ်၊ ဆရာကို ကယ်တင်နိုင်အောင် အစ်ကိုကြီးကြံပါဦး”

“ကောင်းပြီ၊ မြင်းကိုလဲ ဆွဲ အထုပ်ကိုလဲ ထမ်းကြပေတော့..၊ ငါတို့ ဒီဘီလူးကို တွေ့အောင်ရှာမယ်...”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ထိုသို့ပြောပြီး ရှေ့ဆုံးမှ မားမားမတ်မတ် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

* * * * *

ထိုအချိန်၌ တောစောင့်နတ်နှင့် တောင်စောင့်နတ်များသည် စွန်းဟိန်ကျ သစ်တောထဲ ဒုန်းစိုင်းပြီး ဝင်လာသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားပြီး စွန်းဟိန်ကျ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့သည် ခူးထောက်ပြီး ဂါရဝပြုကြသည်။

စွန်းဟိန်ကျက-

“ဒီတော ဒီတောင်မှာ တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ် တော်တော်များများရှိသလား...”

တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်တို့က ပြိုင်တူခေါင်းညှိတ်လိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အတော်များများရှိပါတယ်”

“ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“သုံးဆယ်လောက် ရှိပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ နတ်တွေ အစုံအလင် မရောက်သေးပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ရှိတဲ့နတ်တွေ စုစည်းပြီး အရင် ရောက်လာကြတာပါ...”

စွန်းဟိန်ကျသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

“အင်း နတ်တွေတော့ အတော်များတာပဲ၊ ဘီလူးကော ဘယ်နှစ်ကောင်ရှိလဲ...”

တောစောင့်နတ်များက ပြိုင်တူပြောကြသည်။

“တစ်ကောင်ပဲ ရှိပါတယ်”

“သူက အတော်ဆိုးသလား”

တောင်စောင့်နတ်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီဘီလူးဟာ အတော်ဆိုးပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲဆိုရင် တခြားဘီလူးတွေနဲ့ တောတိရစ္ဆာန်တွေကိုတောင် သူကဖမ်းဆီးပြီးစားသောက်ပစ်ပါတယ်”

တောစောင့်နတ်တစ်ပါးကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘီလူးတစ်ကောင်ပဲရှိတာကို ကြည့်ပါတော့၊ တိရစ္ဆာန်တွေလဲ တစ်ကောင်မှ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့လဲ ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်...”

အခန်း(၁၁၅)

ရန်သူ၏ဌာနချုပ်

စွန်းဟိန်ကျတို့သည်လီပေါင်းငါးဆယ်ခန့် ခရီးပေါက်လာကြ၏။ သူတို့သည် သူတို့၏ဆရာအား ရှာဖွေကြသော်လည်း အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရချေ။ စွန်းဟိန်ကျသည် ဆရာအတွက် ပူပန်လာ၏။ အရိပ်အယောင်ဟူ၍ မည်သည့် သဲလွန်စမျှကိုလည်း မတွေ့ရသဖြင့် သူသည် ဒေါသလည်းဖြစ်လာသည်။

သူသည် ခြေတစ်ချက်ဆောင်လိုက်သောအခါ ဦးခေါင်းသုံးလုံး လက်ခြောက်ဖက် အရပ်ဆယ်ပေခန့်ရှိ စွန်းဟိန်ကျကြီး အဖြစ်သို့ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူသည် တွေ့သမျှ သစ်ပင်များအား ရိုက်နှက်ဖျက်ဆီးပစ်လေ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်းနှင့် ဆားပူကျိန်းတို့မှာ စွန်းဟိန်ကျစိတ်ပြောင်းလဲပုံကို အံ့သြသွား၏။

“ဟောဗျာ... အစ်ကိုကြီးတော့ ဆရာကို မတွေ့တာနဲ့ စိတ်ရူးပေါက်သွားပြီနဲ့တူတယ်...”

စွန်းဟိန်ကျသည် စိတ်ရှိတိုင်းထွက်သွားလေရာ ကျူးပတ်ကိုင်းနှင့် ဆားပူကျိန်းတို့ ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

စွန်းဟိန်ကျသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

ဤဘီလူးကို ဆုံးမသင့်နေသည်မှာတော့ မှန်နေပြီ။ သို့သော်...

ဘီလူးက ဘယ်ဆီရှိမှန်းမသိသေးပေ။

“အဲဒီဘီလူးက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

တောင်စောင့်နတ်တစ်ပါးက-

“အဲဒီတောက ညောင်ပင်ချည်းပေါက်ပါတယ်။ အဲဒီညောင်ပင် တောမှာ လိုက်ရုံတွေ အများကြီးရှိတယ်။ အဲဒီလိုက်ရုံတစ်ခုထဲမှာ နေပါတယ်”

“လိုက်ရုံတွေ အများကြီး.....ဟုတ်လား”

“လိုက်ရုံတွေများပေမယ့် ဘီလူးနေတဲ့ရုံကိုတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုက်ရုံမှာ စာရေးထားပါတယ်။ မီးတိမ်မိုးလိုက်ရုံလို့ ခေါ်ပါတယ်...”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒီလောက်ဆိုရင် ကျုပ်သိပါပြီ။ ဒါနဲ့ ဆက်မေးပါရစေဦး။ ဒီ ဘီလူးက အတော်စွမ်းသလား”

တောင်စောင့်နတ်တစ်ပါးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟာ စွမ်းတာတော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ ကျွန်ုပ်တို့ နတ်တွေကို တောင် သူခိုင်းတာလုပ်မပေးရင် ရိုက်နှက်နိုင်တာကြည့်ပါတော့...။ ရိုက် နှက်တာ အားမရရင် ဖမ်းပြီး မီးရှို့ပါသေးတယ်”

တောင်စောင့်နတ်တစ်ပါးက-

“အခုလို တန်ခိုးရှင်ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ အလွန်ပဲ ဝမ်းမြောက်ပါတယ်။ ဒီဘီလူးကို နှိမ်နင်းပေးပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်ုပ်နှိမ်နင်းပေးပါမယ်။ ဒါနဲ့ ဒီဘီလူးရဲ့မိဘ တွေကို အသင်နတ်မင်းတို့မသိကြဘူးလား”

တောင်စောင့်နတ်က-

“ကျွန်ုပ်ပြောရင် တန်ခိုးရှင် သိမှာပါ။ သူဟာ နွားဘီလူးနဲ့ မိကောစဆိုတဲ့ ဘီလူးမက မွေးတဲ့သားပါ။ သူဟာ မီးလျှံတောင်မှာနေပါ

တယ်။ နှစ်သုံးရာကျော်ပါပြီ။ အခု မီးတန်ခိုးတစ်မျိုးကို လေ့ကျင့်နေပါ တယ်...”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ဘယ်လို မီးတန်ခိုးလဲ....”

တောင်စောင့်နတ်က-

“အဲဒီမီးတန်ခိုးဟာ ရိုးရိုးမီးနဲ့မတူပါဘူး။ အပူအအေးနဲ့သဘာဝ သုံးမျိုးပေါင်းစပ်ထားတဲ့မီးဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် နတ်သုံးပါးမီး လို့လဲခေါ်ပါတယ်။ သူ့နာမည်က “ဟုန်ဟိုင်အော့”ပါ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အနီရောင်သူငယ်လေးပေါ့”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ဒီသတင်းကို ကြားရတာ ကျုပ်ဝမ်းသာပါတယ်။ သင်တို့ကိုယ် နေရာကို ပြန်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးအနားယူနိုင်ကြပါပြီ။ ကျုပ်လဲ နောက်က ကျုပ်ရဲ့ ညီတော်တွေဆီ ပြန်မယ်”

သူ့စကားဆုံးသောအခါ တောစောင့်နတ်တောင်စောင့်နတ်တို့ သည် အသီးသီးပြန်သွားကြလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် ခြေတစ်ချက်ဆောင်လိုက်သောအခါ သူ့နဂို မူလအရွယ်အစားသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား၏။ သူသည် ကျူးပတ်ကိုင် နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့လျှောက်လာရာသို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်တော့၏။

သူသည် ကျူးပတ်ကိုင်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြန်ဆုံသည်။

ကျူးပတ်ကိုင်သည် သူ့အစ်ကိုကြီးကို ပြန်တွေ့သောအခါ ဝမ်း သာသွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး... ဘီလူးကို တွေ့ပြီလား”

“ဘီလူးကိုတော့ မတွေ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းကိုတော့ တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်တွေက ပြောပြလို့ငါသိလိုက်ရပါတယ်။ ဒီဘီလူးဟာ တော်တော်မလွယ်တဲ့ဘီလူးပဲ”

ကျူးပတ်ကိုင်က-

“သူ့အကြောင်းသိတာမသိတာ အရေးမကြီးဘူး...။ အခုဆရာကို ဘယ်လိုကယ်မလဲ။ သူက ဆရာကို ကိုက်များစားလိုက်ပြီလားမသိဘူး”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ဆရာအတွက်မပူပါနဲ့၊ ဆရာ ဘာမှ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဘူး...”

ဆားဂူကျိန်းက-

“အစ်ကိုကြီးက ဘာကြောင့် ဒီလိုအပိုင်ပြောနိုင်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ အပိုင်ပြောနိုင်သလဲဆိုတော့ ဖမ်းသွားတဲ့ဘီလူးရဲ့ အဖေက ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ပဲ...”

ကျူးပတ်ကိုင်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား... အစ်ကိုကြီးကလဲပြောရောမယ်၊ အစ်ကိုကြီးနေတာက အရှေ့ဖျားမှာ... ဒီနေရာဆိုရင် ကျုပ်တို့ လီပေါင်းထောင်သောင်း ဝေးနေပြီ၊ အခုလာရတဲ့ နှစ်အပိုင်းအခြားကိုလဲ ကြည့်ပါဦးလေး ငါးနှစ်ရှိနေပါပြီ၊ ဒီနှစ်ဘီလူးနဲ့ အစ်ကိုကြီးခင်တယ်ဆိုတာ ရယ်စရာ ကောင်းနေပါပြီ”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ဝက်စုတ်...ငါပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး...၊ တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်တွေပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် သူ့အဖေနှစ်ဘီလူးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းငါးရာက ငါ့အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ သူ့အဖေဟုတ်ဘူး တခြားဘီလူးငါးကောင်ပါ ငါ့အပေါင်းအသင်းဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ငါတို့ဟာ ခုနစ်ဦးအဖွဲ့ ဖွဲ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအဖွဲ့ဟာ အင်မတန် စည်းလုံးညီညွတ်တဲ့အဖွဲ့...”

ဆားဂူကျိန်းက ကြားဖြတ်ပြောလေ၏။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ သူ့အဖေသိကြတာပဲ၊ သူနဲ့ အစ်ကိုကြီးသိတာမှ မဟုတ်တာ...၊ သူ့အဖေနဲ့ အစ်ကိုကြီးသိတာကိုလဲ သူက ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး...၊ ဒီတော့ ဆရာကို သူက ဘယ်လိုပြန်လွှတ်နိုင်မှာလဲ...”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ဟ...သူ့အဖေနှစ်ဘီလူးကြီးဟာ ငါ့ရဲ့အစ်ကိုကြီးဆိုရင် အခု “ဟုန်ဟိုင်အော့” ဟာ ငါ့ရဲ့တူလေးပေါ့၊ သူကငါ့ကိုဦးလေးလိုတောင်ခေါ်ရဦးမယ်... ခုနစ်ဦးအဖွဲ့ထဲမှာ ငါပါတာကိုသိရင်ငါ့ကိုလက်ဖျားနဲ့တောင်တို့ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ...ပြောနေကြတာမယ်၊ ငါတို့ဆရာဆီသွားလိုက်ပြီ”

ရအောင်....”

စွန်းဟိန်ကျတို့သည် မြင်းဖြူကြီးကိုဆွဲ၍ ခရီးဆက်ကြလေ၏။ သူတို့သည် လီပေါင်းတစ်ရာခန့်ခရီးပေါက်သောအခါ တောအုပ်တစ်ခုကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုတောအုပ်တွင် ညောင်ပင်တစ်မျိုးတည်းသာ ပေါက်ကြောင်းတွေ့မြင်ရသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် ညောင်တောသို့ဝင်ကြသည်။ သူတို့သည် ချောင်းငယ်တစ်ခုကိုတွေ့ကြသည်။ တံတားငယ်တစ်ခုကိုလည်းတွေ့ကြရသည်။ ထိုတံတားကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ရှေ့သို့လျှောက်လာသောအခါ ဂူပေါင်းများစွာကို တွေ့ကြရသည်။

စွန်းဟိန်ကျက-

“ရှေ့မဆက်ကြနဲ့ဦး၊ ဒီမှာတိုင်ပင်စရာရှိတာတိုင်ပင်ကြရအောင်”

ကျူးပတ်ကိုင်က-

“ပြောပါအစ်ကိုကြီး”

စွန်းဟိန်ကျက လိုဏ်ဂူများကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး-

“ဟောဟိုရှေ့မှာ...လိုဏ်ဂူတွေရှိနေတယ်၊ ဒီအထဲက လိုဏ်ဂူတစ်ခုမှာ ဘီလူးရှိနေတယ်၊ ဒီတော့...တစ်ယောက်ကမြင်းနဲ့ အထုပ်ကိုစောင့်ရမယ်၊ တစ်ယောက်က ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ဘယ်သူ အစောင့်အဖြစ် နေခဲ့မလဲ...”

ကျူးပတ်ကိုင်က-

“ကျုပ်ကတော့ စောင့်ရတဲ့အလုပ်ဆိုရင် ဘယ်အလုပ်မှမလုပ်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့မယ်”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ကောင်းပြီ၊ မင်းငါနဲ့လိုက်မယ်ဆိုရင် ဆားဂူကျိန်းက မြင်းနဲ့ အထုပ်ကိုစောင့်နေခဲ့ပေတော့...”

ထို့နောက် သူနှင့် ကျူးပတ်ကိုင်တို့သည် လိုဏ်ဂူများရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည်လိုဏ်ဂူပေါင်းများစွာကိုတွေ့ရသည်။ စွန်းဟိန်ကျက ဆက်လျှောက်သည်။ ဂူတစ်ဂူရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ စာလုံးကြီးများဖြင့် ဂူနာမည် ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရသည်။

“မီးတိမ်မိုးလိုက်ရဲ့..”

စွန်းဟိန်ကျဲက-

“ဒီရူပဲကွ...”

လိုက်ရူရှေ့တွင် ဘီလူးငယ်နှစ်ကောင် ဓားသိုင်းကစားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ရူရှေ့သို့ သွားရပ်လိုက်၏။

ဘီလူးငယ်နှစ်ကောင်သည် အံ့အားသင့်ပြီးကြည့်နေသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲက အော်ငေါက်လိုက်၏။

“တော...ဘီလူးတွေ...ငါပြောတာကို နားထောင်စမ်း...”

ဘီလူးငယ်နှစ်ကောင်သည် အံ့သြမှင်တက်စွာ ရပ်ကြည့်နေကြလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက စကားဆက်လိုက်၏။

“မင်းတို့သခင်ကြီးကို သွားပြောလိုက်စမ်း၊ ရူအပြင်မှာ စွန်းဟိန်ကျဲရောက်နေတယ်လို့...၊ စွန်းဟိန်ကျဲဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်းသိတယ်၊ သူ့ဆရာကို လွှတ်ပေးရင်လွှတ်ပေး၊ လွှတ်မပေးရင်တော့ ဂူတစ်ဂူလုံး မြေလှန်ပစ်မယ်လို့ပြောလိုက်”

သူစကားအဆုံးတွင် ဘီလူးငယ်နှစ်ကောင်သည် သတင်းပို့ရန် လိုက်ရူထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် လိုက်ရူထဲမှ ဘီလူးငယ်များလည်း အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ဆရာတော်အား ပြုတ်စားရန် ရေနွေးအိုးတည်နေကြသည်။

ဘီလူးငယ်နှစ်ကောင်သည် ပြေးဝင်လာရင်းအော်ပြောကြလေ၏။

“ဘီလူးမင်း...ဘီလူးမင်း...အန္တရာယ် ကျရောက်လာပြီ”

ဟုန်ဟိုင်အော့ ဘီလူးက-

“ဘာတွေ ဖြစ်လာကြတာလဲ”

ဘီလူးလေးများ သူ့ရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

“အပြင်မှာ...အပြင်မှာ ရန်သူတွေရောက်နေကြပါတယ်”

“ပြောစမ်း၊ ဘယ်က ရန်သူတွေလဲ”

“ဂဠုန်နဲ့ တူသလိုလို မျောက်နဲ့ တူသလိုလိုက တစ်ယောက်...”

ဝက်နဲ့ တူသလိုလိုက တစ်ယောက်... စုစုပေါင်းနှစ်ယောက်ရောက်နေပါတယ်၊ သူတို့က သူတို့ရဲ့ ဆရာကို ပြန်လွှတ်ပေးရမယ်တဲ့၊ ပြန်လွှတ်မပေးရင် ဂူတစ်ခုလုံးကို မြေလှန်ပစ်မတဲ့”

ဟုန်ဟိုင်အော့ဘီလူးရယ်သည်။

“သူတို့က စွန်းဟိန်ကျဲနှင့် ကျူးပတ်ကိုင်တို့ပါ...၊ လီပေါင်းတစ်ရာလောက်ဝေးတဲ့ ငါ့ရဲ့ဌာနချုပ်ကို သူတို့ရှာနိုင်တယ်ဆိုတော့ သူတို့အစွမ်းက ဘယ်သေးမလဲ...”

ဘီလူးငယ်နှစ်ကောင်က-

“သူတို့ဟာ တကယ်ကြမ်းတမ်းတဲ့သူတွေပါဘုရား၊ တစ်ယောက်ကသံတုတ်နဲ့ တစ်ယောက်ကထွန်ခြစ်နဲ့...၊ သူတို့ပုံစံကမိုက်တိမိုက်ကနဲနဲ့ တကယ်လုပ်မယ်ပုံစံပါ အရှင်ဘီလူးမင်း...”

“ဟား...ဟား...ဟား... မင်းတို့က အတွေ့အကြုံမရှိသေးတော့ ကြောက်ကြတာပေါ့၊ ငါကတော့သူတို့ကို မကြောက်ဘူး၊ သူတို့ကို အခြေအနေကြည့်ပြီး တိုက်ခိုက်ရမယ်”

“အရှင်ဘီလူးမင်း...သတိထားတော်မူပါ...”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ့ရဲ့ လက်တွန်းလှည်းငါးစီးကို အဆင်သင့်ပြင်ထားကြ...၊ ရန်သူတွေကို ငါထွက်ပြီးရင်ဆိုင်မယ်”

ဘီလူးငယ်များသည် သူတို့ရူရှေ့သို့ ဤသို့လာရောက်စိန်ခေါ်ပုံသောသူများကို မတွေ့ခဲ့ဖူးချေ။ ထို့ကြောင့် အလွန်ကြောက်လန့်နေကြလေ၏။ ဘီလူးမင်းက တိုက်မည်ဆိုသောအခါ လက်တွန်းလှည်းငါးစီးကို အသင့်ပြင်ကြလေ၏။

လိုဏ်ဂူပြင်ပတွင်ရပ်စောင့်နေကြရသောစွန်းဟိန်ကျနှင့်ကျူးပတ်
ကိုတို့မှာ အတော်ကြာကြာ ရပ်စောင့်နေရသဖြင့် စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ
ဖြစ်လာကြရသည်။ ဘီလူးငယ်နှစ်ကောင်သည် ယခုအချိန်အထိပြန်လည်
ထွက်မလာကြသေးပေ။

ကျူးပတ်ကိုင်သည် တပည့်သုံးယောက်ထဲ၌ စိတ်မထိန်းနိုင်ဆုံး
ဖြစ်၍ အော်ဟစ်ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေတော့၏။

အတန်ကြာတော့မှ ဘီလူးငါးယောက်သည် အနက်ရောင်ဆေး
သုတ်ထားသည့် လှည်းငါးစီးကိုတွန်းထုတ်လာကြ၏။ ထိုလက်တွန်း
လှည်း၌ သေတ္တာတစ်လုံးစီရှိရာ သေတ္တာများပေါ်၌ စာလုံးတစ်လုံးချင်း
ရေးထွင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သတ္တု၊ သစ်တော၊ ရေ၊ မီး၊ မြေကြီး”

ထိုစာလုံးငါးလုံးဖြစ်သည်။

ကျူးပတ်ကိုင်က ယင်းသေတ္တာငါးလုံးကိုကြည့်၍ ရယ်မော
လေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ဘီလူးကြီးက ကျုပ်တို့ကို ကြောက်လို့ စားစရာ

တွေတင်ပေးလိုက်ပြီနဲ့တူတယ် အစ်ကိုကြီး”

စွန်းဟိန်ကျက မာန်မဲလိုက်သည်။

“ဝက်ပုတ် တိတ်စမ်း”

“စားစရာတွေ မဟုတ်ဘူးလား အစ်ကိုကြီးရယ်”

“တိတ်စမ်း၊ မင်းက စားဖို့ပဲသိတာပဲ၊ အဲဒီလက်တွန်းလှည်း
ငါးစီးပေါ်က သေတ္တာငါးလုံးပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့စာအရဆိုရင် အန္တရာယ်ရှိ
တဲ့လက်နက် ဖြစ်နိုင်တယ်”

ထိုအချိန်၌လက်တွန်းလှည်းငါးစီးမှာအစီအရီနေရာချထားပြီးလေ
ပြီ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခေါင်းပေါ်တွင် နားပန်းဆံ ဆံပင်စုစည်းထား
သော ဘီလူးတစ်ကောင်သည် ဂူထဲမှ ထွက်လာလေ၏။ သူက လက်
အောက်ငယ်သားများအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ငါ့လုံတံယူခဲ့စမ်း...”

သူ့စကားဆုံးသောအခါဘီလူးနှစ်ကောင်ကလုံကိုရှေ့နောက်ထမ်း
လျက် ယူလာ၏။ ထို့နောက်နားပန်းဆံချည်နှောင်ထားသော ဘီလူးအား
ပေးလိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျ သိရှိလေပြီ။ ထိုနားပန်းဆံနှင့် ဘီလူးကား
“ဟုန်ဟိုင်အော့” ဆိုသည့် ဘီလူးတည်း။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် လုံတံကို ဆွဲယူကာ စွန်းဟိန်ကျကိုအော်
ငေါက်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူတွေလဲကွ ငါ့ပိုက်နက်ထဲကိုလာပြီး နှောင့်ယှက်
နေတာ”

စွန်းဟိန်ကျက ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်၏။

“ငါ့တူ...မင်းအဖြစ် ဆိုးလှချည်လား”

“ကျုပ် ဘာအဖြစ်ဆိုးလို့လဲ...”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီးသစ်ပင်မှာ ဆွဲလိုဆွဲထား၊ ငါ့ကို
ကျောပိုးခိုင်းလို့ ခိုင်းနဲ့ နောက်ဆုံးငါ့ဆရာကို ဖမ်းသွားတယ်၊ အေး...ငါ့
ဆရာကို အေးအေးဆေးဆေးပြန်လွှတ်ပေးပေးတော့နို့မဟုတ်ရင် ဒီကိစ္စကို
မင်းအဖေကိုတိုင်ရလိမ့်မယ်၊မင်းအဖေသိရင်မင်းသက်သာမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုန်ဟိုင်အော့က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား... သင်ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ခင်ဗျား အရှေ့ဗျားမှာ နေတယ်။ ကျုပ်အဖေက အနောက်ဗျားမှာ နေတယ်။ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာ လီပေါင်း ထောင်သောင်းမက ဝေးတယ်။ ဘယ်လို ကြောင့် ခင်ဗျား ဆွေမျိုးစပ်နေရတာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက-

“မင်းဟာ ငါ့ကို နယ်နယ်ရရမျောက်လို့ထင်နေသလား... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းငါးရာကျော်တုန်းက မင်းအဖေရယ် ငါရယ် ကျန်တဲ့ဘီလူး ငါးယောက်ရယ် ပူးပေါင်းပြီး ခုနစ်ဦးမဟာမိတ်ဖွဲ့ခဲ့ဖူးတယ်....”

ဟုန်ဟိုင်အော့က-

“ဒါတွေကျုပ်ကို လာမပြောနဲ့။ ကျုပ်လုံတံကို ခင်ဗျား နိုင်သလား။ နိုင်ရင် ခင်ဗျားတို့ဆရာကို လွှတ်ပေးမယ်။ မနိုင်ရင် ခင်ဗျားတို့ကိုပါ သတ်စားမယ်....”

စွန်းဟိန်ကျဲက ကျူးပတ်ကိုင်ကို လှည့်ကြည့်၏။

“ဒီဘီလူးကတော့ မလွယ်ဘူး....”

ကျူးပတ်ကိုင်က-

“ကျုပ်ပြောသားပဲ။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အစ်ကိုကြီးကို ဘာမှ အသိအမှတ်မပြုဘူး....”

သူတို့စကားဆုံးသောအခါ ဟုန်ဟိုင်အော့သည် လုံတံကို မြှောက်လျက် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်တော့၏။ စွန်းဟိန်ကျဲသည် သူ့ကိုတိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းလျက်သံတုတ်ဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဦးသား ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ကြလေ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်က ဘေးတွင်ရပ်ပြီး ကြည့်နေသည်။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် စွန်းဟိန်ကျဲ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အလူးအလဲခံနေရ၏။

ထိုအခါ ကျူးပတ်ကိုင် စဉ်းစားသည်။ သူ့အမြင်တွင် ဘီလူးရှုံးတော့မည့် အရိပ်အယောင်များကို မြင်နေရ၏။ သူဝင်တိုက်လျှင် သူပါတိုက်၍ အောင်နိုင်သည်ဟူသော နာမည်ကိုရမည်။ မတိုက်ဘဲကြည့်နေ

လျှင် အောင်ပွဲတွင် သူ့နာမည်ပါမည် မဟုတ်တော့ချေ။ ထိုအခါ သူဝင်တိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသည်နှင့် သူလည်း ဝင်တိုက်တော့၏။ ဘီလူးဟုန်ဟိုင်အော့သည် စွန်းဟိန်ကျဲကိုပင် မနိုင်ဘဲဖြစ်နေရာ ကျူးပတ်ကိုင် ဝင်တိုက်သောအခါ ကမန်းကတန်း နောက်ဆုတ် သွားရတော့၏။ ထို့နောက် လက်တွန်းလှည်းတစ်စီးပေါ် တက်ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘီလူးသည် ပါးစပ်ဟလိုက်၏။ ထိုအခါပါးစပ်ထဲမှ မီးလျှံများ ထွက်လာတော့၏။

“ဟာ...ဟာ...မီးလျှံနဲ့တိုက်တယ်ဟ၊ နောက်ဆုတ်ကြ”

စွန်းဟိန်ကျဲ နှင့် ကျူးပတ်ကိုင်တို့ နောက်ဆုတ်သွားရလေ၏။ သူတို့သည် ၇၀မှ ၇၅ ပြင်သို့ ထွက်သွားကြရလေ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်သည် စွန်းဟိန်ကျဲအား ထားခဲ့ပြီးထွက်ပြေးသွားသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် မီးထဲသို့တိုးဝင်ပြီး ဘီလူးအားတိုက်ခိုက်၏။ သို့သော် မီးခိုးများ အူထွက်လာပြီး ဘီလူးအားရှာမတွေ့တော့ချေ။ စွန်းဟိန်ကျဲလည်း ပြန်ဆုတ်လာရလေ၏။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် စွန်းဟိန်ကျဲ ဆုံးရှုံးသွားသည်ကို မြင်သောအခါ အောင်ပွဲခံရန် ဂုတွင်းသို့ပြန်ဝင်သွားလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည်တဖြည်းဖြည်းနောက်ဆုတ်လာရသည်။ သူသည် ကျူးပတ်ကိုင် ရှိသည့်နေရာသို့ ရောက်လာ၏။ ကျူးပတ်ကိုင်မှာ အိပ်ပျော်နေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက နားရွက်ဆွဲလိမ်လိုက်၏။

“ဝက်ပုတ်...တကယ်အားကိုးရတယ်။ မင်းနဲ့တော်တော်ပေါင်းလို့ သင်းလို့ကောင်းပါလား၊ မီးနဲ့တွေ့တာနဲ့ ငါ့ကိုပစ်ပြီးထွက်ပြေးသွားတယ်”

ကျူးပတ်ကိုင်က ပြုံးဖြူဖြူဖြင့်-

“ကျုပ်က အခြေအနေသုံးသပ်ပြီး ထွက်ပြေးတာပါ။ ခုတော့ ဝက်ကင်နဲ့မျောက်ကင် မဖြစ်ဘူးပေါ့....”

စွန်းဟိန်ကျဲက-

“ထားလိုက်ပါလေ... ငါတို့ အခုတော့ ဝင်တိုက်ဖို့ခက်ပြီကွ”

“မီးကြောက်ရတယ်မဟုတ်လား၊ ရေနဲ့ပက်ရင် မီးငြိမ်းတာပေါ့”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ စွန်းဟိန်ကျအကြံရသွား၏။

“ဟုတ်တယ်... မီးကို ရေမှနိုင်မယ်၊ ငါ နဂါးမင်းဆီသွားပြီး

အကူအညီတောင်းမယ်...”

ကျူးပတ်ကိုင် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကောင်းတယ်အစ်ကိုကြီး... နဂါးမင်းကို ပင့်ပြီးမိုးရွာခိုင်းလိုက်ရင် မီးကို ကြောက်စရာမရှိတော့ဘူး၊ မီးဟာ ရေကိုကြောက်တာပေါ့၊ ဘယ်မီးမှ ရေဒဏ်မခံနိုင်ပါဘူး”

“ကဲ...ပြောနေ ကြာတယ်၊ ငါ ခုပဲသွားမယ်...”

သူသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သွား၏။

ထို့နောက်တိမ်တိုက်ကိုစီးကာ ပင်လယ်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ လီပေါင်း တစ်သောင်းမကဝေးသော ခရီးမှာ စွန်းဟိန်ကျအဖို့ တစ်ခဏနှင့် ရောက်နိုင်သောခရီးဖြစ်သည်။ သူသည် တိမ်တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

သူသည် ရေအောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။ နဂါးမင်းနန်းတော်သို့ လျှောက်သွား၏။

ကင်းလှည့်နေသောနဂါးများမှာ စွန်းဟိန်ကျအား ကောင်းစွာ မှတ်မိသဖြင့် အရိုအသေပေး ဂါရဝပြုကြသည်။

“တန်ခိုးရှင် ဘယ်က လှည့်လာတာပါလဲ”

စွန်းဟိန်ကျက-

“မင်းတို့ နဂါးမင်းကို သွားပြောလိုက်ပါ...၊ ငါသူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်လို့...”

ကင်းလှည့်နေသောနဂါးများသည် ကမန်းကတန်းပြေးလွှားသွားကြလေတော့၏။ သူတို့သည် စွန်းဟိန်ကျရောက်လာကြောင်းကို သတင်းပို့လိုက်သည်။ နဂါးမင်းသည် အခြံအရံများဖြင့် နန်းတော်ကို တံခါးဖွင့်ကာ စွန်းဟိန်ကျအားကြိုဆိုရလေ၏။

“တန်ခိုးရှင်...ဘာကိစ္စနဲ့ကြွလာပါသလဲ”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ကိစ္စရှိလို့ပါဗျာ...၊ သင့်ဆီကို အကူအညီလာတောင်းတာပါ...”

“အထဲကိုကြွပါဦး တန်ခိုးရှင်... အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့...”

နဂါးမင်းသည် စွန်းဟိန်ကျအား နန်းတော်တွင်းသို့ခေါ်သွားပြီး နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။ ထို့နောက် သစ်သီးဝလံများကို တည်ခင်းကျွေးမွေးသည်။

နဂါးမင်းက-

“ကဲ...ကျွန်ုပ်တာများ အကူအညီပေးရမှာလဲ၊ ကျွန်ုပ်ကူညီပေးရမှာကိုသာ ပြောပါ...”

“ကျုပ်နဲ့ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်တို့ အနောက်ပိုင်းကို ခရီးဆက်တဲ့အခါမှာ မီးတိမ်မိုးလိုဏ်ဂူက ဟုန်ဟိုင်အော့ဆိုတဲ့ဘီလူးတစ်ကောင်က ဆရာကို ဖမ်းသွားပါတယ်...၊ ကျုပ်က ဆရာကို သွားကယ်ရတာပေါ့...၊ မကယ်ရင် ဘီလူးစာဖြစ်သွားမယ်၊ အဲဒီဘီလူးကလည်း မီးနဲ့ မှုတ်ပြီးတိုက်ခိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် နဂါးမင်းက မိုးရွာပေးဖို့အကူအညီတောင်းချင်တာပါ...”

“မိုးရွာတာတော့ ကျွန်ုပ်တာဝန်ပါ...၊ ဒါပေမယ့် နတ်မင်းကြီးက ရွာခိုင်းသမျှသာ ကျွန်ုပ်ကရွာပေးရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မိုးရွာစေချင်ရင် နတ်မင်းကြီးဆီမှာ အမိန့် တောင်းခံရပါသေးတယ်၊ ကျွန်ုပ်စိတ်ကြိုက်ရွာချလို့ မရပါဘူး...”

စွန်းဟိန်ကျမျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“နတ်မင်းကြီးဆီ အမိန့်သွားတောင်းဦး၊ လူစုဦးဆိုရင်ကျုပ်တို့ အချိန် အတော်ကြာနေဦးမှာပေါ့...၊ ဒီလောက်အချိန်ကြာကြာ ကျုပ်မစောင့်နိုင်ဘူး...”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကျွန်ုပ်ညီတော်အနောက်ပိုင်းနဂါးမင်းကိုသွားပြီး အကူအညီတောင်းရင် သူက ပင်လယ်ရေနဲ့ပက်ဖျန်းပေးနိုင်ပါတယ်၊ ပင်လယ်ရေနဲ့ပက်ဖျန်းပေးတာဟာ မိုးရွာတာနဲ့မတူပါဘူး၊ သီးခြားကိစ္စဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် နတ်မင်းကြီးဆီက အကူအညီတောင်းဖို့မလိုတော့

ပါဘူး...”

“သင့်ညီတော် အနောက်ပိုင်းနဂါးမင်းဆီ သွားတယ်ဆိုရင်လဲ အတော်သွားရဦးမှာပဲ...”

“ဒီအတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ်ဆီကအချက်ပေးစည်တော် တီးလိုက်ရင် သူရောက်လာပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်သွားသည်။

“ဒါဖြင့်...အမြန်ဆုံးအချက်ပေးလိုက်ပါဗျာ...ကျုပ်မှာအချိန်မရပါဘူး...”

နဂါးမင်းသည် ချက်ချင်းပင် စည်တော်တီး၍အချက်ပေးလေ၏။

“ဒဲ့...ဒဲ့...ဒဲ့...”

စည်သံသည် ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေ၏။ တစ်ခဏ အကြာတွင် အနောက်ပိုင်းနဂါးမင်းသည် သူ၏သားတော်များနှင့် အတူ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာ၏။

အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းက ဆီးကြိုသည်။

အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းသည် ခရီးရောက်မဆိုက်မေးမြန်းလေ၏။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့စည်တော်သံကို ကြားလို့ကျွန်ုပ်အမြန်ဆုံးပြေးလာတာပါ...၊ ဘာများ အရေးကြီး ကိစ္စရှိလို့လဲ...”

အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းက စွန်းဟိန်ကျအား ညွှန်ပြလိုက်၏။

“တန်ခိုးရှင်ကလာပြီးအကူအညီတောင်းလို့ ညီတော်ကိုခေါ်လိုက်ရတာပါ...”

အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းသည် စွန်းဟိန်ကျအား အရိုအသေပြုလိုက်၏။

“တန်ခိုးရှင်ကို ဘာများအကူအညီပေးရမှာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျသည် ထန်စန်းကျွန်းဆရာတော်အား ဟုန်ဟိုင်အော်ဘိုလူးပမ်းသွားပုံမှ စကာ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံအလုံးစုံကို ပြန်ပြောရင်း ပြောပြလေ၏။

အနောက်ပင်လယ် နဂါးမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ထန်စန်းကျွန်းဆရာတော်ကို ကယ်တင်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့မှာလဲ တာဝန်ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုပဲ ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပါမယ်...”

စွန်းဟိန်ကျက အံ့သြဝမ်းသာသွား၏။

“ကဲ...အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်း... သင့်ကို ကျုပ်နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်...၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်...”

သူသည် အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းတို့လူစုနှင့်အတူ တိမ်တိုက်ကိုစီး၍ ညောင်ပင်တောအုပ်ဆီသို့ ပြန်လာကြလေ၏။ သူသည် ညောင်ပင်တောအုပ်ကောင်းကင်သို့ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် အနောက်ပင်လယ်မင်းအား မှာကြားလေ၏။

“သင်တို့ ဒီကောင်းကင်ပေါ်မှာပဲနေပါ...၊ ကျုပ်က ဘီလူးကိုသွားပြီးစိန်ခေါ်မယ်...၊ သူထွက်တိုက်မှာ သေချာပါတယ်၊ သူဟာ ပထမတစ်ပွဲ နိုင်ထားတော့ မာနတက်နေမှာပဲ၊ မာနတက်ပါစေလေ ... ဘယ်လောက်တက်နိုင်မယ်ဆိုတာကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ သူထွက်တိုက်ရင် သူဟာ မီးနဲ့ မှုတ်ပြီးတိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ နဂါးမင်းတို့က ပင်လယ်ရေနဲ့ ပက်ဖျန်းပေးကြရမှာပဲ...”

အနောက်ပင်လယ် နဂါးမင်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်အဆင်သင့်ပြင်ထားပါမယ်၊ တန်ခိုးရှင်တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်ရဲ့ လူတွေက ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးရဦးမလား”

စွန်းဟိန်ကျက-

“မလိုပါဘူး၊ ဒီလိုဏ်ဂူမှာ အဓိကက ဒီဘီလူးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူပဲအစွမ်းအရှိဆုံးဆိုတော့ သူပဲထွက်တိုက်မှာပဲ...၊ ဒီတော့ ကျုပ်နဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီပေါ့ဗျာ၊ ကဲ...ကျုပ်အောက်ဆင်းမယ်၊ သင်တို့သာ ကျုပ်မှာထားတဲ့အတိုင်း အဆင်သင့်လုပ်ထားပါ...”

စွန်းဟိန်ကျသည် အောက်သို့ ခုန်ချသွားတော့၏။

အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းသည်ထန်စန်းကျွန်းဆရာတော်ကိုကယ်ရန် သူ့တွင်လည်း တာဝန်အထိုက်အလျောက်ရှိသောကြောင့် သည်တာဝန်ကို ကျေကျေနပ်နပ် ထမ်းဆောင်ရန် အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေလေတော့၏။

* * * * *

အခန်း(၁၁၇)
တန်ခိုးရှင်၏ဝေဒနာ

ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့သည် စွန်းဟိန်ကျဲ ပြန်လာသည်ကိုတွေ့မြင်သောအခါ လွန်စွာဝမ်းသာသွားသည်။

ကျူးပတ်ကိုင်က-

“အစ်ကိုကြီး...နဂါးမင်းကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ရဲ့လား...”

စွန်းဟိန်ကျဲက ခေါင်းညိတ်၏။

“ရောက်လာပြီ၊ အားလုံး အသင့်ရှိနေပြီ၊ မင်းနဲ့ ငါဘီလူးကို သွားပြီး စိန်ခေါ်ကြရအောင်...”

ကျူးပတ်ကိုင် ထရပ်လေ၏။

“သွားမယ် အစ်ကိုကြီး...”

သူသည် သူ၏ ထွန်ခြစ်ကိုထမ်းကာ စွန်းဟိန်ကျဲ နောက်မှ လိုက်သွားလေတော့၏။

ဟုန်ဟိုင်အောသည် စွန်းဟိန်ကျဲတို့ကို အောင်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် လိုဏ်ဂူထဲ၌ အောင်ပွဲခံနေသည်။ သူ့လက်အောက်ခံဘီလူးငယ်များမှာလည်း ဝမ်းသာပျော်မြူးကခုန်နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် တံခါးစောင့် ဘီလူးသည် သုတ်သီး သုတ်ပျာ

ပြေးလွှားလာပြီး-

“ဘီလူးမင်း...ဘီလူးမင်း...ဟို မျောက်စုတ်နဲ့ ဝက်ပုတ်တို့လာပြီး စိန်ခေါ်ပြန်ပြီ”

ဟုန်ဟိုင်အောသည် မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကခုန်နေသော ဘီလူးတို့သည် ရုတ်ခြည်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။

ဟုန်ဟိုင်အောက လက်သီးဆုပ်လိုက်ပြီး -

“တပည့်တို့ရေ ငါတို့ မျောက်စုတ်နဲ့ ဝက်ပုတ်ကို သွားဖမ်းကြရအောင် ”

သူတို့သည် ညာသံပေးလျက် ဂူပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားကြ၏။ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး လက်တွန်းလှည်းငါးစီးကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ဟုန်ဟိုင်အော ထွက်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် -

“သင်ဘီလူး ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆရာကို အမြန်ဆုံး ချက်ချင်း လွှတ်ပေးလိုက်ပါ နို့မဟုတ်ရင် သင်တို့ တစ်ဂူလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကတော့ တစ်ဂူလုံးမှာရှိတဲ့ ဘီလူးမှန်သမျှကို သတ်မှာပဲ ”

ဟုန်ဟိုင်အောက ရယ်မောလိုက်၏။

“ငါ့ကို ရွုံးပြီးထွက်ပြေးသွားတဲ့မျောက်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လာပြောနေရသလား ”

စွန်းဟိန်ကျဲက သံတုတ်ကိုငှေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး -

“ကဲ မင်းကလဲ မင်းကိုရွုံးတဲ့ဟောင်က ပြန်တိုက်လို့ မင်းကို ထပ်မနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်နေတယ်၊ ငါကလဲမင်းကိုနိုင်မယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ထပ်တိုက်ရင်အပြေပေါ်သွားမှာပေါ့၊ ကဲ ... တိုက်ကြရအောင် ”

ဟုန်ဟိုင်အောသည် လှံတံကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျဲနှင့် ကျူးပတ်ကိုင်ကို ဟုန်ဟိုင်အောအား ညှပ်ပူ ညှပ်ပိတ်တိုက်ခိုက်လေ၏။ သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီးသောအခါ

ဟုန်ဟိုင်အော့ ရုံးသွားလေ၏။

သူသည်လက်ကွန်းလှည်းတစ်ခုပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားပြီး ပါးစပ်ထဲမှ မီးလျှံများဖြင့်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ မီးလျှံများနှင့် မီးခိုးများသည် ဂူပြင်ပတ်ဝန်းကျင်၌ အဆမတန်ကြီးထွားလာသည်။

စွန်းဟိန်ကျသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်း သင် စတင်လှုပ်ရှားပါတော့”

အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းသည် စွန်းဟိန်ကျ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ပင်လယ်ရေနှင့်ပက်ဖျန်းလေတော့၏။

“ဝေါ ဝေါ ဝေါ”

နဂါးမင်း ပက်ဖျန်းသော ပင်လယ်ရေမှာ အလွန်တရာများပြားသည်။ အရှိန်လည်း ပြင်းထန်လှသည်။

သို့သော် ဟုန်ဟိုင်အော့မှတ်ထုတ်လိုက်သည့် မီးတောက်မီးလျှံများမှာ ပင်လယ်ရေနှင့်ထိတွေ့သောအခါ ငြိမ်းသွားခြင်းမရှိဘဲ အရှိန်ပင် ပို၍အားကောင်းလာသည်။ မီးတောက်မီးလျှံများလည်း ပို၍ ပြန့်ကားလာသည်။

စွန်းဟိန်ကျသည် မီးကွင်း ဂါထာကိုစွတ်ပြီး မီးလျှံထဲသို့တိုးဝင်လာ၏။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် စွန်းဟိန်ကျ မီးတောက်မီးလျှံထဲသို့ တိုးဝင်လာသောအခါ စွန်းဟိန်ကျအား မီးတောက်မီးလျှံများဖြင့် ထိုးလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် မီးကိုမကြောက်ချေ။ သို့သော် မီးခိုးကိုတော့ ကြောက်သည်။ သူသည်မီးခိုးများအကြား၌ ဆက်လက်မတိုးနိုင်တော့သဖြင့် နောက်ဆုတ်လာသည်။ ဟုန်ဟိုင်အော့သည်စွန်းဟိန်ကျနောက်ဆုတ်သွားသည်ကိုမြင်သည်နှင့် ရှေ့သို့တိုးပြီး မီးကိုမှုတ်လေ၏။

စွန်းဟိန်ကျမှာနောက်ဆုတ်ပြီးရင်းနောက်ဆုတ်နေရသည်။ မီးခိုးများဒဏ်ကြောင့် သူသည်အသက်ရှူမရဘဲကျပ်လာ၏။ မျက်ရည်များလည်း ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာသည်။ နောက်တဖန်အကြာတွင် မီးခိုးများကို အဆမတန်ရှုရှိုက်ထားရသဖြင့် အသက်မရှူနိုင်တော့ဘဲ သတိမေ့သွားတော့သည်။ ထို့နောက် အပေါ်မှ သွန်ချလာသော ပင်လယ်ရေနှင့် အတူ

ချောင်းငယ်အတွင်းသို့ မျောပါသွားတော့သည်။

ကျူးပတ်ကိုင်မှာ ပင်လယ်ရေများစို၍ပြီး ဆားဂူကျိန်းထဲသို့ပြေးလာလေ၏။

“ကျူးပတ်ကိုင် မင်းဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ကျူးပတ်ကိုင်က အမောတကောပြော၏။

“ဘီလူးက မီးနဲ့ရှို့လိုကွ ပင်လယ်ရေလဲဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး ငါတို့ ပြေးလာရတယ်”

“အစ်ကိုကြီးကော”

ဆားဂူကျိန်းက စွန်းဟိန်ကျကိုမတွေ့သဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျူးပတ်ကိုင်သည် မြက်ခင်းပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချရင်း ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ငါလဲ သူ့ကိုမကြည့်မိဘူး၊ မီးနဲ့မီးခိုးတွေများလွန်းတော့ သူ့ကို ဘယ်ကြည့်နိုင်မလဲကွာ၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ လွတ်အောင်ပြေးလာရတာပေါ့”

ဆားဂူကျိန်းသည် စွန်းဟိန်ကျအတွက် စိုးရိမ်လာ၏။

“မင်း ဒီမှာစောင့်နေပါ ... ငါသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သူသည်အားကုန်ပြေးသွားတော့သည်။ သူသည် ချောင်းကလေးဆီသို့ရောက်သောအခါ ခြေလှမ်းများရပ်တန့်သွား၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ချောင်းကလေးအတိုင်း မျောပါလာသောအရာတစ်ခုကို သူတွေ့ရသောကြောင့်တည်း။

ချောင်းရေနှင့်အတူ မျောပါလာသောသူမှာ စွန်းဟိန်ကျဖြစ်နေသည်။ ဆားဂူကျိန်းသည် အကျီကိုပင်မချွတ်နိုင်ဘဲ ချောင်းထဲသို့ခုန်ချလိုက်၏။ ထို့နောက်သူသည် စွန်းဟိန်ကျကို ကယ်တင်လာသည်။ သူသည် စွန်းဟိန်ကျကိုထမ်းပြီး သူတို့နားနေသည့် နေရာသို့ ပြန်လာလေ၏။

“ကျူးပတ်ကိုင် အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး၊ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ကျူးပတ်ကိုင်က ပျင်းရိစွာကြည့်လိုက်၏။ သူသည် စွန်းဟိန်ကျ

ဤမျှဖြစ်နေသည်ကို အနည်းငယ်မျှ စိတ်မပူချေ။

ဆားဂူကျိန်းသည် စွန်းဟိန်ကျ၏ ကိုယ်ကို ကျူးပတ်ကိုင် အနီးသို့ ချလိုက်၏။

ကျူးပတ်ကိုင်က ပြန်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ဆားဂူကျိန်းက -

“ငါဘယ်သိမှာလဲ၊ သူရေထဲမျောလာလို့၊ ကမန်းကတန်းဆယ်လာတာကွ၊ ငါရောက်သွားတာအံ့ကိုက်ပဲ၊ ငါသာနည်းနည်းနောက်ကျရင် အစ်ကိုကြီးဟာ မြစ်ထဲ မျောပါသွားတော့မှာကွ”

သူသည် စွန်းဟိန်ကျ၏ ရင်ဝနှင့် နဖူးကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်နေတာပါပဲလား”

ကျူးပတ်ကိုင်သည် ခါးရိုးကိုဆန့်လိုက်၏။

“မျောက်စုတ်က ပရိယာယ်အများသားကွ၊ သေချင်ယောင်ဆောင်ချင်ဆောင်နေမှာ”

ဆားဂူကျိန်း ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မင်းနဲ့အတူ တိုက်ပွဲကိုတိုက်တယ်၊ မင်းကပြန်ပြေးလာတယ်၊ သူကချောင်းထဲမှာမျောသွားတယ်၊ ဒါကို မင်းက အစ်ကိုကြီးကို ပစ်ပစ်ခါခါပြောနေသေးတယ်”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“မင်းကလဲဒေါသချည်းပဲ အစ်ကိုကြီးက တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ပါကွာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသေနိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါက ပေါ့ပေါ့ဆဆပြောတာပါကွာ၊ မီးခိုးလုံးဒဏ်ကြောင့် ရင်ထဲမှာပိတ်ဆို့ပြီး မေ့နေတာဖြစ်မှာပါ”

ဆားဂူကျိန်းက -

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုတော့လုပ်ပါဦး”

“ငါပြောမယ်၊ မင်း သူ့ရဲ့ “တန်ချန်” သွေးကြောနေရာကို ဖွတ်ပေးလိုက်ပါ ...၊ သူ ချက်ချင်း သတိရလာမှာပါ”

ဆားဂူကျိန်းသည် ကျူးပတ်ကိုင် ပြောသည့်အတိုင်း စွန်းဟိန်ကျ

၏ဝမ်းဗိုက်နေရာရှိ “တန်ချန်” သွေးကြောနေရာကို လက်ဝါးဖြင့်ဖိကာ အသာအယာပွတ်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် စွန်းဟိန်ကျ၏ လည်မျို၌ ပိတ်ဆို့နေသော လေများသည် လျှောက်သွား၏။

ဆားဂူကျိန်း အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟော အစ်ကိုကြီး သတိရလာပြီ”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“ငါပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမျောက် တစ်သက်လုံး မသေနိုင်ပါဘူးလို့”

စွန်းဟိန်ကျသည်သတိရလာသည်နှင့် ထန်စန်းကျမ်း ဆရာတော်အား သတိရလိုက်သည်။

“ဆရာကော”

ဆားဂူကျိန်းက -

“အစ်ကိုကြီးတို့ သွားကယ်တာပဲလေ၊ အစ်ကိုကြီးတို့မှ မကယ်လာနိုင်ဘဲ”

စွန်းဟိန်ကျသည် မျက်ရည်ကျလေ၏။

“ခုလောက်ဆိုရင် ဆရာကငါတို့ကိုတမ်းတနေလောက်ပြီ၊ ငါတို့အသုံးမကျဘူး၊ ငါတို့ မကယ်နိုင်ဘူး”

ဆားဂူကျိန်းက -

“အစ်ကိုကြီးသာနေကောင်းအောင်နေပါ၊ ဆရာ့ကို အချိန်မရွေး သွားကယ်နိုင်ပါတယ်၊ အခု အစ်ကိုကြီးမှာ အကြံကုန်နေပြီမဟုတ်လား၊ ကွမ်ယင်မယ်တော်က မှာခဲ့ပါတယ်၊ ဒုက္ခနဲ့ကြုံရင် သူ့ဆီလာခဲ့ပါတဲ့”

စွန်းဟိန်ကျက -

“အင်း ကွမ်ယင်မယ်တော်ဆီကိုလဲ မကြာခဏ အပူမကပ်ချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စမှာတော့ ကွမ်ယင်မယ်တော်ဆီသွားပြီး အကူအညီတောင်းရတော့မှာပဲ”

သူသည် ထရပ်လိုက်၏။ သူသည် မီးခိုးဒဏ်ကို အတော်ခဲလိုက်ရသဖြင့် သေနိုင်သူမဟုတ်သော်လည်း အတော်ပင်ပန်းသွားသည်။

စွန်းဟိန်ကျက -

“ငါတစ်ကိုယ်လုံးမီးခိုးဒဏ်၊ ရေထဲမျောပါတဲ့ဒဏ်တွေကအတော်
ဖိစီးနေတယ်၊ ငါတော့ လောလောဆယ်ဆယ်သွားနိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“မပူပါနဲ့အစ်ကိုကြီး ... ကျုပ်လိုက်သွားလိုက်ပါမယ်

စွန်းဟိန်ကျဲက သဘောတူလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကိုတွေ့ရင် အကျိုးအကြောင်း
ရှင်းပြပါ၊ ပြောပြီး အမြန်ဆုံးပြန်လာပါ”

ကျူးပတ်ကိုင်က ခေါင်းညိတ်၏။

“စိတ်ချပါ ... ကျုပ်သွားလိုက်ပါမယ်”

သူသည် ထွန်ခြစ်အား ပခုံးပေါ်တွင်တင်ကာ ထွက်သွားလေ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်သည် စွန်းဟိန်ကျဲနှင့် ဆားဝူကျိန်းတို့ကို
လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် သွားသည်။ စွန်းဟိန်ကျဲနှင့် ဆားဝူကျိန်းတို့
မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် သူ၏ပျင်းရိပျင်းတွဲအမူအရာသည်
ပြန်၍ပေါ်လာလေတော့၏။ သူသည် ဖင့်နွဲလေးကန်စွာ လျှောက်တော့
သည်။

ဟုန်ဟိုင်အောသည် တန်ခိုးရှိရုံသာမက အသိဉာဏ်လည်းရှိ
သည်။ သူသည် ကင်းသမားဘီလူးများကို စေလွှတ်လိုက်သည်။ စွန်းဟိန်
ကျဲတို့၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းရန်ဖြစ်သည်။

မကြာမီ ကင်းသမား ဘီလူးများ ပြန်ပြေးလာပြီး သတင်းပို့
သည်။

“ဘီလူးမင်း ဘီလူးမင်း ... ဝက်ပုက်တစ်ယောက်ထဲလျှောက်
သွားနေပါတယ်”

“ဘယ်ဘက်ကိုလျှောက်သွားနေတာလဲ”

“သစ်တောအပြင်ကို လျှောက်သွားနေတာပါ”

“မဟုတ်မှလွဲရော ဒီမျောက်ကြီး ငါ့မီးကိုထိသွားပြီး ဒုက္ခ
ရောက်နေပြီနဲ့တူတယ်၊ ကြည့်ရတာ ဝက်ပုတ်ကြီး စစ်ကူသွားတောင်း
မလိုနဲ့တူတယ်”

ဘီလူးငယ်များက မေးလိုက်၏။

“သူ ဘယ်က စစ်ကူ သွားတောင်းမှာလဲ ဘီလူးမင်း”

ဟုန်ဟိုင်အောက ရယ်လိုက်၏။

“သူတို့ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ကွမ်ယင်မယ်တော်ဆီပဲသွားမှာပေါ့”

ဟုန်ဟိုင်အော ထရပ်လိုက်၏။

“ကဲ မင်းတို့ ဒီမှာ အိတ်ကြီးတစ်လုံးနဲ့စောင့်နေပါ ငါ
ဝက်ပုတ်ကြီးကိုဖမ်းခေါ်လာခဲ့မယ်၊ သူ့ကို ငါခေါ်လာတဲ့အခါ မင်းတို့က
သူ့ကိုဒီအိတ်ကြီးနဲ့ စွပ်ပြီးဖမ်းကြပါ”

ဘီလူးငယ်များမှာ မြူးထူးသွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဘီလူးမင်း ကျွန်တော်မျိုးတို့ဒီအိတ်ကို အသင့်ပြင်
ထားပါ့မယ်”

ဟုန်ဟိုင်အောသည် လိုက်စုတ်မှထွက်သွားလေ၏။ သူသည်
ကျူးပတ်ကိုင်သွားမည့်ရှေ့ခရီးမှကြိုတင်၍စောင့်နေလိုက်သည်။ ယင်းနေ
ရာတွင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးရှိသည်။ ထိုကျောက်တုံးပေါ်တွင်တက်
ထိုင်ရင်း ကွမ်ယင်မယ်တော်အဖြစ် ဖန်ဆင်းလိုက်တော့၏။

ကျူးပတ်ကိုင်သည် ပျင်းတိပျင်းတွဲလျှောက်လာရာမှ သူ့ရှေ့
တွင်ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ ဆတ်ခနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

သူသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်အား ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့နေ
ရသဖြင့် လွန်စွာဝမ်းသာသွားသည်။ သူခရီးဆက်ထွက်ရန် မလိုအပ်ဘဲ
ဖြစ်သွားသည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည်ကမန်းကတန်းချဉ်းကပ်သွားပြီး ဒူးထောက်လက်အုပ်ချီ
လိုက်လေ၏။

“ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို ရှိခိုးကန်တော့ပါတယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“အသင် ကျူးပတ်ကိုင် ထန်စန်းကျမ်းဆရာတော်ကြီး
ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်တဲ့နေရာကို သင်မလိုက်ဘဲတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကို
လျှောက်သွားနေတာလဲ”

“တပည့်တော် ကွမ်ယင်မယ်တော်ဆီ သွားမလိုပါ”

“သင် ဘာကိစ္စရှိလို့ ကျွန်ုပ်ထံလာတာလဲ”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“ဒီလိုပါ တပည့်တော်တို့ ခရီးဆက်ထွက်ကြတဲ့အခါမှာ ညောင်ပင်တောအုပ်ကိုရောက်သွားကြပါတယ် အဲဒီလိုရောက်တုန်း ဆရာတော့်ကို ဘီလူးတစ်ကောင်က ဖမ်းခေါ်သွားပါတယ်”

သူသည်တိုက်ပွဲဖြစ်သည့်အကြောင်းအားလုံးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လျှောက်ထားလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော် -

“အသင်ပြောတဲ့ဘီလူးရဲ့အမည်ကို ကျွန်ုပ်သိပါတယ်၊ ဟုန်ဟိုင်အော့ မဟုတ်လား”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“ဟုတ်ပါတယ် မယ်တော်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ဒီကိစ္စဘာမှမပူနဲ့၊ ဒီဘီလူးဟာငါ့ကို အလွန် ရိုသေပါတယ်၊ သင့်ရဲ့ ဆရာကို ငါသွားခေါ်ပေးပါ့မယ်”

ကျူးပတ်ကိုင်က အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မယ်တော်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က တရပ်လိုက်၏။

“ကဲ ငါ့နောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ဖြစ်ပါ့မလား မယ်တော်”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ငါ့နောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ပါ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် လျှောက်သွားလေတော့၏။ ကျူးပတ်ကိုင်ကနောက်မှလိုက်သွားသည်။ ညောင်ပင်တောအုပ်သို့ ကျူးပတ်ကိုင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ မီးတိမ်မိုးလိုက်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်က ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်သည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က ခေါင်းညိတ်ခေါ်သည်။

“ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့၊ ငါနဲ့အတူလိုက်ခဲ့ပါ၊ သင့်ကို သူတို့ဘာ

မှရန်မပြုစေရဘူး”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် လိုက်ရုံထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

ကျူးပတ်ကိုင်လည်း စိတ်ချလက်ချဝင်လိုက်သွား၏။ သူလိုက်ရုံထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ဘီလူးငယ်တို့သည် ကျူးပတ်ကိုင်အားအိတ်ကြီးဖြင့် စွပ်ချလိုက်တော့၏။ ယင်းအိတ်မှာ ရိုးရိုးအိတ်မဟုတ်ချေ။ ဟုန်ဟိုင်အော့ ပိုင်သောလိုတရအိတ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ကျူးပတ်ကိုင်ရုန်းထွက်သော်လည်း ရုန်းမထွက်နိုင်ဖြစ်ရလေ၏။ ကျူးပတ်ကိုင်ကိုဘီလူးတို့က အောင်မြင်စွာ ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့လေပြီ။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် သူ၏မူလရုပ်သွင်သို့ ပြန်လည်ပြောင်းလဲလိုက်၏။ သူသည် ဘီလူးငယ်တို့အား ချက်ချင်းအမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဒီ ... ဝက်ပုတ်ကြီးကို ရေထဲမှာစိမ်ထားလိုက်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ သူ့ရဲ့အမွှေးအမှင်တွေကို ခြစ်ပြီးပြုတ်စားမယ်”

ဘီလူးငယ်များသည် အော်ဟစ်မြူးထူးပြီးကျူးပတ်ကိုင်၏ အိတ်ကြီးကိုထမ်းရင်း လိုက်ရုံအခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

* * * * *

အခန်း (၁၁၈)
တတိယအကြိမ်ဆုတ်ခွာခြင်း

စွန်းဟိန်ကျနှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့သည် မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်ရင်း ကျူးပတ်ကိုပြန်လာမည့်အချိန်ကိုစောင့်မျှော်နေကြသည်။ ထိုစဉ်လေပွေ တစ်ချက်တိုက်ခတ်သွား၏။ ထိုလေပွေထဲတွင် သွေးစိမ်းနံ့များရောယှက် ပါသွားသည်ဟုသတိပြုလိုက်မိသည်။ စွန်းဟိန်ကျသည် ကျူးပတ်ကို အတွက် စိုးရိမ်သွားလေ၏။

“ဂူကျိန်း ကျူးပတ်ကို ကွမ်ယင်မယ်တော်ဆီရောက်မှ ရောက်ရဲ့လား မသိဘူး”

“ရောက်မှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး”

“ခုနကတိုက်သွားတဲ့လေထဲမှာ သွေးစိမ်းနံ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျူးပတ်ကို တစ်ခုခုများ ဖြစ်သလားလို့”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်သွားစုံစမ်းလိုက်မယ်”

စွန်းဟိန်ကျက လက်ကာပြ၏။

“မင်းသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းဒီမှာပဲမြင်းကိုစောင့်ပါ၊ ငါပဲ သွားလိုက်ပါမယ်၊ ဟိုမှာကဘယ်လိုမှန်းမသိဘူး၊ တော်ကြာ တိုက်ရ ခိုက်ရ လုပ်နေရင်မလွယ်ဘူး”

အကြမ်းပတ်မ်းစရီးဆန်း (၄) * ၁၃၅

သူသည်ထိုသို့မှာကြားပြီးနောက် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားလေ တော၏။

သူသည် မီးတိမ်မိုးလိုက်ဂူရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဂူဝတ်ခါး ရှေ့၌ ဘီလူးငယ်များ ဆော့ကစားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဪ ဒီဘီလူးက ငါ့ကို တော်တော်အထင်သေးပါလား”

ဘီလူးငယ်များသည် စွန်းဟိန်ကျရောက်ရှိလာသည်ကိုတွေ့သော အခါ ပြေးရှည်တင်းပို့ကြလေ၏။

“ဘီလူးမင်း ဟိုမျောက်ကြီး ပြန်ရောက်လာပြန်ပြီ”

ဟုန်ဟိုင်အောသည် ပြုံးလိုက်၏။

“ငါ့မီးအစွမ်းကို သူ စမ်းကြည့်ချင်လို့ ထပ်လာတာပါ”

သူသည် ထရပ်လိုက်၏။

“မင်းတို့ ကြိုးတွေ အသင့်ပြင်ထား ဒီတစ်ခါတော့ မျောက်စုတ်အလှည့်ပဲ၊ ဝက်စုတ်ကိုတော့ ဖမ်းပြီးသွားပြီ”

သူသည် ကိုယ်ရံတော်ဘီလူးခြောက်ယောက်ခြံရံကာ လိုက်ဂူရှေ့ သို့ထွက်လာ၏။

သူ လိုက်ဂူရှေ့သို့ရောက်သောအခါ စွန်းဟိန်ကျကိုမတွေ့ရ တော့ချေ။

ဟုန်ဟိုင်အော့ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ဟေ့ ... ဘယ်မှာလဲ မျောက်စုတ်”

သတင်းပေးပို့ကြသည့်ဘီလူးငယ်များသည် စွန်းဟိန်ကျအား ရှာ ဖွေကြလေ၏။ သို့သော် စွန်းဟိန်ကျအား မတွေ့ရဘဲအဝတ်အိတ် တစ်လုံးအား တွေ့ရှိကြရသည်။

“ဘီလူးမင်း မျောက်တော့ ထွက်ပြေးသွားပြီနဲ့တူပါတယ်၊ သူရဲ့အိတ်တောင်မှ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်”

ဘီလူးငယ်တစ်ကောင်သည် အဝတ်အိတ်ကိုကောက်၍ပြလေ၏။

ဟုန်ဟိုင်အော့က ရယ်မောလေ၏။

“အင်း မရဲဘဲနဲ့ကျွဲပြီစီး ဆိုတာလို တိုက်မယ်ဆိုပြီး တော့ ပထမတော့ လာပါလိမ့်မယ်၊ နောက်ကျတော့ ကြောက်ပြီး ပြန်ပြေး

သွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူ ... နှစ်ခါတောင် ရုံးနိမ့်ပြီးပြီကိုး”

သူသည် ဆက်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ ဒီအဝတ်အိတ်ကို လိုက်ရုထဲမှာ သွားထားလိုက်၊ သူ ဒီတစ်ခါလာရင်တော့ အသေကိုလုပ်ပစ်လိုက်မယ်”

သူသည်ဂူတံခါးကိုပိတ်စေလိုက်ပြီး လိုက်ရုထဲသို့ပြန်လည်ဝင် ရောက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် သူသည် စားပွဲဝိုင်း၌ထိုင်ကာသောက်စား ပျော်ပါးနေတော့သည်။

အိတ်ကလေးတစ်အိတ်ကျန်နေရစ်ခြင်းမှာစွန်းဟိန်ကျဲကဖန်ဆင်း ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အားတစ်နေရာ၌ပစ်ချထားပြီး ဘီလူးငယ်များ သည် သွားရောက်မြူးထူးဆော့ကစားနေကြသည်။ စွန်းဟိန်ကျဲသည် နဂို မူလရုပ်သဏ္ဌာန်ပေါ်လာပြီး အမွှေးတစ်မျှင်ကိုနုတ်လိုက်၏။ သူသည် လေထဲသို့ဖူးခနဲမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အိတ်ကလေးတစ်အိတ် ဖြစ်သွားတော့သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲမှာ မြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ ယင် ကောင်တစ်ကောင်အဖြစ်သို့ပြောင်းလဲသွားပြီး ဂူထဲရှိထုပ်တန်းတစ်ခုပေါ် နားလိုက်သည်။

သူသည် ဟုန်ဟိုင်အော့အခြေအနေကို အကဲခတ်နေလေ၏။

ထိုစဉ် ကျူးပတ်ကိုင်၏ အသံကို ကြားရသည်။

“ဘီလူးစုတ် ငါ့ကို ကောင်းကောင်းပြန်လွှတ်ရင် လွှတ် လွှတ်ရင် ငါ့အစ်ကိုကြီး လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲ့ဒီအခါကျမှ အားလုံး ကျော်မကောင်းကြားမကောင်း ဖြစ်နေမယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက ကျိတ်ပြုံးမိလေ၏။

“ဒီဝက်ပုတ်ကြီးဟာ ငါ့ကိုမကြာခဏ ချောက်တွန်းတတ်ပေမယ့် အရေးကျတော့ ငါ့ကို အားကိုးသားပဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ကျူးပတ်ကိုင်ကိုကြည့်လိုက်ရာ အိတ်ကြီးတစ် လုံးအတွင်းရောက်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ သူသည်ကျူးပတ်ကိုင်အား ကယ်ထုတ်နိုင်မည့်အစီအစဉ်ကို စဉ်းစားနေ၏။

ထိုစဉ် ဟုန်ဟိုင်အော့၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ သူသည်

ဟုန်ဟိုင်အော့အား ကြည့်လိုက်သည်။ ဟုန်ဟိုင်အော့သည် သူ၏ကိုယ် ရံတော်ခြောက်ယောက်အားကြည့်၍ လက်ယပ်ခေါ်နေ၏။ အလွန်သန်မာ ၍အလွန်ရပ်ဆိုင်းလှသောဘီလူးခြောက်ယောက်တို့သည် ပြိုင်တူရောက်ရှိ လာကြပြီး ဟုန်ဟိုင်အော့အား အရိုအသေပြုလိုက်ကြလေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ ရှိပါတယ်”

ဘီလူးမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“နားထောင် မင်းတို့ကို ခိုင်းစရာရှိတယ်”

ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ယောက်က ပြိုင်တူ ဦးညွှတ်လိုက်ကြ၏။

“အမိန့်ရှိပါ ဘီလူးမင်း”

ဟုန်ဟိုင်အော့က -

“မင်းတို့ ကျုပ်ရဲ့ ဖခမည်းတော်ဆီကို သွားကြ၊ အခုငါ့ဆီမှာ ထန်စန်းကျမ်းဆရာတော်ကိုဖမ်းထားပြီးပြီလို့ လျှောက်ထားလိုက်ကြ၊ သူ ရဲ့အသားတစ်တုံးစားမိရင် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် အသက်ပိုရှည်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ၊ ငါ့ဖခမည်းတော်က ဒီသတင်းကို ပိုတောင် သိဦးမှာပါ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခမည်းတော်ကို ငါက ဖိတ်ခေါ်တယ်လို့ လျှောက်ထား လိုက်ကြပါ”

ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ယောက်က ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်ကြ၏။

“အမိန့်အတိုင်းပါ ဘီလူးမင်း”

သူတို့သည် လိုက်ရုထဲမှထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက ဖန်ဆင်းထားသည့်ယင်ကောင်သည် နောက်ဆုံး ထွက်ခွာသွားသည့် ကိုယ်ရံတော်၏ပန်းပေါ်၌လိုက်ပါသွား၏။ ကိုယ်ရံ တော်ခြောက်ယောက်သည် တောလမ်းအတိုင်းလျှောက်သွားကြ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အကြံထုတ်နေ၏။ သူ တို့သည် လီပေါင်းငါးဆယ်အထိလမ်းလျှောက်ပြီးသောအခါ စွန်းဟိန်ကျဲ သည်အကြံတစ်ခု ရရှိလေ၏။

သူသည်လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းငါးရာကျော်က နွားဘီလူးနှင့်ရင်း ရင်းနှီးနှီးပေါင်းသင်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်နွားဘီလူး၏ရုပ်သွင်ကိုကောင်း စွာမှတ်မိထားသည်။ သူသည် နွားဘီလူးအသွင် ရုပ်ပြောင်း ဖန်ဆင်းရန်

ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

သူသည် ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်အတိုင်း သူ့ရုပ်သွင်ကို နွားဘီလူးအဖြစ် ဖန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အမွှေးတစ်ဆုပ်ကို ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး လေတွင်မှုတ်ထုတ်လိုက်ရာသူ့ လက်အောက်ငယ်သားဘီလူးများ ဖြစ်သွားကြသည်။ သူသည် လေးနှင့် မြွှားကိုကိုင်လျက် တောလိုက်နေသည့်ပုံကို ဖမ်းထားတော့သည်။ သူသည် ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ယောက် လာမည့်လမ်းမှ ကြို၍ စောင့်နေလေတော့၏။

မကြာချေ။ ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ယောက်တို့သည် ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့သည် နွားဘီလူးမင်းအားမမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်သောအခါ ကျူးပတ်ကိုင်က ကွမ်ယင်မယ်တော်အားတွေ့ပြီး ဝမ်းသာသွားသည့်နည်းတူ ဝမ်းသာသွားကြ၏။ သူတို့သည် နောက်ထပ်လီခြောက်ဆယ်ခန့်သွားရဦးမည်မဟုတ်ပါလော။ ယခုတော့ ... သူတို့လီခြောက်ဆယ်ခန့်မသွားကြရတော့ပေ။ နွားဘီလူးမင်းကို သူတို့မျက်မှောက်၌ တွေ့နေရချေပြီ။ သူတို့အားလုံး ဒူးထောက် ဦးညွတ်လိုက်ကြ၏။

နွားဘီလူးမင်းသည် သူတို့အား မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

သူသည် ရုတ်တရက် သတိရသွားဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဪ ... သိပြီ ... သိပြီ ... သင်တို့က ငါ့သားတော်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တွေကိုး ...”

ကိုယ်ရံတော် ခြောက်ယောက်က -

“ဟုတ်ပါတယ် ဘီလူးမင်း ...”

နွားဘီလူးက -

“ဒါနဲ့ သင်တို့က ဘယ်ကို သွားကြမလို့လဲ”

ကိုယ်ရံတော် ခြောက်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က -

“အရှင်ဘီလူးမင်းဆီကိုပါပဲ”

“ဟ ... ဘာများ အကြောင်းထူးလို့လဲ”

“အကြောင်းထူးပါတယ်၊ ဟုန်ဟိုင်အော့ဘီလူးမင်းဟာ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကိုဖမ်းမိထားပါတယ်၊ အဲဒီဘုန်းကြီးရဲ့ အသားကိုစားဖို့ ဘီလူးမင်းကို ဖိတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ ...”

နွားဘီလူးမင်းသည် အလွန်ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သည့်ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးလုပ်ပြပြီး -

“ကဲ ... ငါ့ရဲ့လိုက်ရုံကို လိုက်ခဲ့ကြဦး ...”

ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ယောက်က -

“အရှင်ဘီလူးမင်းမှာ အကြောင်းထူးမရှိရင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ မလိုက်တော့ပါဘူးဘုရား ...”

နွားဘီလူးက စဉ်းစားဟန်ပြသည်။

“ကဲ ... ဒါဖြင့်ရင် ငါမပြန်တော့ဘူး၊ သင်တို့နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မယ် ... ကိစ္စတစ်ခါတည်းပြီးတာပေါ့၊ သင်တို့ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ယောက်သည် ဝမ်းသာသွား၏။ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့လျှင် တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြီးသည် မဟုတ်ပါလော။

“ကောင်းပါတယ် အရှင်ဘီလူးမင်း ...”

ဤသို့ဖြင့် ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ယောက်နှင့်နွားဘီလူးတို့ ဘီလူးတစ်သိုက်သည် ညောင်တောဘီလူးလိုက်ရုံသို့ ပြန်လည်လျှောက်လာကြတော့၏။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် ခမည်းတော်နွားဘီလူးကြွရောက်လာပြီဟု ကြားသိရသောအခါ သူ၏လက်အောက်ငယ်သားများ ခေါ်ဆောင်လျက် အကြိုထွက်လာ၏။

နွားဘီလူးကို လိုက်လံစွာကြိုဆိုသည်။

နွားဘီလူးသည် ကျောက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

ဟုန်ဟိုင်အော့က ဒူးထောက်ရှိခိုးသည်။

နွားဘီလူးက ရယ်မောပြီး -

“ငါ့သား ... မင်းကငါ့ကိုဖိတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ ထန်စန်းကျွမ်းဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ အသားကို စားဖို့ဆိုတာဟုတ်သလား”

“မှန်ပါတယ် ခမည်းတော် သားတော်က ထန်စန်းကျွမ်း
ဘုန်းတော်ကြီးကို ဖမ်းမိထားပါတယ်၊ သူ့အသားတစ်တုံးကိုစားမိရင်
အသက်တစ်ထောင်ပိုရှည်တယ်ဆိုတဲ့သတင်းစကားလဲ ခမည်းတော်ကြား
ပြီးဖြစ်မှာပါပဲ ဒါကြောင့် ခမည်းတော်ကိုစားစေချင်လို့ ဖိတ်ခေါ်ခိုင်း
ရတာပါ”

နွားဘီလူးက ရယ်မောလိုက်၏။

“ငါ့သားက အတော်ဟုတ်ပါလား၊ မင်းကအတော်လိမ္မာတာပဲ”

ဟုန်ဟိုင်အော့က -

“သားတော်ဟာ ခမည်းတော်ရဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး”

“ကျေးဇူးသိတာကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားတော်အခုလုပ်
တဲ့အလုပ်ကို သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးလုပ်ရင်ကောင်းမယ်၊ ခမည်းတော်
ကရေရှည်အကျိုးကို မြင်လို့ ပြောတာကွယ့်”

“အမိန့်ရှိပါ ခမည်းတော်”

“ထန်စန်းကျွမ်းဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ လက်အောက်မှာ တပည့်သုံး
ယောက်ရှိတယ်၊ အဲ့ဒီတပည့်သုံးယောက်ထဲမှာ စွန်းဟိန်ကျဲဆိုတဲ့တပည့်
ဟာတန်ခိုးရှင်ကွယ့်၊ အကယ်၍သူ့ဆရာကို သတ်တယ်ဆိုတာကို သူ
သိသွားရင် မိုးမီးလောင်တော့မှာပဲ...၊ အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်”

သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ငါ့သဘောကတော့ သူ့အသားစားပြီး အသက်တစ်ထောင်ရှည်
မယ့်ကိစ္စကို သဘောမကျပါဘူး၊ သူ့အသားစားပြီးတာနဲ့ ဟိုကောင်ပေး
မယ့်ဒုက္ခကို သားတော် ဆက်တိုက်ခံရတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့
ဘုန်းတော်ကြီးကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

ဟုန်ဟိုင်အော့က ရယ်လိုက်၏။

“ခမည်းတော်ဟာ အသက်ကြီးလာလို့ ကြောက်တတ်တဲ့စိတ်
ရှိလာပြီနဲ့တူတယ်”

နွားဘီလူးက -

“သားတော် ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

“ခမည်းတော်ဟာ စွန်းဟိန်ကျဲကိုအတော်အထင်ကြီးပုံရပါတယ်”

“ဟ သူက အထင်ကြီးစရာကိုး”

“အထင်မကြီးပါနဲ့၊ ခမည်းတော်၊ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို
သားတော်ဖမ်းထားနိုင်တဲ့အပြင် သူ့ရဲ့တပည့်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ကျူးပတ်
ကိုကိုလည်း ဖမ်းမိထားပါပြီ၊ စွန်းဟိန်ကျဲလည်းသားတော်နှစ်ကြိမ်တိုင်
တိုင် မီးနဲ့ရှို့လိုက်လို့လုံးဝ မလာဝံ့တော့ပါဘူး”

“သားတော်သူ့ကိုအထင်သေးနေတာကိုး၊ သူဟာ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်
မျိုးသောဖန်ဆင်းမှုပညာကို တတ်တယ်ကွယ့်၊ ယင်ကောင်အဖြစ်တောင်
ဖန်ဆင်းနိုင်တယ်၊ နောက်ပြီးခမည်းတော်ရဲ့ရုပ်သွင်ကိုတောင်ဖန်ဆင်းနိုင်
တယ်ကွယ့်”

ဟုန်ဟိုင်အော့က ရယ်မောလေ၏။

“ဒါတွေအားလုံး တာဝန်ယူပါတယ်၊ ခမည်းတော် ရောက်တုန်း
ရောက်ခိုက် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကြီးရဲ့ အသားကို ပြုတ်ပြီး
ခမည်းတော်ကို ကျွေးပါ့မယ်”

နွားဘီလူးက လက်ကာပြလိုက်၏။

“ဟေ့ မလုပ်နဲ့ဦးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခမည်းတော်

“ငါဟာ အကုသိုလ်တွေတစ်ချိန်လုံးလုပ်လာခဲ့လို့ အသက်
ကြီးလာတော့ ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ဖို့ သဘောပေါက်လာတယ်ကွယ့်၊
အခု သက်သတ်လွတ် စားနေတယ်”

ဟုန်ဟိုင်အော့က -

“ခမည်းတော် သက်သတ်လွတ်စားတာဟာ ရက်ရှည်သက်သတ်
လွတ်စားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တစ်လ လေးကြိမ်ပဲ သက်သတ်လွတ်စားတာ၊
ဒီနေ့လည်းသက်သတ်လွတ်စားတဲ့အချိန်ဆိုတော့ နက်ဖြန်မှ စားကြတာ
ပေါ့”

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် သံသယဝင်လာ၏။ သူ့ဖခင်သည် မည်
သည့်အခါကမျှသက်သတ်လွတ်စားခဲ့သည်ဟု မကြားစဖူး၊ ယခုမှ
သက်သတ်လွတ်စားသည်ဟု ကြားရသည်။

“ခမည်းတော်ရဲ့ စကားတွေက သံသယ ဝင်စရာကောင်းတယ်၊ သူပြောသလို စွန်းဟိန်ကျဲများ ဖန်ဆင်းထားသလား မသိဘူး။ ငါ စမ်းသပ်ကြည့်မှပဲ”

သူသည်ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ယောက်အားမသိမသာလက်ပြလိုက်၏။ ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ယောက်သည် မသိမသာအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။

“ခမည်းတော် ခဏနေဦးနော်၊ ခမည်းတော် စားဖို့ သစ်သီးသစ်ဥတွေ သားတော်ကိုယ်တိုင် အခန်းထဲဝင်ယူလိုက်ဦးမယ်”

သူသည် အတွင်းခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သွား၏။

သူသည် ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ယောက်ကို စစ်မေး၏။

“သင်တို့ကို ခမည်းတော်ဆီခိုင်းလိုက်တာ ဘာကြောင့်ဒီလောက် မြန်မြန်ရောက်လာကြသလဲ၊ ခရီးက သိပ်နီးလှတဲ့ခရီးမဟုတ်ဘူး၊ လီ တစ်ရာကျော်လောက်ရှိတာ၊ မင်းတို့ ခမည်းတော်ရဲ့ လိုဏ်ဂူကို မရောက် ခဲ့ကြဘူးနဲ့တူတယ်”

ကိုယ်ရံတော်များက -

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခမည်းတော်ရဲ့ လိုဏ်ဂူကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ မရောက်ခဲ့ကြပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခမည်းတော်ကို ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့ကြတာလဲ”

“သစ်တောထဲမှာပါ၊ ခမည်းတော်ဟာ တောလိုက်ထွက်နေပါ တယ်၊ လမ်းမှာ တွေ့လို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာပါ”

ဟုန်ဟိုင်အော့၏ သံသယသည် ပိုမိုခိုင်မာသွားလေ၏။

“ငါ ထပ်ပြီး စမ်းသပ်မယ်”

သူသည် ဤသို့ တွေးလိုက်ပြီး ကိုယ်ရံတော်များအား သူသံသယ ရှိသည်ကို ပြောပြလိုက်၏။

“မှန်ပါ ... စမ်းသပ်တော်မူပါ”

သူသည် အခန်းတွင်းမှသစ်သီးများကို ကိုယ်တိုင်သယ်ဆောင် လျက် ပြန်ထွက်လာ၏။ သစ်သီးများကို နွားဘီလူးရှေ့ ချထား ပေးလိုက်ပြီး-

“ခမည်းတော်ကို ပြောရဦးမယ်”

နွားဘီလူးက -

“ပြောပါ ငါ့သား”

ဟုန်ဟိုင်အော့က -

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်က နတ်ဗေဒင်ကဝိပညာရှင်တစ်ပါးနဲ့ တွေ့ပါ တယ်၊ သူဟာ သားရဲ့ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီးတစ်နေ့ကြီးပွားမယ့်ရုပ်ရည်လို့ ပြောပါတယ်၊ သူကပိုပြီးသေချာအောင် သားရဲ့မွေးနေ့ကိုမေးပါတယ်၊ သားတော်က မေ့နေလို့ ပြောမပြလိုက်ရဘူး၊ အဲဒါ ... သားတော်ရဲ့မွေးနေ့ မွေးလကို ပြောပြပါ”

နွားဘီလူးကရယ်လိုက်၏။

“ငါ့သားကလဲကွာ ငါဒီလောက် အသက်ကြီးနေပြီပဲ၊ ဘယ် သားရဲ့မွေးနေ့ မွေးရက်ကို မှတ်မိနိုင်တော့မလဲ”

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် သည်ဘီလူးသည် သူ့ဖခင် နွားဘီလူး မဟုတ် ကြောင်း သိလိုက်လေပြီ။

သူသည် သူ၏ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ယောက်အားအချက်ပြလိုက် ၏။ ကိုယ်ရံတော်ခြောက်ယောက်တို့သည် စွန်းဟိန်ကျဲ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ လက်နက်မျိုးစုံဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ကြ၏။

ဟုန်ဟိုင်အော့ကလည်း ညှပ်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ စွန်းဟိန်ကျဲသည် ခုန်ရှောင်သွားပြီးသူ့နဂိုရုပ်သွင်ကို ပြန်ယူလိုက်တော့ ၏။ သူသည် ရယ်မောရင်း -

“လောကမှာ သားက ခမည်းတော်ကိုလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တယ်ဆို တာ တစ်ခါမှမကြားဖူးဘူး”

ဟုန်ဟိုင်အော့က အံ့ကြိတ်၍ပြောလိုက်၏။

“မျောက်စုတ် မျောက်နာ သေပေတော့”

သူနှင့်ကိုယ်ရံတော် ခြောက်ယောက်တို့သည် ပြင်းထန်စွာ ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက ရယ်မောလိုက်သည်။

“သားတော်ရေ ခမည်းတော်မအားလို့ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ တိုက်စမ်းပါ၊ သင်ပြောတာသုံးကြိမ်သုံးခါ ရှိပြီ၊ ဒီတစ်ကြိမ်မပြောဘဲနဲ့ အသေအကြေတိုက်စမ်းပါ”

“မင်းတို့တိုက်လို့ ငါ့ကိုနိုင်မှာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မနိုင်ရမှာလဲ၊ သင် တိုက်ကြည့်စမ်းပါ”

“ငါလာတိုက်မယ်၊ မင်းတို့စောင့်ကြည့်ဖြစ်အောင်စောင့်ကြ၊ ငါ ဒီလိုဏ်ဂူတစ်ခုလုံးကို အမြစ်ကလွန်ပစ်မယ်၊ အခု ငါ စီစဉ်စရာရှိလို့ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုအဖြစ်သို့ ဖန်ဆင်းကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

* * * * *

အခန်း (၁၁၉)

မယ်တော်ချွတ်ခန်း

စွန်းဟိန်ကျသည် ဆားဂူကျိန်းရှိရာသို့ ပြန်လာလေ၏။

ဆားဂူကျိန်းက -

“အစ်ကိုကြီး ... ဆရာ ဘီလူးတွေလက်က မလွတ်သေးဘူးလား”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“မလွတ်သေးဘူး”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးနေတာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျသည် ထိုအခါကျမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော လေတော့၏။

“ဒီလိုကွ ... ငါက သူ့ရဲ့ အဖေသဏ္ဌာန်ဖန်ဆင်းပြီး ဂူထဲဝင် သွားတော့ သူက ငါ့ကို သူ့အဖေလို တကယ်ထင်တယ်၊ နောက်ပြီး ခူးထောက် ဦးချတော့တာပဲကွ၊ ငါက အဲ့ဒါကို ရယ်ချင်လို့ပါ”

ဆားဂူကျိန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟာ ... အစ်ကိုကြီးကလဲ အရေးထဲ သူ့အဖေဖြစ် ဟန်ဆောင် ရတာကို သဘောကျနေပြန်ပြီ၊ ခု အရေးကြီးတာက ဆရာကိုကယ်ဖို့ဗျ”

စွန်းဟိန်ကျက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီကောင် ဆရာကို လုံးဝမသတ်ရဲတော့ဘူး၊ ငါ့ကို ရှင်းပြီးမှ ဆရာကို သတ်ဝံ့တော့မယ်၊ ငါ့ကိုမရှင်းသရွေ့ ငါ့ဒုက္ခပေးနေမယ်ဆိုတာ သူသိသွားပြီ၊ အခု ... ငါ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို ကိုယ်တိုင်သွားခေါ်မယ်”

သူသည်စကားဆုံးသည်နှင့် ကောင်းကင်ရှိတိမ်တိုက်ပေါ်သို့ ခုန်တက်တော့သည်။ သူသည်တိမ်တိုက်ကိုစီးကာ အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်သွားလေတော့၏။ သူသည် မကြာမီ ရေပတ်လည် ဝန်းရံထားသော ကွမ်ယင်မယ်တော် စံမြန်းသည့်ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည်ကျွန်းပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ကြာပလွင်ပေါ်၌ ထိုင်နေကြောင်းတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ သူမနှင့်မနီးမဝေး၌ တပည့်ဖြစ်သူ သူတော်မူချား ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် စွန်းဟိန်ကျဲကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“စွန်းဂူရုံး ဆရာတော်ကိုစောင့်ရှောက်ပါလို့ ပြောထားရက်နဲ့ သင်ကဘာဖြစ်လို့ ဟိုသွားဒီသွားလုပ်နေရတာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက ဂါရဝပြုလိုက်၏။ သူသည် အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က အပြစ်တင်သည်။

“ဒီကိစ္စ ပေါ်ပေါက်တုန်းကတည်းက ကျွန်ုပ်ကို လာခေါ်သင့်တာပေါ့၊ ဘယ်နဲ့ အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းကို သွားခေါ်ရတာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“မယ်တော်ကိုခေါ်ရင် ခရီးကြန့်ကြာနေမှာစိုးလို့ပါ၊ အနောက်ပိုင်းနဂါးမင်းရဲ့အကူအညီနဲ့ ကျွန်ုပ်ဖြေရှင်းနိုင်မယ်လို့လဲထင်ခဲ့မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူလဲ မနိုင်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျူးပတ်ကိုင့်ကို မယ်တော်ဆီ လွှတ်လိုက်ပါတယ်”

မယ်တော်က -

“ကျူးပတ်ကိုင့် ငါ့ဆီ ရောက်မလာပါလား”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိသလောက်တော့ ဟုန်ဟိုင်အော့

ဟာ မယ်တော်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျူးပတ်ကိုင့်ကို ဖမ်းဆီးသွားပါတယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ဒေါသထွက်စဖူး ဒေါသထွက်သွားလေ၏။ သူမသည် လက်ထဲမှကြွေပန်းအိုးနှင့်သပြေခက်ကို ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ကရုဏာရှင် ဒေါသထွက်သည်ကို အထူးအဆန်း ထင်မှတ်သွားသည်။ သူသည် ရယ်မောလိုက်၏။

“မယ်တော်ကလည်း ဒေါသထွက်တတ်တာကိုး”

မယ်တော်က -

“ကျွန်ုပ် သူများအပေါ် ဘယ်လောက် ကရုဏာတရားရှိစေ၊ အကြင်နာတရားရှိစေ၊ ဒီကရုဏာအကြင်နာ ရှိတာကတစ်ပိုင်း၊ ကျွန်ုပ်ဟန်ဆောင်ပြီး သူတစ်ပါးကို လိမ်ညာတဲ့သူကို ဒေါသဖြစ်တာကတစ်ပိုင်းပဲ”

သူမသည် ပင်လယ်ပြင်အားကြည့်ကာ ဂါထာမန္တရာများ မန်းမှုတ်လိုက်သည်။

ခဏကြာသောအခါ ပင်လယ်ထဲမှ ငါးကြီးတစ်ကောင် ပေါ်လာသည်။ ထိုငါးကြီး၏ကျောကုန်းပေါ်၌ ကွမ်ယင်မယ်တော်၏ ကြွေပန်းအိုး ပါလာသည်။

“စွန်းဂူရုံး ငါးကျောကုန်းက ကြွေပန်းအိုးကို ယူလိုက်စမ်း”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ကြွေပန်းအိုးကိုသွားယူလိုက်၏။ ကြွေပန်းအိုးနှင့်သပြေခက်သည် အလွန်လေးလံလှသဖြင့် စွန်းဟိန်ကျဲမယူနိုင်ချေ။ သူသည် ထပ်တလဲလဲ မယူသော်လည်း မနိုင်ဘဲရှိလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က ငေါက်မင်းလိုက်၏။

“အသင် မျောက် ဒီကြွေပန်းအိုး သေးသေးလေးကို သင်ဘာကြောင့် မယူနိုင်တာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ကျွန်ုပ် ဟုန်ဟိုင်အော့နဲ့ တိုက်ခိုက်စဉ်က ဒဏ်ရာတွေရခဲ့လို့ ဒီကြွေပန်းအိုးကို မသယ်နိုင်တာပါ”

မယ်တော်က ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး ဒီကြွေပန်းအိုးထဲကို ပင်လယ်ရေတွေ တစ်ဝက်
လောက်ဝင်ရောက်နေလို့၊ လေးနေတာပါ။ ကံ သင် အခုယူပေတော့”

စွန်းဟိန်ကျဲမှာ ယူလိုက်ရာ ကြွေပန်းအိုးနှင့် သပြေခက်ကို
လွယ်ကူစွာ ရရှိသွားလေ၏။

သူသည် မယ်တော်အား ရှိသေစွာလှမ်းပေးလိုက်သည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ကြွေပန်းအိုးအား လှမ်းယူလိုက်ပြီး
တပည့်ဖြစ်သူ သူတော်မုချားအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“မုချား သင်သည် နတ်မင်းကြီးဆီမှ ဓားကို ခေတ္တငှားခဲ့ပါ”

မုချားကခေါင်းညိတ်ပြီး ကောင်းကင်ပေါ်ခုန်တက်သွားလေ၏။
သူသည်နတ်မင်းကြီးထံမှဓားကိုငှားရမ်းသည်။ နတ်မင်းကြီးက သူ၏ဓား
ကို အလွယ်တကူပင်ငှားရမ်းလိုက်သည်။ သူသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ထံ
သို့ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာပြီး မယ်တော်အားဓားကိုပေးအပ်လိုက်လေ၏။

မယ်တော်သည် ဓားကိုယူပြီး ကြာပလွင်အဖြစ် ပြောင်းလဲကာ
ထိုင်လိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဪ မယ်တော်ကလဲ ကိုယ့်မှာကြာပလွင်ရှိရက်နဲ့ သူများ
ကြာပလွင်ကိုငှားပြီး ထိုင်ရသလား”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“သင် တိတ်တိတ်နေစမ်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ အကြံအစည်ကို
သင်သိလို့လား”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“အရေးကြီးတာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဆရာကို ကယ်တင်ဖို့ပါ။မယ်တော်
ဘယ်လိုကြံစည်ကြံစည် ကျွန်ုပ်ကသဘောတူပါတယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ကြာပလွင်ထက်မှပွင့်ဖတ်တစ်ဖတ်ကို
ပစ်ချကာ -

“ကဲ စွန်းဂူရုံး သင် သည်ပွင့်ဖတ်ကိုစီးပြီး လိုက်နာ
ပေတော့”

“မယ်တော် ပွင့်ဖတ်ကသေးသေးလေး၊ ဘယ်လိုလုပ်စီးရမှာလဲ”

“စီးမှာ စီးစမ်း”

စွန်းဟိန်ကျဲ ပွင့်ဖတ်ပေါ်တက်လိုက်သောအခါ ပွင့်ဖတ်သည်
တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာလေ၏။

ထို့နောက် ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် သူတော်မုချားကိုခေါ်ကာ
ကြာပလွင်ကိုစီး၍ ကောင်းကင်မှပျံသန်းလေတော့၏။ စွန်းဟိန်ကျဲက
ကြာပွင့်ဖတ်ကိုစီးကာ နောက်မှလိုက်သည်။

သူတို့သည် ညောင်ပင်တောအုပ်သို့မရောက်မီ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခု
ရှိရာသို့ရောက်လာလေ၏။ ထိုချိုင့်ဝှမ်းပေါ်၌ ကွမ်ယင်မယ်တော်သည်
ရပ်လိုက်ပြီး တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်များကို ခေါ်လိုက်သည်။

မကြာမီ တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်များသည် ဒူးထောက်
ခစားလာကြလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က ချိုင့်ဝှမ်းကိုလက်ညှိုးထိုးပြပြီး -

“ကျွန်ုပ် သင်တို့ကိုခေါ်ယူရတဲ့အကြောင်းကတော့ အဲဒီချိုင့်ဝှမ်း
ထဲမှာရှိတဲ့ပိုးမွှားများကအစ တောကောင်အကြီးဆုံး ရှိမနေစေချင်လို့ပဲ၊
အဲဒီသတ္တဝါတွေကို သင်တို့ရွှေ့ပေးထားကြပါ”

တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်များသည် ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်
ကြ၏။

“ကောင်းပါပြီမယ်တော် ကျွန်ုပ်တို့ပြောင်းရွှေ့ထားပါမယ်”

သူတို့သည်ပြောပြီးနောက် ချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းသို့ ဆင်းသွားကြ
လေတော့၏။ သူတို့သည် လိပ်ပြာများမှအစ ပိုးမွှားကလေးများ အဆုံး
အကုန်ပြောင်းရွှေ့ကြလေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် မယ်တော်၏ ကရုဏာတရားကို လွန်စွာ
လေးစားကြည်ညိုသွားမိသည်။ သူသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို ရှိခိုး
ဦးခိုက်မိလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“စွန်းဟိန်ကျဲ သင်လက်ဝါး ဖြန့်လိုက်ပါ”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် လက်ဝါးဖြန့်လိုက်၏။ ကွမ်ယင်မယ်တော်က
သူ့လက်ဝါးပေါ်၌ သပြေညွန့်ဖြင့် စာရေးလိုက်၏။

“ဝက်ပါ”

မယ်တော်က -

“သင်လက်ဝါး ပြန်ဆုပ်ထားလိုက်ပါ”

စွန်းဟိန်ကျသည် လက်ဝါးကိုပြန်ဆုပ်ထားလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်တို့က ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလေ၏။

“မယ်တော် တောကောင်ကြီးမှ အစ ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်အဆုံးအားလုံးကို ရွှေ့ပြောင်းပြီးပါပြီ”

မယ်တော်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ”

သူမသည် စွန်းဟိန်ကျဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“သင် စွန်းဝူရုံး ... သင်က ဟုန်ဟိုင်အော့ဆိုတဲ့ ဘီလူးကို သွားရောက်စိန်ခေါ်ပါ။ သူကထွက်တိုက်ရင် သင်ကအနိုင်မယူပါနဲ့၊ အစွဲပေးပြီး ကျွန်ုပ်ဆီပြေးထွက်လာခဲ့ပါ”

“သူ မလိုက်လာရင်ကော”

“သူလိုက်မလာရင် ကျွန်ုပ်သပြေခက်နဲ့ ရေးပေးထားတဲ့ လက်ဝါးကစာကို ပြန်ပြလိုက်ပါ၊ သူ ကျိန်းသေလိုက်လာပါလိမ့်မယ်”

စွန်းဟိန်ကျက ဦးညွှတ်လိုက်၏။

“ကောင်းလှပါပြီမယ်တော် ကျွန်ုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျွန်ုပ် ဒီဘီလူးကို သွားရောက်စိန်ခေါ်ပါတော့မယ်၊ သူက နိုင်ချင်ကြက်လို ဖြစ်နေတော့ ထွက်လာမယ်လို့ မျှော်မှန်းရတာပဲ”

သူသည်စကားဆုံးသည်နှင့် မီးတိမ်မိုးလိုက်ရသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

သူသည် မကြာမီပင် ထိုလိုက်ရသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သို့သော် လိုက်ရတံခါးမှာ ပိတ်ထားကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။ သူသည် လိုက်ရသို့ မှနေ၍ ဟစ်အော်ကြမ်းမောင်းလိုက်၏။

“ဟေ့ ဒီလိုက်ရထဲက ဟုန်ဟိုင်အော့ဆိုတဲ့ ဘီလူးတစ်ကောင်ထွက်ခဲ့စမ်း၊ မင်းကိုယှဉ်ပြိုင်ဖို့၊ စွန်းဟိန်ကျထပ်ရောက်လာပြန်ပြီ၊

မင်းက ငါ့ကိုထွက်တိုက်ချင်တယ်ဆို အခုတိုက်ရပြီ၊ ထွက်ခဲ့ပေတော့”

သူ ဤသို့ စိန်ခေါ်သော်လည်း ဟုန်ဟိုင်အော့ ထွက်မလာပေ၊ သူသည်သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခေါ်သော်လည်း ဟုန်ဟိုင်အော့သည် လုံးဝ ထွက်လာခြင်းမရှိပါ။

စွန်းဟိန်ကျသည် အလွန်ဒေါသထွက်လာလေ၏။

“ဟေ့ကောင် မင်း ထွက်မလာဘူးလား၊ မင်းရဲ့ လိုက်ရကို ငါဖြိုခွဲပစ်မှာနော်”

သူသည်လက်ထဲမှ သံတုတ်ဖြင့်လိုက်ရတံခါးအား ရိုက်ဖွင့်သည်။

“ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း”

သူက သံတုတ်ဖြင့်တံခါးအား တဝုန်းဝုန်း ရိုက်ဖွင့်နေသောအခါ ဟုန်ဟိုင်အော့သည် ဂူတွင်းအောင်းမနေနိုင်တော့ချေ။ ထွက်လာရသည်။

“မျောက်စုတ် ကျုပ်ရဲ့တံခါးကို လာဖျက်ဆီးမနေနဲ့”

သူသည် လှံတံဖြင့် စွန်းဟိန်ကျအား တိုက်ခိုက်လေ၏။

စွန်းဟိန်ကျကလည်း ခုခံသည်။ သူသည် စွမ်းအားရှိသလောက် မတိုက်ဘဲ အနည်းငယ်မျှသာတိုက်ကာ ကွမ်ယင်မယ်တော်ရှိရာသို့ ထွက်ပြေးလေတော့၏။ သူ့နောက်မှ ဟုန်ဟိုင်အော့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် အတန်ကြာပြေးလိုက်သွားပြီးမှ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေ၏။

သူသည် အသိဉာဏ်ကြီးသူဖြစ်သည့်အလျောက် စွန်းဟိန်ကျသည်သူနှင့်အကြိတ်အနယ်တိုက်ခိုက်နိုင်သူဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဆုတ်ပြေးသည်ကို စဉ်းစား၍မရဘဲရှိသည်။ သို့မဟုတ် ထောင်ချောက်တစ်ခုပြုလုပ်ထားပါသလော။

ဟုန်ဟိုင်အော့ ရပ်တန့်သွားသည်ကို မြင်သောအခါ စွန်းဟိန်ကျ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ သို့သော် သူသည် ချက်ချင်းသတိရပြီး လက်ဖဝါးမှစာကို ဟုန်ဟိုင်အော့ မြင်အောင်ဖြန်ပြလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ချိုင့်ဝှမ်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

စွန်းဟိန်ကျသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ရှိရာ အပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားလေ၏။ ဟုန်ဟိုင်အော့တစ်ယောက်တည်းသာ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးအတွင်း၌ ကျန်ရစ်သည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ဟုန်ဟိုင်အော့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ၏ကြွေပန်းအိုးထဲမှ ရေများကိုသွန်လောင်းချလိုက်၏။

ထိုအခါ ပန်းအိုးထဲမှရေများသည် ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြည့်လျှံသွားစေ၏။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ဟုန်ဟိုင်အော့သည် ထိုရေထဲ၌ မည်သို့မျှ မရပ်တည်နိုင်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ သူသည် စွန်းဟိန်ကျအား တွေ့ရှိသွားပြီး တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်တော့သည်။ စွန်းဟိန်ကျသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်၏နောက်သို့ ဝင်သွားပြီး ကွမ်ယင်မယ်တော်အား အကာအကွယ်ယူလိုက်၏။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်လာပြီး ကွမ်ယင်မယ်တော်အား လှံတံဖြင့် ထိုးချလိုက်၏။ ကွမ်ယင်မယ်တော်က ကြာပလွင်ပေါ်မှ ခုန်ထွက်သွားသည်။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် ကြာပလွင်ထက်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ စွန်းဟိန်ကျက ရယ်မောပြီးပြောသည်။

“ကွမ်ယင်မယ်တော် မယ်တော်ဟာ လောဘကြီးပြီး သူများ ကြာပလွင်ကိုငှားရမ်းလာခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အခုတော့ သူများကြာပလွင်ကိုငှားခဲ့တာဟာ ဘီလူးအပိုင်စီးဖို့ ဖြစ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား။”

မယ်တော်သည် စွန်းဟိန်ကျကို ဘာမျှမပြောချေ။ မယ်တော်သည် ကြာပလွင်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးလိုက်ရာ ကြာပလွင်အောက်ခြေမှ ဓားများထိုးထွက်လာပြီး ဟုန်ဟိုင်အော့ဘီလူး၏ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြား စိုက်နှစ်ဝင်သွားလေ၏။

ဟုန်ဟိုင်အော့၏မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ သူသည် လက်တစ်ဖက်ကလှံတံကိုကိုင်ထားသဖြင့် လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့်သာ ဓားများကိုဆွဲနှုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားရသည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က ထိုးထွက်နေသောဓားများကို လက်ညှိုးဖြင့်

တစ်ချက်ထိုးလိုက်၏။ ထိုအခါ ထိုးထွက်နေသောဓားများသည် ရုတ်တရက်ကွေးကောက်သွား၏။ ဟုန်ဟိုင်အော့မှာ ထိုဓားများကြားမှ လွတ်အောင်ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တံကျင်လျှိုတိုးဝင်သွားသော ဓားများမှာ ကန့်လန့်ဖြတ်ကောက်ကွေးသွားကြပြီး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဟုန်ဟိုင်အော့မည်မျှကြိုးစားကြိုးစား မရတော့ချေ။ သူ၏အောက်ခြေ၌ သွေးများအိုင်ထွန်းနေပြီဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည်ကွမ်ယင်မယ်တော်အား တောင်းပန်ရလေတော့၏။

“ကျွန်ုပ်အရုံးပေးပါပြီ၊ ဒီဓားတွေကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပါတော့”

သူ့အသံသည် တုန်ခါနေ၏။ ဓားများစိုက်ဝင်နေသည့် ဝေဒနာကြောင့်ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“သင်သည် ရာရာစစ် ကျွန်ုပ်၏ရုပ်သွင်ကို ယူခဲ့သည်မဟုတ်လား”

“မှားမိပါတယ် ကွမ်ယင်မယ်တော် ကျွန်ုပ် နောင်တရပါပြီ”

“သင် ... တကယ်နောင်တရပြီလား”

“အမှန်ပါ..... ကျွန်ုပ်တကယ်ပဲနောင်တရနေပါပြီ၊ ဒီဓားတွေကို ဖြုတ်ပေးပါတော့”

“အင်း ... သင်နောင်တရပြီဆိုလို့ ကျွန်ုပ်ဒီဓားတွေကို ဖြုတ်ပေးလိုက်မယ်”

မယ်တော်သည် ဓားများရှိရာသို့ လက်ညှိုးထိုးလိုက်သောအခါ ဓားများသည်ပျောက်ဆုံးသွားပြီး ကြာပလွင်စစ်စစ်သာဖြစ်နေတော့သည်။ ဟုန်ဟိုင်အော့၏ ဒဏ်ရာများလည်း ချက်ချင်းပပျောက်သွားလေ၏။

အဖြစ်ကား မြန်ဆန်လှသည်။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် ချက်ချင်း ဝုန်းခနဲထရပ်ပြီး ကွမ်ယင်မယ်တော်အား လှံတံဖြင့် ပစ်စိုက်လိုက်၏။

“ဝိုး”

မယ်တော်သည် လှံတံကို ရှောင်ပေးလိုက်၏။

“သင့်ကိုတော့ ... ကျွန်ုပ်ဆုံးမမှတော်ချေတော့မယ်၊ မဆုံးမပါက သင်၏မိုက်မဲမှုဟာ မိုးထိတောင်ပမာ ဖြစ်ချေတော့မယ်”

မယ်တော်သည် ပထမဆုံး ရွှေကွင်းကလေးတစ်ကွင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်၏။ ထိုရွှေကွင်းသည် ဟုန်ဟိုင်အော့၏လည်ပင်းအား စွပ်မိသွား၏။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် ထိုကွင်းအား အလန့်တကြား ဆွဲချွတ်လေ၏။ ကွင်းသည် ချွတ်၍မရတော့ချေ။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က ကွင်းနှစ်ကွင်းကို ပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်ရာ ကွင်းတစ်ကွင်းဆီမှာ သူ၏လက်တစ်ဖက်စီအား စွပ်မိသွားပြန်သည်။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် ထိုကွင်းများအား အလန့်တကြားချွတ်ပစ်သည်။ သို့သော် ချွတ်၍မရချေ။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ကွင်းနှစ်ကွင်းအား ထပ်မံပစ်လွှတ်ပြန်ရာ ခြေနှစ်ချောင်းအား စွပ်မိသွားပြန်သည်။ ထိုကွင်းများကို ခြေဆန့်ထုတ်ပြီး ခါယမ်းသော်လည်း ထိုကွင်းများမှာ မကျွတ်တော့ချေ။

ဟုန်ဟိုင်အော့က -

“ဒါ ... ဒါ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“သင် ဒီကွင်းတွေကိုချွတ်စမ်း၊ ဘယ်လိုမှ သင် ချွတ်လို့မရတော့ဘူး”

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် အရူးအမူးချွတ်ကြည့်နေ၏။ လုံးဝချွတ်၍မရတော့ချေ။

“သင် ... သင် ကျွန်ုပ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သင့်ကို သာသနာဘောင်အတွင်း သွတ်သွင်းပေးရမယ်၊ သင် သဘောတူရဲ့လား”

“သင် ဘာစကားတွေ လာပြောနေရတာလဲ”

သူသည် လက်ထဲတွင် လှံတံမရှိတော့သဖြင့် ကွမ်ယင်မယ်တော်အား လက်ဖြင့်တိုက်ခိုက်တော့သည်။ သူတိုက်ခိုက်တိုင်း ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်သွားသည်။

“သင် ... ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်နိုင်မှာလဲ”

“သင် ... ဘာတန်ခိုးရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်ုပ်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သင့်ကိုသေအောင် တိုက်ခိုက်မယ်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ရယ်မောလိုက်၏။

“သင်သာသေသွားမယ်၊ ကျွန်ုပ်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှထိခိုက်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် ကွမ်ယင်မယ်တော်အား မထိသော်လည်း အရူးအမူး တိုက်ခိုက်နေဆဲသာဖြစ်ပါ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက အော်နေသည်။

“တိုက်ပေး တိုက်ပေး ထိတော့မယ်၊ နည်းနည်းကလေးလိုတော့တယ်”

“မျောက်စုတ် ... တိတ်စမ်း၊ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကိုသတ်ပြီးရင် နင့်ကိုပါ သတ်မယ်”

ဟုန်ဟိုင်အော့က အော်လိုက်သည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် ကွင်းကျုံ့စေသော ဂါထာကိုရွတ်လေတော့သည်။

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် ခြေလက်များတင်းကျပ်လာပြီး လည်ပင်း၌စွပ်နေသော အစွပ်ကလည်းလည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။

သူသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို အခဲမကျေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်လေ၏။

“သင် အမုန်းများ လှုံ့ပြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့မကြည့်နဲ့၊ သင့်မှာ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်း မဝင်သရွေ့ အဲဒီကွင်းတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း တင်းကျပ်လာမှာပဲ”

ဟုန်ဟိုင်အော့မှာ လျှာထွက်မတတ်ဖြစ်နေချေပြီ၊ သူသည် ထိုကွင်းများကို ချွတ်ရန်အသေအလဲ ကြိုးစားသော်လည်း ချွတ်မရဘဲရှိနေသည်။ သူသည် ဝေဒနာကိုခံစားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေ။ သူသည်ခူးထောက်ကျသွားလေ၏။

“တော်ပါတော့ ... မယ်တော်၊ တော်ပါတော့”

သူသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို လက်အုပ်ချီ၍ တောင်းပန်ရလေ၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“ထပါ သင်ထိုင်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကွင်းကျဲ့စေသော ဂါထာကို အရွတ်ရပ်လိုက်ပါပြီ၊ ထပြီး သင် တိုက်ခိုက်ပေတော့”

ဟုန်ဟိုင်အော့မှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ထွက်နေသည်။ သူသည် မတ်တတ်ပင် မထိုင်တော့ချေ။

“သင်ဟာ ပထမအရုံးပေးပြီလို့ပြောပြီး ကျွန်ုပ်ကိုလုံနဲ့ပစ်ထိုးခဲ့တယ်၊ ကဲ ... သင့်ကိုကျွန်ုပ်ခွင့်လွှတ်တယ်၊ သင်ထပြီးတိုက်ခိုက်ပါဦး။”

“မယ်တော် ကျွန်တော်မျိုးကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး မတိုက်ခိုက်တော့ပါဘူး။”

ဟုန်ဟိုင်အော့သည် မာန်စွယ်ကျွတ်လေတော့၏။

ကွမ်ယင်မယ်တော်က -

“သင့်ကို ကျွန်ုပ် ဒီအတိုင်း လွှတ်မထားနိုင်ဘူး”

ဟုန်ဟိုင်အော့က -

“မယ်တော် စိတ်ချမ်းသာသလို ပြုလုပ်ပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး မယ်တော်စီမံသမျှ နာခံပါတော့မယ်”

မယ်တော်သည် ဘီလူးတကယ်တမ်း အသိတရား ရသွားပြီကို သိ၍ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ သင့်ကိုသာသနာ့ဘောင်အတွင်း သွတ်သွင်းပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်မျိုးလည်း သတိသံဝေဂတရား ရနေပါပြီ၊ သာသနာ့ဘောင်အတွင်း ကျွန်တော်မျိုးကို သွတ်သွင်းမယ်ဆိုရင်လဲ သွတ်သွင်းပါတော့”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် တပည့်ကြီးဖြစ်သူ သူတော်မုချားအား မိန့်တော်မူလေ၏။

“မုချား သူ့ကို သာသနာ့ဘောင်အတွင်း သွတ်သွင်းပေးလိုက်

ပါတော့”

သူတော်မုချားသည် ဝတ်ဆင်သင့်သည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့လက်တင်ကာ တရားတော်မြတ် ချီးမြှင့်သည်။

ထို့နောက် ကွမ်ယင်မယ်တော်က ဟုန်ဟိုင်အော့၏ ခေါင်းပေါ်သို့ လက်ဝါးနှင့်အုပ်မိုးပြီး -

“ခုအချိန်ကစပြီး သင့်ကို “ချိုင့်ချိုင်းသူငယ်တော်” ဘွဲ့ကို ပေးလိုက်တယ်”

ထိုအချိန်မှစ၍ ဟုန်ဟိုင်အော့သည် “ချိုင့်ချိုင်းသူငယ်တော်” အဖြစ် မယ်တော်၏ကြာပလ္လင်အား စောင့်ရှောက်ရသူတပည့်တစ်ဦး ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ကဲ ... စွန်းဝူခုံး ... သင့်ကိစ္စလဲပြီးပြတ်သွားပြီ၊ ကျွန်ုပ်လည်း ပြန်တော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ မယ်တော်”

ကွမ်ယင်မယ်တော်သည် သူတော်မုချားနှင့်ချိုင့်ချိုင်းသူငယ်တော်ကို ခေါ်ဆောင်ကာ တောင်ပင်လယ်သို့ ပြန်သွားလေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့လိုက်၏။ ထို့နောက် တိမ်တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့တော့သည်။

ဆားဂူကျိန်းသည် စွန်းဟိန်ကျကို လှမ်း၍မေးလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ကွမ်ယင်မယ်တော်ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“ကွမ်ယင်မယ်တော် ရောက်လာခဲ့တယ်ကွ၊ ဆရာတော်ကို ဖမ်းထားတဲ့ဘီလူးကိုလည်း သာသနာ့ဘောင်သွတ်သွင်းပြီး သူတပည့်အဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားပါပြီ”

“ဟာ ဒါဖြင့် ဆရာလွတ်ပြီပေါ့”

“ဒါပေါ့ ... ဆရာနဲ့ ကျူးပတ်ကိုင်ကိုတော့ လိုဏ်ရုထဲမှာ ဖမ်းထားတုန်းရှိသေးတယ်၊ ငါတို့ သွားကယ်ရမယ်”

“ဒါဖြင့် သွားစို့၊ ကျုပ်လဲမြင်းကိုချည်း စောင့်ကြည့်နေရတာ ညောင်းညာလှပါပြီ”

သူတို့သည် မီးတိမ်မှီးလိုက်ရုံရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။
စွန်းဟိန်ကျဲက သံတုတ်ကိုဆွဲ၍လည်းကောင်း ဆားဂူကျိန်းက တောင်ရေ
ကိုဆွဲ၍လည်းကောင်း ဘီလူးများကို တိုက်ခိုက်ကြလေရာ ဘီလူးများမှာ
သေသူသေ၊ ကြေသူကြေ၊ ပြေးသူပြေး ဖြစ်ကြရလေ၏။

ဟုန်ဟိုင်အောဘီလူး၏ ကိုယ်ရံတော် ခြောက်ယောက်လည်း
လက်လွတ်ထွက်ပြေးကြရလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲနှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့သည် ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်ခံထား
ရသော ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို ကယ်တင်လိုက်ကြ၏။ ဘီလူးများ
သည် ကိုယ့်အသက်ဘေးကျရောက်နေပြီဖြစ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးကိုသတ်
ရန်လည်း သတိမရတော့ချေ။

ထုပ်တန်းတွင်တွဲလောင်းချည်နှောင်ခံထားရသော ကျူးပတ်ကိုင်
ကသာ တစာစာအော်နေသည်။

“ကယ်ကြပါ၊ ကယ်ကြပါ၊ ကျုပ်ကိုလည်း ကယ်ကြပါ”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ဆားဂူကျိန်းအား မျက်ရိပ်ပြပြီး မကြားဟန်ပြု
နေလေ၏။ သူတို့သည် ဆရာတော်အား ကယ်တင်ပြီး ထွက်သွားဟန်ပြု
ကြသည်။

ကျူးပတ်ကိုင်သည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ဒီမှာ ကျုပ် ကျန်နေသေးတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် သူ့အားတစ်ချက်တော့ကြည့်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်း
ကျင်ကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူ့ကို ခေါ်နေတာလဲ”

ကျူးပတ်ကိုင်က မချီပြုံးလေး ပြုံးပြပြီး -

“ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျုပ်ကို ကယ်
တော်မူပါ”

“နောက်တစ်ခါ ချောက်တွန်းရင် မင်းကိုငါမကယ်တော့ဘူး၊ မင်း
ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ”

“အစ်ကိုကြီးရယ် ... ကျုပ်ကို ကယ်ပါ”

ဆရာတော်က -

“ဂူခုံး ... သူ့ကို ကယ်လိုက်ပါကွယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးလိုက်၏။ ထိုအခါတွဲလောင်း
ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများသည် ပြတ်တောက်သွားလေ၏။

“ဂူခုံး”

ကျူးပတ်ကိုင်၏ ကြီးမားသောခန္ဓာကိုယ်သည် ကြမ်းပြင်နှင့်
ရိုက်ပြီး ပြင်းထန်စွာဆောင့်မိလေ၏။ ကျူးပတ်ကိုင်သည် လူးလိုမှုံ၍ထ
လာလေ၏။

သူသည် စွန်းဟိန်ကျဲအား ဆဲရေးချင်မိသော်လည်း မဆဲရဲချေ။
သူတို့သည် ဂူထဲမှ အားလုံးပြန်လည်လွတ်မြောက်လာကြလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာတော်နှင့်တပည့်သုံးဦးတို့သည် သူတို့၏ ခရီး
စဉ်အရ အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ခရီးဆက်ကြလေတော့၏။

* * * * *

အခန်း (၁၂၀)
ရေမည်းမြစ် အရှင်သခင်

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့် တပည့်သုံးဦးသည် မြစ်ချောင်းတောတောင်များအား ဖြတ်သန်းလာကြရာ မီးတိမ်မှိုလိဏ်ဂူမှ စတင်ရေတွက်သော် တစ်လနီးပါးကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် တောအုပ်ကိုလွန်မြောက်လာသောအခါ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ရေစီးသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟင် ... ရေစီးသံတွေ ကြားနေရပါကလား”

စွန်းဟိန်ကျဲ့၊ ကျူးပတ်ကိုင်းနှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်မိကြ၏။ ထို့နောက် ပြိုင်တူခေါင်းယမ်းမိကြသည်။

“ဆရာ ... တပည့်တော်တို့တော့ မကြားမိပါဘူး”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ဟာ ... ရေစီးသံကို ပီပီသသ သေသေချာချာကြီး ကြားနေရတဲ့ ဥစ္စာ၊ သင်တို့ နားထောင်ကြည့်ကြပါဦး”

စွန်းဟိန်ကျဲ့က -

“အများနဲ့တစ်ယောက်ပဲဆရာရယ်၊ တပည့်တော်တို့ သုံးယောက်

အကြမ်းပတ်မ်းခရီးဆန်း (၄) * ၁၆၁

ကဘာရေကျသံမှ မကြားရဘူး၊ ဆရာတစ်ယောက်ပဲ ကြားနေရတယ်၊ အဲ့ဒါ ထူးဆန်းတာပေါ့ ...”

သူသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး -

“ဆရာ ... ဒီလိုလုပ်ပါဆရာ ... လမ်းသွားရင်းနဲ့ ဘာဝနာရှုမှတ်သွားရင် ဆရာအနေနဲ့ ဘာမှကြားနိုင်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“သင်က ငါ့ကိုတရားလာချနေတာကိုး၊ ဟိန်ကျဲ့ မိကျောင်းမင်းရေခင်း မပြန်၊ ငါနားလည်တယ် ...”

ဆရာတော်က ငေါက်လိုက်သဖြင့် စွန်းဟိန်ကျဲ့စကား မဆက်ဝံ့တော့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ဆက်လက်ထွက်လာခဲ့ရာ သစ်ပင်များတစ်စတစ်စ ရှားပါးသွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မကြာမီ သူတို့သည် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော မြစ်ကြီးတစ်စင်းကို တွေ့ကြရလေတော့သည်။ မြစ်ရေမှာ မည်းနက်နေပြီး ရေစီးသန်လှသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့် တပည့်သုံးဦးသည် မြစ်အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

ဆရာတော်က -

“မြစ်ပြင်ကလဲ ကျယ်လိုက်တာ၊ ဒီကြားထဲ ရေစီးကလည်း သန်သေးတယ်”

ကျူးပတ်ကိုင်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“မှန်တယ်၊ ဒီမြစ်က မင်ရည်တွေဖိတ်ကျခံရတဲ့ မြစ်ဖြစ်ပုံရတယ်၊ ရေက မည်းနက်နေတာပဲ”

ဆားဂူကျိန်းက -

“ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မြစ်ရေပြင်မည်းနက်နေတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူး၊ ပြာလဲ့လဲ့ရေပြင်သာကြားဖူးတယ်၊ အခုဒီမြစ်ရေကျတော့ မည်းနက်နေတာပဲ”

ဆရာတော်က -

“ဒီမြစ် ဘယ်လောက်ကျယ်မယ် ထင်သလဲ”

“ဆယ့်ငါးလီလောက်တော့ ကျယ်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ဆယ်လီ ထက်တော့ မကျဉ်းဘူး”

ကျူးပတ်ကိုင့်က ဖြေ၏။

ဆရာတော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားပြီး -

“ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ လှေတစ်စင်းမှမတွေ့ရဘူး၊ ဟိုဘက် ကမ်းရောက်အောင် ဘာနဲ့ကူးကြမှာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျသည် သူကတော့ကူးလို့ရသည်။ ကျူးပတ်ကိုင့်နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့လည်းကူးလို့ရသည်။ ဆရာမှာသာ ပုထုစဉ်လူသာမန်ဖြစ် နေ၍ခက်နေသည်။

သူတို့တွေဝေစဉ်းစားနေစဉ် လူတစ်ဦးသည် လှေတစ်စင်းကို လှော်ခတ်လာကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဆရာတော်သည် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟေ့ ဟိုမှာလှေတစ်စင်းလာနေပြီ၊ ခေါ်လိုက်ကြစမ်း”

စွန်းဟိန်ကျက ထိုလှေကို လှမ်းခေါ်လေ၏။

“ဗျို ဆရာကြီးကျုပ်တို့ကို ဟိုဘက်ကမ်းလိုက်ပို့ပါ”

လှေသမားက ခေါင်းကိုခါယမ်းလေ၏။

“ကျုပ်ဟာ လှေသမား မဟုတ်ပါဘူး”

လှေသမားသည် လှေကိုကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်ရင်း သူလှေသမား မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြလေ၏။

ဆရာတော်က -

“လှေသမားမဟုတ်ပေမယ့် ကျုပ်ကိုစေတနာနဲ့ပို့ပေးပါ ...၊ သင့် စေတနာကို အလကားမဖြစ်ရအောင် ကျုပ်တို့က အသပြာပေးပါမယ်....”

လှေသမားက -

“ကဲ ခင်ဗျားတို့ထဲက ဘယ်သူ ကူးမှာလဲ”

လှေမှာ သေးကွေးလှသည်။

ဆရာတော်က -

“မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ လူသုံးယောက်ပါ”

“ကျုပ်လှေက အင်မတန် သေးကွေးပါတယ်၊ လှေကိုလဲ ကြည့်

ကြပါဦး”

မှန်သည်။ သစ်လုံးထွင်းလှေဖြစ်သည်။ မြင်းကို တင်ခေါ်မည် ဆိုပါက မြင်းသည် အင်မတန်တည်ငြိမ်မှ ဖြစ်မည်။

လှေသမားက -

“ကဲ သင်တို့လေးယောက်ကို ဟိုဘက်ကမ်းကိုပို့ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် လှေပေါ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ တက်ပါ၊ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပါ၊ နောက် တစ်ခေါက်မှ နှစ်ယောက်ကိုပို့ပါမယ်”

“ကဲ ... ဒီလိုဆို ဘယ်သူအရင်ကူးမလဲ”

ဆားဂူကျိန်းက မေးလိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျက -

“ငါကတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဆရာနဲ့ တစ်ယောက်ယောက် အရင် ကူးပါ”

ကျူးပတ်ကိုင့်က -

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်လိုက်ရင် ဟိုဘက်ကမ်းကိုရောက်သွားနိုင်တဲ့သူဆိုတော့ ဘာမှအရေးမကြီးဘူး၊ ကဲ လာဆရာ၊ ဆရာနဲ့တပည့်တော် အရင်ကူးမယ်”

ကျူးပတ်ကိုင့်သည် ဆရာတော်၏လက်ကိုကိုင်ဆွဲပြီး လှေပေါ် တက်လေ၏။ လူနှစ်ယောက်လှေပေါ်ရောက်သည်နှင့် လှေသည်စတင် ထွက်တော့သည်။ လှေကလေးမှာ တစ်စထက်တစ်စ ကမ်းနှင့်ဝေးကွာ သွားသည်။

စွန်းဟိန်ကျနှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့သည် လှေကလေးကိုကြည့်နေ ကြလေ၏။

လှေသမားသည် အားသွန်ခွန်စိုက်လှော်ခတ်ရင်း မြစ်လယ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် လေမုန်တိုင်းတစ်ခု တိုက်ခတ်လာလေ၏။

“ဝေါ ဝေါ”

မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံးမှန်မှားသွားသည်။ ပီပီပြင်ပြင် မတွေ့ရတော့ ချေ။ အတန်ကြာမှ သဲမှုန်များ ရေမှုန်များ ကင်းစင်သွားကာ မြစ်ရေပြင်ကို

ပီပြင်စွာ မြင်ရသည်။

“ဟင်”

စွန်းဟိန်ကျနှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့မှာလည်း မြေပြင်တွင်ဝပ်နေရသဖြင့် မုန်တိုင်းထနေစဉ် ဘာကိုမျှ မကြည့်နိုင်ချေ။ ယခု သူတို့တွေ့မြင်ရသည့် အခါတွင်မူ မြစ်ပြင်၌ လှေကလေးအား လုံးဝမတွေ့ရတော့ပေ။

လှေကလေးသည် မုန်တိုင်းနှင့်အတူ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွားချေပြီ။

ဆားဂူကျိန်းက -

“အစ်ကိုကြီး ဆရာတို့၊ စီးသွားတဲ့လှေကလေး တိမ်းမှောက်သွားပြီနဲ့တူပါရဲ့။”

စွန်းဟိန်ကျက -

“မဟုတ်ဘူးကွ လှေမှောက်ရင် ကျူးပတ်ကိုင်ရေကူးတတ်တာပဲ။ ဆရာကိုတွဲပြီးသူရေကူးမှာပေါ့။ ငါစိတ်ထင်တော့ ဒီမုန်တိုင်းကို စိတ်တိုင်းမကျဘူး၊ မုန်တိုင်းဟာ ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ မုန်တိုင်းဖြစ်နေတယ်။ ဘီလူးတစ်ကောင်ကောင်က လုပ်လိုက်တဲ့မုန်တိုင်းလို့ထင်နေတယ်”

“ဒီလိုလဲဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်ဆရာကို ရေအောက်ကိုလဲ ခေါ်မသွားနိုင်ဘူးလား။”

“အေး ခေါ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“နှစ်ဘက်နှစ်လမ်းတွေတာ ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကျုပ်ရေထဲငုပ်ပြီး သူတို့ကို ရှာကြည့်ဦးမယ်”

“မင်း ရှာကြည့်ရင်ရှာကြည့်လေ၊ မြစ်ရေကရေမည်းမြစ်ကြီးနော်၊ ငါ့ညီ ကူးခတ်လို့ လွယ်ပါ့မလား။”

ဆားဂူကျိန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဖြစ်ပါတယ်အစ်ကိုကြီးရာ၊ ကျုပ်နေတဲ့မြစ်လောက်ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် တောင်ငှေးကိုယူကာမြစ်ထဲသို့ ထိုး

ချသွားလေ၏။ သူသည် ရေအောက်သို့ ငုပ်လျှိုးသွားသည်။ ရေမျက်နှာပြင်အောက်သို့ တိုးဝင်သွားသည်။ ရေမျက်နှာပြင်အောက် ရောက်သည်နှင့် အဆောက်အအုံတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယင်းအဆောက်အအုံမှာ တံခါးများ အလုံပိတ်ထားသည်။ အစောင့်ကင်းသမားများလည်းမရှိချေ။ ထိုအဆောက်အအုံ၌ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရေးဆွဲထား၏။

“ရေမည်းမြစ် နတ်ကွန်း”

ဆားဂူကျိန်းသည် တံခါးကိုတွန်း၏။ တံခါးသည် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ချေ။

ထိုစဉ်အတွင်းမှ စကားပြောသံများကြားရသဖြင့် ဆားဂူကျိန်းသည်နားကပ်၍ထောင်လိုက်ရ၏။

“ဟား ဟား ဟား ငါက ထန်စန်းကျွမ်းဘုန်းကြီး ဒီနေရာလာမယ်ဆိုတာကြိုတင်သိနေတာကွ၊ စောင့်ရတာတော့တော်တော်ကြာတယ်၊ အခုမှပဲ ဘုန်းကြီးငါတို့လက်ထဲရောက်တော့တယ်၊ ငါ့အကြံအောင်ပြီကွ၊ အောင်ပြီ”

အခြားအသံ တစ်ခုက -

“ဘီလူးမင်း စွမ်းဆောင်နိုင်ပါပေတယ်၊ ဒါနဲ့ဒီဘုန်းကြီးရဲ့ အသားကိုစားရင် အသက်ရှည်တယ်လို့ ပြောကြတာ ဟုတ်ရဲ့လား။”

ဘီလူးမင်းဆိုသူက -

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဘုန်းကြီးရဲ့အသားတစ်တုံးကိုစားရင် အသက်တစ်ထောင် ပိုရှည်တယ်လို့တော့ စကားရှိထားတယ်”

ဆားဂူကျိန်းသည် သူတို့စကား နားထောင်ပြီး ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်လာလေ၏။ သူသည် တောင်ငှေးဖြင့်တခိုင်းခိုင်းရိုက်ချတော့သည်။

“တိရစ္ဆာန်တွေ သူတော်ကောင်းရဲ့ အသားကိုတောင် စားဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်၊ အယုတ်မာတွေ၊ မင်းတို့၊ မီးခဲကို ဝါးစားရသလို ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ”

“ကျွီ”

တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်သွားလေ၏။

ဘီလူးတစ်ကောင် ခေါင်းပြူးကြည့်လာသည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ငါ့ဆရာကိုပြန်လွှတ်ပေးစမ်း၊ လှေသမားဟန်ဆောင်ပြီးညာခေါ်သွားတဲ့ဘီလူးယုတ်၊ ငါ့ဆရာကိုပြန်လွှတ်မပေးရင်တော့ မင်းကိုအသေသတ်မယ်”

ဘီလူးက ရယ်မောလိုက်၏။

“ငါ့လက်ထဲရောက်တဲ့ပစ္စည်းကိုပြန်ပေးရိုးထုံးစံမရှိဘူးကွ၊ အခုထန်စန်းကျွမ်းဘုန်းကြီးရဲ့အသားကိုစားဖို့ငါ့ဦးလေးကိုတောင် ဖိတ်ထားပြီးပြီကွ”

ဆားဝူကျိန်းသည် စကားမပြောတော့ချေ။ သူသည်တောင်ရိုးဖြင့်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ဘီလူးကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆားဝူကျိန်းနှင့်ဘီလူးတို့သည် သူတပြန်ကိုယ်တပြန်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ကျော်လာသော်လည်း မည်သူကမျှ အသာစီးမရဘဲရှိနေသည်။

ဆားဝူကျိန်းသည် တိုက်ခိုက်ရင်း စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အင်း ဒီဘီလူးကို ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက်နေရင် ဆရာကို ကယ်ဖို့အချိန်ကြာတော့မယ်၊ ငါ့အနေနဲ့ ဒီဘီလူးကို မျှားခေါ်သွားရမယ်၊ အစ်ကိုကြီးတိုက်ရင် ဒီဘီလူး တစ်ချက်ထဲနဲ့ သေမှာပဲ”

သူသည် ဤသို့စဉ်းစားမိသည်နှင့်တိုက်ခိုက်နေရာမှ မနိုင်သယောင် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်ပေးတော့သည်။ သူတို့သည် ရေအောက်အဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်လာကြ၏။ သို့သော်လမ်းတစ်ဝက်ရောက်သောအခါ ဘီလူးသည်ဆက်လက်မတိုက်ခိုက်တော့ချေ။

“ဟေ့ ဘီလူး ကြောက်သွားပြီလား”

“မကြောက်ဘူးဟေ့၊ မင်းကိုလိုက်တိုက်နေရင် ဟိုဘုန်းကြီးကိုစားဖို့ပြင်ဆင်ချိန် လျော့သွားမှာစိုးလို့ဟေ့၊ ငါပြန်ပြီ”

သူသည်စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့အဆောက်အအုံဆီသို့ လှည့်ပြန်

သွားတော့သည်။

ဆားဝူကျိန်းသည် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။ သူသည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ထိုးတက်လာခဲ့သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲက ဆီးကြိုမေးမြန်းလိုက်၏။

“ငါ့ညီ မင်း ဒေရအောက်ငုပ်လျှိုးသွားတာ ကြာလှချည်လား၊ ဘာများဖြစ်နေလို့လဲ၊ ဆရာကိုကော တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

ဆားဝူကျိန်းက လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး -

“ဆရာကို မတွေ့ခဲ့ပါဘူးအစ်ကိုကြီးရယ် ...ဒါပေမယ့် ဆရာကိုဖမ်းသွားတဲ့ ဘီလူးကိုတော့တွေ့ ခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဆရာကို ဘီလူးဖမ်းသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး အဲဒီဘီလူးဟာ ရေအောက်ကြမ်းပြင်မှာရှိတဲ့ ရေမည်းနတ်ကွန်းဆိုတဲ့အဆောက်အအုံမှာ နေထိုင်ပါတယ်၊ သူက ဆရာအသားကို စားမလို့တဲ့ဗျ၊ သူ့ဦးရိုးတော်ကိုလည်း စားပွဲဝိုင်းထိုင်ဖို့ ဖိတ်ကြားခဲ့ပြီးပြီတဲ့ဗျ”

သူက စကားဆက်လိုက်၏။

“ကျုပ်စဉ်းစားလိုက်တယ်၊ သူနဲ့တိုက်ခိုက်နေရင် အချိန်ကုန်မယ်၊ အစ်ကိုကြီးဆီမျှားခေါ်ရင် အစ်ကိုကြီးတစ်ချက်ထဲနဲ့ အသေတိုက်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်မျှားခေါ်လာပါတယ်၊ သူကကျုပ်နောက်ကို ဆက်လိုက်မလာတော့ပါဘူး၊ ဆရာအသားစားဖို့ အချိန်ယူရဦးမယ်ဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွားပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“အဲဒီဘီလူးက ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဌာန်ရှိသလဲ”

ဆားဝူကျိန်းက -

“ကဏန်းကောင်လို ပုံသဏ္ဌာန်ရှိပါတယ်၊ လက်က ကားရားကားရားနဲ့ပါ”

“သူ့ဦးလေး ... ဘယ်သူဆိုတာက သိခဲ့ရဲ့လား ...”

“မသိခဲ့ပါဘူး”

ထိုစဉ်

“ဘွမ်း”

ရေထဲမှဘွမ်းခနဲအသံကြားလိုက်ရသဖြင့် စွန်းဟိန်ကျနှင့်ဆားရူကျိန်းတို့လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။ မြစ်ထဲမှသတ္တဝါတစ်ကောင်ပေါ်လာပြီး စွန်းဟိန်ကျရှေ့ ရူးထောက်စားလေ၏။ စွန်းဟိန်ကျသည် ထိုလူကို အသေအချာကြည့်ပြီး -

“အသင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်ုပ်ဟာ ရေမည်းမြစ်ရဲ့အရှင်သခင်ပါ”

စွန်းဟိန်ကျ ဒေါသထွက်သွား၏။

“မင်းလား ငါ့ဆရာကို ဖမ်းသွားတာ”

မြစ်အရှင်သခင်က -

“ဘုန်းတော်ကြီးကို ဖမ်းတာ ကျွန်ုပ် မဟုတ်ပါဘူး။”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

မြစ်အရှင်သခင်က ရှင်းပြသည်။

“သူက တခြားပင်လယ်က ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာတဲ့ ဘီလူးတစ်ကောင်ပါ။ တကယ်တော့ သူဟာကျူးကျော်သူပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ရေပိုင်နက်ကို အပိုင်စီးပြီး ကျွန်ုပ်ကိုမောင်းထုတ်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျက မေးလိုက်၏။

“သင်က မခုခံဘူးလား။”

“ခုခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်မနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ထွက်ပြေးရပါတယ်၊ မြစ်ရဲ့တစ်နေရာမှာ သွားပုန်းနေရပါတယ်”

“နတ်မင်းကြီးကို မတိုင်ဘူးလား။”

“တိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်က အဆင့် သိပ်မမြင့်တော့ နတ်မင်းကြီးနားကိုပေါက်ရောက်အောင် မတိုင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး”

“အဲ့ဒီ ဘီလူးက ဘာကြောင့် ဒီလောက် တန်ခိုးကြီးနေတာလဲ”

“ကျွန်ုပ်သိရသမျှတော့ အဲ့ဒီဘီလူးဟာ အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်း ဟောက်စွန်ရဲ့တူ ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ကောင်းပြီ၊ သင်အဲ့ဒီမှာစောင့်နေပါ၊ ကျွန်ုပ်အနောက်ပင်လယ်နဂါးမင်းကို သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

သူသည် ဆားရူကျိန်းကိုလည်း ပြောလိုက်၏။

“ညီလေး ငါ့ကို ဒီနေရာကပဲစောင့်ပါ”

သူသည်ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ တိမ်တိုက်ကို စီးကာအနောက် ပင်လယ်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ မကြာမီသူသည် အနောက်ပင်လယ် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ သူသည် တိမ်ပေါ်မှ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပင်လယ်ရေအောက်သို့ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

* * * * *

အခန်း(၁၂၁)

နဂါးမင်းသား အောင်ပွဲ

ရေအောက်သို့ ရောက်ရှိသွားသော စွန်းဟိန်ကျသည် အနောက် ပင်လယ်နဂါးမင်း၏ နန်းတော်ဆီသို့ တန်း၍သွားသည်။ ထိုအခါ ငါးဘီလူးတစ်ကောင်သည် သူ့ရှေ့မှနေ၍ အနီရောင်ဖိတ်စာတစ်ခုကို ကိုင်လျက် သွားနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

သူသည် ငါးဘီလူးရှေ့၌ရပ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်...”

ငါးဘီလူးသည် ရပ်သွား၏။

“ဘာလဲ”

“ပေးစမ်း၊ မင်းလက်ထဲကဖိတ်စာ”

“မပေးနိုင်ပါဘူး”

စွန်းဟိန်ကျသည် သံတုတ်ကိုဖျတ်ခနဲဆွဲထုတ်ကာ ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

“ဒုံး...”

ငါးဘီလူးသည် စင်းစင်းသေလေ၏။

သူသည် ဖိတ်စာကို ကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

ဖိတ်စာ၌ ရေးသားထားသည်မှာ-

“ဦးရီးတော်ခင်ဗျား...”

ကျွန်ုပ်သည် ထန်စန်းကျွန်းဆရာတော်အား ဖမ်းမိထားပါသည်။ ၎င်းဘုန်းကြီး၏ အသားကို စားလျှင် အသက်တစ်ထောင်တိုးသည်ဟု သိရှိရပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ဦးရီးတော်သည် ဤဖိတ်စာကို ရရှိလျှင် ရရှိချင်း ကျွန်ုပ်၏ ဂေဟာသို့ကြွရောက်ပါရန် လေးစားစွာဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။”

“တူတော်မောင်”

စွန်းဟိန်ကျသည် ဖိတ်စာ မည်သူ့ထံသို့ လိပ်မူတပ်ထားသည်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဦးရီးတော် နဂါးမင်း ဟောက်စွန်ထံသို့”

စွန်းဟိန်ကျက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ဟင်း ... သက်သေအထောက်အထားတော့ ရပြီ၊ သူ ဘာတွေ ပြောဦးမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပေါ့”

သူသည် ရေအောက်နန်းတော်ဆီသို့ ဆက်လက်လျှောက်သွားလေ၏။ တာဝန်ကျနေသောကင်းလှည့်နဂါးမင်းသည်နဂါးမင်းဟောက်စွန်ထံသို့ သွားရောက်သတင်းပို့လေ၏။

“နဂါးမင်း...နဂါးမင်း...”

“ဘာလဲ...ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့”

“တန်ခိုးရှင် ဒီနန်းတော်ကို လာနေပါတယ်”

နဂါးမင်းဟောက်စွန်သည် စွန်းဟိန်ကျ၏အကြောင်းကို အရှေ့ပင်လယ်နဂါးမင်းကဲ့သို့သိထားသူဖြစ်ရာ နောက်လိုက်နောက်ပါအခြေအရံများနှင့်အတူ ကြိုဆိုရလေတော့၏။ နဂါးမင်းဟောက်စွန်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး-

“အထဲကို ကြွပါတန်ခိုးရှင်”

စွန်းဟိန်ကျသည်ပြန်လည်ဂါရဝပြုပြီးနန်းတော်ထံသို့ဝင်လေ၏။

နဂါးမင်းဟောက်စွန်သည် နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီး စတင်၍ မေးမြန်းလေ၏။

“တန်ခိုးရှင်...လမ်းကြိုလို၊ ဝင်လာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိစ္စရှိလို့ ဝင်လာတာလား”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ကိစ္စရှိလို့ နဂါးမင်းဆီ ဝင်လာတာပါ”

“အမိန့်ရှိပါ၊ ဘာကိစ္စများလဲ”

စွန်းဟိန်ကျသည် အကျီအိတ်ထဲမှ ဖိတ်စာကို နှိုက်ယူပြီး လှမ်းပေးလိုက်၏။ သူသည်ဖိတ်စာကို လှမ်းပေးရင်း ပါးစပ်မှလည်းပြောလိုက်သည်။

“နဂါးမင်းကတော့ ဟန်ကျနေပြီ၊ စားပွဲသောက်ပွဲအတွက်ဖိတ်ခေါ်တဲ့လူ ရှိနေပြီ”

နဂါးမင်းဟောက်စွန်သည် ဖိတ်စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်၏။ သူသည် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ အဘယ်မှာလျှင် မပျက်ဘဲနေပါအံ့နည်း။ ပိဋကတ်သုံးပုံကို သွားရောက်ပင့်ဆောင်မည့် ဘုန်းကြီးကို သတ်စားမည့်အစီအစဉ်၌ သူပါနေသည် မဟုတ်ပါလော။

“ဟောဗျာ.. ဒီကောင် အတော်ခက်ပေးတဲ့ကောင်ပဲ၊ သူ့အမြီး ပြတ်ရုံတင်မကဘူး၊ တခြားသူတွေအမြီးပြတ်အောင်လုပ်လိုက်ပါကလား...”

သူသည် စွန်းဟိန်ကျအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို သူဖမ်းသွားတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် နဂါးမင်းကို ကျုပ်ဆရာရဲ့အသားကို စားဖို့ ဖိတ်စာနဲ့တကွ ဖိတ်လိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ”

ထိုစကားကြားလိုက်သောအခါ နဂါးမင်းသည်ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။

“ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်လုံးဝမပါပါဘူးတန်ခိုးရှင်၊ သိလဲမသိရပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်အပေါ်မှာ အထင်မလွဲပါနဲ့...”

စွန်းဟိန်ကျက ပြတ်သားစွာမေးလိုက်၏။

“သူက ဘယ်သူလဲ...၊ နဂါးမင်းနဲ့ ဘယ်လိုများဆွေမျိုးတော်စပ်နေတာလဲ...”

နဂါးမင်းဟောက်စွန်က ပျာပျာသလဲရှင်းပြသည်။

“သူက ... ကျွန်ုပ်ညီမရဲ့ သားကိုးယောက်ထဲက အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်ပါတယ်...”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“သူဟာ ငယ်နေသေးလို့ ဘာမှခိုင်းမရသေးတာနဲ့ ရေမည်းမြစ်ပြင်မှာ တရားသွားကျင့်ပါလို့ ခိုင်းလိုက်တာ၊ လုပ်တော့ မဟုတ်တဲ့အလုပ်ကို သွားလုပ်နေတယ်၊ ကျွန်ုပ်မျက်နှာပျက်စရာအလုပ်ကို လုပ်နေတယ်...”

စွန်းဟိန်ကျက မဲ့မြဲမြဲလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် သူက ခင်ဗျားရဲ့တူပေါ့”

နဂါးမင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျက-

“အသင့်တူက ကျုပ်ဆရာကို ဖမ်းတယ်၊ ကျုပ်ဆရာရဲ့တာဝန်ကို သင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ နည်းနည်းနောနောတာဝန်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ဆရာကို နတ်တွေစောင့်ရှောက်နေရုံတင်မကဘူး၊ ကွမ်ယင်မယ်တော် ကလည်း စောင့်ရှောက်တာပဲ၊ အခု..သူတို့အလစ်မှာ သင့်ရဲ့တူက ကျုပ်ဆရာကို ဖမ်းဆီးသွားတယ်၊ ကျုပ် ဒီဖိတ်စာကို နတ်မင်းကြီးဆီ သွားပို့လိုက်ရင် သင် ဘာဖြစ်သွားမယ် ဆိုတာကို သိသလား...”

စွန်းဟိန်ကျ၏လေသံမှာ ခြိမ်းခြောက်မှု အပြည့်အဝပါသည်။ နတ်မင်းကြီးဆီသာ ဤဖိတ်စာရောက်သွားလျှင် သူကိုယ်ကျိုးနည်းမည်မှာ သေချာနေသည်။ သူပါ ကြံရာပါဖြစ်သွားလေသည်။ နတ်မင်းကြီးသည် တော်ရုံတန်ရုံအပြစ်ကလေးကိုပင် ခွင့်မလွှတ်ချေ။

နဂါးမင်းဟောက်စွန်မှာ ဒူးထောက်တောင်းပန်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ တန်ခိုးရှင်... ဒီကိစ္စကို ကျွန်ုပ်ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး...၊ ဘာမှလဲ မသိရပါဘူး၊ သူ့ဘာသာသူလုပ်တာပါ...၊ အခုမှ ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲထည့်တာပါ...”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ဒါဖြင့် အခုကျုပ်ဆရာကို သူဖမ်းထားတယ်၊ အဲဒါဘယ်နဲ့လုပ်ပေးမှာလဲ”

နဂါးမင်းဟောက်စွန်က ပျာပျာသလဲပြောသည်။

“ဒါက ကျွန်ုပ်မှာလဲ တာဝန်ရှိပါတယ်၊ တခြားသူ ဖမ်းသွားတယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်ုပ်က ကာကွယ်တာဆီးဟန်တားရမှာပါပဲ၊ အခု...ကျွန်ုပ်ရဲ့ တူဆိုတော့ ပိုဆိုးပါတယ်...၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့သားကိုလွှတ်ပြီး သူ့ကို သွားဖမ်းပေးပါမယ်၊ တန်ခိုးရှင် ပေးချင်တဲ့အပြစ်ကို ပေးပါ...”

စွန်းဟိန်ကျဲက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ဆရာသာလွတ်ပါစေ၊ အပြစ်ကိုလျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့စဉ်းစားပေးပါ့မယ်...”

နဂါးမင်း ဟောက်စွန်သည် သူ့သားတော်အား ချက်ချင်းပင် အမိန့်ပေး၏။

“သားတော်... မင်းကိုယ်တိုင် စစ်သည်တော်ငါးရာကို ဦးဆောင်သွားပါ၊ အဲဒီ ဘီလားဘီလူးကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ငါ့ဆီခေါ်လာခဲ့...၊ ငါ့ကို သက်သက်နာမည်ဖျက်တဲ့အကောင်...၊ ဒီကောင်သေမှ အေးမယ်”

သားတော်က ဦးညွတ်လိုက်၏။

“ဖခမည်းတော် အမိန့်အတိုင်းပါပဲ”

သူသည် နဂါးစစ်သည်ငါးရာကိုခေါ်ဆောင်၍ချီတက်သွားသည်။

ဘီလားဘီလူးသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့် ကျူးပတ်ကိုင့်တို့အား အကျီများချွတ်၍ စစ်ဆေးနေသည်။ သူ၏လက်အောက်ငယ်သားများကဆရာတော်နှင့်တပည့်ဖြစ်သူတို့အားထည့်ပြုတ်ရန်မီးမွှေးနေသည်။

သူ့လက်အောက်ခံ ဘီလူးတစ်ကောင်သည် ကမန်းကတန်းဖြေး၍ သတင်းပို့လေ၏။

“အရှင်ဘီလူးမင်း...အရှင်ဘီလူးမင်း...”

“ဒီကောင် ဘယ်နဲ့ ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြစ်နေရသလဲ၊ ဘာများ အကြောင်းထူးလို့လဲ”

“နဂါးမင်းရဲ့သားတော်ကြွရောက်လာတာကိုသတင်းပို့တာပါ...”

“ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့”

သို့သော်... သူသည် ချက်ချင်းမျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ငါက ဦးရီးတော်ကို ဖိတ်လိုက်ပါတယ်၊ ဘယ်နဲ့သူ့သားက ရောက်လာရတာလဲ...”

သူသည် သံသယဝင်သွားသည်။

ထိုစဉ်ကင်းသမားတစ်ယောက်ရောက်လာပြီးသတင်းပို့ပြန်သည်။

“ဘီလူးမင်း... နဂါးမင်းရဲ့သားတော်ဟာ စစ်သည်တော်ငါးရာနဲ့ ရေမည်းရင်ပြင်မှာ တပ်စွဲထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးတွေ့ရှိလို့လာရောက်သတင်းပို့တာပါ”

ဘီလားဘီလူးသည် လုံးဝဘဝင်မကျတော့ပေ။

“ငါက ဦးရီးတော်ကို စားသောက်ဖို့ ဖိတ်တာသူကိုယ်တိုင်မလာဘူး၊ သူ့သားကို လွှတ်လိုက်တယ်၊ နောက်ပြီးသူ့သားကလဲစစ်သည်တော်ငါးရာကို ခေါ်လာတယ်ဆိုတော့၊ ဒါဟာမရိုးဘူး၊ ငါသတိထားရမယ်”

သူသည် ချပ်ဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်ပြီး လက်နက်ကို ကိုင်ဆောင်လိုက်၏။ ထို့နောက်အစောင့်များကို ခေါ်ကာ ရေအောက်နတ်ကွန်းမှ ထွက်ခွာသည်။ တကယ်တော့သူ့အင်အားမှာနည်းပါးလှပါသည်။ သူ့အင်အားဖြင့် နဂါးမင်း၏သားတော်အား မနိုင်နိုင်ပါ။

ဘီလားဘီလူး အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် နဂါးမင်း၏ သားတော်နှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။

သူသည် မျက်နှာချိုသွေးလိုက်၏။

“နောင်တော်...ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ...၊ ကျွန်ုပ်က ဦးရီးတော်ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာပါ၊ သူက ဘာကြောင့် မလာနိုင်တာလဲ...”

နဂါးမင်း၏ သားတော်က-

“သင်... အတော်အတင့်ရဲပါကလား၊ သင်ဟာ ဘာမှမသိဘူး၊ ခမည်းတော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း မထောက်ဘူး...”

ဘီလားဘီလူးမှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

“ကျွန်ုပ် ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

“သင်လုပ်မိတာကို သင်မသိဘူးလား...၊ သင်ဟာ အခုထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို ဖမ်းထားတယ် မဟုတ်လား”

ဘီလားဘီလူးက-

“ဟုတ်တယ်လေ... ဖမ်းထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးရီးတော်ကို မိတ်ခေါ်လိုက်တာပေါ့...”

နဂါးမင်း၏သားတော်က-

“သင်လုပ်ပုံ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဟိုမှာခမည်းတော်မျက်နှာပျက် နေရပြီ၊ သင်လဲအကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာ တော်ကို အမြန်ဆုံးပြန်လွှတ်လိုက်ပါ...”

ဘီလားဘီလူးက-

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နောင်တော်...”

နဂါးမင်းသားတော်က-

“ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ဆီမှာ တပည့်တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီတပည့်ကို ဘယ်သူမှ အလေးဂရုမပြုဘဲ မနေဝံ့ဘူး၊ ငါ့ခမည်းတော် မပြောနဲ့ နတ်မင်းကြီးတောင် ဂရုမပြုဘဲ မနေရဲဘူး၊ သူ့နာမည်က စွန်းဟိန်ကျဲတဲ့၊ အရင်ကတော့ စွန်းဝူခုံးလို့ခေါ်တယ်၊ ဆရာတော်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်ပြီးမှ စွန်းဟိန်ကျဲ ဖြစ်သွားတာ၊ သူ့ဆရာကို သင်ကဖမ်းထား တဲ့အတွက် သင့်ကိုသူ လာသတ်လိမ့်မယ်...”

ဘီလားဘီလူးက ရယ်မောလေ၏။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့နောင်တော်၊ ကျုပ်က ဒီဘုန်းကြီးကို ဖမ်းထားတဲ့ အပြင် သူ့တပည့်ဝက်ပုတ်ကြီးတစ်ကောင်ပါ ဖမ်းထားတယ်...နောင်တော် စိုးရိမ်ရင် အဲဒီစွန်းဟိန်ကျဲကိုပါ ထပ်ဖမ်းလိုက်ရုံပါပဲ...”

“သင်နားစေးလိုက်တာ...၊ သင်လုပ်တဲ့ကိစ္စဟာ မိုးမီးလောင်မယ့် ကိစ္စဆိုတာ သိရဲ့လား”

“ဟား...ဟား...ဟား... ဒါများ၊ ဘာဖြစ်လို့မိုးမီးလောင်ရမှာလဲ”

“အခု... သင်ဖမ်းလာတဲ့ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ရဲ့တပည့် စွန်း ဟိန်ကျဲဟာ ခမည်းတော်ဆီရောက်နေပြီ၊ သင်ပေးပို့လိုက်တဲ့မိတ်စာလဲ သူ့ဆီမှာ ရှိနေတယ်၊ စွန်းဟိန်ကျဲက ဒီမိတ်စာကို နတ်မင်းကြီးဆီသွားပြ မယ်လို့ပြောနေတယ်၊ ဖခမည်းတော်ဟာ သင်လုပ်တဲ့ကိစ္စမှာ ဘာမှမပါခဲ့ ဘဲနဲ့၊ အခုနတ်မင်းကြီးရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပေးတာကို ခံရမလို့ဖြစ်နေပြီ၊

ဖခမည်းတော်က ငါ့ကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်၊ သင်...ဘုန်းတော်ကြီးကို အမြန်ဆုံး လွှတ်ပေးလိုက်ပါတဲ့”

ဘီလားဘီလူးက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား... ဦးရီးတော်ဟာ အသက်ကြီးလာလို့လား မသိဘူး၊ အစစအရာရာကြောက်ကြောက်လာတယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ သူလုပ်တာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲ”

နဂါးမင်း၏သားတော် ဒေါသထွက်သွားသည်။

“သယ်...သင်ဟာ ပြောလေကလေပါလား၊ သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းတဲ့၊ တူသားမကောင်း ဦးရီးတော်ခေါင်းပဲပေါ့၊ သင်... နတ်မင်း ကြီးကို အဲဒီလိုသွားလျှောက်ချေ၊ သင့်ကို ဆယ်ခါပြန်သတ်လိမ့်မယ်၊ စကားမများနဲ့၊ ဘုန်းတော်ကြီးကိုသာ အမြန်ဆုံးပြန်လွှတ်ချေ...”

ဘီလားဘီလူးက-

“ကျွန်ုပ် ခံရခဲဆစ်ဖမ်းခဲ့တဲ့ သားကောင်ကို ပြန်မလွှတ် နိုင်ဘူး”

နဂါးမင်းသားတော်က-

“သင် ပြောလို့မရရင်တော့ သင့်ကို ငါဖမ်းရလိမ့်မယ်”

ဘီလားဘီလူးက ရယ်မောလေ၏။

“ရပါတယ်... ကျုပ်က ကြောက်တတ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး”

နဂါးမင်းသားတော်သည် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စတင် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ဘီလားဘီလူးသည် နဂိုကပင် မောက်ကြွားကြွားနေသူဖြစ်ရာ နဂါးမင်းသားတော်ကို ပြန်လှန်ခုခံလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ပွဲ သည် အလွန်ပြင်းထန်၏။

နဂါးမင်းသားတော်နှင့် ပါလာသော စစ်သည်ငါးရာသည်ကြောင် ပုစွန်စားကျွတ်ကျွတ်ဝါးသကဲ့သို့ ရေမည်းမြစ်နတ်ကွန်းရှိဘီလားဘီလူး၏ တပည့်လက်သားများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီး ဖမ်းဆီးလိုက်၏။ နဂါး မင်းသားတော်၏ အင်အားမှာ အလွန်တရာများပြားလှသဖြင့် အချိန်အ နည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဘီလားဘီလူး၏ တပည့်များကို ဖမ်းဆီးမိသည်။

နဂါးမင်းသားတော်နှင့် ဘီလားဘီလူးတို့ နှာတိုက်ခိုက်နေကြဆဲဖြစ်သည်။

နဂါးမင်း သားတော်သည် တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံ များသည်။ ဘီလားဘီလူးမှာ ငယ်ဂုဏ်ရှိပြီး အကြမ်းပတမ်း အလုပ်များကို လျှောက်လုပ်နေသဖြင့် သူနိုင်မည်ဟုအထင်ရှိနေသည်။ တကယ်တမ်းတိုက်ခိုက်ကြသောအခါ ဘီလားဘီလူးမှာ သူထင်သလိုမဟုတ်ကြောင်း တွေ့လာရသည်။ နဂါးမင်းသားတော်သည် သူ့အား အထက်စီးမှ တိုက်ခိုက်လာတော့၏။

သူတို့၏ ဓားများသည် ရေအောက်၌ပင် ဖြစ်သော်လည်း တန်ခိုးရှိသူများဖြစ်သည့်အလျောက် တချွမ်းချွမ်းမြည်နေကြသည်။

နဂါးမင်းသားတော်က-

“သင့်မှာ အပြစ်ကြီးရှိနေပြီ၊ သင့်ကိုဖမ်းပြီး စွန်းဟိန်ကျဆီကိုပို့ပါလို့ ငါ့ရဲ့ဖခမည်းတော်က မှာကြားလိုက်တယ်၊ သင်အသေခံပြီးသာ ခုခံပေတော့...” သင်သေသွားရင် တစ်မီးငြိမ်းသွားတာပဲ...”

ဘီလားဘီလူးမှာ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်ပေ။ သူ့ကိုမထိခိုက်အောင်သာ ရှောင်ရှားနေရတော့သည်။

“ချွမ်း...”

ဘီလားဘီလူး၏ လက်မှဓားသည် လွတ်ကျသွား၏။

နောက်ဆုံး ဘီလားဘီလူးကို နဂါးမင်းသားတော်က အောင်ပွဲခံလိုက်နိုင်၏။ နဂါးမင်းသားတော်သည် ဘီလားဘီလူးအား ကြိုးဖြင့်တုပ်နှောင်လိုက်သည်။ တိုက်ပွဲကား ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

သူ၏တပည့်လက်သားအားလုံးကိုလည်း ဖမ်းဆီးမိပြီ။ ဘီလားဘီလူးကိုလည်း လက်ရဖမ်းဆီးမိလေပြီ။ နဂါးမင်းသားတော်သည် ဘီလူးကို ခေါ်ဆောင်လျက် ရေထဲမှ ဘွားကနဲတက်လာတော့၏။

* * * * *

အခန်း(၁၂၂)

ရသေ့ကြီးစိုးသောတိုင်းပြည်

နဂါးမင်းသားသည် ရေပေါ်သို့ ဘွားခနဲ တက်လာလေ၏။ ဘီလားဘီလူးသည် ကြိုးတုပ်လျက် အပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ စွန်းဟိန်ကျသည် ဆားဂူကျိန်းဆီသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဘီလားဘီလူးအား နဂါးမင်းသားက ဖမ်းမိလာသောကြောင့်တည်း။ ဤသို့ ဖမ်းဆီးလာနိုင်ခြင်းမှာ စွန်းဟိန်ကျအတွက် များစွာ အလုပ်ငြိမ်းသွားသည်။ မဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့လျှင် သူ့၌ အလုပ်များစွာ ပိုပေလိမ့်မည်။

နဂါးမင်းသားသည် ကြိုးတုပ်ထားသော ဘီလားဘီလူးအား စွန်းဟိန်ကျရှေ့သို့ တွန်းထုတ်လိုက်၏။ ဘီလားဘီလူးသည် ဒူးတုပ်လျက်ကျသွားသည်။

“တန်ခိုးရှင်.. ကျွန်ုပ်ဘီလားဘီလူးကို ခေါ်ဆောင်လာပါပြီ၊ တန်ခိုးရှင် ပေးချင်တဲ့ အပြစ်ကိုပေးပါတော့၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဖခမည်းတော်လုံးဝမပါကြောင်း ရှင်းလင်းသွားလောက်ပါပြီ”

ဘီလားဘီလူးသည် စွန်းဟိန်ကျကို မြင်သောအခါ ပျာပျာသလဲ

ရှိခိုး ဦးခိုက်လေ၏။

“ကျွန်ုပ် မသိနားမလည်လို့ ဆရာတော်ကို ဖမ်းဆီးထားမိတာပါ။ ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ...”

ဆားဂူကျိန်းက-

“သင့်ကို ကျွန်ုပ် ပြောမပြဘူးလား၊ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ပင့်ဆောင်မယ့် ဆရာတော်ပါလို့၊ သင်က ဒီဘုန်းကြီးအသား စားရင် အသက်တစ်ထောင် ပိုရှည်တယ်လေး ဘာလေး ပြောနေခဲ့ပြီးတော့...”

ဘီလားဘီလူးမှာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေရတော့သည်။

သူ့မှားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

စွန်းဟိန်ကျဲက-

“အခု ငါ့ဆရာက ဘယ်မှာလဲ”

“ရေနန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဆရာတော်ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ကိုလည်း ဖမ်းထားပါသေးတယ်၊ ဆရာတော် ဘာမှ ဘေးအန္တရာယ် မကျရောက်ပါဘူး တန်ခိုးရှင်..”

“အင်း... ကျရောက်ရင်တော့ သင့်ကို ကျွန်ုပ် အမှုန့်ချေပစ်လိုက်မယ်၊ အခုတော့ သင့်ကို သံတုတ်နဲ့တစ်ချက် ရိုက်ရမှာပဲ...”

“ရိုက်ပါ...တန်ခိုးရှင် ဆုံးမပါ....”

“ဟင်း...သင်က တကယ်အပြောကောင်းပါလား၊ ကျွန်ုပ်သံတုတ်ကို သင်ကသာမည်သံတုတ် အောက်မေ့နေသလား၊ ကျောက်ခြင်္သေ့တောင်ကြွေသွားရတာ...၊ သင့်ဦးခေါင်းဟာ ဒီလောက်မာကျောလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး၊ သင် ဆရာကို ဘာမှ အန္တရာယ် မပြုလို့ သင့်ကို ကျွန်ုပ် ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သင့်ဦးရိုးတော်ပေးမယ့်အပြစ်ဒဏ်ကိုတော့ ခံရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ်က ဒီအပြစ်ဒဏ်အတွက် ဘာမှ မစွက်ဖက်လိုဘူး...”

“ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် တန်ခိုးရှင်၊ နဂါးမင်း ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေတော့...”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် နဂါးမင်း၏သားတော်အား နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အသင် မင်းသားကို ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...၊ ကျွန်ုပ် အလုပ် မများတော့ဘူးပေါ့၊ သင့် ဖခမည်းတော်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်

ကြောင်း ပြောလိုက်ပါလေ...”

နဂါးမင်းသားသည် စွန်းဟိန်ကျဲကို နှုတ်ဆက်၍ဘီလားဘီလူးအား ကြိုးဖြင့်တုပ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ သူ့အား နဂါးမင်းက အပြစ်ပေးလိမ့်ဦးမည်။ ရေသတ္တဝါနဂါးများလည်း သူ့နောက်သို့ လိုက်ပါသွား၏။

ဆားဂူကျိန်းက-

“အစ်ကိုကြီး...ဆရာကို ကယ်ဖို့လုပ်ပါဦး”

“အေး... ဆရာကို ရေအောက် နတ်နန်းထဲက သွားကယ်ထုတ်ရဦးမယ်”

“ကျူးပတ်ကိုင်ကိုပါ ကယ်ထုတ်ရဦးမယ်”

“ကယ်ပါ၊ ဆရာက အရေးကြီးတယ်...”

“အေးပါ...၊ မင်းသာ ဒီမှာ စောင့်နေ...”

သူသည် ရေမည်းမြစ်ပြင်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။ ရေများသည် တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ကွဲထွက်သွားပြီး လမ်းကြောင်းကလေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ထိုလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ပါသွားရာ မကြာမီ ရေမည်းနတ်ကွန်းဆီသို့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ဘီလားဘီလူး၏ လက်အောက်ခံများကို နဂါးမင်းသားတော်က ဖမ်းဆီးသွားသဖြင့်တစ်ယောက်မျှမကျန်ရှိတော့ချေ။ ရေမည်းနတ်ကွန်းမှာ ရှင်းလင်းနေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ရေမည်းနတ်ကွန်း၏ အဆောင်ဆောင်ကို သံတုတ်ဖြင့် ဖျက်ဆီး ပစ်သည်။ ပထမ နှစ်ဆောင်၌ လုံးဝ မတွေ့ရချေ။ တတိယအဆောင်၌ ထန်စန်းကျွန်းဆရာတော်ရော ကျူးပတ်ကိုင်ရော ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ဆရာတော်၌ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြေပေးလေ၏။

ဆရာတော်က သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည်။

“ဘာပဲပြောပြော... ငါကသာ ဟိန်ကျဲကို နေရာတကာမှာ အပြစ်

တင်နေခဲ့တယ်။ ငါ ဒုက္ခရောက်တိုင်း ဟိန်ကျဲကသာ ကယ်ခဲ့ရတာပါ...”

ထိုစကားကြောင့် ကျူးပတ်ကို မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွား၏။

“တပည့်တော်လည်း ဆရာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လို့ အဖမ်းခံရတာပါ...”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ကျူးပတ်ကိုင်အား ကြီးများဖြေပေးလိုက်ပြီး ဝက်ကြီး၏ နားရွက်အား ဆွဲလိမ်လိုက်သည်။

“စကားမများနဲ့၊ သေမယ်၊ ဆရာကို ကုန်းပိုးပြီး ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ရှေ့မှထွက်သွား၏။

ကျူးပတ်ကိုင်က ဆရာတော်အား ကျောပိုးခေါ်ကာ စွန်းဟိန်ကျဲ နောက်မှ လိုက်လေ၏။

သူတို့သည် ကမ်းပေါ် တက်လာကြ၏။ ကမ်းပေါ်၌ ဆားဂူကျိန်း နှင့် ရေမည်းမြစ် အရှင်သခင်တို့ စောင့်ကြည့်နေကြကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ရေမည်းမြစ် အရှင်သခင်မှာ သူ့နတ်ကွန်း၌ ဘီလူးမရှိတော့ကြောင်း မသိသေးပေ။

ဆားဂူကျိန်းသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား ကျူးပတ်ကိုင် ကုန်းပိုးခေါ်လာကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဝိုင်းဝန်းဖေးမပေးလေ၏။ ဆရာတော်ကို တွဲ၍ ကမ်းပေါ်တင်လိုက်သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ရေမည်းမြစ် အရှင်သခင်အား ကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ...ရေမည်းမြစ် အရှင်သခင် သင့်နန်းထဲက ဘီလူးကို ကျွန်ုပ် မောင်းထုတ်လိုက်ပြီ၊ သင် ကိုယ့်နန်းကို ကိုယ်ပြန်နိုင်ပါပြီ”

ရေမည်းမြစ် အရှင်သခင်သည် လွန်စွာ ဝမ်းသာသွား၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ တန်ခိုးရှင်ရာ တန်ခိုးရှင် မကယ်ရင် ကျွန်ုပ် ဘုံဗိမာန် ပျောက်နေပါပြီ”

သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား ရှိခိုးကန်တော့လေ၏။

ဆရာတော်က စွန်းဟိန်ကျဲအား ပြောလိုက်၏။

“ကဲ တပည့်ကြီး၊ ငါ့ကိုကယ်တာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ တို့ဟဲ့ ဘက်ကမ်းရောက်အောင် ဘယ်လိုကူးကြမလဲ၊ အဲဒါကိုစဉ်းစားပါဦး”

စွန်းဟိန်ကျဲ စဉ်းစားရသည်။

သူတို့သည် ဤဘက်ကမ်းသို့သာ ကူးခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။ ဟိုမှာဘက်ကမ်းသို့ ကူးသွားခဲ့မှသာ ကိစ္စပြီးသွားပေမည်။

ထိုစဉ် ရေမည်းမြစ် အရှင်သခင်က -

“ဒီအတွက်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ် အကူအညီပေးပါ့မယ်”

သူသည် ရေလယ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ လက်အုပ်ချီ၍ လက်ဖဝါးအား တဖြည်းဖြည်းထိုးခဲ့လိုက်၏။ ထိုအခါ မြစ်သည် နှစ်ခြမ်းကွဲသွားတော့၏။ မြစ်၏အလယ်မှ လမ်းကြောင်းတစ်ကြောင်း ပေါ်လာသည်။

ရေမည်းမြစ် အရှင်သခင်က ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ဘက်သို့ လှည့်ကာ -

“ကဲ ... အရှင်ဘုရား လိုရာကိုသွားနိုင်ပါပြီဘုရား၊ တပည့်တော် လမ်းဖောက်ပေးလိုက်ပါပြီ”

သူသည် ဆရာတော်ကို ဂါရဝပြုလိုက်၏။ ဆရာတော်က လက်အုပ်ချီ၍ ဆုမွန်ကောင်းများ ပေးလိုက်သည်။

“ဒကာကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူတို့သည် လမ်းကြောင်းအတိုင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ အေးဆေးစွာ လျှောက်သွားကြလေ၏။

သူတို့ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ ရေသည် ပြန်ကျသွားပြီး လမ်းကြောင်း ပျောက်သွားသည်။ ရေမည်းမြစ်ကြီးသည် မူလအတိုင်း စီးဆင်းနေတော့သည်။

ဆရာတော်တို့သည် ရေမည်းမြစ် အရှင်သခင်အား လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီးအနောက်စူးသို့ ဆက်လက်ခရီးထွက်ကြတော့၏။ အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားလေပြီ။ နေဦးရာသီသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

နေဦးရာသီ၏ နေရောင်သည် ချစ်ချစ်တောက်ပူလောင်လှ၏။ သို့သော် ဆရာတော်တို့မှာ ပူသည်အေးသည်ဟူ၍ မရပ်နားနိုင်ကြဘဲ ခရီးဆက်မြဲဆက်ကြရလေ၏။

ထိုစဉ် ကျယ်လောင်လှသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဆရာတော်သည် နားစွင့်လိုက်၏။

“ဒါ လူစုလူဝေးရဲ့ အော်သံပဲ ...”

ကျူးပတ်ကိုင်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး၊-

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ်၊ ဒါဟာ မြေကြီးအက်ကွဲသံဖြစ်ရမယ်”

ဆားစူကျိန်းက -

“မင်း ပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီလောက် ကျယ်လောင်တဲ့ အသံဟာ ပြောက်အိုးဖောက်သံပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူတို့ငြင်းခုံနေစဉ် အသံသည် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ကဲ ... မင်းတို့ ငြင်းမနေကြပါနဲ့တော့၊ အခု ကြားနေရတဲ့ အသံတွေဆီ ငါ သွားစုံစမ်းမယ်”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် တိမ်တိုက်တစ်ခုပေါ်သို့ ခုန်တက် သွား၏။ တိမ်တိုက်စီးကာ အသံကြားရာသို့ သူသွားလေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် မြို့နိုင်ငံတစ်ခုအား တွေ့မြင်ရသည်။ သူသည် မြို့တော်၏ ကောင်းကင်ယံအား အကဲခတ် ကြည့်လေရာ မြို့ကောင်းကင် ယံမှာ ကြည်လင် သာယာနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

“အင်း ကောင်းကင်ကို အကဲခတ်ရတာတော့ အခြေအနေ ကောင်းတယ်၊ ဘီလူးတစ်ကောင်မှ ရှိပုံမရဘူး၊ အခြေအနေကိုဆက်ကြည့် လိုက်ဦးမယ်”

သူသည် တိမ်တိုက်ကိုဆက်၍စီးလေ၏။ ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံသည် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။ သူ သည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဟင် ...”

သူသည် အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။

သူ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းမှာ အလွန် အံ့ဩစရာ ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ လမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ဘုန်းကြီး အများစုသည် အလွန်လေးလံသော ကျောက်တုံးကြီးများကို ညာသံပေး၍

အော်ဟစ်တွန်းတင်နေသည့် မြင်ကွင်းကို မြင်ရခြင်းပေတည်း။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရသောအခါ မျက်မှောင် ကုတ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဘုန်းကြီးတွေက ဒီအလုပ်ကြမ်းကို လုပ်နေကြရ တာလဲ၊ ဘယ်သူကခိုင်းလို့ ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်နေကြတာလဲ”

သူသည် ယင်းသို့တွေးရင်း တိမ်တိုက်ပေါ်မှ အစအဆုံးကြည့်ရှု နေလေ၏။

ဘုန်းကြီးများမှာ အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြပြီး ချွေးသီး ချွေး ပေါက်များ ကျဆင်းနေကြသည်။ သို့သော် သူတို့သည် အလုပ်ကို မရပ် နားကြချေ။ အော်ဟစ်ရင်း ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေကြရသည်။

ဘုန်းကြီးအချို့သည် ဒူးထောက်လဲကျသွား၏။ သို့သော်လည်း ဒူးထောက်လဲကျသည့် ဘုန်းကြီးသည် ကုန်းရုန်းထပြီး ကျောက်တုံးရှိရာ သို့ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် သွား၍တွန်းတင်သည်။

အချို့မှာ ပက်လက်ပင် လန်ကျသည်။ သို့သော်လည်း ပက်လက် လဲကျသည့် ဘုန်းကြီးများသည်လည်း လူးလဲထပြီး ကျောက်တုံးရှိရာသို့ သွားပြီး တွန်းတင်ကြရသည်။

ဘုန်းကြီးများမှာ တစ်စုံ တစ်ခုကို ကြောက်ရွံ့ပြီး ထိုသို့ အသေ အလဲ လုပ်နေကြရခြင်းဖြစ်သည်ဟု စွန်းဟိန်ကျဲ ထင်မြင်မိသည်။ စွန်း ဟိန်ကျဲ၏ ရင်ထဲ၌ လွန်စွာ သနားကြင်နာမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် တိမ်တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာလေ၏။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း -

“အင်း ... ဒီဘုန်းကြီးတွေ ကြည့်ရတာ သနားစရာ ကောင်းလိုက် တာ၊ သူတို့ဟာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေပဲ၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေဖြစ်ရန်နဲ့ ဒီ လောက် ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်တွေကို ဘာကြောင့် လုပ်နေတာလဲ၊ အကယ် ၍ ကျောင်းကန် ဘုရား တန်ဆောင်း ဧရပ် ဆောက်မယ့်အလုပ်တွေဆိုရင် လည်း လူတွေပဲ လုပ်ရမှာပေါ့၊ အခုဟာက”

ထိုအချိန်တွင် မြို့ထဲမှရသေ့နှစ်ပါး လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ မြင်ကြရသည်။ ဘုန်းကြီးများမှာ ထိုရသေ့နှစ်ပါးကို တွေ့မြင်သောအခါ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြလေ၏။

သူတို့သည် သင်္ကန်းများကို လျင်မြန်စွာ ရစ်ပတ်ကြသည်။
ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထကြသည်။ ကျောက်တုံးများကို ပိုမိုလျင်မြန်စွာ တင်ကြ
သည်။ လှည်းများကို ချည်နဲ့ ယိမ်းယိုင်ကာ တွန်းထိုးသွားကြသည်။

စွန်းဟိန်ကျ အလွန် အံ့ဩသွားလေ၏။

“အင်း ... ဒီရသေ့နှစ်ပါးကိုမြင်တာနဲ့ ဘုန်းကြီးတွေက ဘာဖြစ်
လို့ ဒီလောက် ကြောက်ရွံ့ကြတာလဲ”

သူ၏သိချင်စိတ်များက ပိုမိုတိုးပွားလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ
သည် ဖနောင့်တစ်ချက်ဆောင့်ပြီး သူရပ်ကို ပြောင်းလဲလိုက်၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွား
လေတော့၏။

သူသည် ရသေ့နှစ်ပါး လျှောက်လာသည့် လမ်း၌ ကြိုတင်
ရပ်စောင့်လိုက်၏။ ရသေ့နှစ်ပါးသည် သူ့ထံသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်
လာချေပြီ။

ရသေ့ကြီးသည် ရသေ့နှစ်ပါးအား မေးမြန်းလိုက်၏။

“အရှင်ရသေ့လေးတို့ ... မသိလို့ မေးပါရစေ ...”

ရသေ့ကလေးနှစ်ပါးက ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်ကြ၏။

“မေးပါ ရသေ့ကြီး”

“ကျွန်ုပ်ဟာ ခရီးဝေးက ရောက်ရှိလာတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်
ဟာ ဆွမ်း စားရပါမယ်၊ ဘယ်မှာများ ဆွမ်းခံဖို့ အိုးအိမ်တွေ ရှိပါသလဲ
ရှင်ရသေ့တို့”

ရသေ့တစ်ပါးက ပြောသည်။

“ဩ ... ရှင်ရသေ့ကြီးက စဉ်းသည်ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်က စဉ်းသည် ရသေ့ပါ”

“ဒီနိုင်ငံဟာ ရသေ့နိုင်ငံလိုတောင် ဆိုနိုင်တယ်ဗျ၊ ဒီနိုင်ငံမှာ
ရသေ့ဆိုရင် ဘယ်ရသေ့မဆို လိုတရတယ်”

ကျန်ရသေ့ကလည်း ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနိုင်ငံမှာ ရသေ့ဆိုရင် တိုင်းသူပြည်သားလူအများ
မပြောနဲ့၊ မှူးမတ်နဲ့ ရှင်ဘုရင်တောင် ရသေ့ဆိုရင် မိမ့်မိမ့်တုန်ကြောက်

ရတယ်”

စွန်းဟိန်ကျက ဖန်ဆင်းထားသော ရသေ့ကြီးမှာ လွန်စွာအံ့ဩ
သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ရသေ့များကို ဤမျှ ကြောက်ကြရပါ
သနည်း။

ရသေ့ကြီးက -

“ဪ ... ဒီလောက်တောင် ကြောက်ကြသကိုး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်
လို့ ဒီလောက် ကြောက်နေရတာလဲ”

ရသေ့နှစ်ပါးက ပြောသည်။

“ဒီလိုပါရသေ့ကြီး ဒီတိုင်းပြည်မှာ တစ်ချိန်တုန်းက မိုးခေါင်
ခဲ့တယ် သီးနှံတွေလည်း ပျက်စီးခဲ့တယ်၊ အလွန်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြပါတယ်၊
အဲဒီအချိန်မှာ ရသေ့သုံးပါးရောက်လာပြီး၊ သူတို့ရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ မိုးရွာ
အောင် လုပ်ပေးခဲ့လို့ သီးနှံတွေပြန်ပြီး ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့တယ်၊
ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ရသေ့တွေ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဒီလောက်တန်ခိုးကြီးနေ
တာပါ”

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီရသေ့သုံးပါးရဲ့အမည်
တွေက ဘယ်သူတွေပါလဲ”

ရသေ့တစ်ပါးက ပြောသည်။

“အဲဒီရသေ့သုံးပါးရဲ့ အမည်တွေကတော့ ဗျူဗလဝိဇ္ဇာ၊ မိဂဗလ
ဝိဇ္ဇာနဲ့ အဗေဗလဝိဇ္ဇာတို့ပဲဖြစ်ပါတယ်”

ရသေ့ကြီးက -

“ကျုပ်မသိလို့မေးစမ်းပါရစေ၊ ဟောဟိုက ဘုန်းကြီးတွေက ဘာ
ကြောင့် ဒီလောက်ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်ကိုလုပ်နေကြရတာလဲ၊ ရှင်ရသေ့
တို့သိရင် ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

ရသေ့တစ်ပါးက -

“ဒီလိုဗျ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆရာရသေ့သုံးယောက် ရောက်မလာခင်
တုန်းကဘုရင်က ဘုန်းကြီးတွေကို မိုးရွာအောင် လုပ်ခိုင်းခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့
ဟာ ဆုတောင်းပွဲတွေလုပ်၊ ပရိတ်တွေရွတ်၊ ဒါပေမယ့် မိုးလုံးဝမရွာခဲ့

ပါဘူး၊ ရသေ့ကြီးတွေကသာ မိုးရွာအောင်လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတွေဟာ ခုတော့ ရသေ့တွေရဲ့ လက်အောက်ခံ ဖြစ်နေပါပြီ”

သူက ဆက်ပြောလေ၏။

“အခုလည်း ဒီဘုန်းကြီးတွေက ရသေ့တွေအတွက် နတ်ကွန်းတစ်ခု တည်ဆောက်ပေးနေတာလေ”

ရသေ့ကြီးသည် ဘုန်းတော်ကြီးများအတွက် လွန်စွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ရသေ့တစ်ပါးက ဆက်၍ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ ရှင်ရသေ့ကြီးက ဒီတိုင်းပြည်ကို ဘာကြောင့် ရောက်ရှိနေတာပါလဲ”

ရသေ့ကြီးက -

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဦးလေးတော်တဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဟာ အိမ်က ထွက်သွားတာ ကြာပါပြီ၊ သူ့ရဲ့ သတင်းကိုလည်း ဘာမှ မကြားရတော့ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဘုန်းတော်ကြီးဟာ ဒီမှာလာပြီး အကျဉ်းသားဖြစ်နေပြီလား မသိပါဘူး၊ ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းလိုက်တာ”

ရသေ့တစ်ပါးက -

“ဟာ ... ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ရသေ့ချင်းဆိုတော့ အခွင့်အရေးပေးရမှာပေါ့”

သူသည် ကျောက်တုံးများကို တွန်းတင်နေသည့် ဘုန်းတော်ကြီးများကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်၏။

“ဟောဟိုမှာ ကျောက်တုံးတွေတွန်းနေတဲ့ ဘုန်းကြီးအပါးငါးရာရှိပါတယ်၊ အဲဒီဘုန်းကြီးတွေထဲမှာ ရသေ့ကြီးရဲ့ ဦးလေးတော်တဲ့ ဘုန်းကြီးပါမပါ သွားစစ်ပါ၊ ပါတယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်လွှတ်ပေးပါမယ်”

ရသေ့ကြီးက ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူသည် ဘုန်းတော်ကြီးများ အလုပ်လုပ်သည့် နေရာသို့ သွား

လေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးများမှာ ရသေ့ကြီးလျှောက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ပို၍ အလုပ်ကို ဖိလုပ်ကြ၏။ သူတို့ကို စစ်ဆေးရန် လာသည့် ရသေ့ကြီးဟု အထင်ရှိနေကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး အားလုံး မျက်နှာ အောက်ချ၍ အလုပ်လုပ်ကြလေ၏။

ရသေ့ကြီးက -

“ဘုန်းတော်ကြီးတို့ မကြောက်ကြပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ်ဟာ စစ်ဆေးဖို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး”

ဘုန်းတော်ကြီး ငါးရာစလုံး စိတ်သက်သာရာရရှိသွားကြလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် သက်ပြင်းကိုယ်စီချလိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် ထိုရသေ့ကြီးရှေ့၌ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လိုက်ကြသည်။

* * * * *

အခန်း (၁၂၃)
ဘေးလွတ်ရာသို့

စွန်းဟိန်ကျသည် မျက်လွှာချနေကြသော ဘုန်းတော်ကြီးများကို ကြည့်လိုက်ပြီး -

“အရှင်ဘုရားတို့ အတော်အသုံးမကျကြပါလား။”

ဘုန်းတော်ကြီးများမှာ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ သူတို့အား အကြောင်းမဲ့ လာရောက် အပြစ်တင်နေသည့် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက -

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို အသုံးမကျဘူးလို့ အပြစ်တင်ရတာလဲ ရသေ့ကြီး”

ရသေ့ကြီးက -

“အရှင်ဘုရားတို့ဟာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေဖြစ်ပြီး တရားစာမဖတ်ဘူး၊ တရားမကျင့်ဘူး၊ ဒီမှာလာပြီး ဘာကြောင့် အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်နေတာလဲ”

ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ရသေ့ကြီးကို လူထူးလူဆန်းအဖြစ် ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

အကြမ်းပတမ်းခရီးဆန်း (၄) * ၁၉၁

“သင်ရသေ့ကြီးဟာ ဒီတိုင်းပြည်က ရသေ့မဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ တောတက့တော၊ တောင်တက့တောင်၊ မြို့တက့ မြို့တွေဆီကို ခရီးလှည့်လည်နေတဲ့ ရသေ့ကြီးပါ”

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ဝမ်းနည်းစွာပြော၏။

“ဒါကြောင့် ဒီကအခြေအနေကို မသိသေးတာကိုး”

ရသေ့ကြီးက -

“ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဘုန်းကြီးကို မကိုးကွယ်ကြဘူး၊ ရသေ့ကိုပဲ ကိုးကွယ်ကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးဆိုရင် ဖမ်းပြီး အလုပ်ကြမ်းကို လုပ်ခိုင်းကြပါတယ်”

“ဘုရင်က ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

“အကြောင်းကတော့ ဒီလိုပါ၊ တစ်ချိန်တုန်းက ဒီတိုင်းပြည်မှာ မိုးခေါင်ရေရှား ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ သီးနှံတွေလည်း ပျက်စီးခဲ့တာပေါ့၊ အဲဒီအခါမှာ ဘုရင်က ဘုန်းကြီးများကို ပင့်ဖိတ်ပြီး မိုးရွာအောင် ဆုတောင်းပွဲတွေ အကြီးအကျယ်လုပ်စေခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိုးမရွာခဲ့ပါဘူး”

ရသေ့ကြီးက -

“နောက်တော့ကော”

ဘုန်းတော်ကြီးက ရှင်းပြသည်။

“နောက်တော့ ရသေ့သုံးပါးရောက်ရှိလာပါတယ်၊ သူတို့က မိုးရွာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သူတို့ကို ဘုရင်က ကိုးကွယ်တော့တာပဲ၊ ဘုန်းကြီးတွေကိုတော့ ဘုရင်ကဖမ်းပြီးအလုပ်ကြမ်းလုပ်ခိုင်းတော့တာပဲ”

ရသေ့ကြီးက -

“အရှင်ဘုရားတို့က ထွက်မပြေးကြဘူးလား၊ ထွက်ပြေးရင် ရတာပေါ့”

“ထွက်ပြေးလို့ မရပါဘူး”

“ဒါကတော့ အရှင်ဘုရားတို့ ညှိကိုညှိပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်တို့ မညှိပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ပြေးရင် မင်းချင်းတွေက

လိုက်ဖမ်းရုံတင်မကဘူး၊ ပြည်သူတွေကပါ လိုက်ဖမ်းကြပါတယ်”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“ဟာ ... ဆိုးတာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ ဘယ်သူမှ ထွက်မပြေးရကြဘူး၊ ထွက်ပြေးတယ်လို့ သတင်းပေးတဲ့သူဟာ အရာရှိဖြစ်ရင် ရာထူးတစ်ဆင့်တိုးပေးတယ်၊ ရိုးရိုးသာမန်ပြည်သူဖြစ်ရင် ငွေငါးပိဿာ ပေးတယ်”

ရသေ့ကြီး မျက်မှောင်ကုတ်သွားတော့၏။

“ဘုရင် ဒီရသေ့တွေကို ဦးစားပေးလှချည်လား၊ မိုးခေါင်လို့ မိုးရွာအောင် လုပ်နိုင်တာတင်မဟုတ်ဘူး၊ တခြားအကြောင်းတွေ ရှိသေးတယ်နဲ့ တူတယ်”

“ရှိတယ်၊ အဲဒီရသေ့သုံးပါးက ဘုရင်ကိုအသက်တစ်ထောင်အထိ နေနိုင်အောင် ဆုတောင်းပွဲ ပြုလုပ်ပေးနိုင်တယ်တဲ့၊ အဲဒီဆုတောင်းပွဲ လုပ်ဖို့ ရတနာ နတ်ကွန်းကြီး တစ်ကျောင်းကို ဆောက်ပေးရမယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ အဲဒါကို ဘုရင်က ချက်ချင်းခွင့်ပြုလိုက်တာပဲ”

ရသေ့ကြီးက -

“အခု ... အရှင်ဘုရားတို့ လုပ်နေတဲ့အလုပ်ဟာ အဲဒီရတနာ နတ်ကွန်း ဆောက်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား ...”

ဘုန်းတော်ကြီးများက -

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘုန်းတော်ကြီးတို့ လုပ်ရတဲ့အလုပ်ဟာ တကယ်ပင်ပန်းတာပဲ၊ ဒီလောက်ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်တာကို တပည့်တော် ချီးကျူးတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးတို့ တစ်ပါးမှ မပျံလွန်ကြဘူးမဟုတ်လား”

ဘုန်းတော်ကြီးများမှာ မချီပြုံး ပြုံးကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက -

“မပျံလွန်ဘဲ တယ်ရှိပါ့မလဲ ရသေ့ကြီးရာ၊ ဒီမှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ ပထမက ဖုစုပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ရှိပါတယ်၊ အလုပ်ကြမ်းဒဏ် မခံနိုင်လို့ ပျံလွန်သွားတာတွေ ရှိသလို ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတ်သေပြီး ပျံလွန်သွားကြတဲ့ ကိုယ်တော်တွေလည်း ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် အခု အပါးငါးရာပဲ ကျန်ရစ်တော့တာပေါ့”

“အရှင်ဘုရားတို့တော့ အသက်ရှင်ကျန်နေရစ်တာပဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ သေလို့မရသေးလို့ပါ”

“ဘာကြောင့် သေလို့မရသေးတာလဲ”

ဘုန်းတော်ကြီးများက -

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ အိပ်နေတဲ့ညတစ်ည မှာ ဘုန်းကြီးအတော်များများ အိပ်မက်မက်ကြပါတယ်၊ နတ်မင်းတွေက အိပ်မက်ပေးကြတာပါ”

ရသေ့ကြီးက -

“သူတို့က မသေပါနဲ့လို့ တားထားလို့လား”

ဘုန်းတော်ကြီးများက ခေါင်းညိတ်ကြ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ရသေ့ကြီးက -

“သူတို့က အရှင်ဘုရားတို့အတွက် အကာအကွယ်ပေးကြမယ် ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့လည်း ကာကွယ်စေနိုင်စွမ်းမရှိဘူးလို့ ပြောကြပါတယ်”

“ဟာ ... ဒါနဲ့များ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က ကျွန်ုပ်တို့အသက်ကို ကယ်နိုင်မယ့် အကြောင်းတစ်ချက်ကိုပြောပြခဲ့လို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်မသေ ကြတာပါ”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“သူတို့ကပြောတယ်၊ ဆရာတော်တို့ စိတ်ရှည်ကြပါ၊ သည်းခံကြ ပါတဲ့၊ မကြာမီ ဒီမြို့ကို ပိဋကတ်သုံးပုံပင့်ဆောင်မယ့် ဆရာတော်တစ်ပါး ကြွလာပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ သူနဲ့အတူ တပည့်သုံးယောက်ပါ လာပါလိမ့်မယ် တဲ့၊ အဲဒီထဲက တပည့်ကြီး စွန်းဟိန်ကျက အရှင်ဘုရားတို့ရဲ့ ဆင်းရဲခြင်း ဝန် ခုခွက ကယ်တင်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့ကြပါတယ်”

အခြား ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက -

“ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပိဋကတ်သုံးပုံ ပင့်ဆောင်မယ့် ဆရာတော် ကြွလာမယ့်အချိန်ကို စောင့်စားနေကြပါတယ်။ ဆရာတော်ကလည်း ကြွလာခဲ့လိုက်တာ”

စွန်းဟိန်ကျဲမှာ မိမိအားတောင့်တ မျှော်လင့်နေကြသည်ကို သိရသောအခါ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထပြီး ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရလေ၏။

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ စွန်းဟိန်ကျဲ မကြာမီ ရောက်လာပါတော့မယ်၊ အရှင်ဘုရားတို့ သည်းခံပြီး စောင့်ကြပါ”

ဘုန်းတော်ကြီးများ ဝမ်းသာသွားကြ၏။

“ရသေ့ကြီး သင်က ဘာကြောင့် ကြိုတင်သိနေတာလဲ”

ရသေ့ကြီးက ရယ်မောလေ၏။

“ကျွန်ုပ်က စွန်းဟိန်ကျဲရဲ့ တပည့်ပဲဗျာ၊ မသိဘဲဘယ်နေပါ့မလဲ”

ဘုန်းတော်ကြီးများမှာ ထိုစကားကို ကြားလိုက်သောအခါ ရုတ်တရက်သံသယ ဖြစ်ကုန်ကြလေ၏။ သူတို့ စောင့်မျှော်နေသည့် အချိန်သို့ ရောက်ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုအချိန် စွန်းဟိန်ကျဲအား ခွင့်ပြုလိုက်သော ရသေ့နှစ်ပါးသည် ဘုန်းတော်ကြီးများ ရုတ်တရက်သံသယ ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ခြေလှမ်း သုတ်သုတ် လျှောက်လာကြတော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများမှာ ထိုရသေ့များ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့သောအခါ ကမန်းကတန်း အလုပ်များကို လုပ်ကြလေသည်။

ရသေ့နှစ်ပါးသည် စွန်းဟိန်ကျဲကို မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ကျုပ်တို့က ရသေ့ချင်းမို့ ရသေ့ကြီးကို အခွင့်အရေးပေးလိုက်ပါတယ်၊ ရသေ့ကြီးက ဒီဘုန်းကြီးတွေ ထကြွအောင် ဘာစကားတွေမျှ ပြောလိုက်သလဲ”

ရသေ့ကြီးက -

“ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်ရဲ့ဦးလေးကို လာရှာနေတယ်လို့ ပြောလိုက်မိပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးတိုင်းက သူဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဦးလေးလို့ ဝိုင်းပြောကြလို့ ဒီလို ဖြစ်သွားတာပါ”

ရသေ့နှစ်ပါးသည် စိတ်ကျေနပ်သွားကြ၏။

“ရသေ့ကြီးရဲ့ ဦးလေးကို တွေ့ပြီလား”

“တွေ့ပါပြီ”

“ဘယ်သူလဲ ...”

“အဲဒီ အပါးငါးရာစလုံးပဲ”

ရသေ့နှစ်ပါးသည် ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

“အရေးထဲ ရသေ့ကြီးက နောက်မနေပါနဲ့၊ အခုဟာက နောက်စရာ အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်ုပ် မနောက်ပါဘူး၊ အတည်ပြောနေတာပါ”

“ရသေ့ကြီး ... စကားကို ကောင်းကောင်းပြောပါ၊ ဒီငါးရာစလုံးဟာ ရသေ့ကြီးရဲ့ ဦးလေး ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဦးလေးတွေက ဆွေမျိုးတော်စပ်နေကြတာပါ”

“ဘယ်လို ဆွေမျိုးတော်စပ်နေကြတာလဲ”

“ဘုန်းတော်ကြီး အပါးနှစ်ရာဟာ ကျုပ်ခမည်းတော်ရဲ့ဆွေမျိုး၊ အပါးနှစ်ရာကတော့ မယ်တော်ဘက်ကအမျိုး၊ ကျန်အပါးတစ်ရာကတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေပါ”

ရသေ့တစ်ပါးသည် ရသေ့ကြီး ပြောပုံဆိုပေါက်ကို လွန်စွာ ဒေါသဖြစ်သွားလေ၏။

“ရသေ့ကြီး၊ သင် စကား ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ သင့်စကားကို ရပ်လိုက်ပါ”

“တစ်ခွန်းတော့ ပြောပါရစေဦး”

“ဒါဖြင့်ပြော ...”

“အဲဒီဘုန်းကြီး အပါးငါးရာစလုံး လွှတ်လိုက်ပါတော့”

“အပါးငါးရာမပြောနဲ့ ငါးပါးတောင် မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီထဲက တစ်ပါးလွှတ်လိုက်ရင်တောင် ကျုပ်တို့ သေဒဏ်ခံရလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် သင်တို့ သွားသေဒဏ်ခံကြပေတော့”

ရသေ့ကြီးသည် ထိုသို့ပြောပြီး လေဖြင့်မှတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ဖိုး”

လေပွေကြီး တစ်ခု ပေါ်လာပြီး ထို ရသေ့များ လွင့်စဉ်သွားလေ
တော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများက အံ့သြသွားကြ၏။

“ရသေ့ကြီး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“သင်တို့ကို ကယ်တင်ဖို့ လုပ်လိုက်တာပဲ”

“သင် ကယ်တင်ဖို့ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို အပြစ်ကျ
အောင် လုပ်တာ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီရသေ့နှစ်ပါးကို ကျွန်ုပ်တို့ သတ်ပစ်လိုက်ပြီ
လို့ အာဏာပိုင်တွေက ထင်ကြမှာပေါ့”

ရသေ့ကြီးက -

“သင်တို့ကို စွန်းဟိန်ကျ လာကယ်မယ်လို့ နတ်မင်းတွေက ပြော
သွားတယ်မဟုတ်လား”

“ပြောသွားပါတယ်”

သူသည် ဘုန်းတော်ကြီးများ၏နောက်ဘက်သို့ ဘုန်းတော်ကြီး
များကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး -

“ဟိုမှာ စွန်းဟိန်ကျလာနေပြီ မတွေ့ဘူးလား”

ဘုန်းတော်ကြီးများက ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်မိကြ၏။ ရသေ့ကြီး
သည် စွန်းဟိန်ကျ၏ နဂိုရုပ်သို့ ပြောင်းလဲလိုက်လေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်သော်လည်း တစ်
ယောက်မျှ မမြင်ကြရချေ။ သူတို့သည် လှစ်ခနဲပြန်လှည့်လိုက်၏။ သူ
တို့သည် စွန်းဟိန်ကျကို တွေ့သောအခါ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး ဂါရဝဖြူ
ကြလေ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ကို ကယ်မပါ တန်ခိုးရှင်”

စွန်းဟိန်ကျ အံ့သြသွား၏။ သူ့ကို လူတော်တော်များများက
ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ကြသည်။ ယခု ဘုန်းကြီးများက မကြောက်သည့်
အပြင် ဂါရဝများပင် ပြုနေသေးတော့သည်။

“အရှင်ဘုရားတို့က တပည့်တော်ကို သိကြလို့လား ...”

ဘုန်းတော်ကြီးများက -

“အိပ်မက် ထဲမှာ တန်ခိုးရှင်ရဲ့ ပုံသွင်ကို နတ်တွေက ပြသထား
လို့ပါ”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ၊ သင်တို့ ထွက်ပြေးကြပေတော့”

ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ထွက်မပြေးကြချေ။

စွန်းဟိန်ကျက -

“တပည့်တော် ပြောနေတာကို အရှင်ဘုရားတို့ မကြားဘူးလား”

“ကြားပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ကိုမပြေးဝံ့လို့ပါ”

“ဪ ... ဒီလိုလား”

သူသည် သူ့အမွှေးအမှင်များကို ဆွဲနုတ်ပြီး ဘုန်းကြီးများအား
တစ်ပါးတစ်ပင် ဝေပေးလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် တစ်ပါး
တစ်ပင် ဝိုင်းယူကြသည်။

“တပည့်တော်ပေးတဲ့ အမွှေးကို လက်သည်းကြားမှာ ဝှက်ထားပါ၊
ပြီးရင် ကိုယ်ပြေးချင်တဲ့ အရပ်ကို ပြေးကြပါ။ အရှင်ဘုရားတို့ကိုဖမ်းမယ့်
သူနဲ့တွေ့ရင် အဲဒီအမွှေးကို လေထဲပစ်ပြီး တန်ခိုးရှင်လို့ တီးတိုးရွတ်ဆို
ကြည့်ပါ။ တပည့်တော် ချက်ချင်းလာပြီး အကူအညီပေးပါမယ်၊ အန္တရာယ်
ကင်းရှင်းလို့ ပျောက်စေလို့ ရွတ်ဆိုလိုက်ရင် တပည့်တော် ပျောက်သွားပါ
လိမ့်မယ်”

ဘုန်းတော်ကြီးများ လက်သည်းထဲသို့ သေချာဝှက်ထားလိုက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် စမ်းသပ်ကြည့်လိုသည်။

“တန်ခိုးရှင် ကျွန်ုပ် စမ်းကြည့်ပါရစေ၊ စမ်းကြည့်လို့ ရနိုင်ပါ
မလား”

“စမ်းလေ ... စမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ မရမှာလဲ”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် အမွှေးကို လေထဲသို့ ပစ်လိုက်ပြီး တီးကိုး
ရွတ်ဆိုလိုက်၏။

“တန်ခိုးရှင်”

စွန်းဟိန်ကျ နောက်တစ်ကောင်သည် သူ့ရှေ့တွင် ရောက်ရှိလာ

လေ၏။

“ပျောက်စေ”

သူ့လက်ထဲသို့ အမွေးတစ်ပင် ရောက်ရှိလာလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ကိုယ်တွေ့မြင်ရပြီဖြစ်ရာ လွန်စွာ

ဝမ်းသာသွားကြ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“အရှင်ဘုရားတို့ကို တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ ဒီမြို့ကနေ အဝေးကြီးကို မပြေးကြပါနဲ့၊ ဘုရင်က အရှင်ဘုရားတို့ကို ပြန်လည်ကိုးကွယ်မယ့် သတင်း ထွက်လာရင် အရှင်ဘုရားတို့ ဒီမြို့ထဲကို ပြန်လည် ဝင်ရောက်နိုင်ဖို့ တပည့်တော်က ပြောတာပါ”

ဘုန်းတော်ကြီးများသည် လက်တွန်းလှည်းများကို ပစ်ချလိုက်၏။
ထို့နောက် လေးဘက်လေးတန်သို့ လူစုခွဲကာ ပြေးထွက်သွားကြတော့သည်။

* * * * *

အခန်း (၁၂၄)

နတ်ရုပ်တုများ

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် စွန်းဟိန်ကျဲ ထွက်သွားသည်မှာ အတန်ကြာပြီဖြစ်၍ စိတ်ထဲ၌ စိုးရိမ်လာသည်။

“ကျူးပတ်ကို မင်းအစ်ကိုကြီး ထွက်သွားတာ အတော်ကြာပြီ၊ ခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ ဘာများ ဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး”

ကျူးပတ်ကိုက ရယ်မောပြီးပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီးအတွက်မပူပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက အရာရာကို ကျော်လွှားနိုင်ပါတယ်”

ထိုစဉ် စွန်းဟိန်ကျဲသည် သူထွက်မည့်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးကြမည့် ဘုန်းတော်ကြီး ဆယ့်ငါးပါးနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးများက ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား ရှိခိုးကန်တော့ကြသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က လက်အုပ်ချီရင်း စွန်းဟိန်ကျဲအား မေးလိုက်လေ၏။

“ဂူခုံး ... မင်း ဘာတွေ ဖြစ်လာတာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဒီလိုပါဆရာ ...”

သူသည် အဖြစ်အပျက်များကို အသေးစိတ် ပြန်လည်ပြောပြ လိုက်တော့၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ရင်ထိတ်သွား၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ မြို့ထဲကို ဝင်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ကျူးပတ်ကိုင်းက -

“ဟာ... ဆရာကလည်း ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ... သူတို့က ဘုန်းကြီးတွေကို အပြတ်နှိပ်စက်နေတဲ့ မြို့ပဲဥစ္စာ ဘယ်ဝင်လို့ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ဆရာဝင်သွားရင် ဆရာကိုလည်း ဝိုင်းပြီးဖမ်းကြမှာပဲ”

ဆားဝူကျိန်းက -

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း မဝင်နဲ့ပေါ့”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“မဝင်လို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာဝင်ပြီး တံဆိပ်ခတ်နိပ် ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

ဆားဝူကျိန်းက -

“ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက ဘုန်းတော်ကြီးများအား လှည့်၍စုံစမ်းလိုက်၏။

“နေပါဦး၊ ဒီ တိုင်းပြည်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ မရှိတော့ဘူးလား၊ ဘုန်းကြီးတွေရှိနေတာပဲ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေလည်း ရှိမှာပေါ့”

ဘုန်းတော်ကြီးများက -

“ရှိတဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ ... ဘုရားကျောင်းတွေကို ဘုရင်က ကြည့်မရတော့ဘူးလေ၊ အဲဒီတော့ ဖျက်ပစ်တော့တာပေါ့”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

ဘုန်းကြီးလေးငါးပါးက ရုတ်တရက် သတိရဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ သတိရပြီ၊ တခြား ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ အဖျက်အဆီးမခံရ ပေမယ့် ထိရန်ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းတော့ အဖျက်အဆီးမခံရ ပါဘူး၊ ကျောင်းထဲမှာ ဆရာတော်နဲ့ တချို့ဘုန်းကြီးတွေလည်း ရှိပါ တယ်၊ သူတို့ဟာ ကျောင်းဝင်းထဲမှာပဲ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ ပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ၊ တစ်ကျောင်းတည်းကျန်တာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့တစ်ကျောင်းတည်း ထူးထူးခြားခြား ကျန်နေရတာလဲ”

ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးက -

“အဲဒီဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းက ဘုရင်ရဲ့ အဘိုး လက်ထက်က တည်းက ဆောက်ခဲ့တဲ့ကျောင်းလေ၊ အဲဒီတော့ အဲဒီကျောင်းကို မထိခိုက် ဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ထိရန်ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားတည်းခိုကြတာပေါ့၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဂူခုံး”

ဆရာတော်က မေးလိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ကောင်းပါတယ် ဆရာ ...”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က ဘုန်းတော်ကြီးများကိုမေးလိုက်၏။

“တပည့်တော်တို့ ဝင်သွားရင် အဲဒီဘုရင်ရဲ့ မင်းချင်းတွေက လာ ဖမ်းကြမှာလား”

ဘုန်းတော်ကြီးများက -

“တပည့်တော်တို့ ကျောင်းထဲသာ အရောက်ဝင်နိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူတို့ တွေပေမယ့် မဖမ်းနိုင်တော့ပါဘူးဘုရား၊ အဲဒီကျောင်းဝင်းထဲကို သူတို့ ဝင်ကိုမဝင်ဝံ့ဘူးဘုရား”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဒါလောက် သိရရင် တော်ပါပြီ၊ ဒီကနေ အဲဒီ ထိရန်ဘုန်းကြီး ကျောင်းကို အရောက်သွားဖို့ ကြိုးစားကြတာပေါ့”

ဘုန်းကြီးများသည် အားတက်သွားကြ၏။ သာသနာတော် အတွက် အလွန်အားထားရသော ဘုန်းတော်ကြီးများပါပေ။ သူတို့သည် သေသည်အထိ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံကြရသော်လည်း ထိုဆင်းရဲဒဏ်ကို မမူကြ ပေ။ သူတို့သည် အသက်သေသည်အထိ သာသနာတော်၌ မြဲမြံစွာ နေထိုင် သွားမည့်သူများဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်စုနှင့် ဆရာတော်တို့သည် မြို့တွင်း

သို့ ဝင်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများ မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာကြောင်း တွေ့သောအခါ ပြည်သူပြည်သားတို့ အံ့သြသွားကြ၏။ မင်းချင်းများသာဆိုလျှင် ဝင်ရောက်ဖမ်းဆီးကြမည်ဖြစ်ပေသည်။ ပြည်သူပြည်သားများကမူ ဘုန်းကြီးများကို ကြည့်နေကြလေ၏။ ထိုစဉ် ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ထိရန် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားကြ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ကျောင်းတံခါးကို ရေးကြီးသုတ်ပျာခေါက်လိုက်၏။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဒီလောက် အရေးတကြီး ခေါက်စရာ မလိုသေးပါဘူး၊ မင်းချင်းတွေလည်း မလာသေးပါဘူး၊ မင်းချင်းတွေကို တပည့်တော်ကြည့်နေပါတယ်”

ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးက -

“ကျောင်းဝင်းထဲကို ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မြန်ရောက်လေ ဘေးကင်းလေ ပါပဲ တန်ခိုးရှင်”

အသက် ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးက တံခါးလာဖွင့်သည်။ ထိုဘုန်းတော်ကြီးသည် ဘုန်းကြီးဆယ့်ငါးပါးခန့်နှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များကို တွေ့လိုက်သောအခါ အံ့သြသွားသည်။

“ကဲ ... လာလာ ... မြန်မြန်ဝင်ကြ ...”

သူသည် အားလုံးကို အလျင်အမြန် သွင်းလိုက်ပြီး တံခါး ပိတ်လိုက်သည်။

ကျူးပတ်ကိုင်က မြင်းဖြူကြီးအား ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထိုဘုန်းတော်ကြီးက မြင်းကို အစာကျွေးရန် ကျောင်းနောက်ဘက်သို့ ဆွဲသွားလေ၏။

တံခါးဖွင့်ပေးသော အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဤကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဖြစ်သည်။

သူသည် ဆရာတော်အား နေရာထိုင်ခင်း ပေး၏။ အခြားဘုန်း

တော်ကြီး ဆယ့်ငါးပါးကိုလည်း နေရာချထားပေးသည်။ သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့၏။ ဆရာတော်ကလည်း ပြန်လှန်ကန်တော့သည်။

“ဆရာတော်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မျှော်လင့်နေပါတယ်၊ ခုလို ကြုံရောက်လာတာ ဝမ်းသာလို့မဆုံးပါဘူး”

ဆရာတော်နှင့်တကွ စွန်းဟိန်ကျဲတို့ပါ အံ့သြသွားကြသည်။

ဆရာတော်က -

“ဘုန်းတော်ကြီးက တပည့်တော်ကို သိနေလို့လား”

“မသိပါဘူး၊ တပည့်တော်က အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်ဖူးထားလို့ပါ”

စွန်းဟိန်ကျဲမှာ ထပ်မံအံ့သြသွားသည်။

“ဆရာတော်ကို အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ထားတယ် ဟုတ်လား”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က -

“ဟုတ်တယ်၊ တပည့်တော် အိပ်မက်မက်ပါတယ်၊ နတ်များက ပေးတဲ့အိပ်မက်ပါ၊ နတ်များက အိပ်မက်ပေးကြပါတယ်၊ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့် သူတပည့်ကြီး စွန်းဟိန်ကျဲရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အားလုံးအခြေအနေကောင်းသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုပြောပြီး ဆရာတော်နဲ့ စွန်းဟိန်ကျဲတို့ရဲ့ ပုံတူကို ပြသပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြိုတင်သိထားတာပါ ...”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ပီတိဖြစ်ရ၏။

“ဒီအတွက် စိတ်ချပါ၊ ဘုရင်က ဘုန်းကြီးတွေကို ကြည့်ညှိလေးစားလာအောင် တပည့်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးပါမယ်၊ ဒီက ဘုန်းကြီးတွေလောက် အကျင့်သီလရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေကို တပည့်တော် မမြင်ဖူးသေးပါဘူး”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က လက်အုပ်ချီပြီး -

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ဘုန်းတော်ကြီးများ အိပ်စက် နားနေရန်နှင့် စွန်းဟိန်ကျဲနှင့် အခြားတပည့်နှစ်ဦး စားသောက်ရန် စီစဉ်ပေးလေတော့၏။

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“အစ်ကိုကြီးတို့များ သိပ်မျက်နှာပွင့်နေတာပဲ။ စွန်းဟိန်ကျဲ
စွန်းဟိန်ကျဲနဲ့ အားလုံးက ဖြစ်နေကြတာပဲ”

ဆားဂူကျိန်းက မျက်စောင်းထိုးပြီး -

“မင်း မလိုတမာ မပြောပါနဲ့။ သူက မင်းထက်စွမ်းတယ်။ မင်း
မလုပ်နိုင်တာကို သူလုပ်နိုင်တယ်။ သူ့မှာ တန်ခိုးရှိတယ်။ မင်းရဲ့ မဖြစ်
စလောက် တန်ခိုးကလေးကို လာထည့်ပြောမနေနဲ့”

ထိုအခါ ကျူးပတ်ကိုင် ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့၏။ စွန်းဟိန်ကျဲက
တော့ ပြုံးနေသည်။ သူသည် တဖြည်းဖြည်း ရင်ကျက်လာလေပြီ။

အိပ်စက်သောအခါ ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်နှင့် တပည့်
သုံးယောက်တို့မှာ တစ်ခန်းတည်းအတူ အိပ်စက်ကြသည်။ သူတို့အတွက်
ပေးထားသော အခန်းမှာ အခန်းကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။

ဆရာတော်လည်း အိပ်မောကျနေချေပြီ။

ကျူးပတ်ကိုင်က ဟောက်နေသည်။

ဆားဂူကျိန်းမှာ စကားနည်းသလောက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေ
သည်။

သို့သော် စွန်းဟိန်ကျဲသည်အိပ်စက်၍မပျော်နိုင်ဘဲဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ခေါင်းလောင်းထိုးသံများ ကျယ်လောင်စွာ ကြားရ
ပြီး ရသေ့များ၏ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သော အသံများကို ကြားရတော့
သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲ အိပ်ရာမှ ထလိုက်၏။

စူးစမ်းလိုသော စိတ်ဖြစ်လာသဖြင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်
ကာ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ သူသည် အသံကြားရာသို့ ထွက်လာ
လေတော့သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ညအမှောင်တွင်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တစ်
နေရာ၌ မီးရောင်များ လင်းထိန်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာမှ ရွတ်
ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

“ငါ ... အဲဒီနေရာကို သွားကြည့်မယ်”

သူသည် ထိုနေရာသို့ ထွက်ခွာလေ၏။ သူ ရောက်ရှိသောအခါ

ထိုနေရာသည် အလွန်ကြီးကျယ်သော နတ်ကွန်းကြီးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း
သူတွေ့ရှိရသည်။ နတ်ကွန်းတံခါးဘောင်ပေါ်၌ ရွှေစာလုံးဖြင့် ရေးသား
ထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုအား ဖတ်ရှုရသည်။

“ဆန်းချင်းနတ်ကွန်း” ဟူသတည်း။

ထိုနတ်ကွန်း၌ လူတစ်ရပ်ခန့်ရှိသော နတ်ရုပ်တုသုံးခုရှိကြောင်း
တွေ့မြင်ရသည်။

နတ်ရုပ်တုသုံးခုရှေ့တွင် ရှည်လျားသော စားပွဲတစ်လုံးရှိကြောင်း
တွေ့ရှိရသည်။ စားပွဲပေါ်၌ ကြက်ကင်၊ ဘဲကင်၊ ဝက်ကင်၊ ပေါက်စီနှင့်
မုန့်မျိုးစုံ၊ စားကောင်းသောကံဖွယ်ရာများကို ခင်းကျင်းပူဇော်ထားကြောင်း
တွေ့ရှိရသည်။

ထိုစားပွဲကြီးရှေ့တွင် ရသေ့ကြီးသုံးပါးသည် ပခုံးချင်း ယှဉ်ရပ်
ကာ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေကြ၏။

ယင်းရသေ့ကြီးသုံးပါးကား ဘုန်းတော်ကြီးများပြောပြသည့် ဗျူ
ဗလဝိဇ္ဇာ၊ မိဂဗလဝိဇ္ဇာနှင့် အဗေဗလဝိဇ္ဇာတို့ သုံးဦးဖြစ်ရမည်ဟု စွန်းဟိန်
ကျဲ ခန့်မှန်းပေသည်။

ထိုရသေ့ကြီး သုံးပါးနောက်တွင် ရသေ့ငယ်သုံးဆယ် တို့သည်
လက်အုပ်ချီပြီး ရွတ်ဖတ်သူက ရွတ်ဖတ်၊ ခေါင်းလောင်းတီးသူက တီး၊
အုန်းမောင်းခေါက်သူက ခေါက်ဖြင့် ပြုလုပ်နေကြ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် အစားကောင်း အသောက်ကောင်း များကို
တွေ့သောအခါ သူညီတော်များအား သတိရမိသည်။

“ဝက်ပုတ်ဆိုတဲ့ကောင်က အစားအသောက် သိပ်မက်တယ်။ ဒီ
ကောင် ဒါတွေတွေ့ရင် သိပ်သဘောကျသွားမှာပဲ။ ဆားဂူကျိန်းကတော့
အစားကောင်း အသောက်ကောင်းကို မက်တော့ မက်ရှာမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
ဒီကောင်က ရောင့်ရဲတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုအစားကောင်း အသောက်
ကောင်းကိုတော့ သူလည်းလက်လွှတ်ချင်ရှာမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ကလည်း
တောထဲက သစ်သီး သစ်ညှု သစ်ပုလောက်နဲ့ ပြီးနေရတာ။ ဒီကောင်တွေ
ကို သွားခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

သူသည် ထိုစိတ်ကူးပေါ်လာသဖြင့် နတ်ကွန်းထဲမှ လှည့်ထွက်

လာခဲ့သည်။

သူသည် ထိရန်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိရန်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများလည်း မနိုးချေ။

ဆရာတော်နှင့် တပည့်နှစ်ယောက်တို့လည်း မနိုးကြချေ။

“ဟေ့ ... ကျူးပတ်ကိုင်း ထ ... ထ၊ ဆားဝူကျိန်း ထ ... ထ”

သူက တီးတိုးနှိုးလိုက်၏။

ကျူးပတ်ကိုင်းနှင့် ဆားဝူကျိန်းတို့ တော်တော်နှင့် မနိုးချေ။

အတန်ကြာမှ နိုးထလာ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်းက ညည်းညူလိုက်သည်။

“အိပ်ကောင်းတုန်း ဘာဖြစ်လို့လာပြီး နှောင့်ယှက်ရတာလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဟေ့ကောင် မတော်တရော်တွေ မပြောနဲ့၊ မင်းကိုနှောင့်ယှက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက ငါ့ညီတွေ ငတ်ပါတယ်လေဆိုပြီး ကြက်ကင်၊ ဘဲကင်၊ ဝက်ကင်တွေတွေ့လို့ သတိရပြီး ပြန်လာခေါ်တာ၊ အသံပြကြီးနဲ့ ပြောမနေနဲ့၊ ဆရာနိုးသွားဦးမယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်းစားလိုက်ရင် မင်းတို့ သိလိုက်မှာ တောင်မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ကျူးပတ်ကိုင်း ထထိုင်သည်။ သူသည် အလွန်အမင်း အစားအသောက် မက်လှ၏။

ဆားဝူကျိန်းကတော့ စားမည်ဆိုလျှင်လည်း လိုက်မည်၊ မစားတော့ဘူးဆိုလျှင်လည်း ဒီအတိုင်းနေမည်။ သူကတော့ ဘာမဆို အေးအေးဆေးဆေးပင်။

ကျူးပတ်ကိုင်းက -

“အဲဒီ စားစရာတွေက ဘယ်မှာလဲ အစ်ကိုကြီး”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“တိုးတိုး တိုးတိုးကွ၊ မင်းအသံပြကြီးနဲ့ အော်မနေနဲ့”

သူက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့်ပိတ်၍ တီးတိုးပြောလေ၏။

“မင်းတို့စားချင်ရင် ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ပေတော့”

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်သွား၏။ ကျူးပတ်ကိုင်းနှင့် ဆားဝူကျိန်းတို့သည် စွန်းဟိန်ကျဲနောက်မှ ခုန်လိုက်သွားသည်။

မကြာမီ သူတို့သုံးဦးသည် ဆန်းချင်းနတ်ကွန်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

သူတို့သည် ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်ကြသည်။

“ဟာ ... သွားရည်ယိုစရာပဲ”

ကျူးပတ်ကိုင်းသည် သွားရည်များကျလာလေ၏။

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်တက်ရန်ဟန်ပြင်သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲက သူ့လည်ကုပ်အား ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လေ၏။

“ဝက်ပုတ် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“သွားစားမယ်လေ”

“မင်း ဒီလိုသွားစားရင် မင်း ဘာမှမစားရဘဲနဲ့ မင်းကိုဟိုက ဝက်ကင်ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ် ...”

ကျူးပတ်ကိုင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီးက ဘာဖြစ်လို့ လာခေါ်တာလဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှ မစားနိုင်တဲ့ဟာကို”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“စားရစေ့မယ်၊ လောလော ... လောလောတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါကြံပါမယ်၊ ဖြည်းဖြည်းတော့ စားရမှာပေါ့ကွာ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး လေတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“ဗူး ...”

နတ်ကွန်းထဲရှိ ဖယောင်းတိုင်များ မီးငြိမ်းသွား၏။ ရသေ့များ၏ ဒေါက်ချာများသည် လွင့်ထွက်သွားသည်။ နတ်ကွန်းထဲရှိ ရသေ့များသည် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်၏။

“လေကလည်းကွာ ... လေရူးပဲ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... မီးပြန်ထွန်းကြ”

“မီးထွန်းပြီး မင်းတို့အိပ်ကြပေတော့၊ မနက်စောစောမှ ဆက် ရွတ်ကြတာပေါ့ကွာ”

ရသေ့ကြီးသုံးဦးသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြ၏။

ရသေ့ငယ်များက ဖယောင်းတိုင် မီးထွန်းခြင်းကို ဆက်လုပ် သည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးများ ထွန်းညှိပြီးသောအခါ ရသေ့များသည် အိပ် ကုန်ကြသည်။ နတ်ကွန်း၏ ရုပ်တုဆောင်၌ ရသေ့တစ်ပါးမျှ မရှိတော့ချေ။

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“အစ်ကိုကြီးက တယ်တော်တာကိုး”

သူသည် စားပွဲခုံရှေ့သို့သွားပြီး လက်လှမ်းလိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“မစားနဲ့ဦးကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီအတိုင်းစားရင် အေးအေးဆေးဆေး စားရမှာမဟုတ်ဘူး ...”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုစားမလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက နတ်ရုပ်တုသုံးခုအား လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“အစ်ကိုကြီး ... ဒါဟာ သစ်သားရုပ်တုတွေပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါသိတာပေါ့ကွ သစ်သားရုပ်တုဆိုတာ၊ သူတို့ကို ဖယ်ရှားပစ် ရမယ်၊ သူတို့ကိုယ်စား ငါတို့ဝင်ရမယ်၊ ဒါမှ အေးအေးဆေးဆေး စားနိုင် မှာပေါ့”

ကျူးပတ်ကိုင် နားလည်သွား၏။

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ”

သူသည် စင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ နတ်ရုပ်များဆီသို့ တိုးကပ် သွားပြီး ပြုံးပြသည်။

“သင်တို့ သုံးပါး ထိုင်နေတာ ကြာပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို တစ်လှည့် ထိုင်ခွင့်ပေးပါ”

သူသည် နတ်ရုပ်များအား အောက်ချလိုက်၏။ သူသည် ဖယ်

ရှားထားသော နတ်ရုပ်များနေရာ၌ တက်ထိုင်လိုက်ပြီး -

“အစ်ကိုကြီး ... ကျုပ် စားလို့ရပြီနော် ...

“ခဏနေဦးကွ ...”

“အစ်ကိုကြီးဟာက တားပဲနေတာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ စားရမှာလဲ၊ ဘာများ လုပ်စရာ ကျန်သေးလို့လဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက ရုပ်တုသုံးခုအား ညွှန်ပြသည်။

“ဒီရုပ်တုသုံးခုကို ဒီအတိုင်းပစ်ချထားရင် သူတို့လူတစ်ယောက် ယောက်က တွေ့သွားမှာပေါ့ကွ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဒီရုပ်တုတွေ ဟိုစင်နောက်ဘက်ကို ပို့လိုက်ပေါ့ကွာ”

ကျူးပတ်ကိုင်သည် ရုပ်တုများအား စင်နောက်ဘက်သို့ ပြောင်း ရွှေ့ကြပြန်သည်။ သူပြန်ရောက်လာသောအခါ စွန်းဟိန်ကျဲနှင့် ဆားဝူ ကျိန်းတို့ကို မတွေ့ရတော့ချေ။ သူစင်ပေါ်သို့ကြည့်လိုက်သောအခါ နတ် ရုပ်သုံးရုပ်နေရာ၌ နှစ်နေရာအစားထိုးရောက်ရှိနေပြီကို တွေ့ရသည်။ စွန်း ဟိန်ကျဲနှင့် ဆားဝူကျိန်းတို့သည် အစားအစာများကို အားရပါးရ ကုန်း လွေးနေကြသည်။

ကျူးပတ်ကိုင်သည် ကမန်းကတန်း နတ်စင်ပေါ်သို့ ခုန်တက် လိုက်၏။ သူသည် စွန်းဟိန်ကျဲနှင့် ဆားဝူကျိန်းကြားတွင် ဝင်ထိုင်ကာ အားပါးတရ စားသောက်တော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ရသေ့တစ်ပါးသည် အိပ်ရာမှထလာ၏။ သူကိုင် ဆောင်သည့် ခေါင်းလောင်းတစ်လုံးသည် နတ်ရုပ်တုနန်းမ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြောင်း သတိရလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် အိပ်ရာမှထပြီး ခန်းမ ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာလေ၏။

သူသည် နတ်ရုပ်များကို မကြည့်မိပေ။ ကြည့်လိုက်လျှင် လန့် ဖျပ်သွားမည်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စောစောက မတ်တတ်ရပ် နေသော ရုပ်တုများသည် ယခုထိုင်လျက်ရှိပြီး အစားအစာများကို လက်စ သတ်နေကြပြီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သူသည် ယခင်အတိုင်း နတ်ရုပ်များရှိနေသည်ဟုသာထင်ပြီး သူ

ခေါင်းလောင်းကိုသာရှာသည်။ ခေါင်းလောင်းသည် နတ်စင် အောက်တွင် ရောက်နေ၏။ သူသည် ခေါင်းလောင်းကိုယူပြီး ပြန်ထွက်လာ၏။

သို့သော် သူသည် သူ့မျက်စိရှေ့၌ တစ်စုံတစ်ခုပြောင်းလဲနေသည်ဟု သူထင်သည်။ ထို့ကြောင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ စားပွဲကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူမြင်ထားသည့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားသောက်စရာအားလုံး ပြောင်တလင်းခါနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ လွန်စွာအံ့ဩသွား၏။

ကြက်ကင်၊ ဘဲကင်၊ ဝက်ကင်များသည် စောစောကပင် အကုန်ရှိသေး၏။ ယခု အဘယ်ကြောင့် ကုန်သွားရသနည်း။ သူသည် မှင်တက်မိနေမိ၏။

ထိုစဉ် နတ်ရုပ်တစ်ခုသည် လှုပ်ရှားလာလေ၏။

ရသေ့ငယ်သည် လှုပ်ရှားသွားသော နတ်ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ကြောင်သွားသည်။

“သင် ... ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ရသေ့ငယ်က ပြောင်းလဲသွားသည့် နတ်ရုပ်တုကို မှင်တက်မိပြီး ကြည့်နေရာမှ ပြောသည်။

“ဒီမှာထားတဲ့ စားစရာတွေ”

သူသည် နတ်ရုပ်က သူ့အား စကားပြောခြင်းကို သတိရသွားသည်။ သူသည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

“အောင်မယ်လေးဗျ”

သူသည် စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ပြီး နတ်ကွန်းခန်းမထဲမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

* * * * *

အခန်း (၁၂၅)

အပြေးအလွှား

“အောင်မယ်လေးဗျာ၊ လာကြပါဦး”

ရသေ့ငယ်သည် ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် တက်သွားသည်။

ထိုအခါ ရသေ့ကြီး ရသေ့ငယ်တို့ နီးလာကြပြီး ရသေ့ငယ်အား ခြေချိုးပေးကြသည်။ မျက်နှာကိုရေဖြင့် တောက်ပေးကြသည်။ ရသေ့ငယ် ပြန်လည်သတိရလာလေ၏။

ဗျူဗလဝိဇ္ဇာ၊ မိဂဗလဝိဇ္ဇာနှင့် အဗေဗလဝိဇ္ဇာ ရသေ့ကြီးသုံးပါးလည်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

ဗျူဗလဝိဇ္ဇာ ရသေ့ကြီးက -

“သင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟို ... ဟို ... ဟို ...”

“ပြောမှာကို ပြောစမ်း”

“ဆ ... ဆ ... ဆရာရသေ့ကြီး နတ် နတ် နတ်ရုပ်တု”

“နတ်ရုပ်တု ဘာဖြစ်သလဲ”

“နတ်ရုပ်တုက စကားပြောတယ်ဘုရား ...”

“သင် အိပ်မက် မက်နေပြန်ပါပြီ၊ အိပ်မက်ထဲက စကားတွေကို

ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြောနေတာလဲ”

“တပည့်တော် အိပ်မက် မက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး”

“အိပ်မက်ပါကွာ”

“တပည့်တော် တကယ်တွေ့ခဲ့တာပါ ...”

ရသေ့ငယ်သည် တုန်လှုပ်နေသည်။

ဗျူဗလရသေ့ကြီးသည် မျက်မှောင်ကုတ်စဉ်းစားနေ၏။ ရသေ့ငယ်က စကားဆက်ပြော၏။

“နတ်ရုပ်တုက စကားပြောရုံတင်မကပါဘူး၊ တပည့်တော်တို့ ပူဇော်ထားတဲ့ အစားအသောက်တွေကိုတောင် တစ်ခုမကျန် စားသောက်ပြီး နေပါပြီဘုရား”

ရသေ့ကြီးသုံးပါးသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဗျူဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးက ရသေ့ငယ်အား ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ... ငါတို့ သွားကြည့်မယ်၊ မင်း လိုက်ခဲ့စမ်း”

ရသေ့များသည် နတ်ရုပ်တုခန်းမသို့ တပ်ချီ၍ ထွက်သွားကြ၏။

ရသေ့ကြီးသုံးပါးနှင့် ရသေ့ငယ်သည် ဟာခဲတောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ဟာခဲတောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသော သူတို့သည် နတ်ရုပ်တုများ၏ ရုပ်ရည်ကို ဖန်ဆင်းထားကြခြင်း ဖြစ်ရာ ရသေ့ကြီးများမှာ အတွေ့အကြုံနှင့်အညီ ဖြစ်မြဲဖြစ်ရသည်။

မိဂဗလဝိဇ္ဇာက ဗျူဗလဝိဇ္ဇာအား အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“နောင်ကြီး ထူးတော့ထူးနေပြီ”

ဗျူဗလ ဝိဇ္ဇာက -

“ဟုတ်တယ်၊ ထူးနေတယ်၊ စားပွဲပေါ်က အစားအသောက်တွေ

ဟာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေအကုန်ပျောက်နေတယ်”

“ဗျူဗလဝိဇ္ဇာက လေး ခု ပြောနေတာပဲ”

“မဟုတ်မှလွဲရော ကျုပ်တို့က နတ်များကို နေ့တိုင်းအဆက်မပြတ် ပူဇော်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ နတ်များက ကျုပ်တို့ကို ကူညီ မှိုင်းမချင်တဲ့ အကုန်တို့ယံတိုင်းများ ကြွရောက်လာသလားမဆိုနိုင်ဘူး”

ဗျူဗလ ဝိဇ္ဇာက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာက -

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆန္ဒကို တောင်းကြည့်ရင်ကောင်းမယ်”
အဗဗလဝိဇ္ဇာက ထောက်ခံသည်။

“ဒါ ဟုတ်တယ်”

ရသေ့ကြီးသုံးပါးသည် စွန်းဟိန်ကျတို့အား လက်အုပ်ချီ ကန်တော့လေ၏။

ဗျူဗလ ဝိဇ္ဇာက -

“အရှင်နတ်မင်း ... ကျွန်ုပ်တို့ အသက်တစ်ထောင်ရှည်ရအောင် ဆေးရည်များ ပေးသနားတော်မူပါနတ်မင်း”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာကလည်း အားကျမခံ တောင်းပြန်သည်။

“အရှင်နတ်မင်း ကျွန်ုပ်တို့ဘုရင်ဟာ အရှင်နတ်မင်းကို အမြဲ ပူဇော်ပသခဲ့ပါတယ်၊ သူ့ကိုတုံ့ပြန်ကြည့်သောအားဖြင့် အာယုဒီဃ သက်ရှည်ဆေးပေးသင့်ပါတယ်၊ နတ်မင်းကို ပေးတော်မူပါလို့ တောင်းပန် အပ်ပါတယ်”

အဗဗလဝိဇ္ဇာကလည်း တောင်းသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်နတ်မင်း နတ်မင်းကသာ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးနဲ့ ဘုရင့်အတွက် အာယုဒီဃသက်ရှည်ဆေးပေးတော်မူရင် ဒီထက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ပူဇော်ပသမှုကို ပြုပါမယ်”

စွန်းဟိန်ကျက ရယ်ချင်လာ၏။ သို့သော် ရယ်ချင်စိတ်ကို သိုသိပ်ထားသည်။

သူသည် ဝိဇ္ဇာရသေ့သုံးပါးအား ဤသို့ပြောလေ၏။

“သင်ရသေ့တို့”

နတ်ရုပ်တုမှ ဤသို့စကားပြောသောအခါ သူတို့သည် လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားကြ၏။ နတ်ရုပ်တုစကားပြောခြင်းမှာ မကြုံစဖူး အဖြစ်ထူးခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

ဝိဇ္ဇာသုံးပါးသည် ပျာပျာသလဲပြောကြ၏။

“အမိန့်ရှိပါ ... နတ်မင်း ... အမိန့်ရှိပါ”

“သင်ရသေ့တို့ဟာ ရေအိုး ရေအင်္ဂုတံ သုံးလုံးကိုသာ ယူဆောင်ခဲ့လော့၊ ကျွန်ုပ်တို့ အာယုဒီယအသက်ရှည်ဆေးပေးအံ့ ...”

ဝိဇ္ဇာသုံးယောက်သည် မကြုံစဖူး အဖြစ်ထူးခြင်းအတွက် ရေအိုး ရေအင်္ဂုတံ သုံးလုံးကို ပျာပျာသလဲ ယူငင်ပြီး ရှေ့တွင်ချထားပေးလေ၏။

မိဂဗလဝိဇ္ဇာက -

“အသင်နတ်မင်း ရေအိုးရေအင်္ဂုတံများ အသင့်ယူဆောင်ပြီးဖြစ်၍ အာယုဒီယအသက်ရှည်ဆေးရည်များ ပေးသနားတော်မူပါ ...”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အာယုဒီယသက်ရှည်ဆေးပေးမယ်၊ သင်တို့အားလုံးထွက်သွားကြလော့၊ ပြီးတော့မှ ကျွန်ုပ်ပြန်ခေါ်မည်၊ ထိုအခါ ကျမှ သင်တို့လာခဲ့လော့”

“ကောင်းပါပြီ အသင်နတ်မင်း”

ဝိဇ္ဇာရသေ့သုံးပါးနှင့် သူ့အဖော်များသည် နတ်ကွန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ရသေ့ငယ်များသည် အံ့ဖွယ်သရဲ အဖြစ်ဆန်းအတွက် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်နေကြသည်။

စွန်းဟိန်ကျသည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးနှင့်ရသေ့ငယ်များ အပြင်သို့ထွက်ခွာသွားပြီးသည့်အထိ စောင့်နေကြ၏။ အားလုံး ထွက်ခွာသွားပြီးသောအခါ ကျူးပတ်ကိုင်က စွန်းဟိန်ကျကို မေးလေ၏။

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်ကဆေးရည်ကို ယူပေးမလို့လဲ”

စွန်းဟိန်ကျသည် ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးက ဘာရယ်တာလဲ”

“စကားမရှည်နဲ့ ငါလုပ်သလိုလိုက်လုပ်”

စွန်းဟိန်ကျသည် အင်တုံထဲသို့ ကျင်ငယ်ရေများ ပေါက်ချလိုက်တော့၏။

ကျူးပတ်ကိုင်က ရယ်မောသည်။

“ဒါဆို ကျုပ်က သိပ်လွယ်တာပေါ့၊ အပေါ့သွားချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

သူသည် ကျင်ငယ်ရေများ ပေါက်ချလိုက်သောအခါ အင်တုံတစ်လုံး ပြည့်လှန်းပါးဖြစ်သွားသည်။

ဆားဂူကျိန်းလည်း စွန်းဟိန်ကျကိုသို့ လိုက်လုပ်သည်။

စွန်းဟိန်ကျက -

“မင်းတို့ ပြီးကြပြီလား”

ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့က ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်ကြ၏။

“ပြီးပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

“အေး ... ဒီလိုဆိုရင် ရသေ့တွေကို ငါခေါ်လိုက်မယ်၊ သူတို့က အာယုဒီယသက်ရှည်ဆေးကို သိပ်လိုချင်နေကြတာ”

“ဒီလောက် လိုချင်နေတဲ့ လူတွေကို မဟာအာယုဒီယသက်ရှည်ဆေးကြီး ခေါ်ပေးလိုက်ပါအစ်ကိုကြီး”

ကျူးပတ်ကိုင်က နောက်ရွပ်ရွပ်ပြောလေ၏။

သူတို့လုပ်သည့်အလုပ်မှာလည်း အလွန်ရယ်စရာကောင်းသည် မဟုတ်ပါလော့။

စွန်းဟိန်ကျက -

“သင်ရသေ့တို့ လာကြလော့၊ အာယုဒီယသက်ရှည်ဆေးကို ရယူနိုင်ပါပြီ၊ သင်တို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မလှကြနှင့်၊ သင်တို့အတွက် အင်တုံတစ်လုံးစီ ဖန်တီးပေးထားတယ်”

ရသေ့များသည် နတ်ကွန်းထဲသို့အူယားဖားယားနှင့် ပြေးဝင်လာကြလေ၏။

သူတို့သည် အင်တုံများထဲသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ဝါကြန့်ကြန့်အရည်များပြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အလွန်တရာ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

ဗျဉ္ဇလဝိဇ္ဇာရသေ့က တီးတိုးပြောလေ၏။

“ကဲ ကြည့်စမ်း၊ နတ်မင်းတွေက အာယုဒီယသက်ရှည်ဆေးပေးလိုက်တာများ အများကြီးပဲ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့တော့ အသက် တစ်ထောင်မက ရှည်ပြီ၊ ရှင်ဘုရင်လည်း အသက်တစ်ထောင်ရှည်ပြီ”

အဗေလဝိဇ္ဇာရသေက -

“အသက် တစ်ထောင်တောင် ကမလား ဆေးရည်တွေက အများကြီးပဲ၊ အသက်တစ်ထောင်မက ကျုပ်တို့အသက်ရှည်နိုင်ပြီ”

ရသေသုံးပါးတို့သည် နတ်ရုပ်တုသုံးခုအား ရှိခိုးကန်တော့ကြလေ၏။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် နတ်မင်းတို့”

သူတို့သည် နတ်များကို ရှိခိုး ကန်တော့ကြပြီးနောက် သူတို့အချင်းချင်းလည်း တီးတိုးတိုင်ပင်ကြသည်။

“နတ်မင်းများပေးတဲ့ အာယုဒီယသက်ရှည်ဆေးရည်ဟာ ဘယ်လို အရသာရှိတယ်ဆိုတာ မြည်းစမ်းကြည့်ရအောင်”

“ဘယ်လိုအရသာ ရှိရမလဲ၊ ချိုမြိန်မြဲ ရှိမှာပေါ့”

“ဖန်တွတွ ရှိမယ်နဲ့ တူတယ်”

“အို ဘာမှပြောမနေနဲ့ မြည်းကြည့်စမ်း”

ဗျတ္တဗလဝိဇ္ဇာရသေကြီးသည် ပန်းကန်တစ်လုံးကိုယူ၍ အရည်အား ခပ်၍သောက်လိုက်၏။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေက မေးသည်။

“ဘယ်လိုနေသလဲ”

ဗျတ္တဗလဝိဇ္ဇာရသေက -

“အနံ့ဆိုးတယ်၊ ငနံတယ်၊ အတော်ဆိုးရွားတဲ့အရသာပဲ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာသည် ဗျတ္တဗလဝိဇ္ဇာ၏လက်ထဲမှ ပန်းကန်လုံးကို ယူလိုက်ပြီး သူ့အင်တုံထဲမှအရည်ကို ခပ်သောက်လိုက်ပြန်၏။ သူလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

အဗေလဝိဇ္ဇာရသေက မေးသည်။

“ဘယ်လိုနေသလဲ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေက -

“အနံ့က ဆိုးလိုက်တာ”

အဗေလဝိဇ္ဇာသည် ပန်းကန်ကိုယူ၍ ခပ်သောက်လိုက်၏။

“ထို့”

သူသည် ထွေးထုတ်လိုက်၏။ အခြားသူများကဲ့သို့ မသောက်ပေ။

“ဒါ အသက်ရှည်ဆေး မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အာယုဒီယ အသက်ရှည်ဆေး မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ ဒါ ကျင်ငယ်ရေတွေဗျ”

“ဝေါ့”

“ဝေါ့”

ရသေကြီးများသည် ကျင်ငယ်ရေဟုသိသောအခါ ပြန်အန်ကြတော့သည်။

စွန်းဟိန်ကျသည် တဟားဟားနှင့် အော်ဟစ်ရယ်မောတော့၏။

“ဟား ဟား ဟား”

ကျူးပတ်ကိုင်းနှင့် ဆားဝူကျိန်းတို့မှာလည်း မရယ်ဘဲမနေနိုင်ကြတော့ပေ။ ရသေတို့သည် ကျင်ငယ်ရေများကို အာယုဒီယ သက်ရှည်ဆေးများကဲ့သို့ သောက်နေကြသည် မဟုတ်ပါလော။

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

သူတို့မှာ ဗိုက်နိပ်၍ ရယ်မောနေကြ၏။

“ရှားတယ် ရှားတယ် ဒီလောကမှာ သင်တို့လောက် မိုက်မဲတဲ့ လူတွေတော့ မရှိတော့ဘူး၊ ကျင်ငယ်ရေတွေကို အာယုဒီယ သက်ရှည်ဆေးထင်မှတ်ပြီး သောက်နေကြတယ်၊ ဟား ဟား ဟား”

ကျူးပတ်ကိုင်းသည် ပြောဆိုပြီး ရယ်မောလေတော့၏။

ဗျတ္တဗလဝိဇ္ဇာရသေသည် လွန်စွာဒေါသထွက်လေ၏။

“သူတို့ကို ဖမ်းကြစမ်း ... နတ်အယောင်ဆောင်တဲ့ လူတွေ ...၊ တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့”

ရသေတို့သည် ဝုန်းခနဲ ဝိုင်းဖမ်းကြလေ၏။ သူတို့သည် စွန်းဟိန်ကျတို့က ခုန်ရှောင်သွားသဖြင့် မမိပေ။ ဤသို့ဖြင့် တုတ်များ၊

ခဲများ၊ ပန်းကန်များဖြင့် ပစ်ပေါက်ကြလေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် ဆားဝူကျိန်းကို ဆွဲပြေးလေရာ နက်ကွန်းအပြင်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ ရသေ့များသည် မှောင်ထဲသို့ ဆက်မလိုက်ဝံ့ကြချေ။

သူတို့သည် ဤသို့ဖြင့် ထိရန်ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်မှာ ကျိန်းစက်နေဆဲသာ ရှိသည်။ ဆရာတော်သည် မောပန်းပြီး ဤသို့ ကျိန်းစက်နေခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

စွန်းဟိန်ကျက -

“ကဲ ... မင်းတို့စားလို့လည်းဝပြီ၊ တရေးအိပ်ကြပေတော့”

ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် ဆားဝူကျိန်းတို့သည် စွန်းဟိန်ကျအား ပြုံးပြုံးပြီး အိပ်စက်ကြတော့သည်။

* * * * *

အခန်း (၁၂၆)

မိုးရွာအောင်လုပ်နိုင်သူ

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

ကျောင်းရှိဘုန်းတော်ကြီးများက အရုဏ်ဆွမ်းဆက်ကပ်ကြသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်နှင့် သင်္ကန်း ကိုယ်ရုံလဲလေ၏။

“ငါ ပြည်ကျော်ခွင့် တံဆိပ် သွားရိုက်နှိပ်ရဦးမယ်၊ မင်းတို့ နေခဲ့ကြဦး”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ဆရာ ... ဒီဘုရင်ကို ယုံစားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရသေ့တွေကို မြှောက်စားပြီး ဘုန်းကြီးတွေကို နှိပ်စက်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဆရာကို ဖမ်းထားမှ ဒုက္ခဖြစ်နေဦးမယ်၊ ဆရာတစ်ယောက်တည်းသွားလို့မဖြစ်ပါဘူး၊ တပည့်တော်တို့ လိုက်ပါစောင့်ရှောက်မှ ဖြစ်မှာပါ၊ ကဲ တပည့်တော်တို့ သုံးယောက်လည်း ဆရာနဲ့အတူ လိုက်မယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံရလေ၏။

“ကောင်းပြီ”

သူတို့သည် မြင်းဖြူကြီးနှင့်အထုပ်ကို ကျောင်းတိုက်တွင် အပ်နှံ

ခဲ့ပြီး နန်းတော်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြလေ၏။ သူတို့နန်းတော်ရှေ့ ရောက်သောအချိန်မှာ နန်းတော်၌ ညီလာခံ ကျင်းပနေသော အချိန် ဖြစ်လေ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် တံခါးမှူးအားပြောသည်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ ထန်နိုင်ငံက စေလွှတ်လိုက်တဲ့ သာသနာ့စေတမန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုပင့်ဆောင်ရန် ကြွရောက်ကြတဲ့အဖွဲ့ဖြစ်ပါတယ်။ သင်တို့နိုင်ငံကို ဝင်လာတာဟာ ပြည်ကျော်ခွင့်လက်မှတ် ရေးထိုးဖို့ ဝင်လာတာပါ။ ဒီအကြောင်းကို သင်တို့ ဘုရင်ထံ သံတော်ဦးတင်ပေးပါ ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်နေပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့်အရှင်ဘုရားတို့ ဒီမှာပဲ စောင့်နေကြပါ။ တပည့်တော် သွားလျှောက်ပေးပါမယ်”

တံခါးမှူးသည် ဘုရင်ထံသို့ လျင်မြန်စွာစာစားဝင်ရောက်လေ၏။

“တံခါးမှူး သုတ်သီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘာများ အရေးကြီးလာသလဲ”

တံခါးမှူးက လက်အုပ်ချီပြီး ...

“မှန်လှပါ နန်းတော်ရှေ့မှာ ထန်နိုင်ငံက ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးနဲ့ တပည့်သုံးယောက် ရောက်ရှိလာကြပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်ထံ ပြည်ကျော်ခွင့် လက်မှတ်ရေးထိုးဖို့ ဝင်လာတာလို့ အဆိုရှိပါတယ် ...”

ဘုရင်က မဲပြုံးပြုံးသည်။

“ဒီဘုန်းကြီးက သေချင်ပြီနဲ့တူတယ်။ မင်းချင်းမကူက အာဖြစ်လို့ သူတို့ကို မဖမ်းကြတာလဲ”

ထိုအခါ ဝန်မင်းတစ်ပါးက လျှောက်တင်လေ၏။

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုး လျှောက်တင်ပါရစေ”

“တင်စေ”

“ထန်နိုင်ငံက ဒီကနေလီတစ်သောင်းမက ဝေးပါတယ်။ ဒီဘုန်းကြီး တစ်ပါးနဲ့ တပည့်သုံးယောက်က ဘေးမသိ ရန်မခ ရောက်လာနိုင်တာကို တစ်ချက်တည်းကြည့်ရုံနဲ့ သူတို့ဟာ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူတွေ ဖြစ်မှန်းသိနိုင်ပါတယ်”

ဘုရင်သည် စဉ်းစားနေ၏။

ဝန်မင်းက ဆက်လျှောက်သည်။

“နောက်ပြီး ထန်နိုင်ငံဆိုတာ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့ နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံ ဖြစ်ပါတယ် နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကို စော်ကားတဲ့ အပြုအမူ ပြုလုပ်လိုက်ရင် သူဟာ ဒီနိုင်ငံကို မရောက်ရောက်အောင် သူ့စစ်တပ်ကြီး ချီလာနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်အရှင်မင်းမြတ် စဉ်းစားတော်မူပါ”

ဘုရင်သည် တွေဝေသွား၏။

ထိုအချိန်တွင် တံခါးမှူးက အရေးပေါ် လျှောက်တင်လေ၏။

“အရှင်မင်းမြတ် နန်းတော်ရှေ့ကို ဆရာရသေ့ကြီးသုံးပါး ကြွရောက်လာပါတယ်။ အခု နန်းတော်ထဲ ဝင်လာပါပြီဘုရား”

ဘုရင်က -

“ထန်နိုင်ငံသားတွေလည်း ဝင်စေမောင်မင်း”

တံခါးမှူးသည် ထန်နိုင်ငံသားများဖြစ်သော ထန်စန်းကျွမ်းဆရာ တော်နှင့် တပည့်သုံးယောက်အား ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရသေ့ကြီးသုံးပါးသည် နန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပြီးဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့မှာ ဗျူဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီး၊ မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီး နှင့် အဗဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးတို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။ မျိုးမတ်ဝန်ကြီးများက သူတို့အား ရှိခိုးအရိုအသေပြုကြရသည်။

ဘုရင်က -

“ဆရာရသေ့ကြီးတို့ ကိစ္စရှိလို့လား”

ဗျူဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးက စွန်းပီနီကျတို့ ဂူစုအား တစ်ချက် ဖုတ်ညှိလိုက်ပြီး -

“ဒီဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ တပည့်သုံးယောက်က ဘယ်က လာကြတာလဲ”

ဘုရင်က -

“ထန်နိုင်ငံကပါ သူတို့ဟာ ပြည်ကို ဖြတ်ကျော်ခွင့် လာယူ ကြတာပါ”

ဗျူဟာလဝိဇ္ဇာရသေ့က -

“ဒီဘုန်းကြီးနဲ့ တပည့်တွေကို ဖမ်းလိုက်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဗျူဟာလဝိဇ္ဇာက -

“သူတို့ဟာ ကျုပ်ရဲ့တပည့် ရသေ့နှစ်ယောက်ကိုလည်း လေနဲ့ မှတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ အခု ရသေ့တွေ ဘယ်ပျောက်နေမှန်း မသိဘူး။ ဖမ်းထားတဲ့ ဘုန်းကြီးငါးရာကိုလည်း လွှတ်ပစ်ခဲ့တယ်”

အဗေလဝိဇ္ဇာရသေ့က ဆက်၍ပြောသည်။

နောက်ပြီး ညဘုန်းကလည်း ကျုပ်တို့ နတ်ကွန်းထဲကို ဝင်ပြီး ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ကိုလည်း ကျင်ငယ်ရေကို အာယုဒီယသက်ရှည် ဆေးရည်ဆိုပြီး လိမ်ညှာခဲ့ပါသေးတယ် အရှင်မင်းမြတ်”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လွန်စွာဒေါသထွက်သည်။ သူလက်နှင့် ရေးသောအလုပ်ကို သူတို့ကခြေနှင့်ဖျက်သည်။ သူ့ဆရာသမားများကို လည်း စော်ကားသည်။ ဤသူများကို ပြင်းထန်စွာအပြစ်ပေးရမည်။

သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား မကျေမနပ်မေးမြန်းလေ၏။

“ဘုန်းကြီး ဒီအတိုင်း ဟုတ်ရဲ့လား”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က မဖြေ၊ စွန်းဟိန်ကျဲက ဖြေသည်။

“မှန်ပါတယ်”

“မှန်ရင် သင်တို့ကို အပြစ်ဒဏ် ခတ်ရလိမ့်မယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ရသေ့နှစ်ပါးကို လေနဲ့မှတ်ပြီး၊ ဘုန်းကြီးငါးရာကို လွှတ်ပစ်တာဟာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကို အပြစ်ပေးသင့်ပါတယ်”

ဘုရင်က -

“နတ်ကွန်းကို ဖျက်ဆီးပြီး ကျွန်ုပ်ဆရာတွေကို ကျင်ငယ်ရေကို အာယုဒီယအသက်ရှည်ဆေးလို့ ညာတိုက်တာကရော”

“ခါလည်း ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ကျုပ်ပဲ အပြစ်ဒဏ်ခံထိုက်

ပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် တံခါးမှူးသည် ထပ်မံရောက်ရှိလာပြန်၏။

“အရှင်မင်းမြတ် ရွာစွန်ရွာများမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လယ်သမားကြီးတွေဟာ အရှင်မင်းမြတ်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုပြီးဝင်လာကြပါတယ်ဘုရား”

ဘုရင် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“လယ်သမားကြီးတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား”

“သူတို့က ဘာကိစ္စနဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ”

“သူတို့က ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုတွေ့မှ လျှောက်မယ်လို့ ပြောကြပါတယ်ဘုရား”

“ကဲ ... သူတို့ကိုလဲ ရှေ့တော်မှောက် သွင်းစေ”

တံခါးမှူးသည် လယ်သမားကြီး ဆယ့်လေးငါးယောက်အား နန်းတော်ထဲ ခေါ်သွင်းလာ၏။

လယ်သမားကြီးများသည် ဘုရင်အား ရှိခိုးဦးခိုက်ကြ၏။

ဘုရင်က -

“ဟဲ့ လယ်သမားကြီးတွေ ... သင်တို့ ဘာကိစ္စများ အရေးကြီးလာသလဲ၊ ငါ့ကို တင်လျှောက်ကြစမ်း”

လယ်သမားကြီးတစ်ဦးက -

“မှန်လှပါ။ အခုနှစ် မိုးရွာသင့်ပေမယ့် မိုးမရွာလို့ ဆန်စပါးတွေ ထိခိုက်ပျက်စီးကုန်ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်ထံ မိုးရွာချရန် ပြုလုပ်ပေးပါရန် တောင်းပန်ပါတယ်ဘုရား”

ဘုရင်က -

“ကောင်းပြီ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တော်မြတ် စီစဉ်ပေးမယ်။ သင်တို့ပြန် နိုင်ပါပြီ”

လယ်သမားကြီးများသည် ရှင်ဘုရင်ကို ရှိခိုးကန်တော့ကြသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် သက်တော်ရာကျော်ရည်ပါစေ”

လယ်သမားများ ညီလာခံမှ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ဘုရင်သည် ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် အကြံရ

လာပြီး ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား မေးမြန်းလေ၏။

“ဒီမှာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို ကျွန်ုပ်က ဘာကြောင့် နှိမ်နင်းနေတယ်ဆိုတာ အရှင်ဘုရား သိပါသလား”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“မသိပါဘူး”

ဘုရင်က -

“တစ်ချိန်က ကျွန်ုပ်ရဲ့နိုင်ငံမှာ မိုးခေါင်ရေရှား ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ဆန်စပါးသီးနှံတွေလည်း ဖျက်စီးခဲ့ရတယ်၊ ပြည်သူပြည်သားတွေ ဒုက္ခရောက်လိုက်ကြတာမပြောပါနဲ့တော့၊ အားလုံးအတော်ပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာပဲ၊ အားလုံး အတိဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ကြတယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ဆက်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ဟာ လယ်သမားကြီးတွေကို သိပ်သနားတယ်၊ ဒါကြောင့် မိုးရွာဖို့နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်”

သူသည် စကားကို ခေတ္တနားပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဟာ သူမိုးခေါ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကျုပ်လည်း သူ့ကိုဆရာသခင်သတ်မှတ်ပြီး မိုးခေါ်စေခဲ့တယ်၊ ဆုတောင်းပွဲတွေ ပြုလုပ်ခဲ့တယ်၊ မိုးဟာ မရွာပါဘူး၊ ဒီဘုန်းကြီးဟာ လူလိမ်သက်သက်ပဲ”

ဘုရင်သည် ရသေ့ကြီးသုံးပါးကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး -

“ဟောဒီ ဆရာရသေ့ကြီး သုံးယောက်က မိုးခေါ်ပေးလို့သာ မိုးရွာပြီး ခုလို တိုင်းပြည် သာသာယာယာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံးလည်း ဝမ်းသာကြတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဆရာရသေ့ကြီးတွေရဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ဘူး၊ ဆရာရသေ့ကြီးတွေကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးဘူး”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်က ရသေ့များကို မြှောက်စားတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကိုတော့ အယုံအကြည်မရှိလို့ အားလုံးကို နှိမ်နင်းပစ်ခဲ့တယ်၊ ကဲ ကျွန်ုပ်မှားသလား”

“ဒကာကြီး မမှားပါဘူး”

“သင် တော်တယ်”

ဘုရင်သည် ဘုန်းကြီးများကို နှိမ်နင်းပစ်သည့်အကြောင်းရင်းကို ပြောဆိုသည်။

“ကဲ ... အခု ... ကျွန်ုပ်က အရှင်ဘုရားကို အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးပါမယ်”

“ဘာများပါလိမ့်”

“ခုနုတုန်းက လယ်သမားများ မိုးခေါင်တဲ့အကြောင်း သံတော်ဦးတင်သွားတာကို ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“သင်တို့ မိုးရွာအောင် ဆုတောင်းပေးကြပါ၊ တကယ်လို့ မိုးရွာလာတယ်ဆိုရင် အသင်တို့ ခရီးသွား ပြည်ကျော်ခွင့် လက်မှတ် ထိုးပေးမယ်၊ တံဆိပ်တုံးထုပေးမယ်၊ သင်တို့ ဆုမတောင်းနိုင်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆရာရသေ့ကြီးတွေက ဆုတောင်းပေးကြလိမ့်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က စွန်းဟိန်ကျအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းညိတ်သည်။

“မိုးရွာအောင် ကျုပ်တို့လုပ်ပြပါမယ်၊ မိုးရွာတာက အသေးအဖွဲ့ပါ”

ဘုရင်က -

“ကောင်းပြီ”

သူသည် ဝန်ကြီးမှူးမတ်များကို တစ်ချက်စီ ကြည့်လိုက်သည်။

“မိုးခေါ်ဖို့ အစီအစဉ်တာဝန်ကျတဲ့အမတ်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးပါ အရှင်မင်းမြတ်”

အမတ်သည် ရှေ့တိုးခစားလေ၏။

ဘုရင်က -

“မိုးခေါ်ဆုတောင်းပွဲ ပြုလုပ်ရာမှာ လိုအပ်တဲ့ အစီအမံ အားလုံး သင်ဆောင်ရွက်ပေးပါ၊ အဲဒီအစီအစဉ်ကို ကျွန်ုပ် ကိုယ်တော်မြတ် ကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ကြည့်စွဲမယ်”

အမတ်က လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်တင်လေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုး အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်ပါမယ်”

သူသည် နန်းတော်မှ အလျင်အမြန် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဘုရင်က ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ဘက်သို့ လှည့်ပြီးမေးလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်စိတ်ထင် မိုးခေါ်ပေးမယ့်သူဟာ သင်တို့လေးဦးစလုံးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

စွန်းဟိန်ကျက -

“လေးဦးစလုံး မခေါ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ခေါ်မှာပါ ...”

“ဒါဖြင့် သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆရာရသေ့ကြီး သုံးယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး မိုးခေါ်ရမယ်လို့ မှတ်လိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဘုရင်မင်းမြတ်”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းညိတ်ပြီးပြေလေ၏။

* * * * *

အခန်း (၁၂၇)

အစီအစဉ်

နန်းတော်ရှေ့ ရင်ပြင်ပေါ်တွင် စင်မြင့်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုစင်မြင့်သည် သုံးလံအမြင့်ရှိ၏။ ထိုစင်မြင့်မှာ မိုးခေါ်ဆုတောင်းဖွဲ့ ပြုလုပ်မည့်နေရာဖြစ်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကိုယ်တော်တိုင် ကြည့်ရှုမည်ဟုဖြစ်သဖြင့် ဝန်ကြီး မျိုးမတ်များ ခြံရံလျက် နန်းတော်ထက်မှ ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုနေရာမှကြည့်လျှင် အခြေအနေအားလုံးကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သတ်မှတ်သောနေရာတွင် ထိုင်ပြီးနောက် စင်မြင့်နှင့်တကွ အောက်ခြေအားလုံးကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းတွေ့မြင်ခွင့်ရရှိသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ထိုင်သောအခါ ဝန်ကြီး မျိုးမတ် အားလုံးလည်း ထိုင်ကြသည်။ ဝန်ကြီး မျိုးမတ်အားလုံးလည်း စင်မြင့်နှင့်တကွ အောက်အခြေအနေအားလုံးပါ တစ်ပါးတည်း တွေ့မြင်ကြရသည်။

နန်းရင်ပြင်ရှေ့စင်မြင့်၏ အောက်ခြေတွင် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်၊ ကျူးပတ်ကိုင်းနှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့ ထိုင်နေကြသည်။ စွန်းဟိန်ကျမှာမူ ရသေ့ကြီးသုံးပါးနှင့်အတူ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။

ထိုစင်မြင့်ပေါ်၌ သစ်သီးဝလံများနှင့် ဆီမီးတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ရှိရာ မိုးခေါ်ပွဲအတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများရှိထားသည့် အနေအထားပင် ဖြစ်သည်။

စွန်းဟိန်ကျက -

“သင် ရသေ့တို့. မိုးခေါ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မိုးရွာလာတဲ့အခါ သင်တို့ ခေါ်တဲ့မိုးလား၊ ကျွန်ုပ် ခေါ်တဲ့ မိုးလား ခွဲခြားသိနိုင်ဖို့ လိုတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ”

ဘုရင်မင်းမြတ်က ထိုစကားကို ကြားသဖြင့် -

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကို ခွဲခြားသိဖို့ လိုတယ်”

ဗျူဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က -

“ကျုပ်ကို သင်တပုဂ္ဂိုလ်၊ မကြိုးစားနဲ့၊ ကျုပ်အမိန့်ပြား တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ရင် လေတိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒုတိယ အမိန့်ပြားတစ်ချက် ခေါက်လိုက်ရင် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တွေ မည်းတက်လာလိမ့်မယ်၊ တတိယ အမိန့်ပြားခေါက်လိုက်ရင် လျှပ်စီးတွေလင်းလက်လာမယ်၊ မိုးကြိုးတွေ ပစ်လာမယ်၊ စတုတ္ထ အမိန့်ပြားခေါက်လိုက်ရင် မိုးရွာ လာမယ်၊ အဲ ပဉ္စမအမိန့်ပြား ခေါက်လိုက်ရင်တော့ မိုးတိတ်သွားလိမ့်မယ်”

စွန်းဟိန်ကျသည် ဤသို့တွေးလိုက်၏။

“အင်း ဒီရသေ့တွေ ကြည့်ရတာ လုပ်နည်းလုပ်ဟန် မဆိုးဘူး၊ တန်ခိုးတော့ အထိုက်အလျောက် ရှိလိမ့်မယ်၊ ငါ့ကို မယှဉ်နိုင်လွန်းလို့သာ သူတို့ခံနေရတာ၊ ဒီတော့ ငါသတိထားပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်”

သူသည် ယင်းသို့တွေးပြီးနောက် ဤသို့ပြောလိုက်၏။

“ကဲ အခု သိသိသာသာ ခြားခြားနားနား ဖြစ်သွားအောင် သင်တို့က မိုးကို အရင်ခေါ်ပေတော့၊ သင်တို့ခေါ်တဲ့အချိန်မှာ မိုးရွာချရင် ဒီမိုးဟာ သင်တို့လုပ်တာပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်နေတဲ့အချိန် မိုးရွာချရင် ကျွန်ုပ်တို့လုပ်တာပဲ၊ ကဲ သင်တို့ မိုး ခေါ်ပေတော့”

သူသည် စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းသွား လေတော့၏။ ထို့နောက်

ထန်စန်းကျမ်းဆရာတော်အနား၌ သွားရပ်နေသည်။

စင်မြင့်အပေါ် လက်ဝဲဘက်စားပွဲပေါ်၌ ရေအိုးငါးလုံးနှင့် သပြေခက်များရှိ၏။ ထိုရေအိုးများ အနီး၌ မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့နှင့် အဗဗလဝိဇ္ဇာရသေ့တို့ ရပ်နေကြသည်။

စင်မြင့်၏ လေးဘက်လေးတန်၌ အနီ၊ အပြာ၊ အဝါစသဖြင့် အလံများ စိုက်ထူထားသည်။ ထိုအလံများပေါ်၌ မိုးနတ်သား၊ လေနတ်သား၊ မိုးကြိုးနတ်သားစသည့် အမည်များကို ရေးသားထားသည်။

ဗျူဗလဝိဇ္ဇာရသေ့သည် စင်မြင့်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းသည်။ အမွှေးတိုင်ထွန်းသည်။ ဓားတစ်လက်ကို လက်ယာလက်တွင် ကိုင်သည်။ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဓားဖျားတွင် စွပ်ပြီး ဂါထာရွတ်ဖတ်သည်။ ထို့နောက် အမိန့်ပြားကို ယူ၍ ခေါက်လိုက်တော့သည်။ ခဏအကြာတွင် လေတဟူးဟူးစတင်တိုက်ခတ်လာ၏။

စွန်းဟိန်ကျက -

“ဒီရသေ့ဟာ အတော်တတ်နိုင်တာပဲ မဆိုးဘူး”

လေသည် တဟူးဟူးဖြင့် စတင်တိုက်ခတ်သောအခါ တံခွန်ကုက္ကားများသည် တလူလူ လွင့်နေတော့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သဘောကျသွား၏။ သူ့ဆရာရသေ့များ အစွမ်းပြ နေနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

“ဆရာရသေ့တို့ကို အထင်မသေးနဲ့ ... ဆရာရသေ့တို့ဟာ တန်ခိုးကြံ့ခိုင်ရှိတယ်၊ အခု ကြည့်စမ်း လေတွေတိုက်လာပြီ”

လေများသည် မည်မျှတိုက်ခတ်လာသနည်းဆိုသော် ဘုရင်တို့သည်ပင်လျှင် အဝတ်အစားများကို ကျုံ့ကျုံ့ယုံ့ယုံ ဆွဲထားကြရ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် သူ၏သို့နေ၍ မဖြစ်တော့သည်ကို သိရှိလိုက်သည်။

“ဒီရသေ့တွေဟာ အတော်ကလေးတော့ အစွမ်းရှိသား၊ ဒီအတိုင်း ငါရပ်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ငါလှုပ်ရှားမှ ဖြစ်တော့မယ်”

သူသည် ထိုသို့တွေးပြီးနောက် ကိုယ်ပေါ်မှ အမွှေးတစ်ချောင်းကို နုတ်၍ လေတွင် မှုတ်လိုက်၏။

“ဖူး”

စွန်းဟိန်ကျ၏ ကိုယ်ပွားတစ်ခုသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော် အနီး၌ ရပ်နေ၏။ မူရင်းကိုယ်ကမူ ကောင်းကင်သို့ ခုန်တက်သွား၏။

တိမ်တိုက်ပေါ်၌ အဘွားအိုကြီးတစ်ဦး ရပ်နေသည်။ သူမသည် အိတ်ကြီးတစ်လုံးကိုကိုင်လျက် လေများကိုလွှတ်နေသည်။ သူမကား လေ ဘွားဘွားတည်း။

စွန်းဟိန်ကျက အော်ငေါက်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ လေတွေလွှတ်နေတာ”

အဘွားအိုကြီးက -

“လေဘွားဘွားပါ”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ကျုပ်က ပိဋကတ်သုံးပုံ သွားပင့်မလို့ဗျ၊ အခု ဒီတိုင်းပြည် ရောက်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို နှိမ်နင်းနေတဲ့ ဘုရင်ကို တွေ့ရတာ၊ ဒီဘုရင်ကို အစွဲချွတ်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ စိတ်လက်ချမ်းသာမှာပေါ့၊ စိတ်လက်ချမ်းသာမှ သာသနာတော်ကြီး စည်ပင်မှာပေါ့၊ အခု ကျုပ်ဘုရင်ကို အစွဲချွတ်ဖို့ လုပ်နေတယ်၊ ဘုရင် ကိုးကွယ်တဲ့ ရသေ့တွေနဲ့ ပညာပြိုင်နေရတယ်၊ သင်က ကျုပ်ကို အကူ အညီမပေးဘဲ၊ ရန်သူအားပေး ဘယ်နှယ်ရသေ့တွေကို ကူညီနေရတာလဲ၊ ကျုပ်အတော် ဒေါသထွက်လာပြီ၊ သင်တော့ သံတုတ်စာမိတော့မယ်”

လေဘွားဘွားသည် သူမ၏လေအိတ်ကို အလျင်အမြန်ပိတ်လိုက် ရတော့၏။

“ဘွားဘွားမသိလို့ပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ အခုလေအိတ် ကို ပိတ်လိုက်ပါပြီ”

“ကောင်းပြီ သူတို့ကို မကူညီပါနဲ့၊ ကျုပ်နဲ့သူတို့ ပြိုင်နေကြရ တာ”

“ကောင်းပါပြီ”

ထိုအချိန်မှစ၍ လေ လုံးဝမတိုက်တော့ပေ။

ကျူးပတ်ကိုငံက -

“ဟ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လေတိုက်တာရပ်သွားပါလား၊ သင် ရသေ့ သင်လေခေါ်နေတာ အလကားဖြစ်နေပြီ၊ အောက်ကို ဆင်းခဲ့ပါ တော့”

ဆားဂူကျိန်းကလည်း -

“လေတိုက်တာရပ်သွားပြီ၊ သင်လေခေါ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ် ခေါ်နေတာတုံး၊ လေကိုတောင် မခေါ်နိုင်ဘဲနဲ့၊ မိုးကို ဘယ်နှယ် ခေါ်နိုင် မှာတုံး”

ဗျဉ္ဇဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က ပြော၏။

“သင်တို့ စကားမရှည်နဲ့၊ ကျွန်ုပ် မိုးကိုခေါ်နိုင်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

သူသည် ဒုတိယအမိန့်ပြားကိုယူ၍ ခေါက်ပြန်တော့၏။ ကောင်း ကင်တွင် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များတက်လာ၏။ တိမ်ဖြူတိမ်မည်းများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် တိမ်ခဲတစ်ခုပေါ်တွင် တက်၍အော်လိုက်၏။

“ဟေ့ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တွေ တက်လှချည်လား၊ ဘယ်သူ နင်းကန်လုပ်နေတာလဲ”

တိမ်တိုက်များကို ရွေ့လျားပေးနေသော တိမ်နတ်သားသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်ုပ် တိမ်နတ်သားပါ တန်ခိုးရှင်”

စွန်းဟိန်ကျသည် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်၏။

“ကျုပ် ဗျဉ္ဇဗလဝိဇ္ဇာရသေ့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နေတယ်၊ မင်းတိမ်တိုက် တွေကို အမြန်ဆုံး ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ”

တိမ်နတ်သားသည် လက်အုပ်ချီရင်း -

“ကောင်းပါပြီ တန်ခိုးရှင်”

သူသည် ဖြစ်ပေါ်နေသော တိမ်တိုက်များကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း လိုက်လေ၏။ တိမ်များသည် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ မဟုတ်တော့ချေ။ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားပြီး နောက်ဆုံး တိမ် ကြက်မ တစ်ဝပ်စာပင် မရှိတော့ချေ။

ကျူးပတ်ကိုင်သည် ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်လေ၏။

“ဒီမှာ ရသေ့ကြီး ကောင်းကင်ကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဗျူဗလဝိဇ္ဇာရသေ့သည် ကောင်းကင်ကိုကြည့်လိုက်၏။ စောစောက မည်းတက်လာသော တိမ်မည်းတိမ်လိပ်များ တစ်ခဏချင်း ကွယ်ပျောက် သွားသည်ကို သူသည် အံ့သြစွာတွေ့နေရသည်။

“ကောင်းကင်မှာ ကြက်မတစ်ဝပ်စာ တိမ်မှမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် မိုးရွာမှာလဲ”

ဆားဂူကျိန်းက အော်လိုက်၏။

ဗျူဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးသည် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ သူသည် တတိယအမိန့်ပြားကို ရိုက်ပြန်တော့၏။

ထိုအချိန်တွင် စွန်းဟိန်ကျသည် မိုးကြိုးလျှပ်စစ်နတ်သားအား တွေ့ဆုံပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြသည်။ မိုးကြိုးလျှပ်စစ်နတ်သားသည် သဘောပေါက်သွားသဖြင့် သူ၏မိုးကြိုးလက်နက်ကိုလည်း မပစ်တော့ပေ။ လျှပ်စစ်ကိုလည်း မထုတ်တော့ပေ။

မိုးခြိမ်းသံလည်း လုံးဝမကြား၊ မိုးကြိုးပစ်သံလည်းလုံးဝမကြား၊ လျှပ်စစ်လက်သည်ကိုလည်း လုံးဝမတွေ့ရသောအခါ ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့သည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ကြလေတော့၏။

“ဟား...ဟား...ဟား... သင်ရသေ့တော့ရူးပြီ၊ ဘာမိုးကြိုးမှလည်း မပစ်၊ ဘာမှလည်းမိုးမခြိမ်း...၊ ဘာမှလည်းလျှပ်စစ်မလက်ပါလား၊ သင်အောက်ဆင်းပေတော့...”

ကျူးပတ်ကိုင်က ရယ်ရင်းအော်ပြောသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...အရင်က ဒီလိုမဖြစ်ပါဘူး...”

ဗျူဗလဝိဇ္ဇာ ရသေ့ကြီးသည် ဒေါသလည်းထွက် ရှက်လည်းရှက်မိလေ၏။

သူသည် အင်းစာရွက် တစ်ရွက်ကို ယူပြီး ဓားနှင့် ထိုးစိုက်လိုက်

၏။ ထို့နောက် မီးရှိသည်။ ဂါထာရွတ်ဖတ်ပြီးသောအခါ စတုတ္ထမြောက် အမိန့်ပြားကို ရိုက်တော့သည်။

“မိုး...ခုချက်ချင်း ရွာစေ...”

ကောင်းကင်၌ စွန်းဟိန်ကျသည် စောင့်ကြည့်နေလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေစဉ် နဂါးမင်းများ ရောက်ရှိလာလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျက ဆီးကြိုမေးလိုက်၏။

“အသင်နဂါးမင်းတို့...သင်တို့ ဘယ်ကြွမလို့လဲ...”

နဂါးမင်းများသည် စွန်းဟိန်ကျအား တွေ့မြင်ရသောအခါ ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။

“တန်ခိုးရှင်ပါလား...ဘယ်ကိုကြွမလို့လဲ...”

စွန်းဟိန်ကျက အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

“အဲဒီလိုပါ၊ ဒါဟာ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ပြန့်ပွားတိုးတက်ရေးအတွက်လည်း အထောက်အကူပြုပါတယ်၊ နဂါးမင်းများ စဉ်းစားကြပါ...”

နဂါးမင်းများက-

“ဟာ ဘာစဉ်းစားစရာလိုတော့သလဲ၊ ဒီဘုရင်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို ပစ်ပယ်ပြီဆိုရင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတစ်ဦးဖြစ်သွားပြီပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့အားမပေးနိုင်ပါဘူး...၊ ကျွန်ုပ်တို့ မိုးရွာအောင် လုပ်မပေးတော့ပါဘူး...”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ...၊ ဒါပေမယ့် သင်တို့ပြန်မသွားကြပါနဲ့ဦး...၊ ကျွန်ုပ်မိုးခေါ်မယ့်အလှည့်ကျန်ပါသေးတယ်၊ လေနတ်...မိုးတိမ်နတ်နဲ့ မိုးကြိုးလျှပ်စစ်နတ်သားတို့လည်း ကျုပ်ကို ကူကြပါဦး”

နတ်များက ခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကူညီပါ့မယ် တန်ခိုးရှင်...”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ကျုပ်ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါမှာ သူတို့လိုလည်း ဂါထာလည်းမရွတ်တတ်ဘူး၊ အင်းတွေဘာတွေလည်း မီးမရှိတတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ...”

နဂါးမင်းက-

“ကျွန်ုပ်တို့သဘောကို မမေးပါနဲ့၊ အသင်တန်ခိုးရှင်ဘယ်လို လုပ်ချင်သလဲ ဆိုတာကိုသာ ပြောပါ...”

စွန်းဟိန်ကျက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်... ကျွန်ုပ်သံတုတ်ကို အသုံးပြုလိုက်မယ်...”

မိုးကြိုးလျှပ်စစ်နတ်၊ မိုးတိမ်နတ်နှင့် လေဘွားဘွားတို့ လန့်ဖျပ် သွားကြသည်။

“ဟာ... တန်ခိုးရှင်ရယ်... သံတုတ်ကိုတော့ အသုံးမပြုပါနဲ့... ကျွန်ုပ်တို့က သံတုတ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိပါဘူး”

စွန်းဟိန်ကျက ကပျာကယာရှင်းပြသည်။

“ဟာ... သင်တို့အထင်မှားနေကြပြန်ပါပြီ၊ ကျုပ်က သင်တို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချက်ပြဖို့ သံတုတ်ကို အသုံးပြုမယ်ဆိုလိုတာပါ...”

နတ်များသည် စိတ်သက်သာရာရ သွား၏။

“တော်ပါသေးရဲ့”

စွန်းဟိန်ကျက-

“သင်တို့ ကျုပ်ကိုကြည့်နေကြပါ... ကျုပ် သံတုတ်တစ်ချက် ထောင်ပြရင် လေဘွားဘွားက လေတိုက်ပေးပါ”

လေဘွားဘွားက-

“စိတ်ချပါ တန်ခိုးရှင်...”

“ကျုပ်က ဒုတိယအကြိမ် သံတုတ်ထောင်ပြရင် မိုးတိမ်တွေအ လိပ်လိုက် တက်အောင် မိုးတိမ်နတ်မင်းက ဆောင်ရွက်ပေးပါ...”

“ကောင်းပါပြီ တန်ခိုးရှင်...”

“ကျုပ်သံတုတ်ကို တတိယအကြိမ်ထောင်ပြရင် မိုးခြိမ်းပေးပါ၊ လျှပ်လက်ပေးပါ၊ တစ်ခဲနက်သော အသံကို ပြုပေးပါ၊ နတ်မင်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်အစွမ်းကုန် လုပ်ဆောင်ကူညီပါမယ်”

“ကျွန်ုပ်... စတုတ္ထအကြိမ် သံတုတ်ထောင်ပြရင်တော့ နဂါးမင်းတို့ တာဝန်ပါပဲ...၊ မိုးရွာပေးဖို့ ကူညီပါ...”

နဂါးမင်းလေးယောက်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

“အမိန့်အတိုင်းပါ တန်ခိုးရှင်”

စွန်းဟိန်ကျက-

“ပဉ္စမအကြိမ် သံတုတ်မြောက်ပြလိုက်ရင်တော့ မိုးတိတ်ပေးပါ၊ တိမ်များလည်း ကင်းစင်ပေးပါ၊ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်လင်နေစေ ရပါမယ်”

နဂါးမင်းများ၊ နတ်သားများက ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ဆင်းတော့မယ်၊ နဂါးမင်းတို့ နတ်မင်းတို့ အားလုံး အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားကြပေတော့”

စွန်းဟိန်ကျသည် စကားဆုံးသွားသောအခါ ကောင်းကင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်ပွား စွန်းဟိန်ကျအတွင်းသို့ ပြန် ဝင်လိုက်လေ၏။ သူသည် ဗျူဟာလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီး ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေ သည်ကို ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။

အခန်း(၁၂၈)
ယှဉ်ပြိုင်ကြခြင်း

စင်မြင့်ပေါ်တွင် ဗျူဟာလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးသည် ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ရွတ်ဆိုနေလေ၏။

သူသည် အင်းစာရွက်တစ်ရွက်ကို မီးရှို့လိုက်သည်။

“ချက်ချင်း မိုးရွာစေ...”

သူက အော်လိုက်၏။

သို့သော် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မိုးတိမ်များ ကင်းစင်နေသဖြင့် မိုးသည် လုံးဝမရွာချေ။ ရွာမည့်အရိပ်အယောင်လည်း မတွေ့ရချေ။

စွန်းဟိန်ကျဲက အော်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ.. ရသေ့ကြီး မိုးမရွာပါလား”

ရသေ့ကြီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဓားကိုချထားလိုက်သည်။ သူသည် စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဘုရင်ရှိရာ နန်းရင်ပြင်သို့သွားလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်က ဆီး၍မေးသည်။

“ဆရာရသေ့ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မိုးလည်းမရွာပါလား”

ဗျူဟာလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးက-

“ဟုတ်တယ် အရှင်မင်းကြီး...၊ နဂါးမင်းတို့ မရှိကြဘူး...၊ ဒါကြောင့် မိုးမရွာဘဲဖြစ်နေတာ...”

နန်းရင်ပြင်ရှေ့၌ ရသေ့ကြီးနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ် စကားပြောနေသည်ကို စွန်းဟိန်ကျဲက အကုန်ကြားနေရ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက ရယ်မောလိုက်၏။

“ရသေ့ကြီး ဒီလိုမဟုတ်မမှန်တဲ့စကား မပြောပါနဲ့...၊ အပေါ်မှာ နဂါးမင်းတွေ ရှိနေပါတယ်၊ ဘယ်မှ မသွားကြပါဘူး...”

ရသေ့ကြီးသည် ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“သင်ဘာဖြစ်လို့ မုသားပြောတာလဲ၊ ကောင်းကင်ကိုကြည့်လိုက်စမ်း၊ တိမ်တွေကင်းစင်နေတယ်၊ လေက လုံးဝမတိုက်ဘူး၊ မိုးကြိုးလျှပ်စီးဆိုတာ တစ်ချက်ကလေးမျှ မမြင်ရဘူး၊ ဒါ နဂါးမင်းတွေ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ မရှိကြဘူးဆိုတာ ပြနေတယ်၊ သင်မိုးကိုခေါ်နိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်ဘာမှ မပြောလိုဘူး၊ စင်မြင့်ပေါ်တက်ပြီး မိုးခေါ်ပါ”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် မိုးပေါ်၌ စီစဉ်သင့်သည့်အရာကို စီစဉ်ပြီးဖြစ်၍ ဆရာတော်အား အားလုံးက အထင်ကြီးစေရန် ရည်ရွယ်ပြီး ဆရာတော်အား တီးတိုးလျှောက်၏။

“ဆရာ.. စင်မြင့်ပေါ်တက်ပါ...”

ဆရာတော်က စိုးရိမ်စွာ ပြော၏။

“ဂူခုံး... ငါမှ မိုးမခေါ်တတ်တာ...”

စွန်းဟိန်ကျဲက တီးတိုးပြော၏။

“ဆရာ..ဒီအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့...၊ တပည့်တော် အားလုံး စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ ဆရာကသာ တရားစာများကိုသာ ရွတ်ဖတ်ပါ၊ မိုးရွာအောင် တပည့်တော် မိုးခေါ်ပါ့မယ်...”

ဆရာတော်သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ဆရာတော်ကို ဖေးမ၍ နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ဆရာတော်သည် စင်မြင့်ပေါ်ရောက်သွားသည့်အခါ တရားစာများကိုသာ ရွတ်ဖတ်နေသည်။

ထိုအပြုအမူသည် ဘုရင်အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၏။ဘုရင်

၏ အမြင်တွင် အလံစိုက်ရမည်။ ဆီမီးထွန်းရမည်။ အမွှေးတိုင်ထွန်းရမည်။ အင်းပြားကို မီးရှို့ရမည်။ အမိန့်ပြားကို ရိုက်ရမည်။ ယခု စွန်းဟိန်ကျတို့သည် ထိုအရာများကို တစ်ခုမျှမလုပ်ချေ။

ဘုရင်သည် မင်းချင်းတစ်ယောက်အား စေလွှတ်ပြီး အမေးတော်ရှိလေ၏။ ထိုအလုပ်များကို အဘယ်ကြောင့် မလုပ်သနည်းဟု အမေးတော်ရှိသည်။

“ရှင်ဘုရင်ကို လျှောက်လိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အင်းပြားလည်း မီးရှို့စရာမလိုဘူး၊ အမိန့်ပြားလည်း ရိုက်စရာမလိုဘူး၊ သေသေချာချာကြည့်နေပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်သလဲဆိုတာကို သင်တို့ဘုရင်ဘာမှ တွေ့ရမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး...”

မင်းချင်းသည် ဘုရင်အား ပြန်၍လျှောက်လေ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် သံတုတ်ကို အပေါ်သို့ တစ်ချက်မြှောက်လိုက်လေ၏။ ထိုအချက်ပြခြင်းကို ကောင်းကင်မှ စောင့်ကြည့်သော လေဘွားဘွားက မြင်သည်။ သူသည် လေအိတ်အား ကြိုးဖြေလိုက်ရာ ရုတ်ခြည်းပင် လေများ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်လာတော့၏။ လေသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်လာသည်။ မည်မျှ ပြင်းထန်လာသနည်းဆိုသော်.. သဲမှုန်များပင် လွင့်ပျံ့သွားသည်။ သစ်ရွက်များ လွင့်ကြွေသွားသည်။ ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်များမှာ နေရာမှ လွင့်မသွားအောင် အတော်ထိန်းသိမ်းနေရသည်။

“အင်း...လေ တကယ်တိုက်တာပဲဟေ့...”

ဘုရင်က မြည်တမ်းလိုက်၏။

“မှန်ပါ...၊ နေရာက လွင့်မသွားအောင် အတော်ပင်ထိန်းသိမ်းနေကြရပါတယ်ဘုရား...”

မင်းချင်း၊ ဝန်ကြီးနှင့် မှူးမတ်များက လျှောက်ထားကြလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျက သံတုတ်ကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက်၍ အချက်ပြလိုက်ရာ တိမ်နုတ်သားသည် သူ၏တိမ်များကို လွင့်ထုတ်လိုက်သည်။ တိမ်များသည် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးပြည့်သွားသည်။ တိမ်တောင်၊ တိမ်လိပ်၊ တိမ်မည်းအားလုံး ထပ်သွားသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်သွားသဖြင့် ဘုရင်နှင့်မှူးမတ်များ ပင်ကြောက်ရွံ့သွားကြသည်။

ရသေ့ကြီး သုံးယောက်မှာမူ မျက်နှာ မကောင်း ကြတော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... စွန်းဟိန်ကျတို့ အစွမ်းပြနေကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

“ဟဲ့ကောင်းကင်က မှောင်လှချည်လား”

ဘုရင်မင်းမြတ်က စိုးရိမ်စွာ မိန့်ကြားလိုက်၏။

အမတ်များက-

“သတိထားတော်မူပါဘုရား...အောက်မှာ မိုးခေါ်နေတဲ့ စွန်းဟိန်ကျတို့အဖွဲ့ ရှိနေပါတယ်ဘုရား၊ သူတို့မိုးခေါ်နေလို့သာ ဒီလိုမည်းမှောင်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား...”

ထိုအခါ ဩကာသကြီးတစ်ခုလုံး လေတဟူးဟူးထ၊ ကောင်းကင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်ပြီး ကြောက်စရာအတိ ဖြစ်နေတော့သည်။

စွန်းဟိန်ကျက သံတုတ်ကို တတိယအကြိမ် မြှောက်ပြလိုက်ရာ လျှပ်စီးများ တဝင်းဝင်းတလက်လက်ဖြစ်လာသည်။

“ဒိန်း...ဒလိန်း...ဟိန်း...ဟိန်း...”

မိုးခြိမ်းသံက နားကွဲမတတ် ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟ...ဟ...နားကွဲပါဦးမယ်”

ဘုရင်က စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ မည်သူကမျှ မနစ်သိမ့်နိုင်ကြတော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်.. မှူးမတ်အားလုံးလည်း နားပိတ်ပြီး ရင်ပြင်၌ မှောက်နေကြသောကြောင့်တည်း။

စွန်းဟိန်ကျသည် သံတုတ်ကို စတုတ္ထအကြိမ် မြှောက်ပြလိုက်လေ၏။

“ဖြောက်...ဖြောက်...ဖြောက်...”

ပထမ၌ မိုးပေါက်တစ်ပေါက်ချင်း ကျလာသည်။

ထို့နောက်...

“ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ....”

မကြာမီ ရေများကိုသွန်ချလိုက်သည့်အလား တဝေါဝေါနှင့် မိုးရွာချတော့သည်။ မိုးရေ အလွန်များသည်။ မြို့တော်အတွင်းရေလျှံတော့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အပါးတော်မြဲအားခေါ်၍ မိုးရွာသွန်းမှုကို ရပ်တန့်စေရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရသည်။

အပါးတော်မြဲက စွန်းဟိန်ကျဲအား ပြော၏။

“မိုးလုံလောက်ပါပြီ၊ အမြန်ဆုံးရပ်ပါတော့၊ တော်ကြာရေကြီးပြီး ဒုက္ခရောက်ကုန်ပါလိမ့်မယ်...”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် သံတုတ်ကို မြှောက်ပြလိုက်၏။ ရွာသွန်းနေသောမိုးသည် ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွား၏။ မိုးသံလေသံများလည်း ရပ်ဆိုင်းသွား၏။ တိမ်တောင်တိမ်ခဲများလည်း ကင်းရှင်းသွား၏။ နေရောင်ခြည်သည် သာယာကြည်လင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား လွန်စွာ လေးစားကြည်ညိုသွားသည်။

“အင်း... ဒီဘုန်းကြီး တယ်ပြီး တန်ခိုးကြီးပါလား၊ ငါ့ရဲ့ဆရာ ရသေ့တွေ မိုးရပ်အောင် လုပ်တာတောင် မိုးတဖွဲဖွဲကတော့ ကျတုန်းပဲ၊ ခုလို ဖြုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ရပ်အောင် မလုပ်နိုင် ဘူးကွ၊ ခု... ကြည့်စမ်း...၊ မိုးရပ်တာ ဖြုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ရပ်သွားတယ်”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ပြည်ကျော်ခွင့် လက်မှတ်ကို ရေးထိုးပေးသည်။ အပါးတော်မြဲအား တံဆိပ်ကို ရိုက်နှိပ်စေသည်။

ပြည်ကျော်ခွင့် လက်မှတ်ကို ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား ပေးအပ်မည်အပြုတွင် ရသေ့ကြီးသုံးပါးသည် ချက်ချင်းကန်ကွက်ကြလေ၏။

“အရှင်မင်းမြတ်... ဒီဘုန်းကြီးကို ပြည်ကျော်ခွင့် လက်မှတ် ထုတ်မပေးပါနဲ့ဦး”

ဘုရင်မင်းမြတ်က-

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာရသေ့တို့”

ဗျဉ္ဇလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးက-

“အခုမိုးရွာတာဟာ သူတို့ရဲ့အစွမ်းကြောင့်၊ သူတို့ရဲ့ တန်ခိုးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်ထားတဲ့ နဂါးမင်းတွေဟာ ရုတ်တရက် ခရီးလွန်နေလို့ ရုတ်ခြည်း မိုးမရွာပေးနိုင်တာပါ၊ အခု...”

သူတို့မိုးခေါ်တာနဲ့ ကြုံကြိုက်ပြီး ရွာချတာပါ၊ ဒါကြောင့် ဒီမိုးကို သူတို့ခေါ်ပေးတာ မဟုတ် ပါဘူး”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လှမ်းပေးနေသော ပြည်ကျော်ခွင့်လက်မှတ်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက-

“မိုးရွာပေးတာ နဂါးမင်းတွေ ဖြစ်တယ်လို့ ရသေ့ကြီးတွေက ပြောနေကြပါတယ်၊ အဲဒီတော့ မိုးရွာချပေးတဲ့နဂါးမင်းတွေကို ကိုယ် ယောင်ပြပါလို့ ဒီရသေ့တွေကို ခိုင်းပါ၊ မပြနိုင်ရင် သူတို့ပြောတဲ့စကား တွေဟာ အမှန်လို့ ယူဆလို့ မရတော့ပါဘူး...”

အဗဗလဝိဇ္ဇာက စွန်းဟိန်ကျဲကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“အသင်က ကျွန်ုပ်တို့ကို နဂါးမင်းတွေကို ကိုယ်ယောင်ပြခိုင်းပါလို့ ပြောနေတယ်၊ သင်ကကော ကိုယ်ယောင်ပြခိုင်းနိုင်လို့လား...”

စွန်းဟိန်ကျဲက ရယ်မောလိုက်၏။

“သင်တို့ မပြနိုင်ရင် ကျုပ်တို့က ပြခိုင်းနိုင်ပါတယ်...”

အဗဗလဝိဇ္ဇာက ဘုရင်မင်းမြတ်အား လျှောက်ထားလိုက်၏။

“အရှင်မင်းမြတ်...ဒီကပ္ပိယဟာ တကယ်ပဲ လေကြီးလွန်းလှပါတယ်၊ သူ့ကို နဂါးမင်းကို ကိုယ်ယောင်ပြပေးပါလို့ အမိန့်ပေးတော်မူပါ”

ဘုရင်မင်းမြတ်က စွန်းဟိန်ကျဲအား ကြည့်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ အသင်ကပ္ပိယကြီး သင်ဟာ နဂါးမင်းကို တကယ်ပဲ ကိုယ်ယောင်ပြခိုင်းနိုင်သလား”

“ပြခိုင်းနိုင်ပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်အမိန့်ချမယ်၊ နဂါးမင်းကို သင် ကိုယ်ယောင်ပြခိုင်းပေတော့...”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး....

“နဂါးမင်းများနှင့်တကွ မိုးရွာစေတဲ့နတ်များအားလုံး ကိုယ်ယောင် ထင်ရှားစွာ ပြသပေးကြပါ...”

စွန်းဟိန်ကျဲ၏ အသံကိုကြားသောအခါ နဂါးမင်းလေးပါးနှင့် တကွ နတ်သားများပါ ကိုယ်ယောင် ထင်ရှားစွာ ပြကြလေ၏။ ထိုအခါ

ပြည်သူအများသည် အုတ်အောင်သောင်းတင်းဖြစ်သွားကြသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ ဝန်ကြီး များမတ်များပါ ခူးထောက် ရှိခိုးကန်တော့ကြသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က-

“နဂါးမင်းများ၊ နတ်မင်းများကို ခုလိုဖူးတွေ့ရတဲ့အတွက် အလွန် ပဲ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာလှပါပြီ။ အားလုံး လိုရာကို ပြန်ကြွနိုင်ကြပါပြီ။”

နဂါးမင်းတို့သည် စွန်းဟိန်ကျအား နှုတ်ဆက်ကာ မိမိနေရာဌာန အသီးသီးသို့ ပြန်သွားကြလေတော့၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို ကြည်ညို လေးစားလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်တို့ အလိုရှိနေသည့် ပြည့် ကျော်ခွင့် လက်မှတ် ကို ရိုသေစွာဖြင့် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က တားမြစ်လိုက်၏။

“အရှင်မင်းမြတ် သူတို့ကို ပြည်ကျော်ခွင့်လက်မှတ် ထုတ်ပေး ပါနဲ့ဦး”

ဘုရင်က -

“ဆရာရသေ့တို့ သူတို့ကတိအတိုင်း သူတို့ အစွမ်းပြနိုင်သွားကြ ပါပြီ။ ဆရာရသေ့တို့က ဘာကြောင့် တားရပြန်တာလဲ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က -

“ကျွန်ုပ်တို့ ရုံးနိမ့်ထားပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရုံးရချက် နာလှပါ တယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကျေနပ်နိုင်ပါဘူး မင်းမြတ်”

“ဒါဖြင့် သင်ရသေ့တို့က ဘာလုပ်ချင်သေးသလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ သူတို့နဲ့ ပညာပြိုင်ချင်ပါသေးတယ်။ အရှင် မင်းမြတ်က ကျွန်ုပ်တို့ကို အစွမ်းမရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေပါသလား”

“ကျွန်ုပ် မထင်ပါ ...။ ယခုကိစ္စက သူတို့အစွမ်းပြရမည့် ကိစ္စကို သူတို့ စွမ်းပြပြီးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ပြည်ကျော်ခွင့်လက်မှတ် ထုတ်ပေးခြင်း သာဖြစ်ပါတယ်။ သင်ရသေ့တို့ ယှဉ်ပြိုင်လိုပါရင် သူတို့ကို ပြောပါ။ သူတို့ ယှဉ်ပြိုင်ပါလိမ့်မယ်”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ကျုပ်တို့ဘက်ကတော့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ ကျုပ်က စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်အထိ လိုက်မယ့်ကောင်စားပါ”

ဘုရင်က -

“ကောင်းပြီ။ တစ်ဖက်က ယှဉ်ပြိုင်မယ်လို့ ပြောနေပြီ။ သင်ရသေ့ တို့ ဘာကို ပြိုင်ချင်သလဲ ဆိုတာပြောပါ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က -

“တရားကျင့်တာ ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ်”

ထိုအခါ ဝန်ကြီး များမတ်တို့သည် တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ဖြစ်ကုန် သည်။ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်၏ ဥပဓိရုပ်ရည်ကို ကြည့်သည်နှင့် အလွန်တရားရှိမည့်သူဖြစ်ကြောင်း များမတ်များက သိရှိကြသည်။

“ဒီရသေ့ကြီးက စိတ်ကူးမှားနေပြီ။ ဒီဆရာတော်ကို တရားကျင့် မှီ သွားပြိုင်လို့ နိုင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ သူတို့က တရားထိုင်မှီ ဘယ်နှစ်ရက် ထိုင်နိုင်မှာလဲ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က ဆက်လျှောက်၏။

“ဘုရင်မင်းမြတ် စားပွဲငါးဆယ်စီကို အဆင့်ဆင့် ထပ်တင်ပေးပါ အဲဒီမှာ တရားကျင့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်က အဲဒီစင်မြင့်ထိပ်ရောက် အောင် လှေကားကို အသုံးမပြုဘဲ ဈာန်နဲ့ တက်ပြပါမယ်။ အပေါ်ရောက် လို့ တရားထိုင်ကြရင် လှုပ်တုလှူက အရုံးပါ”

ဘုရင်မင်းမြတ်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပြီ”

သူသည် အပါးတော်မြို့ကို ခေါ်ကာ စားပွဲခုံငါးဆယ်ကို တစ်ဖက် တွင် စီတင်စေ၏။ အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း စားပွဲခုံငါးဆယ်ကို စီတင် စေသည်။

စားပွဲများစီ၍ ပြီးစီးသွားသောအခါ ဘုရင်က စွန်းဟိန်ကျအား မေးလေ၏။

“သင်တို့ကြားကြမှာပါ။ ထိပ်ဆုံးစားပွဲပေါ်တက်ပြီး တရားကျင့် တာ ပြိုင်ကြမယ်တဲ့။ သင်တို့ သဘောကိုလည်း ပြောပါဦး”

စွန်းဟိန်ကျမှာ ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းကုတ်နေသည်။

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“အစ်ကိုကြီး ဘာလိုချင်သလဲ ပြောလိုက်လေ၊ တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောရဦးမှာပေါ့”

စွန်းဟိန်ကျဲက တီးတိုးလှည့်ပြော၏။

“ငါ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောမိတာတော့ မှားသွားပြီ၊ တရားထိုင် ရတယ်ဆိုတာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ရာတာကွ၊ ငါက မျောက်ပဲ မျောက်သတ္တဝါတွေရဲ့ ဗီဇအရ ဘယ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နိုင်မှာလဲ၊ ခက်တော့နေပါပြီ”

“မခက်ပါဘူး ငါတရားထိုင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီအလုပ်ကို ငါယှဉ် ပြိုင်ပါ့မယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က ဝင်ပြောလေ၏။ သို့သော် လေသံမျှ သာ”

စွန်းဟိန်ကျဲ ဝမ်းသာသွား၏။

“ဆရာ ဘယ်လောက် ထိုင်နိုင်မှာလဲ”

ဆရာတော်က -

“တစ်လ သုံးလ ခြောက်လ လိုအပ်ရင် တစ်နှစ်အထိ တရားထိုင်နိုင်ပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ထန်စန်းမတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒီလောက် မလိုပါဘူးဆရာ၊ ဒီရသေ့တွေ ကြည့်ရတာ သိပ် တရားထိုင်နိုင်ပုံ မရပါဘူး၊ သူတို့မှာ တခြားအကြံအစည် တစ်ခုခု ရှိလို့ ဖြစ်မှာပါ၊ ဆရာတရားထိုင်ရရင် အလွန်ဆုံး တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီပါပဲ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ဒါဆိုရင် အလွယ်ကလေးပေါ့၊ တစ်ခုခက်နေတာက ငါဟာ တရားကျင့်နိုင်ပေမယ့် ဈာန်မရသေးပါဘူး၊ အပေါ်ကိုတက်ဖို့ အခက်အခဲ ရှိပါတယ်၊ သူက ဈာန်နဲ့တက်ပြီး ငါ့ကျ မတတ်နိုင်ရင် ဒုက္ခဖြစ်သွားလိမ့် မယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ တပည့်တော်ရဲ့ တာဝန် ထားပါဆရာ”

ဆရာတော်သည် ရှေ့သို့ လျှမ်းထွက်ကာ ဘုရင့်အား ပြောကြား လိုက်၏။

“တရားကျင့်ပြီးခြင်းကိစ္စကို ကျွန်ုပ် ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ်”
ဘုရင်က သဘောတူလိုက်လေ၏။

* * * * *

လဲ မသိဘူး၊ ငါ အပေါ်တက်ပြီး ဆရာကို စောင့်ရှောက်ရဦးမယ်၊ မင်းတို့ အောက်မှာ ဟန်မပျက်သာနဲ့”

ကျူးပတ်ကိုက ခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုကြီး”

စွန်းဟိန်ကျသည် အမွေးတစ်ပင်ကို ဆွဲနုတ်၍ သူ့ကိုယ်ပွား တစ်ခုကို ထားခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ယင်ကောင်တစ်ကောင်ဘဝသို့ ယူလိုက်လေ၏။

ယင်ကောင်သည် စားပွဲရဲ့ အဆုံးဆီသို့ တက်သွားပြီး ဆရာတော်အား စောင့်ရှောက်ကာနေသည်။

ယင်း အချိန်တွင် ဗျူဗလဝိဇ္ဇာရသေ့နှင့် အဗေလဝိဇ္ဇာရသေ့တို့ ကလည်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

အဗေလဝိဇ္ဇာရသေ့သည် ဆရာတော်အခြေအနေကို ကြည့်သောအခါ ဆရာတော်အား ယှဉ်ပြိုင်ရန် မလွယ်ကူကြောင်း ရိပ်မိသိရှိလေသည်။

“ငါ ဝင်ကူမှ ဖြစ်တော့မယ်”

သူသည် ထိုသို့တွေးပြီးသည်နှင့် အနီးရှိ မြက်ပင်တစ်ပင်အား ဆွဲနုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဂါထာမန္တရာများ မန်းမှုတ်ကာ ဆရာတော်ရှိရာသို့ မြက်ပင်ကို တောက်ထုတ်လိုက်၏။ မြက်ပင်သည် ဆရာတော်ဆီ လွင့်မျောသွားပြီး ကြမ်းပိုးတစ်ကောင်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွား၏။

ကြမ်းပိုးသည် ဆရာတော်၏ သင်္ကန်းပေါ်၌ သွားရောက် ကပ်ငြိသည်။ စွန်းဟိန်ကျမှာ ကြမ်းပိုးကပ်လာသည်ကို သတိမပြုမိပေ။ အပြင်ရန် မည်သို့ကပ်ငြိလာမည်ကိုသာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

ကြမ်းပိုးသည် ဆရာတော်၏သင်္ကန်းအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်သည်။ ဆရာတော်သည် ရုတ်တရက် ယားယံလာသလို ဖြစ်လာသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် တွန့်လာမိသည်။ ဆရာတော်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြမ်းပိုးတစ်ကောင်က ကိုက်နေမှန်း သိလာတော့သည်။ သူလှုပ်ရှားလိုက်လျှင် အရှုံးပေးရမည်မှန်း သိသဖြင့် ဆရာတော်သည် ကြိတ်မိတ် ခံစားနေရ၏။

အခန်း (၁၂၉)

ဖြေနိုင်စွမ်းရှိသူ

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့သည် စားပွဲရဲ့များ စီဆင့်ရာ နေရာဘေးသို့ သွားရပ်သည်။ သူသည် တဖြည်းဖြည်း ဈာန်နှင့်တက်သွား၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ပေါ့ပါးစွာ အမြင့်သို့ တက်သွားသည်။ ထိပ်ဆုံးစားပွဲသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ထိုရံပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်ပြီး တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် တရားထိုင်လေတော့သည်။

ထိုနည်းတူ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား တပည့်သုံးယောက်က ခြံရံပြီး စီထားသော စားပွဲရဲ့မြင့်ဆီသို့ သွားကြလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျက မသိမသာ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သောအခါ ဆရာတော်ခြေထောက်ရင်း၌ တိမ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုတိမ်များသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာပြီး စားပွဲထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဆရာတော်လည်း တင်ပျဉ်ခွေထိုင် လက်အုပ်ချီပြီး တရားကျင့်လေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျက ကျူးပတ်ကိုကအား -

“ညီလေး ငါ့ကိုယ်ပွားတစ်ခု ထားခဲ့မယ်၊ သူ့ကို စကားမပြောနဲ့၊ ဆရာ အန္တရာယ်ရှိနေတယ်၊ ရသေ့တွေ ဘာများ မဟုတ်တာ လုပ်ထားမ

သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်မှာတော့ တွန့်.တွန့်. တွန့်.တွန့်. ဖြစ်နေမိသည်။

ကြမ်းပိုးကလည်း အကိုက်ကြမ်းသည်။

ဆရာတော်မှာ အလူးလူးအလွန်လွန်. ဖြစ်လာသည်။ တရားထိုင်ရာ၌ မည်သို့မျှ စိတ်မပါနိုင်တော့ပေ။

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးမှာ လွန်စွာ ဝမ်းသာနေ၏။ မကြာမီ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော် အရုံးပေးရပေတော့မည်။

ဆရာတော် တလူးလူး တလွန်လွန်. ဖြစ်နေသဖြင့် စွန်းဟိန်ကျသည် သူ၏ မျက်လုံးဖြင့် ထွင်းဖောက် ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အဗေဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီး ဖန်ဆင်းထားသော ကြမ်းပိုးတစ်ကောင်သည် ဆရာတော်အား ကိုက်ခဲနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

စွန်းဟိန်ကျသည် ကြမ်းပိုးအားလက်ဖြင့် ပုတ်ချပေးလိုက်ပြီး ကြမ်းပိုးကိုက်သော နေရာကို အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးလိုက်၏။ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်မှာ ယားယံမှုဝေဒနာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးဖြစ်၍ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် တရားပြန်ကျင့်နိုင်လေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျ နားလည်သည်။ ဆရာတော်နှင့် သူခရီးထွက်လာသည်မှာ အနှစ်နှစ်အလလ ရှိပြီ တစ်ခါမျှ ကြမ်းပိုးမကိုက်ခဲ့ဖူးချေ။ ယခု ကြမ်းပိုးကိုက်ခံရကြောင်းသိရလျှင် အောက်မှကြည့်နေသည့် အဗေဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း သူသိလိုက်သည်။

သူသည် ပထမ၌ ညစ်ပတ်ရန် စိတ်မကူးချေ။ တရားသဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ကြရန်သာ စိတ်ကူးသည်။ ယခုရသေ့တို့ဘက်မှ စတင် ညစ်ပတ်သောအခါ သူလည်း ညစ်ပတ်ရန် စိတ်ကူးရသွားသည်။ သူသည် သုံးလက်မခန့်ရှည်သော ကင်းခြေများ တစ်ကောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလိုက်၏။

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့သည် သူ့ခြေထောက်ပေါ်သို့ ကင်းခြေများ တစ်ကောင် တက်လာသည်ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။ သူသည် ခုန်ပေါက်ထပြီး ကင်းခြေများအား လွင့်စင်သွားအောင် ပြုမူချင်သည်။ သို့သော် မပြုမူရဲချေ။ သူ့ရုံးနိမ့်သွားမည် မဟုတ်ပါလော။ ကင်းခြေများသည် ခြေထောက်ပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း တက်လာပြီး

သူ၏ အညှိရင့်ရောင် သင်္ကန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ ထို့နောက် လည်ပင်းရှိရာသို့ တက်သွားသည်။

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးမှာ ယားယံလျက်ရှိပြီး ထွန်.ထွန်.လူး ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ကင်းခြေများသည် သူ့နောက်ကျောသို့ ရောက်ရှိသွား၏။ ကင်းခြေများသည် သူ့ကျောပြင်အား တအား ကိုက်လိုက်ရာ မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့မှာ ထအော်ရလေတော့၏။

“အမယ်လေးဗျ ကိုက်တယ် ကိုက်တယ်”

သူသည် ထခုန်ပြီး ခါချလေ၏။ ကင်းခြေများက သစ်ခေါက်ဆိုး သင်္ကန်းတွင်းမှ မထွက်ချေ။ သူသည် ကျောမှ ဝေဒနာကလည်းနာ၊ ကင်းခြေများကိုလည်း ထွက်အောင် ပြုရသဖြင့် စားပွဲများ အစီအရီခင်းကျင်းထားသည့် အပေါ်မှ ပြုတ်ကျရလေတော့၏။

ရသေ့ကြီးသုံးပါးတို့ အရုံးကြီး ရုံးနိမ့်သွားရလေပြီ။ ရူးရူးရဲရဲ ဖြစ်နေကြသော ရသေ့ကြီးသုံးပါးကို ဘုရင်က ကြည့်လေ၏။

“အင်း ...ငါ့ဆရာတွေ ရုံးချက်နာလို၊ ဒေါသဖြစ်နေရပြီ၊ သူတို့ ဒေါသတွေ ပြေငြိမ်းသွားအောင် ဖြေသိမ့်ပေးဦးမှပဲ”

ဘုရင်က နှစ်သိမ့်စကား ပြောသည်။

“ဒီဘုန်းကြီးနဲ့ တပည့်တွေက အစွမ်းရှိတယ် ဆရာရသေ့တို့...၊ အစွမ်းရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးကို ကိုယ်တားချင်တိုင်း တားလို့မရနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့ သွားချင်ရာ သွားပါစေ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က -

“ဘုရင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်တို့ နောက်တစ်ကြိမ် ယှဉ်ပြိုင်ချင်ပါသေးတယ်၊ ခွင့်ပြုတော်မူပါ”

ဘုရင်မင်းမြတ်က -

“နောက်တစ်ကြိမ် ယှဉ်ပြိုင်ချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ရှင်ရသေ့တို့၊ က ဘယ်လိုများ ယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့လဲ”

“ဒီတစ်ခါ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကတော့ အင်မတန် ရိုးစင်းပါတယ်၊ ဗီရိတစ်လုံးထဲမှာ အရှင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ပစ္စည်းတစ်ခုထည့်ပြီး သော့ခတ်

သိမ်းဆည်းထားပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ဗီရိထဲကပစ္စည်းကို အပြင်က မှန်မမှန် ပြောကြရပါမယ်။ အင်မတန်ကိုရိုးစင်းတဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲပါ”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်တို့ သဘောမတူ လျှင် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ခွင့်မပြုချင်ပေ။ ထို့ကြောင့်ဆရာတော်အား မေးမြန်း လိုက်လေ၏။

“ဆရာတော် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ သဘောတူပါသလား”

စွန်းဟိန်ကျက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ လက်ခံပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်”

ဘုရင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ၊ သင်တို့ တက်တက်ကြွကြွလက်ခံကြ၍ ကျွန်ုပ် စိတ်သက်သာရာ ရပါပေတယ်။ သင်တို့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ရာ ပြင်ဆင်ထားပေ တော့”

ဘုရင်သည် အပါးတော်မြဲ တစ်ဦးကို တီးတိုးအမိန့်ပေးလိုက် လေ၏။ အပါးတော်မြဲသည် သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ထွက်ခွာသွား သည်။ ခဏကြာသောအခါ သူပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့နောက်တွင် ကိုယ် ရံတော်နှစ်ယောက်သည် လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်သောဗီရိကြီး တစ်လုံးကို သယ်ဆောင်လာ၏။ ဘုရင့်ရှေ့မှောက်တွင် ချထားလိုက်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား မေးမြန်းလိုက် လေ၏။

“ဆရာတော် ယှဉ်ပြိုင်မှာလား”

စွန်းဟိန်ကျက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဆရာ လက်ခံလိုက်ဆရာ ဗီရိထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆို တာ တပည့်တော် ကြည့်ပြီး ပြောမယ်။ ဆရာ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့”

“ငါ ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ်”

စွန်းဟိန်ကျက အမွေးတစ်ပင်နုတ်ကာ သူ့ကိုယ်ပွားကို ဖန်ဆင်း သည်။

သူသည် သေးငယ်သော ယင်ကောင်လေး အဖြစ် ဖန်ဆင်းပြီး ဗီရိနောက်သို့ ပျံသန်းလေတော့၏။ ထို့နောက် ယှဉ်ပြိုင်ပေါက်ကလေးကို

မြင်သဖြင့် သူသည် ယင်းအပေါက်ကလေးမှ နေတိုးဝင်သွားတော့သည်။

ဗီရိထဲ၌ မိဖုရားဝတ်စုံ တစ်စုံရှိနေသည်။ သူသည် မိဖုရားဝတ်စုံ ကို လက်ဖြင့်တို့လိုက်ရာ ပွန်းပဲ့နေသော ခေါင်းလောင်းတစ်လုံး ဖြစ်သွား လေ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် အခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာပြီး ထန်စန်း ကျွမ်းဆရာတော်ထံ ပြန်ရောက်ရှိသွားလေ၏။

“ဆရာ ဗီရိထဲမှာ ပွန်းပဲ့နေတဲ့ ခေါင်းလောင်းတစ်လုံး ရှိပါ တယ်။ အဲဒါရှိတယ်လို့ ဆရာပြောလိုက်ပါ၊ တပည့်တော် ကြည့်ပြီး ပါပြီ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က မသိမသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်သည် မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့အား စတင်မေးမြန်းနေပေ ပြီ။

“ကဲ အရှင်ရသေ့ကြီး ...ဗီရိထဲမှာ ဘာပစ္စည်းများ ထည့်ထား ပါသလဲ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က -

“မိဖုရားရဲ့ဝတ်စုံတစ်စုံ ထည့်ထားပါတယ်”

ဘုရင်သည် သူ့ဆရာရသေ့ မှန်သွားသည်ဟု ယူဆသဖြင့် အားရကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဘုရင်သည် ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာ တော်ဘက်သို့ လှည့်၍ မေးမြန်းလိုက်ပြန်သည်။

“ဆရာတော် ဖြေပါဦး”

“ဗီရိထဲမှာ ပွန်းပဲ့နေတဲ့ ခေါင်းလောင်းတစ်လုံး ရှိပါတယ်”

ဘုရင်သည် ရယ်မောလေတော့၏။

“ဒီဘုန်းကြီး လူလိမ်ပဲ၊ သူ့ကိုဖမ်းကြစမ်း”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ဘုရင်မင်းမြတ်တို့မည်သည် အရာရာကို နှိုင်းချိန်စဉ်းစားပြီးမှ ပြုရပါတယ်။ အခုလည်းဗီရိကိုဖွင့်မကြည့်သေးဘဲ ဖမ်းခိုင်းတာကတော့ အုပ်ချုပ်သူ မင်းမပီသပါဘူး။ ဘုရင်မင်းမြတ်အနေနဲ့ ဗီရိကို ဖွင့်ကြည့် ပြီးမှ ကျွန်ုပ် ပြောတဲ့ အရာကို မတွေ့ရင် ဖမ်းခိုင်းသင့်တာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

ဘုရင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

သူသည် အပါးတော်မြဲအား ဗီရိကို ဖွင့်စေလိုက်၏။

“ဗီရိကို ဖွင့်လိုက်စမ်း”

အပါးတော်မြဲသည် ဗီရိကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ဘုရင်၏ မျက်လုံးအစုံသည် အံ့သြလွန်းသဖြင့် ပြူးထွက်သွားသည်။ အာမေဒိုက်သံလည်း ထွက်သွား၏။ ဗီရိထဲ၌ ပွန်းပဲ့နေသည့် ခေါင်းလောင်းတစ်လုံးကိုသာ တွေ့ရသည်။

သူသည် အပါးတော်မြဲအား တီးတိုးကပ်၍ မေးလေ၏။ သူထည့်ခိုင်းသော မိဖုရားတံစုံကို ထည့်ပါ၏လောဟု မေးမြန်းခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင် မိဖုရားကြီး၏ ဝတ်စုံကို ထည့်သွင်းလိုက်ပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်”

ဘုရင်သည် အတော်ကြီး ဘဝင်ကျဘဲဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်နှင့် ရသေ့သုံးပါးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကဲ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ဗီရိထဲကို ကျွန်ုပ်ပစ္စည်းတစ်ခု ထည့်သွင်းပြီး ဗီရိပိတ်လိုက်ပါမယ်၊ သင်တို့ထဲက အမှန်ပြောနိုင်တဲ့လူက အနိုင်ရမှာပဲ”

သူသည် စကားဆုံးသောအခါ အပါးတော်မြဲအား တီးတိုးပြောလေ၏။ အပါးတော်မြဲသည် အနောက်ဆောင်သို့ ဝင်သွားပြီး ပစ္စည်းကို ဝှက်ယူလာ၏။ ထို့နောက် ဘုရင်အားပေး၏။ ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ပစ္စည်းကို ယူပြီး ဗီရိထဲသို့ ထည့်လေ၏။ ထို့နောက် သူနေရာ၌ သူပြန်ထိုင်လေ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် ပထမအကြိမ်ကဲ့သို့ပင် ဗီရိထဲသို့ ယင်ကောင်အဖြစ် ဝင်သွား၏။ သူသည် အလွန်ကြီးမားသော မက်မန်းသီးကြီးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူသည် မျောက်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သစ်သီးဆိုလျှင်အလွန်

ခုံမင်၏။ မက်မန်းသီးကို မြင်သောအခါ သူစားချင်သွားသည်။ သူသည် စိတ်ရှိလက်ရှိ စားလိုက်ရာ အစေ့သာ ကျန်ရှိတော့သည်။

သူသည် အစေ့ကို သေချာစွာ ထားခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူဝင်ခဲ့သော အပေါက်မှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်၏ ပခုံးပေါ်သို့ သွားနားပြီး တီးတိုး ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆရာ ဗီရိထဲမှာ မက်မန်းသီးအစေ့ ရှိတယ်နော်၊ အသီးမဟုတ်ဘူး၊ အစေ့ပဲ ရှိတယ်”

ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် ယင်ကောင်အဖြစ်နှင့်သာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ဘုရင်သည် မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးကို မေးမြန်းလိုက်၏။

“အရှင်ရသေ့ကြီး ဗီရိထဲမှာ ဘာပစ္စည်းများ ရှိပါသလဲ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးက -

“မက်မန်းသီးကြီးတစ်လုံး ရှိပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်”

ရှင်ဘုရင်သည် လွန်စွာသဘောကျသွားသည်။ မက်မန်းသီးကြီးကို သူကိုယ်တိုင် ထည့်သွင်းခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာတော် အထဲမှာ ဘာရှိသလဲ”

ဆရာတော်က -

“မက်မန်းစေ့ပဲ ရှိပါတယ်”

“ဆရာတော် သင်မှားသွားပြီ၊ သင့်ကို ဖမ်းရမယ်”

“ဖမ်းတာကို ကျွန်ုပ် မကြောက်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ပြောတာ မမှန်ရင် အဖမ်းခံရမယ် ဆိုတာကို သိပြီးသားပါ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ပြောတာ မှန်မမှန် ဗီရိကို အရင် ဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

ဘုရင်မင်းမြတ်က အပါးတော်မြဲအား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဗီရိကို ဖွင့်ပြလိုက်စမ်း”

အပါးတော်မြဲက ဗီရိကို ဖွင့်ပြလိုက်၏။

ဘုရင်မှာ မျက်လုံးပြူးသွားရလေသည်။

“ဟင် ... ငါထည့်ထားတဲ့ မက်မန်းသီးကြီးက မက်မန်းစေလေး ဖြစ်နေပါလား၊ တယ်တော်တဲ့ဘုန်းကြီးပဲ”

သူသည် ယင်းသို့တွေးပြီးနောက် မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“သင်ရသေ့တို့ ... သူတို့ကို အရှုံးပေးလိုက်ပါတော့ ...၊ သူတို့ ဟာ သာမန်လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ဟာ သိပ်တန်ခိုးကြီးတဲ့ သူတွေ ပါ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီဗီရိုထဲကို မက်မန်းသီး ထည့်လိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဘုန်းတော်ကြီးက မက်မန်းစေလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အသီးက အစေ့ ဖြစ်သွားတာပဲ၊ သူတို့ကို သင်တို့ ယှဉ်လို့မရနိုင်ပါဘူး ...”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာသည် လက်မလျှော့ချင်သေးပေ။

“အရှင်မင်းမြတ် ...နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ပြုတော်မူပါ”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်၏။

“သင်က ဘယ်လို ယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့လဲ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က -

“ကျွန်ုပ်ဟာ သူတို့ကို ပညာ စမ်းချင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် ပစ္စည်း တစ်ခုကို ဗီရိုအတွင်းမှာ ဝှက်ထားပါမယ်၊ သူတို့ အမှန်အတိုင်း ပြောနိုင် မပြောနိုင် စမ်းသပ်ချင်ပါတယ်”

ဘုရင်မင်းမြတ်က ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့် ပြီး -

“ဆရာတော် ... သူတို့ပြောတာကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက ဆရာတော်အား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“သဘောတူတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါဆရာ ...”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က ခေါင်းညှိတ်၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်ုပ် သဘောတူပါတယ်”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့သည် ဗီရိုအား အဝတ်ကြီးဖြင့် ကာစေသည်။ သို့မှသာ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော် မမြင်မည် မဟုတ်ပါလော။ သူသည် ရသေ့လေးတစ်ပါးကို ခေါ်လိုက်၏။

“သင် ဝင်နေစမ်း”

သူသည် ဗီရိုတံခါးအား ပိတ်လိုက်ပြီး ကာထားသည့် အဝတ်ကြီး အား ဖယ်စေသည်။

ယင်းနောက် ရသေ့ကြီးက ဘုရင်အား လျှောက်ထားလေ၏။

“အရှင်မင်းမြတ်သူတို့ကို ဗီရိုထဲ ထည့်ထားသည့် ပစ္စည်းကို မေးနိုင်ပါပြီ၊ အကယ်၍ မှန်ကန်ပါက ကျွန်ုပ် အရှုံးပေးလိုက်ပါမယ်”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား လှမ်းကြည့် လိုက်လေ၏။

* * * * *

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းယမ်းပြီး -

“မင်း ... ဒီလိုလုပ်လို့ မင်းဆရာ ဘယ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ကျုပ် စိစဉ်ပေးမယ်”

ရသေ့ကြီးသည် လက်ဝါးဖြန့်လိုက်သောအခါ သင်တန်းဓားတစ်
လက်ရရှိလာ၏။ သူသည် ထိုဓားဖြင့် ရသေ့လေးအား ခေါင်းတုံး တုံး
လိုက်၏။ ယင်းနောက် သူ၏ သစ်ခေါက်ဆိုးထားသော သင်္ကန်းအား
လက်ဖြင့် တိုလိုက်သောအခါ အဝါရောင် သင်္ကန်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ
သွားသည်။

“မင်း ဒီမှာ ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေပါ။ မင်းဆရာ ရသေ့တွေ
ကျိန်းသေ နိုင်မှာပဲ”

ရသေ့ကြီးသည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ယင်ကောင်
အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလိုက်သဖြင့် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်၏ ပခုံးထက်၌ ပြန်နားပြီး
စီးတိုးပြောလိုက်၏။

“ဆရာ ဒီဗီရိုထဲမှာ ကိုရင်လေးတစ်ပါး ရှိတယ်လို့ ပြော
လိုက်ပါ”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်။ တပည့်တော် ကြည့်ပြီးပါပြီ”

ဘုရင်သည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး
ထပ်မံ မေးလိုက်၏။

“ဆရာတော် ... ဒီဗီရိုထဲမှာ ဘာရှိပါသလဲ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က လက်အုပ်ချီ၍ ဖြေလိုက်၏။

“ဒီဗီရိုထဲမှာ ကိုရင်လေးတစ်ပါး ရှိပါတယ်”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာ ရသေ့သည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်၏ အဖြေ
စကားကြောင့် တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်သည်။

ဘုရင်လည်း ရွှင်ပျသွားသည်။

ရသေ့ကြီးက -

အခန်း (၁၃၀)

ခေါင်းဖြတ်ခြင်းအတတ်ပညာ

ဘုရင်မင်းမြတ်က မေးမြန်းလိုက်၏။

“ကဲ ဆရာတော် ကျွန်ုပ်ကပဲ ရသေ့တွေအစား မေးပေး
ပါမယ်။ ဒီဗီရိုထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲ ဖြေစမ်းပါ ”

ဆရာတော်က

“ခဏနေပါဦး ကျွန်ုပ် အာရုံပြုလိုက်ပါဦးမယ် ”

စွန်းဟိန်ကျသည် ယင်ကောင်တစ်ကောင်အသွင်ဖြင့် ဗီရိုထဲ
ဝင်သွား၏။ သူဗီရိုထဲ ရောက်သောအခါ ရသေ့လေးတစ်ပါးအား တွေ့
သဖြင့် အံ့သြသွားသည်။ သို့သော် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ရသေ့ကြီး
တစ်ပါးအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်၏။

ရသေ့ကြီးက

“အသင်ရသေ့လေး ဘာလုပ်ဖို့ ဒီအထဲကို ဝင်နေရတာလဲ ”

ရသေ့လေးက -

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆရာက သူတို့ချင်း ပညာယှဉ်ပြိုင်ရာမှာ အနိုင်ရဖို့
အတွက် ကျွန်ုပ်ကို ဒီဗီရိုထဲ ထည့်ထားတာပါ။ ဒီဗီရိုထဲဝင်ရတာ ကျွန်ုပ်
အဖို့ ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံး ပညာစမ်းချင်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲ”

“မှန်တယ် ရှင်ရသေ့ကြီး၊ အခုတော့ သူတို့ လုံးဝဥသယ့် မှားသွားပြီ”

“ဟား ဟားဟား ... ဒီတစ်ခါတော့ ဘုန်းကြီးတို့ အကြီး အကျယ် မှားသွားပါပြီ၊ ဒီဗီရိုထဲမှာ ကိုရင်လေးမရှိပါဘူး၊ ရသေ့လေးပဲ ရှိပါတယ်”

ရသေ့ကြီးကိုယ်တိုင် ဗီရိုရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ သူ့ဟန် ပန်သည် စစ်အောင်နိုင်သော စစ်သူကြီးကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ သူသည် ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ဗီရိုတံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

“ဟင်”

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားသည်အထိ အံ့သြခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်ရတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူကိုယ်တိုင် ထည့်ခဲ့ သည့် သစ်ခေါက်ဆိုးဝတ် ရသေ့အစား ဦးခေါင်းပြောင်ပြောင်နှင့် ဖန်ရည် စွန်းသည့် အဝါရောင်ဝတ် ကိုရင်လေးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့်တည်း။

သူသည် အံ့သြလွန်းသဖြင့် အတော်ကြာမှ စကားပြောနိုင်သည်။ သူသည် ကိုရင်လေးအား မေးလိုက်၏။

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ရသေ့ဘဝကနေ ကိုရင်ဘဝ ရောက်သွား ရတာလဲ”

သူ့လေသံက ခက်ထန်နေသည်။

ကိုရင်လေးက သူ့အား မျက်လုံးကလေးဝိုင်း၍ မောကြည့်၏။

“ကျွန်ုပ် ဒီဗီရိုထဲ ဆရာရသေ့ကြီး ထည့်တဲ့အတိုင်း ဝင်နေတာပဲ၊ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ကိုရင်လေး ဖြစ်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးမှာ အလွန်စိတ်ဆိုးသွား၏။ သူက ဘုရင် အားပြောလိုက်၏။

“တွေ့လား အရှင်မင်းမြတ် ဒါဟာ သူတို့ ကလိန်ကကျစ်

လုပ်တာ၊ ဒီကိစ္စကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ပြုဖို့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီမှာ တောင်းဆိုပါ တယ်”

ဘုရင်မှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေလေပြီ၊ သူ့မျက်မြင်ပင် ရသေ့လေးအား ရသေ့ကြီးက ဝင်စေခဲ့သည်။ တံခါးဖွင့်သောအခါ ကိုရင်လေး ဖြစ်နေခဲ့ချေပြီ။

“ကဲပါဗျာ ...ဆရာရသေ့တို့က ဘာများယှဉ်ပြိုင်ချင်သေးလို့လဲ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးက -

“ကျွန်ုပ်တို့ ဒီတစ်ခါ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ့် အခန်းကတော့ ...ကျုပ်တို့ ရသေ့ကြီးသုံးပါးစလုံး ခေါင်းဖြတ်ပြီးရင် ခေါင်းပြန်ဆက်တတ်တဲ့အတတ် ကို တတ်တယ်၊ ဒီအတတ်အပြင် ဆီပူအိုးထဲမှာလည်း ရေကူးနိုင်ကြပါ သေးတယ်၊ နောက် အတတ်ပညာ တစ်ခုကတော့ မိုက်ခွဲပြီးပြန်ဆက်တဲ့ အတတ်ပညာကို တတ်တာပါပဲ”

သူက ဘုရင်အား လျှောက်လိုက်၏။

“အရှင်မင်းကြီး ဒီအတတ်တွေနဲ့ သူတို့ကို ယှဉ်ပြိုင်ချင် ပါတယ်”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရသေ့ကြီးတို့အတွက် စိတ်ပူပင်သွား သည်။

“ရှင်ရသေ့တို့ သေကုန်ပါမယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်တို့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒီအတတ်ပညာ သုံးမျိုး စလုံးကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ထားပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ထမင်းစားရသောကံလောက်ပါပဲ”

“သေချာရဲ့လား ရှင်ရသေ့တို့”

“သေချာပါတယ်၊ သူတို့ကိုသာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်း ရှိမရှိ မေးမြန်း တော်မူပါ”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်အား လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

“ကဲ ဆရာတော် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက ဆရာတော်အား တီးတိုးပြောလေ၏။

“ဆရာ လက်သာလက်ခံလိုက်ဆရာ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် စွန်းဟိန်ကျဲအား ကြည့်လိုက်၏။
ဆရာတော်ကြည့်နေသည်ကို ဘုရင်မြင်သည်။ ဆရာတော် မယှဉ်ပြိုင်လို
၍ လားဟု အထင်ရှိသွားသဖြင့် ထပ်မံမေးမြန်းသည်။

“ဆရာတော် သူတို့ကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါသလား”

ထိုအခါ စွန်းဟိန်ကျဲက ကပျာကယာ ဝင်ပြောတော့၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ လက်ခံပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်....သူတို့ ပြောသလို
ခေါင်းဖြတ်ခံရတဲ့ အလုပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဝါသနာပါပါတယ်”

ဘုရင်မင်းမြတ်က -

“ခေါင်းဖြတ်ခံရင် သင်သေသွားမှာပေါ့”

“ဒါ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကံတရားပါ အရှင်မင်းမြတ်အနေနဲ့ လုံ
ထမ်းလာတာကိုပဲ မြင်ရမယ်၊ ကံကြမ္မာကိုတော့ မမြင်နိုင်ပါဘူး”

ဘုရင်မင်းမြတ်က စကားမဆက်တော့ချေ။

သူသည် စစ်သည်တော် မူးမတ်များ ခြံရံကာ နန်းတော်ထဲမှ
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် အကျဉ်းသားများ ကွပ်မျက်သော
နေရာဆီသို့ လျှောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ စွန်းဟိန်ကျဲနှင့် ရသေ့သုံးပါး
လည်း နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။

ခေါင်းဖြတ်သတ်သော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်က
ခေါင်းဖြတ်သူ အာဏာသား နှစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်၏။

“ကဲ မင်းတို့ သူတို့ ခေါင်းကို ဖြတ်ပေးစမ်း”

အာဏာသားများမှာ အလွန်အံ့ဩသွား၏။

ရသေ့ကြီးသုံးပါးမှာလည်း အပြစ်ကျူးလွန်ဟန်မရှိ၊ စွန်းဟိန်ကျဲ
သည်လည်း အပြစ်ကျူးလွန်ဟန်မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ဘုရင်အမိန့်ဖြစ်၍
သူတို့မှာ ငြင်းဆန်နိုင်ခွင့်မရှိချေ။

သူတို့သည် ဘေးကြီးများကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကြ၏။ စဉ်းတီတုံး
ကြီးများကို တဒုတ်ဒုတ်ခုတ်ပြီး သူတို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြောင်း ပြော

လိုက်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် စွန်းဟိန်ကျဲနှင့် ရသေ့များရှိရာသို့ ကြည့်
လိုက်ပြီး -

“ကဲ သင်တို့ထဲက ခေါင်းဖြတ်ခံမယ့်လူ ထွက်ခဲ့”

စွန်းဟိန်ကျဲက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ် ခေါင်းဖြတ်ခံမယ်”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ဒါ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်ဘူး ဂူခုံး

“အလုပ်သဘောပါ ဆရာ”

“အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပါဦး”

“ခေါင်းဖြတ်ခံပြိုင်ဖို့ သဘောတူပြီးပြီပဲ၊ ဘာအခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုတော့မှာလဲ၊ တပည့်တော် ဒီလောက်တော့ စွမ်းပါတယ်၊
ဆရာ စောင့်ကြည့်ပါဦး”

ဆရာတော်သည် သက်ပြင်းချ၍ ဆက်လုပ်ပါဟု အချက်ပြလိုက်
လေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် အာဏာသားများရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။

သူသည် စဉ်းတီတုံးပေါ်သို့ သူ့ဦးခေါင်းကို တင်လိုက်၏။
လည်စင်းပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ အာဏာသားတို့ သင်တို့ ခေါင်းဖြတ်ရမယ် မဟုတ်
လား၊ ခေါင်းဖြတ်နိုင်ပါပြီ”

ဘုရင်မင်းမြတ်က စင်မြင့်ပေါ်မှ လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“သူ့ကို ခေါင်းဖြတ်လိုက်”

အာဏာသားများသည် ဘုရင်အမိန့်ပေးသံ ဆုံးသွားသည်နှင့်
စွန်းဟိန်ကျဲ၏ ဦးခေါင်းအား ဘေးဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ခုံး ...”

စွန်းဟိန်ကျဲ၏ ဦးခေါင်းသည် မြေပေါ်သို့ ကျသွား၏။

ကျန် အာဏာသား တစ်ယောက်က ဖြတ်နေသော ခေါင်းဖြတ်
အား ခြေထောက်နှင့် ကန်လိုက်ရာ ခြေလှမ်း သုံးဆယ်မျှ ဝေးသောနေရာ

သို့ လိမ့်သွားသည်။

အာဏာသားများသည် စွန်းဟိန်ကျ၏ လည်ပင်းကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

အာဏာသားများ ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

ခေါင်းပြတ်နေသည့် စွန်းဟိန်ကျ၏ လည်ပင်းမှ မည်သည့်သွေးမှ မထွက်သောကြောင့်တည်း။

“သွေး သွေးလည်း မထွက်ပါလား။”

“သူ သူဟာ လူမဟုတ်ဘူး။”

အာဏာသား နှစ်ယောက်သည် ကယောင်ကတမ်း ရေစွတ်နေလေ၏။

ထိုစဉ် စွန်းဟိန်ကျ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ စကားပြောသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ငါ့ခေါင်း ပြန်ပေးစမ်း။”

သူ၏အသံအဆုံးတွင် လည်ပင်းပြတ်မှနေ၍ ဦးခေါင်းတစ်လုံး ပြန်လည် ထွက်ပေါ်လာသည်။ စွန်းဟိန်ကျသည် ဦးခေါင်းအသစ်ကို ဘယ်ညာ လှည့်ကာ ပြလေ၏။

“တွေ့ကြရဲ့လား ...၊ ဦးခေါင်းအသစ် ထွက်လာတာ၊ သင်တို့ လုပ်ကြစမ်း၊ ဒီလို ဦးခေါင်းအသစ် ထွက်လာအောင်”

ပါးကွက်အာဏာသားများသည် ထိတ်လန့်သွားကြ၏။ သူတို့သည် ဘုရင်အား ပြေး၍ တင်လျှောက်ကြသည်။

“အရှင်မင်းမြတ် ... စွန်းဟိန်ကျအား ခေါင်းဖြတ်လိုက်ပါတယ်၊ ထိုအခါ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ စကားပြောသံကြားရပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်၊ မကြာခင် ဦးခေါင်းအသစ်တစ်လုံး ပေါ်လာပါတယ်”

ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ထိုအဖြစ်ကို မြင်နေရသည်သာ ဖြစ်သည်။

သူသည် စွန်းဟိန်ကျ၏ အစွမ်းကို လွန်စွာ သဘောကျသွားလေ၏။ သူသည် ယခင်က ဤညာမျိုးကို မမြင်ဖူးပေ၊ ယခုမြင်တွေ့ရသောအခါ အလွန်ထူးဆန်းနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“သင်တို့ရဲ့ အတတ်ပညာဟာ စွမ်းပါပေတယ်၊ သင်တို့အလိုရှိတဲ့ ပြည်ကျော်ခွင့်လက်မှတ်အားယူ၍ သင်တို့လိုရာ သွားနိုင်ပါပြီ”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ သွားလိုရာ မသွားနိုင်သေးပါဘူး။”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အံ့သြသွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စွန်းဟိန်ကျက ရသေ့သုံးပါးအား ညွှန်ပြလိုက်၏။

“သူတို့က ကျွန်ုပ်ခေါင်းဖြတ်ခဲ့တာကို ကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့က သူတို့ ခေါင်းဖြတ်ခံတာကိုတော့ မကြည့်ရသေးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မသွားနိုင်သေးပါဘူး။”

ဘုရင်ကြီးသည် ရသေ့သုံးပါးထံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေ၏။ သူ့ အကြည့်မှာ ဘယ်လိုလဲ ဟူသော အကြည့်ဖြစ်သည်။

ဗျူဟလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးသည် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် သူထွက်သွားခွင့်ရပါလျက် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှ နှုတ်ကတိအတိုင်း သူ့အား ခေါင်းဖြတ်ပြစေရန် ဘုရင်အား တိုက်တွန်းနေသည် မဟုတ်ပါလော။ ရသေ့ကြီးတို့သည် မာန်ရှိကြ၏။

ဗျူဟလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာလေ၏။

“သင်က ကျွန်ုပ်ကို ခေါင်းဖြတ်စေချင်တယ်ပေါ့”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ကျွန်ုပ်က သင်ကို ခေါင်းမဖြတ်စေချင်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ် ပြောတာက ယှဉ်ပြိုင်ပွဲရဲ့ နှုတ်ကတိအရပါ”

“ကောင်းပြီ ကျွန်ုပ်ခေါင်းဖြတ်ခံပါမယ်”

ရသေ့ကြီးသည် စဉ်းတိတုံးကြီး ရှေ့သို့ သွားပြီး ခေါင်းကို ထိုးပေးလိုက်၏။

အာဏာသားများက ဓားကိုရွယ်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်အား ကြည့်လိုက်၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်ပေးသည်။

“ခေါင်းပြတ်လိုက်”

အာဏာသားသည် သူ့ဘေးကို ခုတ်ချလိုက်သည်။

“ဒုံး”

ဗျူဗလဝိဇ္ဇာရသေ့၏ ဦးခေါင်းကြီးသည် မြေပြင်သို့ ပြတ်ကျသွား၏။ တလိမ့်တလိမ့်နှင့် လိမ့်၍သွားသည်။

အာဏာသားတစ်ယောက်က ခေါင်းပြတ်ကြီးအား ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်၏။ ထိုအခါ ခေါင်းပြတ်ကြီးသည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့၏။

ဗျူဗလဝိဇ္ဇာ၏ ဝမ်းဗိုက်မှ စကားပြောသံ ထွက်လာသည်။

“ငါ့ခေါင်းပြန်ပေး ငါ့ခေါင်းပြန်ပေး”

ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်များ အားလုံးသည် အခြေအနေ အရေးကြီးသည်ကို သိသဖြင့် သတိထား၍ စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

* * * * *

အခန်း (၁၃၁)

ရသေ့သုံးပါး၏နိဂုံး

စွန်းဟိန်ကျသည် သူ့ကိုယ်မှ အမွှေးတစ်ချောင်းကို နုတ်ပြီး လေတွင် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရာ ထိုအမွှေးသည် သိမ်းစွန်ငှက်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

သိမ်းစွန်ငှက်ကြီးသည် အတောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ ဗျူဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီး၏ ဦးခေါင်းပြတ်ဆီသို့ ပျံသန်းသွား၏။

“ဟာ ဟာ သိမ်းစွန်ကြီး သိမ်းစွန်ကြီး မောင်းကြပါဟာ မောင်းကြပါ”

ရသေ့များနှင့် မင်းချင်းများသည် ဝိုင်းဝန်းခြောက်လန့်မောင်းနှင့် သော်လည်း သိမ်းစွန်ငှက်ကြီးမှာ ခြောက်လန့်၍မရပေ။ သိမ်းစွန်ကြီးသည် ဗျူဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ကုတ်ချကာ အဝေးသို့ ပျံသန်းသွားလေတော့သည်။

ဗျူဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်တွင်းမှ အော်မြည်သံ ထွက်လာပြန်သည်။

“ငါ့ဦးခေါင်း ပြန်ပေး ငါ့ဦးခေါင်း ပြန်ပေး”

ရသေ့ကြီးသည် သုံးကြိမ်တိတိ အော်ဟစ် ပြီးသော်လည်း ဦး

ခေါင်းက ပြန်လည်ရောက်ရှိမလာချေ။ အဘယ်မှာလျှင် ရောက်ရှိပါမည်နည်း၊ သိမ်းစွန့်ငှက်ကြီးက အဝေးသို့ချီသွားပြီမဟုတ်ပါလော။

ရသေ့ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေကြီးပေါ်သို့ ဖုန်းဖုန်းလဲကျသေဆုံးသွား၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေကြီးနှင့်ထိတွေ့သွားသောအခါ သူသည် ကျားကြီး တစ်ကောင်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားလေ၏။ သို၊သော် ကျားကြီးမှာ ဦးခေါင်းမရှိချေ။

အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ရှုနေသော ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အမှုထမ်းများ၊ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်တို့မှာ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ပြည်ကျော်စွင့်လက်မှတ်အား လျင်မြန်စွာ ထုတ်ပေးလေ၏။

“ဆရာတော် ပြည်ကျော်စွင့်လက်မှတ်ကိုယူပြီး သွားလိုရာသွားနိုင်ပါပြီဘုရား”

ထိုအခါ မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး ဟန့်တားလိုက်၏။

“သူတို့ကို ပြည်ကျော်စွင့်လက်မှတ် မပေးလိုက်ပါနဲ့ဦး၊ သူတို့ကို လွှတ်လို၊ မဖြစ်သေးပါဘူး အရှင်မင်းမြတ်”

ဘုရင်က -

“သင်တို့ အကြိမ်ကြိမ် ယှဉ်ပြိုင်ပြီးပါပြီ ...၊ သင်တို့ အကြိမ်ကြိမ် ရှုံးခဲ့တယ်၊ ယခု ရသေ့ကြီးတစ်ပါးတောင် အသက်ဆုံးရှုံးသွားပြီ၊ သင်တို့ လုံးဝ မနိုင်တော့ပါဘူး၊ ဘာကြောင့် လွှတ်မပေးရမှာလဲ”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးက -

“ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နောင်တော်ကြီးကို သူတို့ သတ်ပစ်လိုက်တာပါ၊ မတရားနည်းလမ်းသုံးပြီး သတ်ပစ်လိုက်တာပါ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဟာ သူတို့နဲ့ စိတ်မကျေပွဲ နှံ့ရပါမယ်”

“နေပါဦး သင်ရသေ့တို့က သူနဲ့ ဘယ်လို ယှဉ်ပြိုင်ချင်လို့လဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့ အတတ်သုံးမျိုး တတ်တယ်လို့ ပြောထားပါတယ်၊ အခု ဗိုက်ခွဲပြီး အူထုတ်ပြရပါမယ်၊ စောစောက သိမ်းငှက်ဟာ သူတို့ဖန်ဆင်းထားတဲ့ သိမ်းငှက်ပါ၊ သိမ်းငှက် ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ချီသွားတော့ ဘယ်လိုလုပ် ခေါင်းပြန်ဆက်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ဒါဟာ သူတို့ညစ်မတ်တယ် ဆိုတာကို ထုတ်ပြတာပါ”

“ပြီးတာကိုတော့ ဘာမှပြောနေလို့ မရတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် အူထုတ် ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ်”

ဘုရင်သည် စွန်းဟိန်ကျအား ကြည့်လိုက်၏။

“သင် ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဗိုက်မကြာခဏ နာနေလို့ ဗိုက်ခွဲပြီး အူဆေးချင်တာနဲ့ အတော်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်မယ် ဆိုပါတော့”

“ဒီရသေ့တွေဟာ မိစ္ဆာဝါဒီတွေပဲ၊ ဘာကြောင့် မပြိုင်ရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့အသင့်ပြင်ပေတော့”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ကျွန်ုပ် အရင်ဆုံး ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ်၊ သူဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးချင်ပါသလဲ၊ ဖျက်ဆီးပါ”

ဘုရင်က -

“ဒါကတော့ သူ့အစွမ်းရှိသရွေ့ သင့်ကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးမှာပေါ့၊ ဒါဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပေဘူး၊ သင် အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား”

“ဖြစ်ပါပြီ”

ဘုရင်သည် အာဏာသားများအား အချက်ပြလိုက်၏။

အာဏာသားများသည် စွန်းဟိန်ကျအား ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ကျောက်ပြားပေါ်သို့ လှဲချလိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျကလည်း အေးအေးဆေးဆေးအိပ်သည်။ သူသည် ဗိုက်ကို လှန်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ အာဏာသားများက ဗိုက်ကို ခွဲချလိုက်၏။ စွန်းဟိန်ကျ

ဗိုက်မှ သွေးတစ်စက်မျှ မထွက်သဖြင့် အာဏာသားများ လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။

စွန်းဟိန်ကျက ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အူများကိုထုတ်ပြသည်။ သေချာစွာ ဆေးကြောသည်။ ထို့နောက် အူများကို ဝမ်းဗိုက်အတွင်း သေချာစွာ ပြန်ထည့်သည်။ ထို့နောက် လေတစ်ချက်မူတ်လိုက်၏။

“ပြန်ပိတ်စမ်း”

ကွဲနေသော ဝမ်းဗိုက်သည် ပြန်ပိတ်သွားပြီး ပကတိအတိုင်း ဖြစ်သွား၏။

ပါးကွက် အာဏာသားများက ဘုရင်အား အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားလေ၏။

ဘုရင်က -

“ကဲ ရသေ့ကြီး သင့်အလှည့်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးက -

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကျွန်ုပ် ယှဉ်ပြိုင်ပါ့မယ်”

သူသည် အာဏာသားများထံ လျှောက်သွားလေ၏။

အာဏာသားများသည် သူ့အား ကျောက်ပြားပေါ် လှဲချလိုက်၏။ ထို့နောက် ဓားဖြင့် ဗိုက်ကို ခွဲချလိုက်၏။ မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးသည် အူများကို ဆွဲထုတ်ပြီး ရေဖြင့် ဆေးပြုလေ၏။ ထိုအချိန်တွင် လူသားအားလုံးသည် မိဂဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ကြီးထံသို့သာ အားလုံးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် စွန်းဟိန်ကျကို ကြည့်မည့်သူ မည်သူမျှ မရှိတော့ချေ။ စွန်းဟိန်ကျသည် သူ၏အမွေးတစ်ပင်အား ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး လေတွင် မူတ်ထုတ်လိုက်ရာ သိမ်းငှက်ကြီး တစ်ကောင် ဖြစ်သွားပြန်လေ၏။

သိမ်းစွန်ငှက်ကြီးသည် လျင်မြန်စွာ ပျံသန်းသွားပြီး ရသေ့ကြီးဆေးကြောနေသည့် အူများကို ဖြတ်ထုတ် ကိုက်ချီသွားကြောင်း တွေ့ရသည်။

မင်းချင်းများက ဝိုင်းဝန်း မောင်းထုတ်ကြသော်လည်း သိမ်းစွန်

ငှက်ကြီးသည် ရသေ့ကြီး၏ အူများကို ဖြတ်ထုတ်၍ ကိုက်ချီသွားလေပြီ။

ရသေ့ကြီးမှာ အူများကို ပြန်မထည့်နိုင်တော့သဖြင့် လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။ ရသေ့ကြီးမှာ သမင်တစ်ကောင်အဖြစ် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့လိုက်သောအခါ လွန်စွာတုန်လှုပ်သွားကြသည်။ ပထမရသေ့ကြီးတစ်ဦးက ကျားအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး ဒုတိယရသေ့ကြီးက သမင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ကြရသနည်း။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရသေ့ကြီးများအပေါ် သံသယဝင်သွားသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကိုလည်း ပို့မိ၍ လေးစား ကြောက်ရွံ့လာသည်။ သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီ၍လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ဆရာတော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို တပည့်တော် ယုံကြည်လေးစားမိပါပြီဘုရား၊ ဒါကြောင့် မိမိလိုရာကို ကြွတော်မူပါတော့ဘုရား”

ထိုအခါ အဗေလဝိဇ္ဇာရသေ့က ကန့်ကွက်ပြောဆိုပြန်၏။

“ဘုရင်မင်းမြတ် သူတို့ကို လွှတ်မပေးသင့်သေးပါဘူး”

ဘုရင်မှာ ထိုရသေ့ကိုလည်း ကြောက်နေရသေးသည်။

“အသင် အဗေလဝိဇ္ဇာ ... သင် ဘာကြောင့်ကန့်ကွက်ရတာလဲ”

အဗေလဝိဇ္ဇာရသေ့က -

“ကျွန်ုပ်ဟာ သူနဲ့နောက်ဆုံးပညာပြိုင်ချင်ပါသေးတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အသင် ပြိုင်လိုရာ ပြိုင်ခွင့်ပြုပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မြေကွက်လပ်ပေါ်မှာ ဆီအိုးတစ်လုံး ပွက်ပွက်ဆူတဲ့ အထိ ကျိပေးပါလို့တောင်းပန်ပါတယ်”

ဘုရင်သည် မြေကွက်လပ်၌ ဆီအိုးတစ်လုံးကျိုရန် အမိန့်ချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် မင်းချင်းတို့သည် မြေကွက်လပ်၌ကြီးမားသော မီးဖိုကြီးကို ချက်ချင်းဖိုပြီး ဒယ်အိုးကြီးတစ်လုံးကို တင်လိုက်တော့၏။ ထို့နောက် ဆီထည့်ပြီးကျိသည်။ ဆီအိုးကြီးသည် မကြာမီ ပွက်ပွက်ဆူလာတော့၏။

အဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က စွန်းဟိန်ကျဲကို မေးလိုက်၏။

“ကဲ သင်နဲ့ ကျွန်ုပ် ဒီဆီအိုးထဲမှာ ရေချိုးပြီး ပညာပြိုင်ကြမယ်၊ ဆီကိုရေချိုး၊ မီးကိုလှုံဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပေါ့ ပြိုင်နိုင်ပါ့မလား”

စွန်းဟိန်ကျဲက ပြုံးလိုက်၏။

“ပြိုင်နိုင်တာပေါ့ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်က သင့်ကို မေးလိုက်ရဦးမယ်”

“ဘာ မေးမလို့လဲ”

“အကြမ်းချိုးမှာလား အနုချိုးမှာလား”

အဗလဝိဇ္ဇာရသေ့ ကြောင်သွား၏။

“အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုလဲ”

“အနုချိုးတယ် ဆိုတာက အကျီမချွတ်ဘဲချိုးတာ၊ ဆီအိုးထဲက ထွက်လာတဲ့အခါ ကိုယ်မှာ ဆီတစ်ကွက်မှ မစိုစေရဘူး”

အဗလဝိဇ္ဇာရသေ့သည် စဉ်းစားလိုက်၏။ စွန်းဟိန်ကျဲအကျီမှာ ဆီမတင်နိုင်သော အကျီဖြစ်မည်ဟု သူ ယူဆလိုက်သည်။

“အကြမ်းချိုးမယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်အစား မကပ်ဘဲ ဆီပူအိုးထဲ ခုန်ချပြီး ချိုးတာကို အကြမ်းချိုးတယ်လို့ ပြောတာ”

အဗလဝိဇ္ဇာရသေ့က -

“အကြမ်းချိုးတာပဲ ပြိုင်မယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“သင် အရင်ပြိုင်မလား၊ ကျွန်ုပ် အရင်ပြိုင်ရမလား”

“သင် အရင်ပြိုင်ချင်ရင် ပြိုင်နိုင်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်ုပ် အရင်ပြိုင်မယ်”

သူသည် အဝတ်အစား ဖိနပ်တို့ကိုချွတ်ကာ ဆူပွက်နေသော ဆီအိုးထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ဆီအိုးထဲ၌ သူသည် ကျွမ်းထိုးဆော့ကစားနေသည်။

သူသည် ဆီအိုးထဲမှ ပြန်ခုန်ထွက်လာပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ယပ်ခတ်လိုက်၏။

“ချမ်းလို့က်တာဗျာ”

ဤမျှပွက်ပွက်ဆူနေသော ဆီအိုးအတွင်း ဆင်းခြင်းကို သူသည် ပြက်ရယ်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရင်သည် သူ့ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်နေလေရာ စွန်းဟိန်ကျဲကို ပိုမို ကြောက်ရွံ့သွားတော့၏။

“ကဲပါဆရာတော် ရသေ့ကြီးပြိုင်တာကို စောင့်မနေပါနဲ့တော့၊ ဆရာတော်တို့ သွားလိုရာကို သွားပါတော့လို့ တပည့်တော် လျှောက်ထားပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဘုရင်မင်းမြတ် ... ရသေ့ကြီးယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ကျွန်ုပ်ပါသေးတယ်၊ ရသေ့ကြီးယှဉ်ပြိုင်မှာကို ကျွန်ုပ် ကြည့်လိုပါသေးတယ်”

အဗလဝိဇ္ဇာရသေ့သည် စကားမပြောတော့ချေ။ သူသည် သစ်ခေါက်ဆိုးသင်္ကန်းကို ချွတ်ကာ ဆီပူအိုးထဲသို့ ဆင်းသွားလေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ဆီပူအိုးနားသို့ မသိမသာ တိုးကပ်သွား၏။ သူသည် ပွက်ပွက်ဆူနေသော ဆီပူကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ဆီသည် ဆူပွက်နေသော်လည်း ရေကဲ့သို့ အလွန်အေးနေကြောင်း အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရသည်။

“ဒါ အစောင့်အရှောက် ရှိလို့ပဲ၊ ဘယ်သူ စောင့်ရှောက်နေသလဲဆိုတာ ကြည့်ရမယ်”

သူသည် အမွေးတစ်ပင်အားနုတ်ကာ လေထဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ သူ့ကိုယ်ပွား မျောက်တစ်ကောင်အား ထားရစ်ခဲ့ကာ နဂါးမူလကိုယ်ရင်းကမူ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

တိမ်တိုက်ပေါ်၌ နဂါးငယ်တစ်ကောင် ရောက်ရှိကာ မန်းမှုတ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရတော့သည်။ သူသည် ထိုနဂါးငယ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး -

“နဂါးလေး သင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

နဂါးလေးသည် စွန်းဟိန်ကျဲကို မြင်သည်နှင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကာ ကပျာကယာ ထရပ်လေ၏။

“တန်ခိုးရှင် ဘယ်က ကြွလာတာပါလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက မြေပြင်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး -

“သင်ဟာ သင်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို ဘာလုပ်လို့ ဘာလုပ်နေမှန်းသိတာမဟုတ်ဘူး၊ အခု...ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ ညှိုးနွမ်း မှိန်ပျောက်နေလို့ ဗုဒ္ဓသာသနာ ပြန်လည်ရှင်သန်လာအောင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိရသေ့တွေကိုကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ခိုက်နေရတယ်၊ အဲဒီ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိရသေ့ကို သင်ကအကာအကွယ်ပေး နေတယ်”

နဂါးငယ်က စိုးတထိတ်ထိတ်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် သံတုတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ဒီမှာတွေ့လား၊ လိုတရ ရွှေရစ်သံတုတ်၊ ကျွန်ုပ်ရိုက်ရင် သင်သေတော့မယ်”

နဂါးငယ်က ကမန်းကတန်း တောင်းပန်၏။

“ကျွန်ုပ်ကို မရိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ် အကာအကွယ် မပေးတော့ပါဘူး၊ ပြန်သွားပါတော့မယ်”

နဂါးငယ်သည် လျင်မြန်စွာ ပြေးဆင်းသွားတော့၏။ နဂါးငယ် ပြေးထွက်သွားသည်နှင့် စောစောက ရေတမျှ အေးစက်နေသော ဆီပူအိုးသည် ပွက်ပွက်ဆူလာပြီး ပူလောင်လာတော့၏။ မည်မျှ ပူလာသနည်း ဆိုသော် အဇေလဝိဇ္ဇာရသေ့ ဆီပူအိုးထဲမှပင် မထွက်နိုင်တော့ချေ။ အဇေလဝိဇ္ဇာရသေ့သည် ဆီပူအိုးထဲတွင် အပူလောင်ပြီး သေဆုံးရလေတော့၏။

သူသည် တဖြည်းဖြည်း အရေများ ကွာကျပြီးနောက် ဆိတ်တစ်ကောင်အဖြစ် မည်းတူးကာ အရိုးနှင့် အရေသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

ဘုရင်နှင့် ဝန်ကြီး များမတ်တို့မှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြ၏။ စွန်းဟိန်ကျဲတို့ကသာ သူတို့ကို ရန်မူမည်ဆိုလျှင် သူတို့ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။ စွန်းဟိန်ကျဲတို့လူစု အလွန်တန်ခိုးကြီး

သည်ကို သူတို့တွေ့ရှိခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် စွန်းဟိန်ကျဲက ရှင်းပြသည်။

“အရှင်မင်းမြတ် အဲဒီရသေ့သုံးပါးဟာ တကယ့်ရသေ့တွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့်အကျင့်ကောင်းတဲ့ ရသေ့ကောင်း ရသေ့မြတ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ယှဉ်ပြိုင်နေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်တဲ့အတိုင်း သူတို့ဟာ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝတွေပါ၊ သူတို့ဟာ အရှင်မင်းမြတ်ကို အယုံသွင်းပြီး အာဏာ တန်ခိုးရရှိအောင် ကြံစည်နေတဲ့ သူတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ နောင်ဆိုရင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သတ်ပြီး တိုင်းပြည် တစ်ခုလုံးကို အပိုင်စီးသွားမှာ သေချာပါတယ်၊ အခု ကျွန်ုပ်တို့ကိုကြည့်ပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဒီ နာနာဘာဝတွေကို နိုင်လိုက်ပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဒီတိုင်းပြည်မှာ တစ်ရက်ကလေးတောင် အပိုမနေပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ပိဋကတ်သုံးပုံ ပင့်ဆောင်ရမယ့် တာဝန်ကို သွားရောက်ထမ်းဆောင်ကြမှာပါ၊ အရှင်မင်းမြတ်ဟာ ဘယ်သူလူကောင်း ဘယ်သူလူဆိုးဆိုတာကို သိသင့်ပါပြီ”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို လက်အုပ်ချီလိုက်၏။

“ကျွန်ုပ် အမြင်မှန်ရပါပြီ၊ နောင်ဆိုရင် ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို မပြစ်မှားတော့ပါဘူး၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို ကိုးကွယ်ပါတော့မယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးတွေမှာလည်း အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ်နဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေရှိသလို အရေခြုံ ဘုန်းတော်ကြီးတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ ရသေ့တွေထဲမှာလည်း အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ်နဲ့ ရသေ့တွေရှိသလို အကျင့်ဆိုးတဲ့ ရသေ့တွေလည်း ရှိပါတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကိုလည်း ခွဲခြားပြီးကိုးကွယ်ပါ၊ ရသေ့တွေကိုလည်း ခွဲခြားပြီးကိုးကွယ်ပါ၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို ကိုးကွယ်ပြီး ရသေ့တွေကို နှိပ်စက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားဟာတော့ မကောင်းပါဘူး”

ဘုရင်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပါပြီ သင်ပြောတဲ့အတိုင်း ဘုန်းတော်ကြီးနဲ့ ရသေ့တွေကို တန်းတူညီတူထားပြီး ကိုးကွယ်ပါမယ်”

စွန်းဟိန်ကျသည် တစ်ခု စဉ်းစားမိသည်။ သူရှေ့၌ အလုပ်ကြမ်း လုပ်နေရသော ဘုန်းတော်ကြီး အပါးငါးရာတို့သည် တကွတပြားစီ ထွက် ပြေးနေရသည် မဟုတ်ပါလော။ သူသည် ထိုဘုန်းကြီး အပါးငါးရာကို စဉ်းစားမိသွား၏။

“အရှင်မင်းမြတ်ကို တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ပြောနိုင်ပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျက -

“အကျဉ်းသား ဘုန်းတော်ကြီး အပါးငါးရာကို ကျွန်ုပ်လွှတ်ပေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ တကယ့်အကျင့် သီလကောင်းတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေပါ။ သူတို့ကိုအရှင်မင်းမြတ်အပြစ်က ခွင့်လွှတ်ပါပြီလား။”

ဘုရင်မင်းမြတ်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျွန်ုပ် အပြစ်က ခွင့်လွှတ်ကြောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးတွေကို အရှင်ကလို့ပဲ ကိုးကွယ်မှာဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်ပါတယ်။”

“အဲဒါ ကောင်းပါတယ်”

“အခု ဆရာတော်တယ်ကျောင်းမှာများ တည်းခိုနေထိုင်ပါသလဲ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ထိရန်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပါ”

ဘုရင်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပါလေရဲ့၊ အဲဒီကျောင်းကို ကျွန်ုပ် မပျက်ဆီးရဲတာဟာ ဆရာတော်တို့အဖို့ ကောင်းသွားပါတယ်။ အခုတော့ ဆရာတော်တို့ ကျောင်းကိုပြန်ပါဦး၊ မနက်ဖြန် မနက်စောစောမှာ ဆရာတော်ကို တပည့် တော် လာရောက်ဆွမ်းကပ်ပါမယ်ဆရာတော်၊ နောက်တော့မှ ဆရာတော် တို့ လိုရာကို ကြုံကြပါတော့”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ဘုရင်မင်းမြတ် အခုလို အမြင်မှန်ရလာတာကိုတွေ့ရလို့ နတ်လူ သာဓု ခေါ်ကြမှာပါ”

ဆရာတော်နဲ့ တပည့်သုံးယောက်သည် ထိရန်ကျောင်းတော်သို့

ပြန်လာကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ ဘုရင်၊ မိဖုရားနှင့် ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်များအပါအဝင် နန်းတော်တစ်ခုလုံး ကျောင်းတော်ထဲသို့ ရောက်ရှိ လာကြ၏။

သူတို့သည် အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ကြပြီး စွန်းဟိန်ကျနှင့် တပည့် နှစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွေးမွေးကြသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က တရားချီးဖြင့်ပြီး ရှေ့ခရီးသို့ ဆက် လက်ကြွသွားရန် ပြင်ဆင်ကြတော့၏။

ထိုစဉ် ထွက်ပြေးကြသော ဘုန်းကြီးများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် စွန်းဟိန်ကျက အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်ရသည်။ ဘုန်းကြီးများသည် လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားကြ၏။

စွန်းဟိန်ကျက -

“အရှင်ဘုရားတို့ အခုရောက်လာတာ ဘယ်နှစ်ပါးရှိပါသလဲ”

“ငါးရာက တစ်ပါးမှ မလျော့ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ အရှင်ဘုရားတို့ကို ပေးထားတဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ အမွေအမှင်တွေကို ပြန်ပေးကြပါ”

ဘုန်းတော်ကြီးများသည် အားလုံး ပြန်လည်ပေးအပ်ကြလေ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ကဲ ဒကာတော် ရေမြေ့ရှင်ကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ ရဟန်း ရသေ့ မခွဲခြားဘဲနဲ့ အကျင့်ကောင်းတဲ့ သူတွေကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ လို့ ကျွန်ုပ် မှာကြားလိုပါတယ်”

ဆရာတော်သည် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာခဲ့တော့၏။

စွန်းဟိန်ကျကျူးပတ်ကိုင်နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့လည်း နှုတ်ဆက် ကြသည်။

ဘုရင်နှင့်မိဖုရား၊ ဝန်ကြီး၊ မှူးမတ်တို့သည် မြို့ပြင်အထိ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ကြလေ၏။

အခန်း (၁၃၂)

တည်းခိုခွင့်

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်တို့သည် ခရီးစဉ်အတိုင်း အနောက်စူးစူး သို့ ခရီးဆက်ကြလေ၏။

သူတို့သည် ညဉ့်ဘက်တွင် အနားယူပြီး နေ့ဘက်တွင် ခရီး ဆက်ကြရာ ရသေ့သုံးပါးကို နှိမ်နင်းသည့် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခဲ့ရာ ရာသီ ဥတုသုံးကြိမ်တိတိ ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ ဤသို့ဖြင့်မိုးအကုန်ဆောင်းအကူး ရာသီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။

တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် မြက်ခင်းလွင်ပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိ ခဲ့သည်။

ကျူးပတ်ကိုင်းက -

“ညနေစောင်းပြီ၊ ငါတို့တည်းရမယ့်အိမ်ခြေတွေကိုလည်း မတွေ့ သေးပါလား။”

ဆားဝူကျိန်းက ရယ်သည်။

“မင်းကလည်း စိုးရိမ်စရာမဟုတ် စိုးရိမ်နေပြန်ပြီ၊ ငါတို့တောထဲ တောင်ထဲ အိပ်ခဲ့ရတဲ့ အရေအတွက်ဟာ မနည်းတော့ဘူး။ အိမ်ခြေ မတွေ့တော့ကော ဘာဆန်းသလဲကွာ၊ လွင်ပြင်ထဲမှာ အိပ်လိုက်တာပေါ့။”

အကြမ်းပတ်မီးခရီးဆန်း (၄) * ၂၇၇

“ဟာ...အိမ်ခြေရာခြေလေးတွေ့ရင် ကောင်းကောင်းစားရတာပေါ့၊ ကောင်းကောင်းအိပ်ရတာပေါ့။”

စွန်းဟိန်ကျက ဝင်ပြော၏။

“ဆက်လျှောက်ကြပါကွာ၊ ကံကောင်းရင် လူနေအိမ်ခြေလေး ဘာလေးတွေ့ရမှာပေါ့။”

သူတို့ဆက်လျှောက်ခဲ့ရာ မကြာမီ ရေစီးသံများကို ကြားရလေ ၏။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ဂူခုံး ငါတို့ မြစ်နားချောင်းနားကိုတော့ ရောက်လာပြီနဲ့တူ တယ်

သူတို့ဆက်လျှောက်လာရာ ကန်လန်စီးဆင်းနေသော မြစ်တစ် မြစ်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆရာတော်က -

“အရေးထဲ အရာပေါ်ဆိုတာလို အိမ်ခြေမတွေ့ရတဲ့အထဲ မြစ်တစ် မြစ်က လာခံနေပြန်ပြီ”

စွန်းဟိန်ကျက -

“မြစ်အတိမ်အနက် ဘယ်လိုရှိမလဲ မသိဘူး”

ကျူးပတ်ကိုင်းက -

“ကျုပ်စမ်းကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်”

သူသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ရှာဖွေ၍ မြစ်ထဲသို့ပစ်ချလိုက် လေ၏။

“ပလုံ”

ကျောက်တုံးသည် ရေထဲသို့ကျသွားလေ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်းက ခေါင်းယမ်းသည်။

“မြစ်ရေက အတော်နက်တယ်”

စွန်းဟိန်ကျက -

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ပလုံလိုမြည်ရင်နက်တယ်၊ ရွပ်လိုမြည်ရင် တိမ်တယ်”

ဆရာတော်က -

“ဘယ်လောက် ကျယ်သလဲ မသိဘူး”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ဒါတော့ တပည့်တော် ကြည့်လို့ ရပါတယ်”

သူသည် ကောင်းကင်ပြင်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။ မြစ်ရေပြင်အား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မြစ်ရေသည် ရေစီးသန်ကာ လှိုင်းတံပိုး ထနေသည်။ စွန်းဟိန်ကျ၏ မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်သော်လည်း ကမ်းခြေအား မမြင်ရချေ။ မြစ်သည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးပမာ ကျယ်ပြောလှ၏။

သူသည် တိမ်တိုက်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာ၏။

“ဆရာ မြစ်က အတော်ကျယ်ပါတယ်ဆရာ တစ်ဖက် ကမ်းကိုတောင် မမြင်ရဘူး၊ တပည့်တော်တို့ တွေ့ဖူးတဲ့ မြစ်တွေဟာ တစ်ဖက်ကမ်းကို မြင်ရတာချည်းပဲ”

ဆရာတော် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ရှေ့ဆက်လျှောက်ကြည့်ပါဦးဆရာ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် မြင်းကို ဆက်လက်စီးသွား၏။

တပည့်သုံးယောက်လည်း ဆက်လက်လိုက်ပါသွားကြရသည်။

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ မြစ်ကမ်းပါး၌ စိုက်ထူထားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုအား တွေ့မြင်ရသည်။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်၌ ရေးသားထားသည့် စာ ရှိသည်။

“မိုးထိမြစ်”

သူတို့သည် ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာနေစဉ် ဆိုင်းသံဝံသများကို လေထဲ၌ကြားလိုက်ရသည်။ လေကဆိုင်းသံဝံသများကို သယ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စွန်းဟိန်ကျက -

“ဆိုင်းသံဝံသတော့ကြားရပြီ၊ လူနေအိမ်ခြေရှိတာတော့ သေချာသွားပြီ”

ကျူးပတ်ကိုိုင်က အားတက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆိုင်းသံဝံသဟာ သက်သက်မဲ့တော့ မတီးဘူး၊ လှူတယ်တန်းတယ်ဆိုမှ တီးတာ၊ ဒီတော့ အလှူတစ်ခုခု ရှိတာတော့ သေချာပြီ၊ မြန်မြန်သွားကြရအောင်”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ကဲ ငါတို့ဆိုင်းသံဝံသကြားရတဲ့ အရပ်ကို ဦးတည်ပြီး သွားကြရအောင်”

သူတို့လေးဦးသည် ဆိုင်းသံဝံသကြားရသည့် အရပ်ဆီသို့ ချီတက်ကြလေတော့၏။

သူတို့သည် လီခြောက်ဆယ်ခန့် လျှောက်လာကြရ၏။ သူတို့သည် ရွာကြီးတစ်ရွာကို တွေ့ကြရသည်။

“ဟာ ဟိုမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာ”

ကျူးပတ်ကိုိုင်သည် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ဆားဝူကျိန်းက -

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ သောက်သံဖြိုကြီးနဲ့ အော်နေတာလဲ၊ ရွာတွေတာ ဘာဆန်းသလဲ၊ မြေရှိရင်ရွာရှိမှာပဲ၊ အော်မနေစမ်းပါနဲ့”

ကျူးပတ်ကိုိုင်က -

“ဝမ်းသာလို့ အော်တာပေါ့ကွ”

“ဘာမှ ဝမ်းသာစရာမရှိဘူး၊ ငါတို့ခရီးကြမ်းကြီး လျှောက်နေရတဲ့ကာလပတ်လုံးမှာ အိမ်တစ်လုံးနှစ်လုံး၊ အိမ်ခြေဆယ်လုံး ဆယ်ငါးလုံး၊ အိမ်ခြေ နှစ်ရာသုံးရာ စသည်ဖြင့် တွေ့နေရတာပဲ၊ တွေ့ရင်ဝင်လိုက်စားလိုက်ထွက်လိုက်ပဲ”

စွန်းဟိန်ကျက -

“ကဲ ကဲ စကားမများကြပါနဲ့ကွာ၊ ရွာဆီကိုရောက်အောင်သာ လျှောက်ကြပါ၊ ခရီးတစ်ထောက် နားကြရတာပေါ့”

သူတို့သည် ခြေလှမ်း သွက်သွက်ဖြင့် လှမ်း လျှောက်ကြလေတော့၏။

ရွာအဝင်လမ်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ နေလုံးကြီးသည် ကွယ်

ပျောက်စပြုလေပြီ။ ထို့ကြောင့် မှောင်ရီသမ်းလာတော့သည်။ သို့သော် အရာဝတ္ထုမှန်သမျှကို မမြင်ရအောင်တော့ မဖြစ်သေးချေ။ အစစအရာရာကို မြင်နေရသည်။

ထန်စန်းကျွမ်း ဆရာတော်သည် မြင်းပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်၏။

“ကဲ တပည့်တို့ မင်းတို့အားလုံး ရုပ်ဆိုးကြတယ်၊ တွေ့မြင်တဲ့သူတိုင်း လန့်ဖျပ်သွားကြတယ်၊ သူတို့မင်းတို့ကိုတွေ့ရင် အားလုံးကလန့်ဖျပ်ပြီး ဝင်ပြေးကြမှာပဲဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုယ်တိုင်တည်းခိုခွင့် တောင်းမယ်၊ နောက်မှ မင်းတို့ကို လာခေါ်မယ်”

ကျူးပတ်ကိုင်က မြင်းဘေးတွင်ထိုင်ချလိုက်၏။ ဆားဂူကျိန်းက အထမ်းကတစ်ဖက်၊ မြင်းကတစ်ဖက်ဆွဲထားရသည်။

“ဆရာ မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ပါ”

ဆားဂူကျိန်းက ပြောသည်။

ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်၏။

“အေးပါ ပြန်ခဲ့ပါမယ်”

ဆရာတော်သည် ရွာထဲသို့လှမ်းဝင်သွားလေတော့၏။

ရွာသည် ရွာကြီးဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေငါးရာနီးပါးရှိသည်။ သူသည် ကြီးမားသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရှေ့၌ ရပ်လိုက်လေ၏။

သူတို့ကြားရသော ဆိုင်းသံပုံသံများမှာ ထိုအဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် အဆောက်အအုံအနီး တိုးကပ်သွား၏။

အဆောက်အအုံတံခါးများကို ဖွင့်ထားသော်လည်း လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပါချေ။ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်သည် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် ရပ်စောင့်နေသည်။ အတွင်းသို့မဝင်ချေ။

အတန်ကြာသောအခါမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး တံခါးပိတ်သည်။ သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ကို တွေ့မြင်သောအခါ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒကာကြီး”

“ဘုန်းတော်ကြီး နောက်ကျသွားပါပြီ၊ အခုပဲ ကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးသွားပါပြီ”

“ကျွန်ုပ်လာတာက တစ်ညတာတည်းခိုခွင့်တောင်းဖို့ပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဝေးလံတဲ့ ခရီးက လာကြသူတွေဖြစ်ပါတယ်”

“ဘုန်းတော်ကြီးက ဘယ်ကလာပါသလဲ”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ထန်နိုင်ငံကပါ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ပင့်ဆောင်မလို့ ခရီးသွားနေကြတဲ့သူတွေပါ”

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်ပြီး ... ဘာကြောင့် မုသား သုံးရပါသလဲ၊ တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့်တောင်းရုံနဲ့ မုသားသုံးဖို့ မလိုပါဘူး”

ဆရာတော်က လက်အုပ်ချီရင်း -

“ကျွန်ုပ် မုသားမသုံးပါဘူး”

အဘိုးအိုက ရယ်မောရင်း -

“ဟား ဟား ဟား ... ထန်နိုင်ငံဟာ ဒီရွာနဲ့ဆိုရင် သိပ်ဝေးပါတယ်၊ တပည့်တော် ကြားဖူးသလောက် ပြောရရင် လီပေါင်းတစ်သောင်းမက ဝေးတယ်လို့သိရတယ်၊ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် တောတောင်၊ ချိုင့်ဝှမ်း၊ လျှိုမြောင်နဲ့ မြစ်အသီးသီး ကာဆီးနေတယ်လို့ သိရပါတယ်၊ ခရီးလမ်းဟာ အင်မတန်ကြမ်းတယ်၊ နှစ်နဲ့ချီပြီး ခရီးသွားရတယ်လို့ တပည့်တော် သိထားပါတယ် ...”

ဆရာတော်က -

“ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်ထည်းဆိုရင် ရောက်ချင်မှ ရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ အခုလာတာက ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်ထည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တပည့်တွေက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စောင့်ရှောက်လာလို့ ဒီခရီးကို ရောက်လာတာပါ....”

အဘိုးအိုက -

“ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ တပည့်တွေက ဘယ်မှာလဲ၊ တပည့်တော်ကြည့်ချင်တယ်”

“ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ခေါ်ရတာပဲ”

ဆရာတော်သည် လမ်းမသို့ ပြန်ထွက်ပြီး စွန်းဟိန်ကျတို့ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။

တပည့် သုံးယောက်သည် အလျင်အမြန် လျှောက်လာ ကြရာ ဆရာတော်အနီးသို့ မကြာမီ ရောက်လာကြ၏။ စွန်းဟိန်ကျနှင့် ဆားဝူကျိန်းတို့မှာ ရုပ်ဆိုးသော်လည်း တော်သေးသည်။ ကျူးပတ်ကိုိုင်၏ ရုပ်ရည်မှာ ဝက်နှင့်တူလှသဖြင့် အဘိုးအိုသည် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

“ဘိ ဘိလူးတွေ”

အဘိုးအိုသည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးလေ၏။ ဆရာတော်နှင့် တပည့်နှစ်ယောက်သည် ရှင်းပြရန် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားကြရ၏။ ဆားဝူကျိန်းကတော့ မြင်းကိုဆွဲ၍ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူသည် မြင်းကြီးကို ထားပစ်ခဲ့ရန် မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ဆရာတော် အိမ်ထဲသို့ ရောက်သော အခါ ဘုန်းတော်ကြီး အချို့ တရားစာ ရွတ်နေကြောင်း တွေ့ရှိကြရသည်။ ကိုရင်တချို့က ဆိုင်းများ ဗုံများကို တီးခေါက်နေကြ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ ကိုရင်လေးများသည် ကျူးပတ်ကိုိုင်နှင့် စွန်းဟိန်ကျတို့ကို တွေ့သောအခါ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်ကာ ထပြေးကုန်သည်။ ကျူးပတ်ကိုိုင်နှင့် စွန်းဟိန်ကျတို့သည် ဆရာတော်ရှေ့မှ ကြိုတင်ရောက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာတော်က ငေါက်သည်။

“မင်းတို့ဟာ နွားရှေ့ထွန်ကျူးကြတာပဲ၊ ငါက အိမ်ထဲ မရောက်သေးဘူး၊ မင်းတို့က အိမ်ထဲရောက်နေကြပြီ၊ မင်းတို့ကို မြင်တော့ အားလုံး လန့်ပျပ်ကုန်ကြတာပေါ့၊ မင်းတို့ ငါ့နောက်မှာနေကြ”

စွန်းဟိန်ကျနှင့် ကျူးပတ်ကိုိုင်တို့သည် ချက်ချင်းပင် နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။

ထိုအခါကျမှ ချောင်းကြည့်နေသော အဘိုးအိုသည် လက်အုပ်ချီ၍ ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာလေ၏။ သူသည် ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်အား ယုံကြည်မှုရှိသွား၏။

ဆရာတော်က -

“ကျွန်ုပ်ရဲ့ တပည့်တွေ ရုပ်ဆိုးလွန်းလို့ ကျွန်ုပ်ပဲ ထွက်လာပြီး တစ်ခဏ တည်းခိုခွင့်တောင်းတာပါ၊ ကျွန်ုပ်တပည့်တွေကို လွှတ်လိုက်ရင် ဒီလိုပြေးကြပုန်းကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့တပည့်တွေ အတွက် ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ”

ကျူးပတ်ကိုိုင်သည် အထမ်းကိုချ၍နားသည်။ အဘိုးအိုက ဆရာတော်ထိုင်ရန် ခုံတစ်လုံး ချပေးလေ၏။

ဆရာတော်သည် ထိုထိုင်ခုံတွင် ပန်းလျှော့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် ဆရာတော်ကို ရှိခိုး ကန်တော့ပြီး နောက်မေးလျှောက်လေ၏။

“ဆရာတော်က ဘယ်အမျိုးအနွယ်ပါလဲဘုရား ...”

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်က -

“ကျွန်ုပ်က ထန်အမျိုးအနွယ်ပါ”

အဘိုးအိုကလည်း ဝမ်းသာလာ၏။

“တပည့်တော်တို့လည်း ထန်အမျိုးအနွယ်ပါပဲဘုရား၊ ဒီကျေးရွာကို ထန်မိသားစုကျေးရွာလို့ ခေါ်ပါတယ်”

သူတို့ စကား ပြောနေစဉ် အဘိုးအို တစ်ယောက် ထပ်မံရောက်လာ၏။

ထိုင်ပြီးစကားပြောနေသော အဘိုးအိုက နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာသောအဘိုးအိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

“သူကတော့ တပည့်တော်ရဲ့ညီ ထန်ထိန်းပါ၊ တပည့်တော်ရဲ့ နာမည်ကတော့ ထန်ချင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ထန်ချင်းနှင့် ထန်ထိန်းတို့သည် ဆရာတော်အား ဦးချကန်တော့ကြပြီး စွန်းဟိန်ကျတို့အား အစားအသောက်များ ကျွေးမွေးတော့သည်။

ဆားဝူကျိန်းကိုလည်း လှမ်းခေါ်ပြီးကျွေးမွေးသည်။ အိမ်သူအိမ်သားများသည် ကျူးပတ်ကိုင်အစားကြီးပုံကို လွန်စွာ အံ့သြနေကြလေ၏။ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ဆရာတော်က အလှူအတန်းလုပ်နေသည့် အကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

ထန်ချင်းက မျက်နှာညှိုးငယ်သွား၏။

“အလှူလုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သရဏဂုံ တင်နေတာပါ ဘုရား”

ဆရာတော်၏ မျက်ခုံးများ ပင့်တက်သွား၏။

“ဘယ်သူများ အနိစ္စရောက်လို့လဲ”

ထန်ချင်းက -

“ဘယ်သူမှတော့ မသေဆုံးသေးပါဘူး၊ သေဆုံးကြတော့မှာမို့

ကြိုတင် သရဏဂုံတင်ထားတာပါ”

ဆရာတော်မှာ အံ့အားကြီးသင့်သွားသည်။

“လူမသေသေးဘဲ...သရဏဂုံတင်တယ်ဆိုတာ မကြားဖူးပါဘူး”

ထန်ချင်းက -

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တပည့်တော်တို့ မလွဲသာလို့ အခုလို လုပ်ကြရတာပါ”

ထန်ချင်း၏ မျက်နှာသည် ညှိုးနွမ်းလှသည်။ ဆရာတော်နှင့် စွန်းဟိန်ကျဲတို့သည် အကြောင်းထူး တစ်ခုရှိသည်ကို ရိပ်မိလိုက်ကြလေတော့၏။

* * * * *

အခန်း (၁၃၃)

နတ်ကွန်းဆီသို့

စွန်းဟိန်ကျဲက ဝင်မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြရင် ပြောပြပါလား၊ ကျုပ်တို့ ကူညီနိုင်ရင်လည်း ကူညီရတာပေါ့”

ထန်ချင်းက -

“စိတ်ချပါ ကျုပ်က ပြောချင်နေတာပါ”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်း ပြောလေ၏။

“ဆရာတော်တို့ ဒီကိုလာတဲ့အခါမှာလမ်းမှာ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့မှာပေါ့”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီ ဆိုင်းဘုတ်နဲ့တည့်တည့်မှာ လမ်းတစ်ခုလည်း ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ လမ်းလည်း တွေ့ခဲ့မှာပေါ့”

“တွေ့ပါတယ်၊ အမှန်က ကျုပ်တို့ဟာ အဲဒီလမ်းထဲကို ဝင်မလို့ ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဟာ ဒီဘက်က ဆိုင်းသံခံသံကြားလို့ ဒီဘက်ကို လာခဲ့ကြတာပါ”

ထန်ချင်းက -

“အဲဒီ လမ်းအကြောင်းပြောရတာ အကြောင်းရှိနေလို့ပါ။ အဲဒီ လမ်းတည့်တည့်ကိုသွားပြီး သုံးလီလောက် ရှေ့ကိုသွားရင် နတ်ကွန်း တစ်ခုကို တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီနတ်ကွန်းမှာ နတ်တစ်ပါးရှိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေကတော့ အကြားအမြင်နတ်သားလို့ ခေါ်ပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ဂရုတစိုက် နားထောင်နေ၏။

ထန်ချင်းသည် ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီနတ်မင်းဟာ တစ်ရွာလုံးကို စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ ရွာက ကျွဲ၊ နွားတိရစ္ဆာန်မှန်သမျှ၊ ဆန်ရေစပါး၊ ပဲ၊ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ဝါ မှန်သမျှ မပျက်စီးအောင် စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးပါတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက ထောက်လိုက်၏။

“ဒါဆိုရင် နတ်ကောင်းနတ်မြတ်ပေါ့နော်”

ထန်ချင်းက -

“ကောင်းတာရှိသလို မကောင်းတာလည်း ရှိနေတယ်”

“ဘာများ မကောင်းတာရှိသလဲ”

“ဒီနတ်မင်းဟာ ကျေးရွာရဲ့အကျိုးကို လိုပေမယ့် တစ်နှစ်ကို တစ်ကြိမ် သူ့ကို ပူဇော်ပသရတယ်”

“သူက ကောင်းကျိုးပြုနေတဲ့နတ်ပဲ။ တစ်နေ့တစ်ကြိမ် ကောင်းမှု ပြုဆိုလည်း ပြုရမှာပဲ”

ထန်ချင်းက -

“ကျုပ်တို့လည်း ကျေးဇူးသိတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ပူဇော်ရမှာက”

“သူ့ကို ဘာတွေ ပူဇော်ရတာလဲ”

“လူသားလေ လူသား”

“ဗျာ”

“သူ့ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ပူဇော်ပသ ရပါတယ်”

“ဒါကို”

“သူက စားပစ်ပါတယ်”

ဆရာတော်သည် ဘုရားတ သွားလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“သူ့ကို တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ပူဇော်ပသရမယ်ဆိုရင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို အမြဲတမ်း ပူဇော်ပသရ တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကြည့်ရတာ ဒီနှစ်မှာ သင်တို့ အလှည့် ကျတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီနှစ်မှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့သား ထန်ကွမ်ပုနဲ့”

သူသည် ထန်ထိန်းထံသို့ လက်ညှိုးထိုးလိုက်၏။

“ကျုပ်ညီရဲ့သမီး ...ရွှေတလေးအမည်ရှိတဲ့ မိန်းကလေး အလှည့် ကျပါတယ်”

“ဪ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ကြိုတင်ပြီး သရဏဂုံ တင် ထားတာကိုး”

ထန်ချင်းသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထန်ချင်းသည် မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။

“ကျုပ်ရဲ့သားက အသက်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ တူမကလည်း အသက်ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ လူတောင် မဖြစ်ကြရသေးဘူး။ သူတို့ သေကြရမှာဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလို့ မဆုံးတော့ပါဘူး”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“သင်တို့ အခြေအနေ ကြည့်ရတာ အတော် ချမ်းသာပုံပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီရွာမှာ ကျုပ်တို့ အချမ်းသာဆုံးပါပဲဗျာ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“သင်တို့ချမ်းသာတဲ့လူတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတဲ့အတိုင်း လူစား ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့”

ထန်ချင်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ် ဒီလိုပဲ စဉ်းစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နတ်မင်းက

အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုတော့၊ ဒီနည်းနဲ့ လုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ ကျုပ်တို့ စဉ်းစားမိတယ်၊ တခြားနည်းလမ်းလည်း စဉ်းစားလို့မရတော့ အခုလို သရဏဂုံတင်ရတာပါပဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေ၏။

ဆရာတော်သည် သနားကြင်နာတတ်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် စွန်းဟိန်ကျဲအား ပြောလိုက်သည်။

“ပူခုံးသူ့သားနဲ့တူမလေးတွေဟာ ကလေးငယ်ကလေးတွေပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ အလွန်သနားစရာကောင်းပါတယ် ...မင်းကတတ်နိုင်ရင် ကယ်လိုက်ပါ”

စွန်းဟိန်ကျဲက လက်အုပ်ချီလိုက်၏။

“တင်ပါ့ဘုရား”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ထန်ချင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် သင့်ရဲ့သား ... ထန်ကွမ်ပုဆိုတာကို ခေါ်ပြပါလား”

ထန်ချင်းသည် အိမ်သူအိမ်သားများအား ထန်ကွမ်ပုကိုခေါ်လာ ခဲ့ရန် စေခိုင်းလိုက်၏။

အိမ်သားများသည် ထန်ကွမ်ပုကို ခေါ်ဆောင်လာလေ၏။

ကလေးငယ်သည် သူသေရမည်ကို မသိသည့်အလျောက် ပန်းသီး တစ်လုံးကို ကိုင်ကာ ဆော့ကစားနေသည်။

ဆရာတော်သည် ဝမ်းနည်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားလေ၏။ သနား ကရုဏာသည် ဆရာတော်၏နှလုံးသားကို ညှစ်ချေလေတော့၏။

“ဘုရား ဘုရား”

ဆရာတော်သည် ဘုရားသာ တမိတော့သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ကလေးငယ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပနောင့်တစ်ချက်ပေါက်လိုက်ရာ သူသည်ထန်ကွမ်ပုရုပ်ရည်နှင့် လွန်စွာ တူညီသည့် ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သွားတော့သည်။ ထန်ချင်း၊ ထန်ထိန်းနှင့် အိမ်သားများမှာ အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားကြသည်။ ဤကဲ့သို့ တန်ခိုး မျိုးကို သူတို့လုံးဝ မတွေ့ဖူးကြပေ။ ကြားဖူးရုံသာ ကြားဖူးသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြလိုက်၏။

“အခု ကျုပ်ဟာ ထန်ကွမ်ပုနဲ့ တူရဲ့လား”

ထန်ချင်းနှင့် ထန်ထိန်းတို့သည် ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ ၏။

“ရွေးမရအောင်ကို တူပါတယ်ခင်ဗျာ”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“နတ်ကွန်းကို ပို့ရမှာပေါ့၊ ကလေးကို ဘယ်တော့ပို့မှာလဲ”

“ကနေ့ည ပို့မှာပါ... ရွာသူရွာသားတွေက လာခေါ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ သင့်သား ထန်ကွမ်ပုကို ခေါ်ပြီး တစ်နေရာမှာ ဝှက် ထားပါ၊ ရွာသားတွေ လာခေါ်ရင် သင့်သားအစား ကျုပ်ကို ထည့်လိုက် ပေတော့”

ထန်ချင်းသည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ဒူးထောက်ရှိခိုးလေ၏။

“သင့်ရဲ့ ကျေးဇူး ကြီးလှပါတယ်၊ သင် သေသွားတဲ့အခါ သင်ရဲ့ ဆရာတော်ကို ငွေငါးရာ ကန်တော့လိုက်ပါမယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဒါတော့ မတရားဘူး၊ ကျုပ်ကိုတော့ ဘာကြောင့် မပေးတာလဲ”

“သင့်ကို နတ်မင်းက စားလိုက်မှာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သင့် ကို ပေးလို့ ရမှာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက ရယ်မောလေ၏။

“ကျုပ်ဖန်ဆင်းတဲ့ အစွမ်းကို ကြည့်ပါဦး၊ ကျုပ်သေနိုင်မလားဆို တာကို ကျုပ် မသေနိုင်ပါဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ထန်ထိန်းမှာ ချုံးပွဲချ ပိုနေလေပြီ။

“ကျုပ်ရဲ့တူကတော့ ကံကောင်းသွားပါပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ သမီးလေး အတွက် ကယ်သူဝေးပါပြီ၊ ကျုပ် မဖြေနိုင်တော့ပါဘူး”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ထန်ထိန်းကိုကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်ပေသားပဲ၊ တစ်ယောက်ကိုတော့ ကယ်ပြီး တစ်ယောက်ကို မကယ်ဟုဆိုလျှင် တရား ရာကျလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သူသည် ထန်ထိန်းအား နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“မငိုပါနဲ့ဗျာ၊ သင့်သမီးအတွက်လည်း ကျုပ် ကြိုးစားပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

စွန်းဟိန်ကျသည် ကျူးပတ်ကိုင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ငါ့ညီ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအလှည့်ပဲ”

စွန်းဟိန်ကျသည် ထန်ထိန်းဘက်သို့ လှည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“သင့်သမီးကို သွားခေါ်ပါ”

ထန်ထိန်းသည် အလျင်အမြန်ထ၍ သူ့သမီးကို သွားခေါ်လေ၏။

ဧကအကြာတွင် ခုနစ်နှစ်သမီးကလေးကို ပွေ့ချီလာလေ၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် ကလေးမလေးကိုကြည့်ပြီး ကျူးပတ်ကိုင်အား ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ဒီကလေးမလေးကို ကြည့်ပြီး မင်း ဖန်ဆင်းလိုက်စမ်း”

ကျူးပတ်ကိုင်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ် မဖန်ဆင်းတတ်ပါဘူးဗျာ”

စွန်းဟိန်ကျက -

“မင်း မညာနဲ့”

“မညာပါဘူး”

“မင်းဖန်ဆင်းမှုပညာ သုံးဆယ့်ခြောက်မျိုး တတ်ထားတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ မင်း ကလေးမကလေးနဲ့ တူအောင်ဖန်ဆင်းပါ”

“မဖန်ဆင်းတတ်ပါဘူးဗျာ”

“မင်းတော့ ငါ့သံတုတ်စာ မိချင်ပြီနဲ့ တူတယ်”

“ကျုပ်က ဆင်ကြီး၊ ခြင်္သေ့ကြီး၊ မျောက်ကြီးတွေကို ဖန်ဆင်းလို့ရပါတယ်၊ ဒီလိုသေးသေးကွေးကွေးကလေးလေးလို့ မဖန်ဆင်းနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“အေး ... ဒါဖြင့် မင်း ငါ့သံတုတ်ကို မြည်းစမ်းကြည့်ပေတော့”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

“မင်းဖန်ဆင်းမလား၊ မဖန်ဆင်းဘူးလား၊ ဒါပဲပြော၊ အခုဟာက ငါတို့ သူတို့အသက်ကို ကယ်ဖို့လုပ်နေတာ၊ သံတုတ်ပဲကြိုက်သလား၊ ဖန်ဆင်းမယ်ပြောမလား၊ ကြိုက်တာကိုပြော”

“ဖန်ဆင်းပါမယ်ဗျာ”

“အေး အခု ဖန်ဆင်း”

သူသည် ကလေးမကလေးကို ကြည့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်လှုပ်ခတ်လိုက်ရာ ကလေးမလေးဖြစ်သွားလေတော့၏။ သို့သော် ဗိုက်က အလွန်ပူနေသည်။

စွန်းဟိန်ကျက -

“ကလေးကငယ်ငယ် ဗိုက်ကြီးက ဒီလောက်ပူနေတာ မြင်လို့ ကောင်းပါ့မလား”

“ကျုပ် ပြောသားပဲ၊ တခြားအရာကို ပြောင်းလဲလို့ ရပေမယ့် ဒီဗိုက်ကိုတော့ ပြောင်းလဲလို့မရဘူးဗျ”

စွန်းဟိန်ကျသည် မနေနိုင်တော့ချေ။ သူက လေတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရာ ဝမ်းဗိုက်မှာ ပြားချပ်သွားတော့၏။

ထန်ထိန်းမှာ အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။ သူသည် ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် စွန်းဟိန်ကျနှင့် ကျူးပတ်ကိုင်ကို ရှိခိုးကန်တော့လေ၏။

စွန်းဟိန်ကျက -

“ကဲ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကလေးနှစ်ယောက်အဖြစ် ဖန်ဆင်းပြီးပြီ”

သူသည် ထန်ချင်းနှင့် ထန်ထိန်းတို့အား ပြောလိုက်၏။

“သင်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ သင်တို့ရဲ့သမီးနဲ့သားကို နတ်မင်းမသိအောင် ဝှက်ထားပေတော့”

ထန်ထိန်းသည် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ကာ သမီးကလေးအားပိုက်၍ အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား၏။ ဧကကြာသောအခါ သူပြန်ထွက်လာ၏။

ထန်ချင်းလည်း ကလေးကိုပိုက်ကာ ပြေးဝင်သွား၏။ သူလည်း မကြာမီ ပြန်ထွက်လာသည်။

သူတို့သည် သူတို့၏သားသမီးများ အသက်ရှင်ခွင့်ရကြတော့မည်ဖြစ်၍ လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေကြသည်။ စွန်းဟိန်ကျက မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ကလေးတွေကို နတ်ကွန်းဆီဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ပို့ကြသလဲ”

ထန်ထိန်းက -

“စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှာ အနီရောင် ယွန်းဗန်း နှစ်ချပ်ကို တင်၊ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတင်၊ ရွာသားလေးယောက်ကထမ်း၊ နောက်က ရွာသားတွေလိုက်ပြီး ပို့ကြရပါတယ် ”

စွန်းဟိန်ကျက ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဟား ဟား ဟား ဟန်ကျတာပဲ၊ ငါတို့ မပင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့၊ မိမိရှိရှိ လိုက်သွားနိုင်ပြီ ”

ကျူးပတ်ကို ချဲ့မဲ့သွား၏။

“မိမိရှိတာက အရေးမကြီးဘူး၊ အစ်ကိုကြီး၊ တော်ကြာ ငါတို့ အစားခံနေရမှ ခက်မယ်၊ ဆရာကိုလည်း ပိဋကတ်သုံးပုံဆီရောက်အောင် ပို့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆားဝူကျိန်း တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒီခရီးကြမ်းကြီးကို ဆက်သွားနိုင်မယ်လို့ အစ်ကိုကြီး ထင်နေသလား ”

“မထင်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့သေမှ မသေနိုင်ဘဲ၊ မင်းကဘာဖြစ်လို့ သေစကားချည်း ပြောနေတာလဲ ”

ထိုအချိန်တွင် အိုးစည်ခုံမောင်းများ တီးခတ်သည့် အသံသည် သူတို့အိမ်ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့၏။ ရွာသူရွာသားများသည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပို့ဆောင်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်သူအိမ်သားများသည် ထန်ကွမ်ပုနှင့် ရွှေတလေးအဖြစ် ဖန်ဆင်းထားကြသည့် စွန်းဟိန်ကျနှင့် ကျူးပတ်ကိုတို့အား စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ကြ၏။

ရွာသားများသည် အိုးစည်ခုံမောင်းများတီးခတ်၍ နတ်ကွန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြတော့သည်။

* * * * *

အခန်း (၁၃၄)

နတ်ယောင်ဆောင်သောတီလူး

ရွာသူရွာသားများသည် ကလေးငယ်ထန်ကွမ်ပုနှင့် ရွှေတလေးတို့အား ယွန်းဗန်းတစ်ချပ်စီပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် စတင်ထွက်ခွာတော့သည်။

ထိုနောက်မှ ထန်ချင်းနှင့် ထန်ထိန်းတို့သည် ရွာသားများနှင့်အတူ နောက်မှတစ်ပါတည်း လိုက်ပါလာကြ၏။ သူတို့သည် ရွာထဲမှ ဖြတ်သန်းပြီး လျှောက်လာကြရာ ရွာပြင်သို့ ရောက်လာကြတော့၏။

နတ်ကွန်း။

နတ်ကွန်းတို့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ဆောက်လုပ်ထားကြသည်။

နတ်ကွန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထိုစားပွဲများကိုချကြလေ၏။ ထန်ကွမ်ပုနှင့် ရွှေတလေးတို့အား မတ်တတ်ထရပ်စေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရွာသူရွာသားများသည် အသင့်ယူဆောင်လာကြသော ဘဲကင်၊ ကြက်ကင်၊ ဝက်ကင်၊ ကဏန်းပေါင်း စသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စားပွဲပေါ်၌ တင်ဆောင်ကြသည်။

ထို့နောက် ရွှေစက္ကူ၊ ငွေစက္ကူများကို မီးရှို့ပူဇော်ပြီး ပြန်သွားကြတော့သည်။

စားပွဲခုံပေါ်၌ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

မကြာမီ အမှောင်ထုသည် လောကကြီးတစ်ခုလုံးအား စတင် လွှမ်းမိုးတော့သည်။

ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် စွန်းဟိန်ကျဲတို့သည် အမှောင်ထဲ၌ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နှင့် ရပ်နေကြ၏။ အတန်ကြာသည်အထိ မည်သို့မျှ မထူခြားချေ။

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“အစ်ကိုကြီး ကျုပ်တို့ ပြန်ကြရအောင်”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဟ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုံး ကိစ္စတောင် စမယ်မကြံရသေးဘူး၊ မင်းက ပြန်ချင်နေပြီ၊ နေစမ်းပါဦး”

“ရွာသားတွေ ပြန်သွားလို့ အိပ်တာ တစ်ရေးတောင် ရတော့မယ်၊ ဘာနတ်မှလည်းမလာဘူး၊ ဒီတော့ကျုပ်တို့လည်း ပြန်အိပ်သင့်တာပေါ့”

စွန်းဟိန်ကျဲက သူ့အား မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်၏။

“ဟေ့ စကားမများနဲ့၊ ငါတို့ နတ်ကို စောင့်မယ်၊ သူလာမှ မီးစင်ကြည့်ကရမှာ”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ရပ်စောင့်နေကြရာ ညအတော်ကြီး မိုးချုပ်သည့်အထိ ဖြစ်ပေသည်။ အမှောင်လည်း သိပ်သည်းသထက် သိပ်သည်းလာ၏။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်ချေပြီ။ ရုတ်တရက် လေပြင်းတစ်ချက် ဖုတ်တိုက်လာ၏။

ကျူးပတ်ကိုင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် -

“အစ်ကိုကြီး နတ်လာနေပြီနဲ့တူတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် အမှောင်ထုထဲသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘီလူးတစ်ကောင်သည် နတ်၏ အဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်၍ သူတို့ရှိရာသို့ လာနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်၏။ သူသည် စွန်းဟိန်ကျဲဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဒီနှစ်ဘယ်အိမ်က အလှည့်ကျသလဲ”

ဘီလူး၏အမေးကို စွန်းဟိန်ကျဲက ပြုံးစိစိဖြင့်ဖြေသည်။

“ထန်ချင်း ထန်ချင်း”

ဘီလူးသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟင်”

သူသည် အလွန် ထိတ်လန့်သွား၏။ ဤကလေးသည် ယခင်ကလေးများနှင့် မတူပါကလား။

“ဒီကလေးက အတော်သတ္တိရှိတယ်၊ အရင်ကလေးတွေ ရောက်လာတုန်းက ငါ့ရောက်လာတာနဲ့ လန့်ဖျပ်သွားကြတာပဲ”

သူသည် ကျူးပတ်ကိုင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြန်လေ၏။ ကျူးပတ်ကိုင်ကလည်း ပြုံးစိစိဖြင့်ဖြေသည်။

“ဒီဘက်က ကောင်မလေးကရော”

ကျူးပတ်ကိုင်ကလည်း မပီကလာ ပီကလာ ဖြေ၏။

“ထန်ထိန်း ထန်ထိန်း”

“ဟင်”

ဘီလူးသည် ရဲရင့်သောကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့သောအခါ လန့်ဖျပ်သွားသည်။ သူသည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်စီ ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီကလေးတွေက ဘယ်လို ရဲရင့်နေကြတာလည်း မသိဘူး၊ ဒီတော့ ယောက်ျားလေးကို အရင်မစားဘူး၊ မိန်းကလေးကိုပဲ အရင်စားတော့မယ်”

သူသည် မိန်းကလေးအဖြစ် ဖန်ဆင်းထားသော ကျူးပတ်ကိုင်ကို လှမ်းကိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးအဖြစ် ဖန်ဆင်းထားသော ကျူးပတ်ကိုင်၏ နဂိုရုပ်သွင် ပြန်ပေါ်လာလေ၏။

“ဒုံး”

သူသည်သူ၏ထွန်ခြစ်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး ဘီလူးအားခုတ်ချလိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျဲလည်း သူ့နဂိုရုပ်သွင် ပြန်ပေါ်လာကာ ဘီလူးအား တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တိုက်ပွဲမှာ ဘီလူးအတွက် အခြေ

အနေမကောင်းပါ။ စွန်းဟိန်ကျမှာ နတ်ပြည်ကိုတောင် တစ်ယောက်
တည်းတက်ပြီး စစ်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျူးပတ်ကိုင်၏ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်မှာလည်း မဆိုးလှပါ။
ထို့ကြောင့် နတ်ယောင်ဆောင်နေသောဘီလူးသည် တိမ်ပေါ်သို့ တက်
ပြေးလေတော့၏။

စွန်းဟိန်ကျသည် ထန်ချင်းဆီမှ စကားကို ကြားကတည်းက ထို
နတ်ဆိုသူအား ဘီလူးဟု သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခဲ့၏။ မည်သည့်နတ်မျှ လူကို
မစားစဖူး။

စွန်းဟိန်ကျနှင့် ကျူးပတ်ကိုင်တို့သည် တိမ်ပေါ် ခုန်တက်ပြီး
လိုက်ကြသည်။ ပြင်းထန်စွာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ဘီလူးမှာ ပြေးစရာ မြေမရှိသလို ဖြစ်လာသည်။ သူသည်
စွန်းဟိန်ကျတို့အား မခုခံနိုင်တော့ချေ။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် မိုးထိမြစ်
ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းကာ ရေငုပ်သွားတော့သည်။

ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် စွန်းဟိန်ကျတို့မှာ မြေပေါ်သို့ ပြန်လည်ဆင်း
သက်လာကြ၏။ သူတို့သည် ဘီလူးအား ပူဇော်ပသထားသည့် ပစ္စည်း
များကို ပြန်သယ်လာကြ၏။

သူတို့သည် တည်းခိုအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ရွာသူရွာသား
များက တအံ့တဩ ကြိုဆိုကြသည်။

စွန်းဟိန်ကျက အကြောင်းစုံအား ရှင်းပြသည်။

“ဒီရွာကို အကြားအမြင်နတ်မင်း စောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတာဟာ
မဟုတ်ပါဘူး။ နတ်မင်းယောင်ဆောင်နေတာက ဘီလူးတစ်ကောင်ပါ။
ဒီဘီလူးဟာ မိုးထိမြစ်ထဲမှာ နေပါတယ်။ အခု...မိုးထိမြစ်ထဲကို ဆင်းပြေး
သွားပါတယ်။ သူ့ကို လူသားတွေ မဆက်သပါနဲ့။ အခု ဘာနတ်မင်းမှ
မရှိတော့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကို တိုက်ခိုက်တဲ့ဒဏ်ကို ဒီဘီလူး
မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီဘီလူးကို မကိုးကွယ်ကြပါနဲ့တော့”

ရွာသူရွာသားများသည် ဝမ်းသာရနိုးနိုး ဝမ်းနည်းရနိုးနိုးဖြစ်
နေကြသည်။

စွန်းဟိန်ကျက ရှင်းပြ၏။

“သင်တို့ရွာသားတွေ မအကြမနကြပါနဲ့။ နတ်သားက လူသား
စားမလား၊ ဘီလူးမို့၊ လူသားစားတာပေါ့။ ဘာအကြောင်ကြောင် လုပ်နေ
ကြတာလဲ...”

ထိုအခါကျမှ ရွာသားများ ဝမ်းသာသွားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင်
မိုးပင်လင်းလာချေပြီ။ ရွာသားများသည် ဆရာတော်အား ဆွမ်းဆက်ကပ်
ရန် ချက်ပြုတ်ပြီးစီးနေကြလေပြီ။

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“သင်တို့ ဆရာတော်အတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လုပ်ကြပါ”

သူသည် အသားလို၍ အရိုးတောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်
၏ ပွဲတော်ကျအားလုံးကို သူအများဆုံး ဝါးမျိုရမည်မဟုတ်ပါလော။

ရွာသားများသည် စွန်းဟိန်ကျတို့လူစုအား သဒ္ဓါရက်ရောစွာ
ကျွေးမွေးကြလေ၏။

* * * * *

ဘီလူးသည် ရေထဲငုပ်သွား၏။ မိုးထိမြစ်သည် သူအပိုင်စားရနေ
သောမြစ်ဖြစ်သည်။ မြစ်အောက်၌ ရေနန်းဗိမာန်ရှိသည်။ သူသည် ထို
ရေနန်းဗိမာန်၌ နေထိုင်လေသည်။ သူသည် ယခုနစ်၌ စားရမည့်ဆဲဆဲ
ကလေးနှစ်ယောက်အား မစားလိုက်ရသဖြင့် သူသည်အလွန်စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် ငါးရှဉ့်ဘွားဘွား ရောက်လာသည်။

“သင် ယခင်က သွားရင် ဒီအချိန်မှာ စားစရာ သောက်စရာ
ပစ္စည်းများ အများအပြား ပါလာပါတယ်။ အခု ဘာပစ္စည်းမှ ပါမလာဘူး၊
သင် ဘာတွေ ဖြစ်လာသလဲ”

ဘီလူးက -

“ဟာ မပြောပါနဲ့တော့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

“စားစရာပါမို့ နေနေသာသာ၊ ကျွန်ုပ် မသေတာတောင် ကံကောင်း

တယ်လို့ မှတ်ရမယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း မစားခဲ့ရဘူး”

“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အရင်နှစ်တွေကဆိုရင် အမြဲစားရတာ ချည်းပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်ုပ် ကလေး နှစ်ယောက်ကို စားဖို့ သွားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ စွန်းဟိန်ကျဲနဲ့ ကျူးပတ်ကို ဖြစ်သွားကြတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဝိုင်းတိုက်တာနဲ့ ကျွန်ုပ် ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရ တယ်၊ မသေတာ ကံကောင်းတယ်”

“စွန်းဟိန်ကျဲနဲ့ ကျူးပတ်ကိုဆိုတာ ပိဋကတ်သုံးပုံ သွားရောက် ပင့်ဆောင်တဲ့ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ရဲ့ တပည့်တွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ငါးရှဉ့်ဘွားဘွားက -

“အဲဒီဆရာတော်ရဲ့ အသားကိုစားရင် အသက်တစ်ထောင် ပိုရည် တယ်ဆိုတာ ကိုရော သင်သိရဲ့လား”

ဘီလူးက ခေါင်းညိတ်၏။

“သိပါတယ်”

“အသင် ထန်စန်းကျွမ်းဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ အသားကို မစား ချင်ဘူးလား”

“စားချင်တာပေါ့ဘွားဘွားရယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့တပည့်တွေ လည်း ကြည့်ပါဦး၊ တကယ့်အစွမ်းထက်တဲ့ တပည့်တွေဗျ”

“အဲဒီဆရာတော်ရဲ့ အသားကို သင် စားနိုင်အောင် ကျွန်ုပ် အကြံ ပေးမယ်၊ အဲဒီအကြံအောင်ရင် သင် ဘာဆုပေးမလဲ”

“ဘာ ဆရာတော်ရဲ့ အသားကို စားရအောင် သင်ကအကြံ ပေးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီအကြံသာ အောင်မြင်ရင် သင့်ကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ အစ်မတော် အဖြစ် ကျွန်ုပ် တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်ုပ် ကျေနပ်တယ် ၊ ကဲ သင် နှင်းကျအောင် ဖန်တီးနိုင်သလား”

“ဖန်တီးနိုင်တယ်”

“မြစ်ကို ရေခဲအောင်ကော လုပ်နိုင်သလား”

“လုပ်နိုင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် နှင်းကျပြီး မိုးထိမြစ်ကို ရေခဲအောင်ပြုလုပ်ပေတော့၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဆီက သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်ကိုလူသတ္တန် ဖန်ဆင်းပြီး ကုန်သည်ယောင်ဆောင်ခိုင်းရမယ်၊ ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ ကုန် ပစ္စည်းတွေနဲ့ လမ်းလျှောက်ပြရမယ်”

သူမက ဆက်ပြော၏။

“ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်ဟာ အဲဒီလူကိုတွေ့ရင် ရေခဲပြင်ကို ဖြတ်ကျော်မှာသေချာတယ်၊ အဲဒီကျတော့မှ သင်က ရေခဲပြင်အောက်က ဆရာတော်ကို ဆွဲချလိုက်ရင် သူ့အသားကို စားလို့ရပြီပေါ့”

ဘီလူးသည် အလွန်ဝမ်းသာသွား၏။

“သင့်အကြံဟာ အလွန်ကောင်းတယ်၊ သင်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ် လုပ်ဆောင်ပါမယ်”

ငါးရှဉ့် ဘွားဘွားနှင့် ဘီလူးတို့သည် အသေးစိတ် တိုင်ပင်ကြ တော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် နှင်းများ တဝေဝေ ကျနေသည်။ မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး နှင်းများ တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းနေကြောင်း တွေ့မြင်ရ သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဟိုနေ့တွေက နှင်းတွေ မကျပါဘူး၊ အခုမှနှင်းတွေ တဖွဲဖွဲ ကျနေပါကလား၊ ရာသီဥတုက အပြောင်းအလဲ မြန်လှပါကလား”

မှန်သည်။ အအေးဓာတ်ကလည်း လွှမ်းမိုးလာသည်။ ဆီးနှင်း များသည် တစ်နေကုန် ကျဆင်းပြီးနောက် မှောင်စ ပျိုးသောအခါ မိုး ထိမြစ်မှာ ရေခဲသွားတော့သည်။ မိုးထိမြစ်သည် ရေခဲပြင်အတိ ဖြစ်သွား တော့သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ကဲ တပည့်တော်တို့၊ ဒီမှာ တစ်ည ဆက်တည်းကြတာပေါ့၊ ဒါမှ နင်းဆက်ကျနေရင်လဲ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့။”

ဆရာတော်က -

“အင်း ... ဒီမှာ တစ်ည ဆက်တည်းကြတာပေါ့”

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“တပည့်တော် လမ်းကြောင်းကို ထွက်ပြီး အကဲခတ်လိုက်ပါဦး မယ် ဘုရား”

“အေး ကောင်းတယ်”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် နင်းမူန်ကြား၌ လမ်းကြောင်းကို လျှောက်၍ အကဲခတ်၏။ မိုးထိမြစ်ကြီး ရေခဲနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူသည် ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ မတက်ချေ။ ရေခဲပြင် မည်မျှထူသည် မထူသည်ကို သူမသိနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စွန်းဟိန်ကျဲသည် တည်းခိုရာ နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ မိုးထိ မြစ်ရေခဲနေကြောင်း ဆရာတော်အား လျှောက်သည်။ ဆရာတော်အတော် ဝမ်းသာသွားသည်။

“အတော်ပဲ ဒီမြစ်ကြီးက ကျယ်လွန်းလို့ ဘယ်လို ကူးရမုန်း မသိဖြစ်နေတာ ...၊ အခုရေခဲနေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ နက်ဖြန်မနက် ငါတို့ ခရီးစောစောထွက်ရအောင် စောစောအိပ်ကြတော့”

ဆရာတော်နှင့် တပည့်သုံးယောက်တို့သည် စောစီးစွာ အိပ်စက် ကြလေတော့၏။

အခန်း (၁၃၅)

ရေဘိုလူးနတ်ဘုံ

တည်းခိုအိမ်မှ အိမ်သားများသည် ချမ်းချမ်း စီးစီး ဆရာတော် အတွက် ဆွမ်းများဆက်ကပ်ကြ၏။ ဆရာတော် ထွက်ခွာမည် ပြင်ဆင် သောအခါ သူတို့လည်း လိုက်ပို့မည်ဟုပြင်ဆင်ကြသည်။

ဆရာတော်က -

“ဒကာတို့၊ ရာသီဥတုက သိပ်အေးတယ်၊ ဒကာတို့ အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နေကြပါတော့၊ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ အေးလည်း ထွက်ရမှာ၊ ပူလည်းထွက်ရမှာပဲ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားက ရှိနေ သေးတာကိုး”

ဆရာတော်က မလိုက်ရန် အတန်တန် တားမြစ် သဖြင့် တည်းခိုအိမ်မှ အိမ်သူအိမ်သားများသည် မလိုက်ကြတော့ပေ။ ဆရာတော် နှင့်တကွ ကျေးဇူးရှင် စွန်းဟိန်ကျဲနှင့် ကျူးပတ်ကိုင်တို့အား ရှိခိုး ကန်တော့ကြ၏။

ဆရာတော်တို့သည် အိမ်သားများအား နှုတ်ဆက်၍ မိုးထိမြစ် သို့ ထွက်လာကြလေ၏။

သူတို့ မြစ်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ မိုးထိမြစ်သည် ရေခဲ

နေကြောင်း တွေ့ရတော့သည်။

ဆရာတော်က -

“ငါတို့ ဒီမြစ်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ကူးသွားကြတာပေါ့”

စွန်းဟိန်ကျက ခေါင်းယမ်း၏။

“ဒီမြစ်ရဲ့ ရေခဲအထူအပါးကို တပည့်တော်လည်း မမှန်းတတ်ဘူး၊ ဆရာလည်း မမှန်းတတ်ဘူး၊ အရမ်းသွားဖို့ မသင့်လျော်ပါဘူး”

ကျူးပတ်ကိုင့်က -

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ အစ်ကိုကြီး... ရေခဲ အထူအပါးကို ကျုပ် သွားကြည့်ပေးပါမယ်...”

သူသည် သူ၏ထွန်ခြစ်ဖြင့် ထောက်ကာ ရေခဲပြင်ပေါ် လျှောက်သွားလေ၏။ သူ လှုပ်ရှား သွားလာရသည်မှာ မြေမာပေါ် သွားရသည့် အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။

မြစ်လယ်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ထွန်ခြစ်ဖြင့် ရေခဲပြင်အား ပေါက်ခွဲလေ၏။

“ခုံး...ခုံး...ခုံး...”

“ခုံး...ခုံး...ခုံး...”

ရေခဲပြင်ကို ထွန်ခြစ်ဖြင့် ပေါက်ခွဲသော်လည်း ပေါက်ခွဲ၍မရချေ။

ကျူးပတ်ကိုင့်သည် ရေခဲပြင်၏ မာကျောမှုကို စိတ်ကျေနပ်သွား၏။ သူသည် လှည့်ပြန်လာခဲ့သည်။

ဆရာတော်က ဆီး၍မေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကျူးပတ်ကိုင့်၊ ငါတို့ သွားလို့ရပါ့မလား၊ ငါတို့ လူအလေးချိန်ကတော့ သိပ်မရှိလှဘူး၊ မြင်းရဲ့ အလေးချိန်ကတော့ အချိန်စီးတယ်ကွယ့်”

ကျူးပတ်ကိုင့်က ရယ်မော၏။

“ဆရာ... မြင်း မပြောနဲ့ ဆင် တက်နင်းတာတောင် မဖြဲဘူး၊ ရေခဲပြင်က တကယ်မာကျောတာ...၊ တပည့်တော် ထွန်ခြစ်နဲ့ ပေါက်တာ အရာတောင် မထင်ဘူး...”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ ခရီးဆက်နိုင်ပြီပေါ့...”

“ဆက်နိုင်ပါပြီဆရာ...”

သူတို့သည် ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းသက်လာကြလေ၏။

ထိုစဉ် ကျူးပတ်ကိုင့်က -

“ဆရာ...ခဏနေပါဦး၊ တပည့်တော်တည်းခိုအိမ်ကို ပြေးပြီး ကောက်ရိုးလေး နည်းနည်းလောက် ပြေးယူလိုက်ဦးမယ်၊ မြင်းခြေထောက်တွေကို ကောက်ရိုးစည်းပေးချင်လို့ပါ...”

ဆရာတော်က စိတ်ရွံ့ဟန်ဖြင့် -

“သွားယူရင်လည်း မြန်မြန် သွားယူ...၊ ငါတို့ မကူးသေးဘူး၊ မင်းကို စောင့်နေမယ်”

ကျူးပတ်ကိုင့်သည် ပေါ့ပါးစွာ ပြေးထွက်သွားတော့၏။ စွန်းဟိန်ကျကမူ အလွန်စိတ်ရှည်တတ်နေလေပြီ၊ သူတို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်မှာ ခြောက်နှစ် ခုနှစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ မဟုတ်ပါလော၊ လောလျှင်လည်း တစ်နေရာ၌ ကြန့်ကြာချင် ကြန့်ကြာနေပေမည်။ တစ်နေရာ၌ ကြန့်ကြာနေလျှင်လည်း တစ်နေရာ၌ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခရီးထွက်ချင် ထွက်နေရတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက ဘာမျှဝင်မပြောချေ။ တစ်နေ့တစ်လ ပုဂံဘယ်ပြေးမလဲ ဟူသည့်ထုံးကို နှလုံးမူပြီး တစ်နေ့တွင် ပိဋကတ်သုံးပုံဆီသို့ ရောက်ရမည်ဟုသာ အားခဲထားသည်။

မကြာမီ ကျူးပတ်ကိုင့် ပြန်ရောက်လာပြီး ကောက်ရိုးများကို မြင်းခြေထောက်တွင် ချည်နှောင်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ပြီးပြီလား”

ဆရာတော်က မေးလိုက်၏။

“ပြီးပါပြီဆရာ”

သူတို့သည် ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့တော့၏။ သူတို့သည် မြစ်ပြင်ကြီးအား ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့မရပ်မနား ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ ဘီလူးစောင့်နေသည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။

ဘီလူးသည် ငါးရှဉ့်ဘွားဘွားအား ကြည့်ကာ -

“ဟော မြင်းခွာသံကြားတယ်၊ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်တို့ ရောက်လာပြီနဲ့တူတယ်”

မှန်ပေသည်။

ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော် ရောက်လာပေပြီ။

ဘီလူးစောင့်ဆိုင်းနေသည့် နေရာပေါ်သို့ မြင်းရောက်သည့်အခါ ဘီလူးသည် မြင်းနင်းထားသည့် ရေခဲအား ခွဲချလိုက်၏။

“ဝေါ”

ဆရာတော်သည် မြင်းနှင့်တကွ ကျံကျသွားသည်။ ကျူးပတ်ကို နှင့် ဆားဂူကျိန်းလည်း ရေခဲကျကျသွား၏။ စွန်းဟိန်ကျဲမှာမူ လွန်စွာ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သဖြင့် သူသည် နောက်ကျွမ်းပစ်လိုက်သည်။ သူသည် ရေခဲကျဲမကျတော့ပေ။ ထန်စန်းကျွမ်းဆရာတော်မူ ရေအောက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ရေအောက်၌ အသင့်စောင့်နေသော ငါးရှဉ့် ဘွားဘွား နှင့်ဘီလူးတို့က အသင့်ဖမ်းဆီး၍ ခေါ်ဆောင်သွားတော့၏။

ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့မှာ ရေခဲပြင်အား ကုတ်ကတ် တက်ကာ မြင်းကြီးအား ခက်ခဲစွာ ဆွဲတင်ကြရသည်။ သူတို့ ကမ်းမြေ သို့ ရောက်သောအခါ စွန်းဟိန်ကျဲအား အသင့်တွေ့ကြရသည်။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“ဆရာကော”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“ဆရာကို ဘီလူး ဖမ်းသွားပြီ အစ်ကိုကြီး”

စွန်းဟိန်ကျဲသည် ဘီလူးအား လွန်စွာ ဒေါသ ထွက်သွား၏။ သို့သော် ယခုချက်ချင်းတော့ သူလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါပေ။

ရေအောက်၌ ဘီလူးသည် လွန်စွာ သဘောကျနေ၏။

“ဟား ဟား ဟား စားရက်ကြုံတော့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲ တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ ထန်စန်းကျွမ်းဘုန်းကြီးရဲ့အသားကို ငါစား ရတော့မယ်”

သူသည် ဆရာတော်အား သတ်ရန် ဟန်ပြင်လေ၏။ ငါးရှဉ့်ဘွား ဘွားက တားမြစ်လိုက်သည်။

“သင် မသတ်နဲ့ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတပည့်တွေဟာ အစွမ်းထက်တယ်၊ သင်လည်းသိသားပဲ၊ သူတပည့်တွေ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးမှ ဆက်လုပ်သင့်တယ်၊ လက် လွန်သွားရင် အသက်တစ်ထောင်မရှည်ဘဲ အခုပဲအသက်ခံရနိုင်တယ်၊ သူ တပည့်တွေ စိတ်ပျက်ပြီးပြန်သွားမှ သတ်စားရင်လည်း အချိန်မလွန် ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘွားဘွားပြောတာ ဟုတ်တယ်”

ထိုအချိန်၌ ဆားဂူကျိန်း၊ ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် စွန်းဟိန်ကျဲတို့သည် ကမ်းစပ်၌ ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြ၏။

စွန်းဟိန်ကျဲက -

“မင်းတို့က ရေကူးကျွမ်းကျင်တော့ ကုန်းပေါ်ပြန်တက်နိုင်တာ ပေါ့၊ ဆရာကတော့ ရေကူး မကျွမ်းကျင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘီလူးအဖမ်း ခံရတာ”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ ဆိုတာကိုသာ စဉ်းစားစမ်းပါ အစ်ကိုကြီးရာ”

စွန်းဟိန်ကျဲက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး -

“အခုလောလောဆယ်တော့ ငါတို့ တည်းခိုခဲ့တဲ့အိမ်ကို ခဏ ပြန် ကြရင် ကောင်းမယ်”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“ဘီလူးက ဆရာကို သတ်စားရင်ကော”

“သတ်မစားရဲပါဘူးကွာ ... ငါတို့မရှိမှ သူစားရဲမှာကွ၊ လာ၊ ငါ တို့တည်းခိုတဲ့အိမ်ကို ခဏ ပြန်ကြမယ်”

သူတို့သည် ထန်မိသားစုကျေးရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့ သည် ထန်ချင်းနှင့် ထန်ထိန်းတို့၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထန်ချင်း ရော ထန်ထိန်းပါ ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထန်ချင်းနှင့် ထန်ထိန်းတို့သည် စွန်းဟိန်ကျဲတို့ ပြန်လာသော အခါ အလွန်အံ့သြသွားလေ၏။

“ဟင် ... ဆရာတော်ကော ပြန်ပါမလာဘူးလား၊ ဆရာတော်

ဘယ်မှာ ကျန်နေခဲ့သလဲ”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“ဆရာကို ရေအောက်က ဘီလူး ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားပြီ”
ထန်ချင်းနှင့် ထန်ထိန်းတို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြ၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်၏။ သူက ဆက်
ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့၊ ဆရာဟာ မကြာခင် လွတ်လာမှာပါ။
သူတို့ အကျီတွေသာ ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်ပေးလိုက်ကြပါ။ ဒီလိုအေးပုံ
မျိုးနဲ့ သူတို့ သေသွားကြလိမ့်မယ်၊ ကဲ...ကျုပ်တို့ စားဖို့ သောက်ဖို့ စီစဉ်
ပေတော့၊ ဆရာကိုတော့ နက်ဖြန်မနက်ကျမှပဲ ကယ်ဖို့ စီစဉ်ရတော့မှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီဘီလူးကို ကျုပ်တို့က ရှောင်ထွက်သွားပြီထင်ပြီး ခွင့်လွှတ်
ခဲ့တယ်၊ သူက ရှောင်မထွက်တဲ့အပြင် ဆရာကိုတောင် ပြန်ဖမ်းသေးတယ်
ဆိုတော့ အတော်အတင့်ရဲတဲ့ ဘီလူးဖြစ်တာကို ကျုပ်သိရပြီ၊ အဲဒီဘီလူး
ကို ကျုပ်အသေသတ်ပစ်ခဲ့မယ်၊ ဒါမှ ရွာသားတွေလည်း ဒီဘီလူးရဲ့ရန်က
အေးသွားမှာ ...”

ထန်ချင်းနှင့် ထန်ထိန်းတို့လည်း အလွန် ဝမ်းသာ သွားကြ၏။
ဘီလူး မသေသေးလျှင် သူတို့၏ ကလေးများကို အန္တရာယ်ပြုမည်ကို
သူတို့စိုးရိမ်ကြသည်။

“ကဲ ကဲ ဘီလူးကို သတ်မယ့်ကိစ္စ နောက်မှာထား၊ အခု
တော့ စားလိုက် သောက်လိုက်ကြပါဦး”

ထန်ချင်းနှင့် ထန်ထိန်းတို့သည် စွန်းဟိန်ကျဲတို့အား သဒ္ဓါရက်
ရောစွာ ကျွေးမွေးပြုစုလေ၏။ စားသောက်ပြီးကြသောအခါ စွန်းဟိန်ကျဲ
တို့သည် အိပ်စက်ကြတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် စွန်းဟိန်ကျဲတို့စောစီးစွာထကြလေ၏။

ထန်ချင်းနှင့် ထန်ထိန်းတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး မြစ်ရေပြင်သို့
ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ မြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်ရှိကြသော အခါ သုံးဦး

သား ခေါင်းချင်း ရိုက်ကြပြန်တော့၏။

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“အစ်ကိုကြီး ကျုပ်တို့ ရေထဲ ဆင်းပြီး ဆရာကို လိုက်ရှာကြ
မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

စွန်းဟိန်ကျဲက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒီအကြံကောင်းပါတယ်၊ ဘယ်သူဆင်းပြီး စုံစမ်းမှာလဲ”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“တစ်ယောက်တည်း သွားရင် ဘီလူးကို နိုင်မယ် မနိုင်မယ်၊
မသေချာဘူး၊ ဒီတော့အားလုံးပဲ ဆင်းလိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အေး ကောင်းတယ်၊ ဆင်းကြတာပေါ့”

သူတို့သည် ရေအောက်သို့ အားလုံး ဆင်းကြလေတော့၏။

သူတို့အားလုံးသည် ရေအောက်၌ သူတို့ဆရာအား ရှာဖွေကြ
တော့သည်။ အားလုံး ရေကူး ကျွမ်းကျင်သူများဖြစ်၍ ရေနန်းဗိမာန်
အဆောက်အအုံသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

သို့သော် အဆောက်အအုံတံခါးကိုတော့ ပိတ်ထားသည်။

တံခါးပေါ်တွင် ရွှေရောင်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိသည်။

“ရေဘီလူးနတ်ပုံ”

ကျူးပတ်ကိုင်သည် ထွန်ခြစ်ဖြင့် တံခါးကို ပေါက်လိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျဲ -

“ကောင်းတယ်၊ ဒီတံခါးကို ဖွင့်ကွာ၊ အထဲမှာ ဘီလူးရှိလိမ့်မယ်၊
ဒီဘီလူးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ခေါ်ဖို့ မသင့်ဘူး”

ကျူးပတ်ကိုင်က -

“ဟေ့ ဘီလူး ကျွန်ုပ်ဆရာကို ခုချက်ချင်း ပြန်လွှတ်၊
မလွှတ်ရင်တော့ သင့် ရေနန်းဗိမာန် ပျက်ပြီသာ အောက်မေ့ပေတော့”

“ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း ...”

“ခုံး ... ခုံး ... ခုံး ...”

ဆားဂူကျိန်းကလည်း တောင်ဝှေးဖြင့် ဝင်ရိုက်ရာ ရေအောက်၌
ဝုန်းခိုင်း ဆူညံနေတော့သည်။

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ တံခါးပွင့်သွားသည်။

ဘီလူးတစ်ကောင် ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူသည် ငါးခွက်ရင်းလက်နက်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ဘီလူးက -

“သင်တို့ကို ကျွန်ုပ်က စိတ်ဆိုးနေတယ်၊ သိလား၊ သင်တို့ ကျွန်ုပ်စားမယ့် ကလေးယောင်ဆောင်လို့ ကျွန်ုပ်က သင်တို့ကို သတ်ချင်နေတာ၊ အခုသင်တို့က ကျူးကျူးကျော်ကျော် ရေအောက်တောင်ဆင်းလာပြီး ကျွန်ုပ်ကို စိန်ခေါ်နေသေးတယ်၊ သင်တို့ကို ကျွန်ုပ်သတ်မယ်”

ဘီလူးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ခုန်ထွက်ပြီး တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ ဘီလူးသည် ရေဘီလူးဖြစ်သဖြင့် ရေအောက်၌ သူ့စွမ်းပကား ပိုမို ထက်မြက်နေသည်။

ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်သော်လည်း မနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် စွန်းဟိန်ကျဲ့ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ပါက သူသည် ရေနန်းဗိမာန်သို့ ဝင်ပြေးပေါ်မိမည်၊ ရေနန်းဗိမာန်ကို ဖျက်ရန်ဆိုသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာ ယူရပါမည်။

စွန်းဟိန်ကျဲ့က ကျူးပတ်ကိုင် နောက်နားသို့ ကပ်ပြီး တီးတိုးပြောသည်။

“ညီလေး ငါကုန်းပေါ် ပြန်တက်မယ်၊ ဒီဘီလူးကို ကုန်းပေါ်မှားခေါ်ခဲ့၊ ကုန်းပေါ်မှာ အသေရိုက်သတ်မယ်”

ကျူးပတ်ကိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

စွန်းဟိန်ကျဲ့သည် ရေပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည်။ ကျူးပတ်ကိုင်နှင့် ဆားဂူကျိန်းတို့သည် တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်လာသည်။ ထို့နောက် မနိုင်သည့် ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ရေပေါ်သို့ ပြေးတက်ကြတော့သည်။

စာဖတ်သူများ၏ပစ္စာအာသီလုလုတ်
တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်